margaret stohl • kami garcia

CARTEA LUNILOR

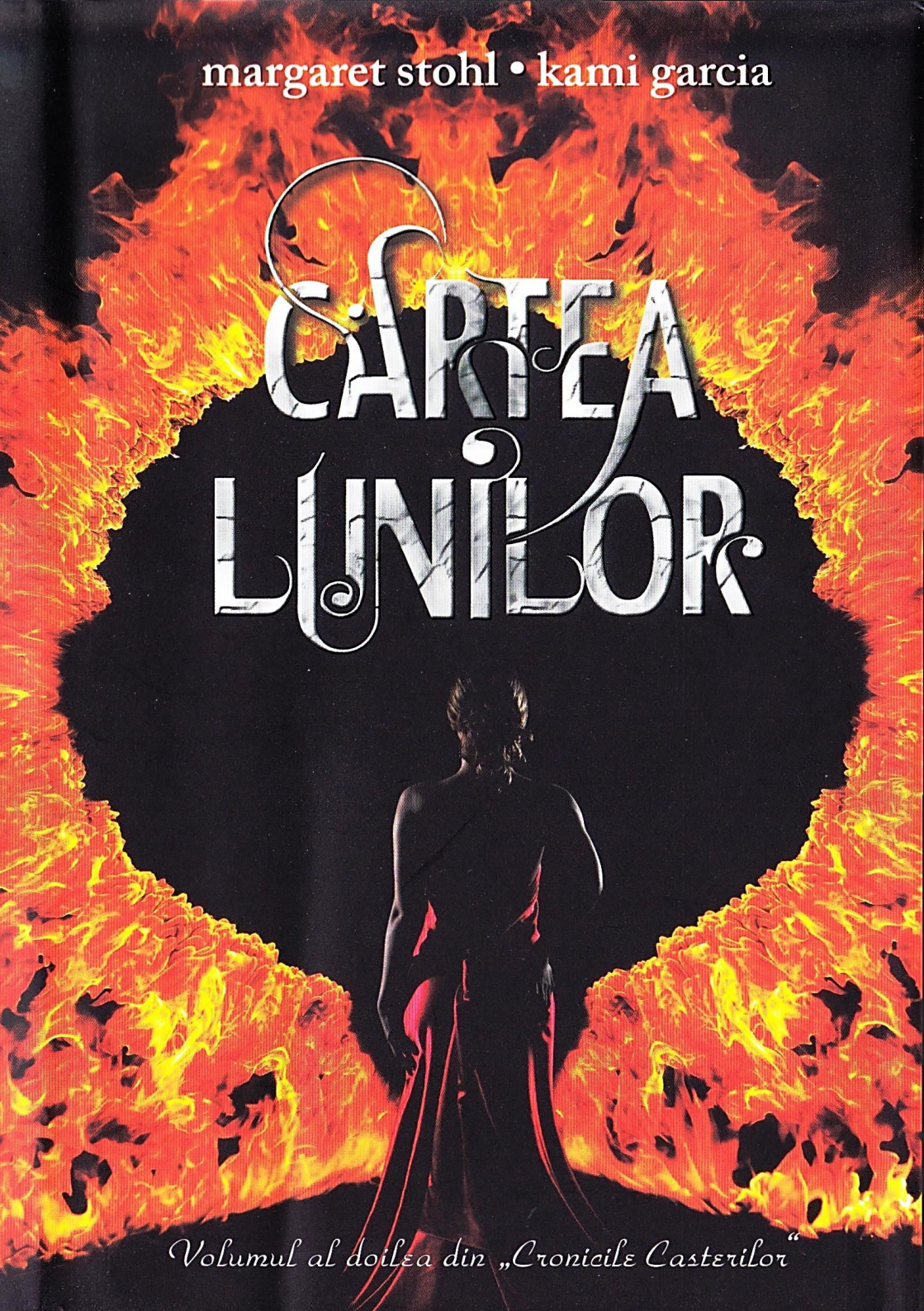

Volumul al doilea din „Cronicile Casterilor“

Kami Garcia
Margaret Stohl

Cartea Lunilor

Volumul al doilea din
Cronicile Casterilor

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARCIA, KAMI
Cartea Lunilor / Kami Garcia & Margaret Stohl; trad.: Graal Soft.
Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-966-0

KAMI GARCIA, MARGARET STOHL
Beautiful Darkness
Copyright © 2010 by Kami Garcia, LLC and Margaret Stohl, Inc. Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-966-0

Pentru Sarah Burnes, Julie Scheina şi Jennifer Bailey Hunt,
pentru că, dintr-un motiv prostesc, nu ne-au lăsat să le
scriem numele pe copertă.

Putem ierta cu uşurinţă un copil căruia îi este frică de
întuneric; adevărata tragedie a vieţii apare atunci când
adulţilor le este frică de lumină.
PLATON

Cuprins

ÎNAINTE Fata Caster....9
Pace eternă....11
Vafele arse....23
Cenuşă şi lămâi....29
Căderea....38
Chemarea....43
Tot ce mai rămâne....57
Fata visurilor mele....68
Lacul....85
Băiatul Caster....90
Şoarece de bibliotecă....103
Sub teancul de hârtii....116
Concursul de plăcinte....128
Tunelul Dragostei....142
Neîncrederea....159
Suflet liber....167
Exilul....183
Supărat....194
Revelaţii....207
Moştenirea....223
Supraveghere....233
Arcul Luminos....244
Sari!....252
Uşile exterioare....266
Prin oglindă....280
Bonaventure....294
Cicatrice....305

Acolo jos.....315
O fată rea.....329
Consecinţe.....339
Punct comun.....356
Fiul nimănui.....365
Schimbarea mării.....376
Din lumină.....377
Carne şi sânge.....385
Armata unuia.....394
Focul întunecat.....404
Şaptesprezece Luni.....416
Întuneric şi Lumină.....424
Drumul către casă.....431
Sânge proaspăt.....436
Răsărit.....444
Ultimele lacrimi ale Sirenei.....448

ÎNAINTE

Fata Caster

Credeam despre orăşelul nostru, îngropat în pădurile din Carolina de Sud, înţepenit în străfundurile mlăştinoase ale văii râului Santee, că se afla în mijlocul pustietăţii. Un loc în care nu se va întâmpla nimic niciodată şi care nu se va schimba niciodată.

Ca şi ieri, soarele va răsări şi va apune nestingherit peste oraşul Gatlin, fără să se obosească să stârnească mai mult decât o simplă adiere.

Mâine, vecinii mei se vor legăna pe verande, iar căldura, şi bârfele, şi familiaritatea se vor topi precum cuburile de gheaţă din ceaiul lor dulce, aşa cum se întâmpla de peste o sută de ani încoace. Pe aici, tradiţiile erau cât se poate de conservatoare, încât era foarte greu să te atingi de ele. Erau prezente în tot ce făceam dar, mai ales, în ce nu făceam. Puteai să te naşti, să te căsătoreşti sau să fii înmormântat, în timp ce metodiştii îşi continuau cântarea.

Duminicile erau destinate bisericii; zilele de luni, cumpărăturilor la Stop & Shop, singura băcănie din oraş. Restul săptămânii nu însemna mai mult decât o plăcintă, dacă erai suficient de norocos să trăieşti alături de cineva precum menajera familiei mele, Amma, care câştiga în fiecare an concursul local de prăjituri. Bătrâna domnişoară Monroe, cea cu patru degete, încă mai preda dansuri de societate, cu un deget gol al mănuşii albe fluturând în timp ce aluneca pe ringul de dans cu începătorii. Maybelline Sutter încă tundea la Snip ’n’ Curl, cu toate că aproape îşi pierduse vederea după împlinirea vârstei de şaptezeci de ani, şi uita, de cele mai multe ori, să pună siguranţa la bigudiuri, tăind cu foarfeca o fâşie neregulată de păr la ceafă. Carlton Eaton, indiferent că era vreme frumoasă sau

urâtă, deschidea întotdeauna scrisorile înainte să le livreze. Dacă vestea era proastă, ţi-o dădea personal. Era mai bine să o auzi de la unul de-ai tăi.

Aparţineam acestui orăşel, asta era partea lui bună şi partea lui rea. Ne cunoştea fiecare părticică, fiecare păcat, fiecare secret, fiecare rană. Acesta era motivul pentru care cei mai mulţi nu se deranjau să se mute, iar cei care o făceau nu se mai întorceau niciodată. Înainte să o cunosc pe Lena, la fel eram şi eu la numai cinci minute de la terminarea liceului Jackson. Plecat.

Apoi m-am îndrăgostit de o fată Caster.

Ea mi-a arătat că mai exista şi o altă lume în crăpăturile trotuarelor noastre accidentate. Una care era dintotdeauna ascunsă privirilor. Gatlinul Lenei era un loc unde se petreceau întâmplări imposibile, supranaturale, dar care lăsau urme pe viaţă.

Iar uneori puneau capăt vieţii.

În vreme ce oamenii obişnuiţi erau ocupaţi cu îngrijirea tufelor de trandafiri sau culesul piersicilor mâncate de viermi de pe marginea străzii, Casterele Albe şi Negre, cu daruri unice şi puternice, erau prinse într-o luptă eternă – un război civil supranatural fără speranţa apariţiei vreunui steag alb. Gatlinul Lenei era căminul Demonilor şi al pericolului, un blestem care îi marcase familia vreme de peste o sută de ani. Şi cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât Gatlinul ascuns se apropia mai mult de mine.

În urmă cu doar câteva luni, credeam că nimic nu va schimba vreodată faţa acestui oraş. Acum ştiam că nu era aşa şi mi-aş fi dorit să fi avut dreptate.

Pentru că, din secunda în care m-am îndrăgostit de o fată Caster, niciunul dintre cei dragi n-a mai fost în siguranţă. Lena credea că era singura blestemată, dar se înşela.

Acum era blestemul nostru.

Pace eternă

Ploaia se scurgea de pe borurile celei mai bune pălării negre a Ammei. Genunchii goi ai Lenei erau afundaţi în noroiul gros din faţa mormântului. Simţeam înţepături în ceafa, căci stăteam prea aproape de cei mai mulţi din neamul lui Macon.

Incubi – Demoni care se hrăneau din amintirile şi visele Muritorilor ca mine atunci când dormeam. Sunetul pe care îl scoteau atunci când sfâşiau ultima întindere de cer negru şi dispăreau chiar înainte de răsărit nu se putea compara cu nimic din Univers. Ca şi când ar fi fost un stol de ciori zburând la unison de pe un cablu de electricitate.

Eram la înmormântarea lui Macon.

Îmi aminteam detaliile ca şi când ar fi fost ieri, cu toate că era greu de crezut că o parte din toate astea chiar se întâmplase. Atât de înşelătoare erau înmormântările. Şi viaţa, cred eu. Părţile importante le blochezi, însă clipele întâmplătoare, subiective, te urmăresc, se multiplică la nesfârşit în minte.

Ce îmi puteam aminti: Amma trezindu-mă dis-de-dimineaţă pentru a ajunge la Grădina Păcii Lui Eterne înainte de răsărit. Lena împietrită şi distrusă, dorind să încremenească şi să distrugă totul în jurul ei. Întuneric pe cer şi în jumătate dintre cei adunaţi în jurul mormântului, cei care nu erau de fapt oameni. Însă dincolo de toate acele lucruri, era ceva ce nu îmi puteam aminti. Se afla acolo, adânc în subconştient. Încercasem să mă gândesc la asta încă de la ziua de naştere a Lenei, a Şaisprezecea Lună a ei, noaptea în care Macon îşi pierduse viaţa.

Singurul lucru pe care îl ştiam era că trebuia să-mi amintesc ceva.

***

În dimineaţa înmormântării, afară era beznă, însă lumina lunii strălucea în fâşii printre nori prin fereastra deschisă. În camera mea era frig, dar nu-mi păsa. Lăsasem fereastra deschisă cu două nopţi în urmă, atunci când murise Macon, ca şi când acesta ar fi putut să apară în camera mea, să se aşeze pe scaunul meu confortabil şi să rămână acolo pentru o vreme.

Îmi aminteam noaptea în care l-am văzut stând lângă fereastra mea, în întuneric. Atunci am aflat ce era. Nu era un vampir sau vreo creatură fantastică dintr-o carte, după cum credeam, ci un Demon adevărat. Unul care ar fi putut să se hrănească cu sânge dacă voia, însă, în schimb, alesese visele mele.

Macon Melchizedek Ravenwood. Pentru cei de pe aici, era Bătrânul Ravenwood, pustnicul oraşului. Era unchiul Lenei şi singurul tată pe care aceasta îl cunoscuse vreodată.

Mă îmbrăcam în beznă, când am simţit o căldură uşoară înăuntrul meu, semn că Lena era acolo.

L?

Lena vorbea din adâncul minţii mele, foarte aproape şi totuşi foarte departe. Kelting reprezenta forma noastră de comunicare fără vorbe. Limba şoptită pe care Casterii asemenea ei o împărţiseră înainte ca dormitorul meu să fi fost declarat partea sudică a liniei Mason-Dixon. Era limbajul secret al intimităţii şi nevoii, născut într-un timp când a fi diferit echivala cu arderea pe rug. Era un limbaj pe care n-ar fi trebuit să-l putem împărtăşi, pentru că eu eram Muritor. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, puteam, iar acela era limbajul pe care îl foloseam ca să rostim lucrurile care nu s-au spus şi pe cele care nu puteau fi spuse.

Nu pot face asta. Nu mă duc.

Am lăsat deoparte cravata şi m-am aşezat din nou pe pat, iar arcurile vechi ale saltelei au scârţâit sub mine.

Trebuie să te duci. N-o să ţi-o ierţi dacă nu te duci.

O clipă nu răspunse.

Nu ştii cum mă simt.

Ba ştiu.

Îmi aminteam când eu fusesem cel care stătea pe pat, şi-mi era teamă să mă ridic şi să-mi îmbrac costumul, ca să mă alătur cercului de rugăciune şi să cânt *Îndură-te de Mine* şi să intru în parada sinistră de faruri prin oraş spre cimitir ca să-mi îngrop mama. Îmi era teamă că asta va face ca totul să fie adevărat. Nu suportam să mă gândesc la asta, însă mi-am deschis mintea şi i-am arătat Lenei…

Nu poţi să mergi, însă nu ai de ales, pentru că Amma îşi pune mâna pe braţul tău şi te conduce la maşină, la şirul de bănci, la parada aceea demnă de milă. Chiar dacă te doare să te mişti, ca şi când tot corpul tău ar avea o stare febrilă. Ochii tăi se opresc peste chipurile care murmură în faţa ta, însă de fapt nu auzi ce spun. Nu auzi nimic altceva decât strigătele din capul tău. Aşa că îi laşi să-şi pună mâna pe braţul tău, te sui în maşină şi asta e. Pentru că poţi trece prin asta dacă cineva spune că poţi.

Mi-am sprijinit capul în mâini.

Ethan…

Îţi spun că poţi, L.

Mi-am dus palmele la ochi şi erau umezi. Am aprins lumina şi am privit prelung becul, fără să clipesc, până mi-am stăpânit lacrimile.

Ethan, mi-e frică.

Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Nu a mai spus niciun cuvânt, iar eu am continuat să înnod stângaci cravata. Simţeam că Lena era acolo, ca şi când ar sta într-un colţ al camerei mele. Casa părea goală după ce tatăl meu plecase şi o auzeam pe Amma pe hol.

O clipă mai târziu, stătea tăcută în pragul uşii, strângând în braţe poşeta ei bună. Ochii ei negri îi căutau pe ai mei, în timp ce trupul ei firav părea uriaş, cu toate că nu îmi ajungea nici măcar până la umăr. Era bunica pe care nu o avusesem niciodată şi singura mamă care îmi rămăsese.

Am privit spre scaunul gol de lângă fereastră, unde îmi întinsese costumul de sărbătoare cu mai puţin de un an în

urmă, apoi spre becul veiozei de pe noptiera mea.

Amma întinsese mâna, iar eu i-am dat cravata. Uneori mă simţeam ca şi cum Lena nu ar fi fost singura în stare să-mi citească gândurile.

***

I-am dat Ammei braţul meu în timp ce înaintam pe dealul plin de noroi spre Grădina Păcii Lui Eterne. Cerul era întunecat, iar ploaia începu înainte să ajungem în vârf. Amma era îmbrăcată în cea mai respectabilă rochie de înmormântare şi purta o pălărie cu boruri largi, care îi proteja aproape în întregime faţa de ploaie, cu excepţia unei părţi din gulerul alb de dantelă care îi ieşea de sub ele.

La gât avea cel mai frumos medalion al ei, un semn de respect. Îl mai văzusem în aprilie cu un an în urmă, când îi simţisem mănuşile pe braţul meu, sprijinindu-mă pe acelaşi deal. Însă de data asta nu ştiam cine pe cine sprijină.

Încă nu eram sigur de ce dorise Macon să fie înmormântat în cimitirul din Gatlin, având în vedere ce părere aveau oamenii din oraş despre el. Însă, după cum spunea Gramma, bunica Lenei, el lăsase instrucţiuni stricte cu privire la locul în care dorea să fie îngropat. Cumpărase el însuşi locul de veci, cu ani în urmă. Familia Lenei nu era prea încântată de acea decizie, însă Gramma pusese piciorul în prag. Îi vor respecta dorinţa, ca orice familie sudistă bună.

Lena? Sunt aici.

Ştiu.

Simţeam cum vocea mea o liniştea, ca şi când aş fi îmbrăţişat-o. Am privit dealul, pe care era amplasat cortul pentru slujba de înmormântare. Avea să fie un ceremonial ca oricare altul din Gatlin, ceea ce era ironic, luând în considerare persoana decedatului.

Încă nu se iviseră zorii şi abia distingeam câteva siluete în depărtare. Toate erau cocoşate, toate erau diferite.

Rândurile vechi şi inegale de pietre funerare micuţe de pe mormintele copiilor, criptele de familie, obeliscurile albe ridicate în memoria soldaţilor căzuţi ai Confederaţiei rămase în paragină şi marcate cu mici cruci de alamă. Chiar şi generalul Jubal A. Early, a cărui statuie trona peste General's Green în centrul oraşului, era îngropat acolo. Ne-am făcut loc pe lângă cavoul familiei Moultry mai puţin cunoscut, care fusese acolo de atât de mult timp, încât trunchiul neted al magnoliei de la marginea acestuia crescuse până la nivelul celui mai înalt stâlp de piatră, făcându-l de nedesluşit.

Şi sacre. Toate mormintele erau sacre, ceea ce însemna că ajunseserăm în partea cea mai veche a cimitirului. Ştiam de la mama că primul cuvânt gravat în orice piatră funerară veche din Gatlin era *Sacru.* Însă, pe măsură ce ne apropiam, iar ochii mei se obişnuiau cu întunericul, ştiam încotro ducea poteca plină de pietriş şi noroi. Îmi aminteam că trecea pe lângă banca memorială de piatră de pe panta înverzită, unde creşteau magnolii din loc în loc. Mi-l aminteam pe tatăl meu stând pe acea bancă, fără să poată să articuleze vreun sunet sau să se mişte.

Picioarele mele refuzau să înainteze, pentru că intuiau acelaşi lucru ca şi mine. Grădina Păcii Eterne a lui Macon era la o distanţă de doar o magnolie de mormântul mamei mele.

Drumurile şerpuite trec chiar printre noi.

Era un vers siropos dintr-o poezie şi mai siropoasă pe care i-o scrisesem Lenei de Sfântul Valentin. Dar aici, în cimitir, era cât se poate de adevărat. Cine s-ar fi gândit că părinţii noştri, sau cel mai apropiat lucru pe care îl avusese Lena de un părinte, vor fi vecini de mormânt?

Amma îmi luă mâna şi mă conduse la locul de veci al lui Macon.

— Fii tare acum!

Am trecut dincolo de gardul negru şi înalt până la brâu care înconjura mormântul, ceea ce în Gatlin se întâlnea doar în cazul celor mai bune locuri de veci, asemenea unui gard alb pentru morţi. Uneori chiar era un gard alb. Acesta

era din fier forjat, iar poarta micuţă era deschisă spre iarba crescută în exces. Locul de veci al lui Macon părea să aibă propria atmosferă, la fel ca şi proprietarul lui însuşi.

Dincolo de gard, de o parte a sicriului se afla familia Lenei: Gramma, mătuşa Del, unchiul Barclay, Reece, Ryan şi mama lui Macon, Arelia, sub copertina neagră, lângă sicriul negru sculptat. De cealaltă parte, un grup de bărbaţi şi o femeie într-un pardesiu lung şi negru păstrau distanţa faţă de sicriu şi copertină, umăr lângă umăr în ploaie.

Toţi erau uscaţi. Era ca un ceremonial de nuntă în biserică unde, împărţiţi printr-un culoar, se aliniază rudele miresei faţă în faţă cu rudele mirelui, ca două clanuri aflate pe picior de război. La un capăt al sicriului se afla un bărbat în vârstă, care stătea lângă Lena. Eu şi Amma stăteam în capătul opus, chiar sub copertină.

Amma îşi înteţi strânsoarea pe braţul meu şi scoase amuleta de aur pe care o purta întotdeauna pe sub bluză şi o frământă între degete. Era mai mult decât superstiţioasă. Era o Clarvăzătoare dintr-o generaţie de femei care citeau în cărţile de tarot şi comunicau cu spiritele, iar ea avea o amuletă sau o păpuşă pentru orice. Aceea era pentru protecţie. M-am holbat la Incubii din faţa noastră, la felul în care ploaia le cădea pe umeri fără să lase vreo urmă. Speram să fie dintre cei care se hrăneau doar cu vise.

Am încercat să-mi întorc privirea, însă nu era uşor. Un Incub avea ceva care te atrăgea ca într-o pânză de păianjen, ca un prădător priceput. În întuneric nu îi puteai distinge ochii negri şi aproape că trecea neobservat asemenea unei persoane obişnuite.

Câţiva dintre ei erau îmbrăcaţi aşa cum se îmbrăca întotdeauna Macon, în costum negru şi pardesiu ce părea scump. Unul sau doi păreau mai degrabă muncitori în construcţii gata să îşi potolească setea cu o bere după o zi de lucru, în blugi şi cizme de lucru, cu mâinile în buzunarele de la haină. Femeia era probabil un Sucub. Citisem despre ele, în mare parte în benzi desenate, şi

credeam că nu erau decât poveşti scornite de casnicele bătrâne, la fel ca şi cele cu vârcolaci. Însă ştiam că mă înşelam, pentru că stătea acolo în ploaie, uscată ca toţi ceilalţi.

Incubii contrastau puternic cu familia Lenei, învăluiţi în pelerine negre fluorescente, care prindeau lumina slabă şi o reflectau, ca şi când ei înşişi ar fi fost sursa acesteia. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Era o privelişte ciudată, mai ales dacă mă gândeam la codul vestimentar strict de înmormântare pentru femeile din Sud.

În centrul tuturor stătea Lena. Felul în care arăta ea nu era nicidecum magic. Stătea în faţa coşciugului cu degetele sprijinite în tăcere pe el, ca şi când Macon, cumva, ar fi ţinut-o de mână. Era îmbrăcată în acelaşi material sclipitor ca restul familiei ei, însă veşmântul atârna pe ea ca o umbră. Părul ei negru era răsucit într-un coc strâns, fără nicio buclă la vedere. Arăta îndurerată şi pierdută, ca şi când s-ar fi aflat pe partea greşită a culoarului.

Ca şi când ar fi aparţinut celeilalte familii a lui Macon, care stătea în ploaie.

Lena?

Ridică fruntea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Încă de la aniversarea ei, când unul dintre ochii ei căpătase o nuanţă de auriu, iar celălalt rămăsese verde, culorile se combinaseră şi creau o nuanţă diferită de tot ce văzusem vreodată. Aproape cafenii uneori şi ireal de aurii alteori. Acum ochii ei aveau mai degrabă o nuanţă cafenie, fără viaţă şi îndureraţi. Nu puteam îndura. Voiam să o iau de acolo şi să o duc departe.

Pot să iau Volvo-ul şi putem să mergem pe coastă până în Savannah. Putem să ne ascundem la mătuşa mea Caroline.

Am făcut un pas spre ea. Familia Lenei era strânsă în jurul sicriului, iar eu nu puteam ajunge la ea fără să trec pe lângă rândul de Incubi, dar nu îmi păsa.

Ethan, opreşte-te! Nu eşti în siguranţă…

Un Incub înalt cu faţa brăzdată de o cicatrice, ca un

semn al atacului unei fiare sălbatice, îşi întoarse capul spre mine. Aerul păru să se mişte în spaţiul dintre noi, ca şi când aş fi aruncat o piatră pe suprafaţa unui lac. Mă lovi, blocându-mi plămânii de parcă mi-ar fi tras un pumn, însă nu puteam reacţiona, căci mă simţeam paralizat – membrele îmi erau amorţite şi inutile.

Ethan!

Amma îngustă privirea, însă, înainte să poată face ceva, Femeia Sucub îşi puse mâna pe umărul Incubului şi îl strânse, aproape imperceptibil. Într-o clipă m-a eliberat din strânsoare, iar sângele începu să-mi circule din nou. Amma dădu din cap în semn de mulţumire, însă femeia cu părul lung şi pardesiu şi mai lung o ignoră, pierzându-se apoi printre ceilalţi.

Incubul cu cicatricea dezgustătoare se întoarse spre mine şi îmi făcu cu ochiul. Înţelesesem mesajul, chiar şi fără cuvinte. *Ne vedem în visele tale.*

Încă îmi ţineam răsuflarea când un domn cărunt, într-un costum demodat şi cu o cravată subţire, făcu un pas spre sicriu. Ochii săi contrastau puternic cu părul, iar asta îl făcea să pară un personaj sinistru dintr-o peliculă alb-negru.

— Casterul Mormintelor, şopti Amma. Însă părea mai degrabă un gropar.

Atinse lemnul negru şi neted, iar blazonul sculptat din partea de sus a sicriului începu să strălucească într-o lumină aurie. Arăta ca un soi de efigie, genul acela pe care îl vedeai într-un muzeu sau într-un castel. Am zărit un copac cu crengi mari şi lungi şi o pasăre. Dedesubt era un soare sculptat şi o semilună.

— Macon Ravenwood din Casa de Ravenwood, din Corb şi Stejar, Aer şi Pământ, Întuneric şi Lumină. Îşi luă mâinile de pe sicriu, apoi lumina dispăru, lăsând din nou sicriul în întuneric.

— Acela este Macon? am şoptit către Amma.

— Lumina e simbolică. În cutia aceea nu e nimic. Nu rămăsese nimic de îngropat. Aşa se întâmplă cu cei din neamul lui Macon – ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce,

la fel ca noi. Doar că mult mai rapid.

Vocea Casterului Mormintelor se auzi din nou.

— Cine sfinţeşte acest suflet spre Lumea Cealaltă?

Familia Lenei făcu un pas înainte.

— Noi, răspunseră toţi la unison, cu excepţia Lenei. Ea rămăsese cu privirea aţintită în noroi.

— La fel şi noi. Incubii se apropiară şi mai mult de sicriu.

— Să fie trimis în Lumea de Dincolo. *Redi in pace, ad Ignem Atrum ex quo venisti.* Casterul Mormintelor ţinu lumina deasupra capului, iar aceasta luci şi mai puternic. Mergi în pace, du-te înapoi în Focul Întunecat din care ai venit.

Aruncă lumina în aer, iar pe coşciug săriră scântei, săpând în lemn în locul în care aterizau. Ca la un semn, cei din familia Lenei şi Incubii ridicară braţele în aer, aruncând obiecte minuscule argintii, de dimensiunea unor monede mici, care căzură pe sicriul lui Macon printre flăcările aurii. Cerul începuse să-şi schimbe culoarea, din negrul nocturn în albastrul de dinainte de ivirea zorilor. Am încercat să disting ce fel de obiecte erau, însă era prea întuneric.

— *His dictis, solutus est.* Cu aceste cuvinte este eliberat.

O lumină albă aproape orbitoare ieşi din sicriu. Abia puteam să-l văd pe Casterul Mormintelor la câţiva metri în faţa mea, ca şi când vocea lui ne ducea de acolo, iar noi nu ne mai aflam lângă un mormânt în Gatlin.

Unchiule Macon! Nu!

Lumina străluci ca un fulger, apoi se stinse. Eram din nou cu toţii în cerc, privind spre o movilă de pământ acoperită cu flori. Înmormântarea luase sfârşit. Mătuşa Del îşi trecu protectoare braţele pe după Reece şi Ryan.

Macon dispăruse.

Lena căzu în genunchi în iarba plină de noroi.

Poarta locului de veci al lui Macon se închise în spatele ei, fără ca măcar un deget să o fi atins. Pentru ea nu se terminase. Nimeni nu pleca nicăieri.

Lena?

Ploaia începu din nou, vremea încă era legată de

puterile ei de Natural, cel mai puternic spirit al naturii din lumea Casterilor. Se ridică în picioare.

Lena! Asta nu va schimba nimic!

Aerul se umplu de sute de garoafe albe şi ieftine, şi de flori de plastic, şi de frunze de palmier pitic, şi de steaguri de la toate mormintele vizitate în ultima lună, toate zburând libere, purtate în rafale de vânt pe deal. Cincizeci de ani de acum încolo, localnicii aveau să vorbească despre ziua în care vântul aproape că a dărâmat toate magnoliile din Grădina Păcii Lui Eterne. Furtuna era atât de intensă şi de rapidă, încât părea o palmă pe faţa tuturor celor prezenţi, o lovitură atât de puternică, încât trebuia să te clatini ca să rămâi în picioare. Doar Lena rămăsese dreaptă şi înaltă, ţinându-se cu putere de stâlpul de piatră de lângă ea. Părul i se desprinse din cocul acela ciudat şi se învolbura în aer. Nu mai era doar întuneric şi umbre. Era complet opusul… singurul punct strălucitor în furtună, ca şi când fulgerul galben-auriu care brăzda cerul de deasupra noastră ar fi ieşit din trupul ei. Boo Radley, câinele lui Macon, scâncea şi ciulea urechile la picioarele Lenei.

El n-ar fi vrut asta, L.

Lena îşi puse mâinile peste faţă, iar o rafală aruncă brusc copertina din locul în care era înfiptă în pământul ud, trimiţând-o de-a dura în jos pe deal.

Gramma păşi în faţa Lenei, închise ochii şi atinse cu un deget obrazul nepoatei sale. În clipa în care o atinse, totul a încetat şi atunci am ştiut că aceasta îşi folosise puterile de Empat pentru a absorbi pentru moment puterile Lenei. Însă nu putuse absorbi şi furia ei. Niciunul dintre noi nu era suficient de puternic pentru asta.

Vântul încetă să mai bată, iar ploaia se transformă într-o burniţă. Gramma îşi luă mâna de pe Lena şi deschise ochii.

Femeia Sucub, ce părea neobişnuit de răvăşită, îşi ridică privirea spre cer.

— Soarele aproape că a răsărit.

Soarele începea să ardă printre nori la orizont, aruncând săgeţi ciudate de lumină şi viaţă peste şirurile inegale de

pietre funerare. Nu se mai putea spune nimic. Incubii începură să se dematerializeze, sunetul de absorbţie umplând aerul. Mă gândeam că modul în care acestea despicau cerul şi dispăreau aducea cu o sfâşiere.

Am dat să mă îndrept spre Lena, însă Amma mă ţinu de braţ.

— Ce e? Au plecat?

— Nu toţi. Priveşte…

Avea dreptate. La marginea mormântului rămăsese un singur Incub, rezemat de o piatră funerară veche, împodobită cu un înger plângând. Părea mai mare ca mine, avea, probabil, în jur de nouăsprezece ani, cu părul scurt şi negru şi aceeaşi piele palidă ca toţi din neamul său. Însă, spre deosebire de alţi Incubi, nu dispăruse înainte de răsărit. Sub privirea mea, ieşi din umbra stejarului direct în lumina strălucitoare a dimineţii, cu ochii închişi şi capul înclinat spre soare, ca şi când acesta ar fi strălucit doar pentru el.

Amma se înşela. Nu putea fi unul dintre ei. Stătea acolo şi se încălzea la lumina soarelui, ceea ce era imposibil pentru un Incub.

Ce era? Şi ce făcea acolo?

Se apropie şi îmi surprinse privirea, ca şi când ar fi simţit că mă uitam la el. Atunci i-am văzut ochii. Nu erau ochii negri ai unui Incub rău.

Erau verzi ca ai Casterilor.

Se opri în faţa Lenei, îşi băgă mâinile în buzunare şi îşi înclină uşor capul. Nu era o plecăciune, ci o manifestare ciudată de respect, care, într-un fel, părea mai potrivită. Traversase culoarul invizibil şi, în acel moment de afectare sudică adevărată, ar fi putut fi însuşi fiul lui Macon Ravenwood. Ceea ce mă făcea să-l urăsc.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

El îi deschise palma şi îi aşeză pe ea un obiect mic de argint, precum cele pe care le aruncaseră ceilalţi peste sicriul lui Macon. Degetele ei se strânseră în jurul obiectului. Înainte să pot schiţa vreun gest, am zărit sfâşierea inconfundabilă din aer şi dispăru.

Ethan?

Am văzut cum picioarele ei începură să se clatine sub greutatea dimineţii – pierderea, furtuna, chiar şi ultima sfâşiere de pe cer. Când am ajuns lângă ea şi am cuprins-o cu braţele, cedase la rândul ei. Am dus-o pe braţe pe panta dealului, departe de Macon şi de cimitir.

Dormi ghemuită în patul meu, trezindu-se din când în când, vreme de o zi şi o noapte. Avea câteva crenguţe încurcate în păr, iar chipul încă îi era murdar de noroi, însă nu voia să meargă acasă la Ravenwood şi nimeni nu îi cerea asta. Îi dădusem treningul meu cel mai vechi şi călduros şi o învelisem cu cea mai groasă pătură, însă nu se oprise din tremurat nici măcar în somn. Boo stătea întins la picioarele ei, iar Amma apărea din când în când în prag. În tot acest timp eu stăteam pe scaun lângă fereastră, cel pe care nu stăteam niciodată, şi priveam cerul. Nu puteam deschide geamul, pentru că încă era furtună.

În timp ce dormea, degetele Lenei se descleştară. Dintre ele apăru o pasăre minusculă de argint, o rândunică. Un cadou de la străinul de la înmormântarea lui Macon. Am încercat să i-o iau din mână, însă degetele sale se strânseră, iar în jurul ei.

Două luni mai târziu, tot nu mă puteam uita la pasărea aceea fără să aud sunetul cerului care se deschide.

Vafele arse

Patru ouă, patru fâşii de şuncă, un coş de biscuiţi sfărâmaţi (care, după standardele Ammei, însemna o lingură care nu a atins vreodată aluatul), trei tipuri de dulceaţă şi o bucată de unt presărată cu miere. Şi, după miros, peste masă, aluatul din lapte şi unt se separa în pătrate, devenind crocant în vechiul grătar de fier pentru vafe. În ultimele două luni, Amma gătise zi şi noapte. Blatul de bucătărie era plin de mormane de vase Pyrex – brânză sfărâmată, caserole cu fasole verde, pui prăjit şi, desigur, salată de cireşe Bing, un nume foarte elegant pentru un amestec Jell-O de cireşe, ananas şi coca-cola. În afară de asta am mai zărit o prăjitură cu cocos, biscuiţi cu cremă de portocale şi ceea ce părea a fi o budincă cu coniac, însă ştiam că erau mult mai multe. De când murise Macon şi tatăl meu plecase, Amma gătea, cocea şi stivuia ca şi când prin asta i-ar fi trecut tristeţea. Însă amândoi ştiam că nu era aşa.

Nu mai fusese atât de deprimată de la moartea mamei. Îl cunoscuse pe Macon Ravenwood cu o viaţă înaintea mea, chiar mai mult timp decât Lena. Indiferent cât de ciudată sau imprevizibilă fusese relaţia lor, însemnase ceva pentru amândoi. Erau prieteni, cu toate că nu eram prea sigur că vreunul dintre ei ar fi recunoscut asta. Dar ştiam adevărul. Era scris pe chipul Ammei şi în maldărele de vase din bucătărie.

— M-a sunat doctorul Summers, psihiatrul tatălui meu.

Amma nu ridică privirea de pe grătar, iar eu nu i-am spus că nu era neapărat nevoie să te holbezi la el ca să se coacă vafele.

— Ce a spus?

I-am studiat spatele de la locul meu la masa veche de

stejar, cu şorţul legat la mijloc. Mi-am amintit de câte ori încercasem să mă strecor să îi dezleg cordonul. Amma era atât de scundă, că atârna aproape la lungimea şorţului şi m-am gândit la asta cât am putut de mult. Orice era mai bine decât să mă gândesc la tatăl meu.

— Crede că tatăl tău e pregătit să vină acasă.

Am ridicat paharul gol şi m-am holbat la el, la lucrurile ce păreau deformate prin el. Tatăl meu era internat la Blue Horizons, în Columbia, de două luni. După ce Amma a aflat despre cartea inexistentă pe care el pretinsese tot anul că o scria şi despre „incident“, denumirea pe care o dădea încercării lui de a sări de pe un balcon, o sunase pe mătuşa Caroline. Mătuşa mea l-a dus cu maşina în aceeaşi zi la Blue Horizons – numise acel loc o staţiune de relaxare. Genul acela de staţiuni la care îţi trimiţi rudele nebune dacă aveau nevoie de ceea ce oamenii din Gatlin numeau „atenţie individuală“ sau ceea ce toţi ceilalţi sudişti numeau terapie.

— Minunat.

Minunat. Nu mi-l puteam imagina pe tata întorcându-se în Gatlin, plimbându-se prin oraş în pijamalele sale cu raţe. Deja era destulă nebunie aici cu Amma şi cu mine, prinşi între caserolele de smântână ale tristeţii pe care aveam să le las la Primul Metodist la cină, aşa cum făceam aproape în fiecare seară. Nu eram expert în sentimente, însă ale Ammei erau bătute în aluatul de tort şi nu avea de gând să le împărtăşească. Prefera să ofere tortul cuiva.

Am încercat să vorbesc o dată cu ea despre asta, în a doua zi după înmormântare, însă încheiase conversaţia înainte ca măcar să o încep.

— Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Ce s-a dus s-a dus. Unde este acum Macon Ravenwood este puţin probabil să-l mai vedem vreodată, nici în lumea asta, nici în cealaltă. Părea că se împăcase cu gândul, însă iată-mă, două luni mai târziu, încă ducând torturi şi caserole. În aceeaşi noapte îi pierduse pe cei doi bărbaţi din viaţa ei – pe tatăl meu şi pe Macon. Tatăl meu nu era mort, însă bucătăria noastră nu făcea diferenţa. După cum spusese şi Amma, ce

s-a dus s-a dus.

— Fac vafe. Sper că ţi-e foame.

Probabil asta era tot ceea ce aveam să aud de la ea în acea dimineaţă. Am luat cutia de lapte cu ciocolată de lângă pahar şi mi l-am umplut din reflex. Amma obişnuia să se plângă când mă vedea bând lapte cu ciocolată la micul dejun. Acum putea să mă prindă şi cu o prăjitură întreagă fără să scoată o vorbă, ceea ce mă făcea să mă simt şi mai rău. Chiar mai mult, ediţia de duminică din *New York Times* nu era deschisă la cuvintele încrucişate, iar creioanele ei negre, foarte ascuţite, erau ascunse într-un sertar. Amma privea lung pe fereastra bucătăriei la norii care întunecau cerul.

L.A.C.O.N.I.C. Şapte în cruce, ceea ce însemna că eu nu trebuie să zic nimic, Ethan Wate. Asta ar fi spus Amma în orice altă zi.

Am luat o înghiţitură de lapte cu ciocolată şi aproape că m-am înecat. Era prea dulce, iar Amma era prea tăcută. Ştiam că lucrurile se schimbaseră.

După asta, dar şi după mirosul de vafe arse de pe grătar.

***

Ar fi trebuit să fiu în drum spre şcoală, însă am luat-o pe Autostrada 9 şi m-am îndreptat spre Ravenwood. Lena nu mai dăduse pe la şcoală de dinainte de ziua ei. După moartea lui Macon, directorul Harper fusese suficient de generos să îi acorde permisiunea de a se pregăti acasă cu un meditator până când se simţea pregătită să revină la Jackson. Având în vedere că o ajutase pe doamna Lincoln în campania ei de a o exmatricula pe Lena după sesiunea de iarnă, speram că asta nu se va întâmpla.

Recunosc, eram uşor gelos. Lena nu era obligată să îl asculte pe domnul Lee pălăvrăgind despre Războiul Agresiunii Nordice şi despre necazurile Confederaţiei sau să stea în primele rânduri la engleză. Eu şi Abby Porter eram singurii care stăteam acolo, aşa că trebuia să răspundem la toate întrebările despre *Dr. Jekyll* şi *Mr.*

Hyde la oră. Ce îl face pe doctorul Jekyll să se transforme în domnul Hyde? La urma urmei chiar erau diferiţi? Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee, de aceea toţi cei care stăteau la fereastră la ora doamnei de engleză dormeau.

Însă Jackson nu era la fel fără Lena, cel puţin nu pentru mine. Ăsta e motivul pentru care, după numai două luni, o imploram să revină. Cu o zi în urmă, când îmi promisese că se va gândi la asta, îi spusesem că o putea face în drum spre şcoală.

M-am trezit la bifurcaţia de străzi. Era vechiul nostru drum, al meu şi al Lenei. Cel care mă scosese de pe Autostrada 9 şi mă dusese la Ravenwood în noaptea în care ne întâlnirăm întâia oară. Prima dată când realizasem că era aceeaşi fată la care visasem, cu mult înainte să se mute la Gatlin.

Îndată ce am văzut drumul am auzit cântecul. Se auzi în maşină la fel de clar ca şi când aş fi deschis radioul.

Acelaşi cântec. Aceleaşi cuvinte. Acelaşi ca în ultimele două luni – când deschideam ipod-ul şi priveam ţintă în tavan sau citeam din nou şi din nou aceeaşi pagină din *Silver Surfer* fără ca măcar să o văd.

Şaptesprezece luni. Mereu acolo. Am încercat să caut posturi de radio, însă nu conta. Acum o auzeam în cap, nu în difuzoare, ca şi când cineva îmi cânta prin Kelting.

Şaptesprezece luni, şaptesprezece ani,
Ochi unde apare Întuneric sau Lumină,
Auriu pentru da şi verde pentru nu,
Ultimii şaptesprezece care vor şti…

Cântecul încetă. Ştiam că nu trebuia să-l ignor, însă eram conştient de reacţia Lenei ori de câte ori încercam să-i vorbesc despre el.

— E un cântec, spunea ea laconic. Nu înseamnă nimic.

— Aşa cum *Şaisprezece luni* nu a însemnat nimic? E despre noi. Nu conta dacă ştia sau dacă măcar era de

acord. Oricum ar fi fost, era momentul în care Lena trecea de obicei de la defensivă la ofensivă, iar conversaţia devia brusc.

— Vrei să spui că e despre mine. Lumină sau Întuneric? Dacă o să fiu sau nu Sarafină cu tine? Dacă ai decis deja că o să fiu Întuneric, de ce nu recunoşti asta?

În acel moment spuneam ceva stupid ca să schimb subiectul. Până când am învăţat să păstrez tăcerea. Aşa că nu vorbeam despre cântecul care îmi răsuna în cap, la fel cum îi răsuna şi ei.

Şaptesprezece luni. Nu puteam evita.

Cântecul era probabil despre Apartenenţa Lenei, despre momentul în care avea să se preschimbe pentru totdeauna în Întuneric sau în Lumină. Ceea ce însemna un singur lucru: nu fusese Revendicată. Nu încă. Auriu pentru da şi verde pentru nu? Ştiam ce însemna cântecul – ochii aurii ai unui Caster Întunecat sau ochii verzi ai unuia Luminos. Încă din ajunul aniversării Lenei, a Şaisprezecea Lună a ei, încercasem să îmi spun că totul se sfârşise, că ea nu trebuia să fie Revendicată, că era un fel de excepţie. De ce n-ar fi putut fi altfel pentru ea, din moment ce totul părea să fie atât de excepţional la ea?

Însă nu era diferit. *Şaptesprezece Luni* era dovada. Auzisem *Şaisprezece Luni* cu mult timp înainte de ziua Lenei, un vestitor al lucrurilor ce aveau să vină. Acum cuvintele se schimbaseră iar şi eram în faţa altei profeţii stranii. Trebuia luată o decizie, iar Lena nu o făcuse încă. Cântecele nu minţeau niciodată. Sau cel puţin nu o făcuseră până atunci.

Nu voiam să mă gândesc la asta. În timp ce urcam pe panta lungă ce ducea la porţile Conacului Ravenwood, până şi sunetul scrâşnit al cauciucurilor pe pietriş părea să repete adevărul de care nu puteam scăpa. Dacă exista o a Şaptesprezecea Lună, atunci totul fusese în zadar. Moartea lui Macon fusese în zadar.

Lena încă trebuia să fie Revendicată pentru Lumină sau Întuneric, hotărându-se astfel soarta ei pentru totdeauna. Pentru Casteri nu exista posibilitate de întoarcere sau de

schimbare de tabere. Iar când în sfârşit va face alegerea, jumătate din familia ei va muri din cauza asta. Casterii Luminii sau Casterii Întunericului – blestemul spunea că doar una dintre părţi va supravieţui. Însă într-o familie unde generaţii de Casteri nu avuseseră libertatea de a alege şi fuseseră Revendicaţi pentru Lumină sau Întuneric când împliniseră vârsta de şaisprezece ani fără să aibă vreun cuvânt de spus, cum putea Lena să facă o asemenea alegere?

Tot ce îşi dorise întreaga ei viaţă fusese să îşi poată alege propriul destin. Acum putea, însă era un fel de glumă cosmică crudă.

M-am oprit în faţa porţilor, am oprit motorul şi am închis ochii, amintindu-mi de panica crescândă, de viziuni, de vise, de cântec. De data aceea Macon nu va mai fi acolo să ne scape de finalul nefericit. Nu mai era nimeni care să ne scoată din dezastrul care era pe cale să se producă.

Cenuşă şi lămâi

Când am parcat în faţă la Ravenwood, Lena stătea pe veranda dărăpănată, aşteptând. Purta o cămaşă veche cu nasturi, blugi şi bascheţii ei ponosiţi. Pentru o clipă am avut senzaţia că m-am întors în urmă cu trei luni, iar azi era pur şi simplu o altă zi. Însă mai purta şi una dintre vestele cu dungi subţiri ale lui Macon, aşa că nu era la fel. Acum, că Macon nu mai era, ceva la Ravenwood părea în neregulă. Era ca şi cum aş fi mers la Biblioteca Municipală Gatlin în lipsa lui Marian, singura bibliotecară, sau la FRA atunci când nu era prezentă cea mai importantă dintre Fiicele Revoluţiei Americane, doamna Lincoln. Sau aş fi intrat în biroul părinţilor mei în lipsa mamei.

Ravenwood arăta din ce în ce mai rău de fiecare dată când veneam. Vizibilă din arcada de sălcii plângătoare, era greu de imaginat cum se deteriorase grădina atât de rapid. Florile pe care Amma mă învăţase cu migală să le plivesc când eram copil se luptau pentru supravieţuire în pământul uscat. Sub magnolii, mănunchiuri de zambile erau încurcate cu hibiscus, iar heliotropul parazita florile de nu-mă-uita, ca şi când grădina însăşi ar fi fost în doliu. Lucru foarte posibil, de altfel.

Conacul Ravenwood păruse întotdeauna să aibă o minte proprie. De ce să fie grădinile diferite?

Greutatea durerii Lenei nu era de niciun ajutor. Casa era o oglindă a stărilor ei, aşa cum fusese până atunci pentru Macon.

Când murise, îi lăsase Ravenwood Lenei şi, uneori, mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine să n-o fi făcut. Casa arăta tot mai mohorâtă în loc să arate mai bine. De fiecare dată când urcam dealul mă trezeam că-mi ţineam respiraţia, aşteptând cel mai mic semn de viaţă, ceva nou,

ceva care să înflorească. De fiecare dată când ajungeam în vârf nu vedeam altceva decât un peisaj dezolant.

Lena urcă în Volvo, deja pregătindu-se să se plângă.

— Nu vreau să merg.

— Nimeni nu vrea să meargă la şcoală.

— Ştii ce vreau să spun. Locul acela e oribil. Prefer să stau aici şi să învăţ latină toată ziua.

N-avea să fie uşor. Cum aş putea să o conving să meargă într-un loc în care nici măcar eu nu-mi doream să mă duc? Liceul era urât. Era un adevăr universal şi cine spusese că erau cei mai frumoşi ani din viaţă fie fusese beat, fie avea halucinaţii. M-am hotărât să merg pe psihologia inversă.

— Se spune că liceul înseamnă cei mai urâţi ani din viaţă.

— Serios?

— Clar. Trebuie să te întorci.

— Şi de ce ar trebui asta să mă facă să simt mai bine?

— Nu ştiu. Ce zici de e atât de rău încât prin comparaţie restul vieţii tale ţi se va părea mirific?

— După logica ta, ar trebui să-mi petrec ziua cu directorul Harper.

— Sau să încerci să devii majoretă.

Ea îşi înfăşură colierul după deget, iar colecţia ei de amulete se ciocniră unele de altele.

— Sună tentant. Zâmbi, aproape că râse, şi atunci am ştiut că va veni cu mine.

Lena rămase tot drumul spre şcoală cu umărul rezemat de al meu. Însă când ajunserăm în parcare, nu reuşi să coboare din maşină. Nu îndrăzneam să opresc motorul.

Savannah Snow, regina liceului, trecu pe lângă noi, înnodându-şi peste blugi tricoul strâmt. Emily Asher, aghiotanta ei, o urma, tastând un mesaj pe telefon în timp ce se strecura printre maşini. Emily ne văzu şi o prinse pe Savannah de braţ. Se opriră, aşa cum ar fi făcut orice fată din Gatlin a cărei mamă o învăţase cum să se poarte când avea de-a face cu rudele unei persoane decedate. Savannah îşi strânse cărţile la piept, scuturând cu tristeţe din cap către noi. Mi se părea că mă uit la un film mut

vechi.

Unchiul tău e într-un loc mai bun acum, Lena. E sus la porţile perlate, cu un cor de îngeri care-l conduc spre Creatorul său iubitor.

Am tradus pentru Lena, însă ea deja ştia ce gândeau ele.

Opreşte-te!

Lena îşi puse în faţă caietul tocit cu spirală, încercând să dispară. Emily ridică mâna, o jumătate timidă de salut. Ne oferea spaţiul nostru, ne dădea de înţeles că nu era doar binecrescută, ci şi sensibilă. Nu trebuia să citeşti minţile oamenilor ca să-ţi dai seama ce gândea.

Nu vin acolo pentru că te las să plângi în pace, dulce Lena. Însă întotdeauna, şi vorbesc serios când spun întotdeauna, o să fiu aici pentru tine, aşa cum m-au învăţat mama şi Cartea Sfântă.

Emily dădu din cap spre Savannah, iar cele două se îndepărtară încet şi cu tristeţe, ca şi când nu ele ar fi început cu Îngerii Păzitori, versiunea Jackson a unei trupe de pază în cartier, cu câteva luni în urmă, cu singurul scop de a o îndepărta pe Lena din şcoală. Într-un fel, asta era mai rău. Emory alergă să le prindă din urmă, însă ne văzu şi încetini pasul până la ritmul unui mers lent, bătând uşor pe capota maşinii mele când trecu pe lângă noi. Nu-mi spusese nimic de luni întregi, însă atunci îşi arăta sprijinul.

Cu toţii erau nişte ticăloşi.

— Nu o spune. Lena se încovrigase pe scaunul pasagerului.

— Nu pot să cred că nu şi-a scos şapca. Să vezi ce o să-l scuture mămica lui când o să ajungă acasă. Am oprit motorul. Dacă joci cartea cum trebuie, poate chiar devii majoretă la urma urmei, dulce Lena Duchannes.

— Toţi sunt atât de… atât de…

Era atât de furioasă, că o clipă mi-a părut rău că spusesem asta. Însă urma să se întâmple acelaşi lucru pe tot parcursul zilei şi doream să fie pregătită înainte să calce pe holurile liceului Jackson. Petrecusem prea mult timp în rolul de *Bietul Ethan Wate a Cărui Mamă Tocmai a Murit Anul Trecut* şi ştiam ce urma.

— Ipocriţi? Era puţin spus.

— Nişte oi. Şi asta. Nu vreau să fiu în echipa lor şi nu vreau să stau la aceeaşi masă cu ei. Nu vreau nici măcar să mă privească. Ştiu că Ridley le manipula cu puterile ei, însă dacă n-ar fi dat acea petrecere de ziua mea, dacă aş fi stat în Ravenwood aşa cum dorise unchiul Macon…

Nu era nevoie să termine fraza. Atunci el ar fi fost poate încă în viaţă.

— Nu ai de unde şti asta, L. Sarafine ar fi găsit altă metodă să pună mâna pe tine.

— Mă urăsc şi asta e perfect firesc. Părul ei începea să se cârlionţeze şi o secundă m-am gândit că o să înceapă ploaia. Îşi sprijini capul în mâini, ignorând lacrimile care se pierdeau în părul ei ciufulit.

— Ceva trebuie să rămână la fel. Eu nu sunt ca ele.

— Îmi pare rău să îţi spun asta, dar n-ai fost niciodată şi nu vei fi niciodată.

— Ştiu, însă ceva s-a schimbat. Totul s-a schimbat.

Am privit pe fereastră.

— Nu totul.

Boo Radley mă privi la rândul său. Stătea pe linia albă aproape ştearsă a locului de parcare de lângă al nostru, ca şi când aşteptase acea clipă. Boo încă o urma pe Lena oriunde se ducea, ca un câine credincios al unui Caster. Mi-am amintit de câte ori mă gândisem să iau cu maşina acest câine. Să-i scutesc nişte timp. Am deschis uşa, însă Boo nu se mişcă.

— Bine. Cum vrei.

Am dat să închid uşa, ştiind că Boo nu se va urca niciodată, însă chiar atunci m-am trezit cu el în poală sărind peste schimbătorul de viteze direct în braţele Lenei. Ea îşi îngropă faţa în blana lui, respirând adânc, ca şi când câinele acela jalnic crea un soi de atmosferă diferită de aerul de afară.

Erau o masă tremurătoare de păr negru şi blană neagră. Preţ de o clipă, întregul Univers păru fragil, ca şi când ar fi stat să se dărâme dacă suflam în direcţia greşită sau trăgeam de firul greşit.

Ştiam ce trebuia să fac. Nu puteam să explic senzaţia, însă mă copleşea la fel de mult ca visele, atunci când o văzusem pe Lena pentru prima dată. Visele pe care le împărtăşiserăm întotdeauna, atât de reale, că îmi lăsau noroi în aşternuturi sau apă de râu pe podea. La fel era şi senzaţia aceea.

Trebuia să ştiu de care fir să trag. Trebuia să fiu cel care ştia direcţia corectă. Ea nu vedea prea clar de unde se afla atunci, aşa că trebuia să fiu eu acela.

Pierdută. Aşa era şi era singurul lucru care nu o puteam lăsa să fie.

Am întors maşina. Ajunseserăm doar până în parcare, însă ştiam, fără să fi scos o vorbă, că venise vremea să o duc acasă. Boo îşi ţinu ochii închişi tot drumul.

***

Am luat o pătură veche la Greenbrier şi ne-am cuibărit lângă mormântul lui Genevieve, pe o porţiune de iarbă lângă peretele de piatră prăbuşit. Copacii şi păşunile înnegrite ne înconjurau din toate părţile, smocurile verzi ieşind doar puţin din noroiul întărit. Rămăsese chiar şi atunci locul nostru, locul în care vorbiserăm pentru prima dată după ce Lena spărsese fereastra la ora de engleză cu o singură privire – şi cu puterea ei de Caster. Mătuşa Del nu suporta să mai vadă cimitirul ars şi grădinile în ruină, însă pe Lena nu o deranja. Acela era locul în care îl văzuse pe Macon şi asta îi conferea o oarecare siguranţă. Cumva, toată distrugerea aceea pe care o adusese focul i se părea familiară, chiar reconfortantă. Venise şi mistuise totul în calea lui, apoi dispăruse. Nu trebuia să te mai întrebi ce anume venea sau când va ajunge.

Iarba era udă şi verde şi am înfăşurat pătura în jurul nostru.

— Vino mai aproape, ai îngheţat.

Ea zâmbi, fără să mă privească.

— De când am nevoie de un motiv să vin mai aproape? Se rezemă de umărul meu şi am rămas aşa tăcuţi,

încălzindu-ne unul de celălalt, cu degetele împreunate, şocul străbătându-mi braţul. Mereu era aşa când ne atingeam – un fior electric uşor care se amplifica odată cu fiecare atingere. O amintire a faptului că un Caster şi un muritor nu puteau fi împreună. Nu fără ca muritorul să-şi găsească sfârşitul.

Am ridicat privirea la ramurile negre răsucite şi la cerul mohorât. M-am gândit la prima zi în care o urmasem pe Lena în acea grădină, la felul în care o găsisem plângând în iarba înaltă. Priviserăm norii cenuşii dispărând de pe cerul albastru, nori pe care îi mişcase doar gândindu-se la ei. Cerul albastru – asta eram eu pentru ea. Ea era Uraganul Lena, iar eu eram Ethan Wate cel comun. Nu îmi puteam imagina cum ar arăta viaţa mea fără ea.

— Priveşte.

Lena se urcă pe mine şi întinse mâna către ramurile negre.

O lămâie galbenă perfectă, singura din grădină, înconjurată de cenuşă. Lena o rupse, iar în aer zburară fulgi negri. Coaja galbenă strălucea în mâna ei, iar ea se lăsă din nou în braţele mele. Priveşte asta. Nu a ars chiar tot.

— Totul va creşte din nou, L.

— Ştiu.

Nu părea foarte convinsă şi răsucea lămâia în mâini.

— Pe vremea asta, anul următor nimic aici nu va mai fi negru. Ea privi ramurile şi cerul de deasupra capetelor noastre, iar eu i-am sărutat fruntea, nasul şi semnul din naştere în formă de semilună perfectă de pe obraz, când ea se înclină spre mine. Totul va fi verde. Chiar şi copacii aceia vor creşte din nou. Când ne-am atins picioarele, şi ne-am scos pantofii, am simţit acelaşi fior electric ca de fiecare dată când pielea noastră se atingea. Eram atât de aproape, buclele ei îi cădeau pe faţa mea. Am suflat şi se împrăştiară.

Eram prins în capcana ei, lovit de curentul care ne lega şi ne despărţea. M-am aplecat să o sărut pe gură, însă ea îmi băgă lămâia sub nas, tachinându-mă.

— Miroase.

— Miroase ca tine.

A lămâie şi rozmarin, parfumul care mă atrăsese la Lena când ne întâlnirăm pentru prima oară.

Ea mirosi şi se strâmbă.

— Acră ca mine.

— Pentru mine gustul tău nu e acru.

Am tras-o lângă mine până când părul fiecăruia a fost plin de cenuşă şi iarbă, iar lămâia amară se pierdu undeva între picioarele noastre şi capătul păturii. Pielea mea era fierbinte ca focul. Cu toate că tot ceea ce puteam simţi era un frig năprasnic de câte ori o ţineam în braţe în ultima vreme, când ne sărutam – când ne sărutam cu adevărat – nu era altceva decât căldură.

Am iubit-o celulă cu celulă. Ne-am sărutat până când inima începu să-mi bată prea repede, iar hotarul a ceea ce puteam vedea, simţi şi auzi începea să se piardă în beznă…

Lena mă îndepărtă pentru binele meu de lângă ea şi am rămas întinşi în iarbă, eu încercând să-mi recapăt respiraţia.

Te simţi bine?

Mă… mă simt bine.

Nu era aşa, însă nu am spus nimic. Mi se păru că simţeam miros de ars şi mi-am dat seama că era pătura. Venea de dedesubt, de unde atingea pământul.

Lena se ridică şi o trase deoparte. Iarba de sub noi era carbonizată şi călcată.

— Ethan. Priveşte iarba!

— Ce e cu ea? Încă încercam să-mi recapăt suflul, dar nu voiam să o arăt. De la aniversarea Lenei, lucrurile se înrăutăţiră din punct de vedere fizic. Nu mă puteam abţine să nu o ating, cu toate că uneori durerea atingerii era de nesuportat.

— Iarba e arsă acum.

— Asta e ciudat.

Ea mă privi fără expresie, cu ochii ciudat de întunecoşi şi luminoşi în egală măsură. Călcă iarba.

— Eu am făcut asta.

— Eşti destul de fierbinte.

— Nu glumi cu asta. E din ce în ce mai rău.

Ne-am aşezat unul lângă celălalt, privind la ce mai rămăsese din Greenbrier. Însă nu ne uitam chiar la Greenbrier. Ne uitam la puterea celuilalt foc.

— La fel ca mama. Părea plină de amărăciune.

Focul era emblema unui Cataclyst, iar focul lui Sarafine arsese fiecare centimetru din acele câmpuri în noaptea aniversării Lenei. Acum ea provoca focuri fără voia ei. Stomacul mi se strânse.

— Şi iarba va creşte din nou.

— Dar dacă nu vreau asta? spuse ea încet, ciudat, în timp ce lăsă un pumn de iarbă carbonizată să îi cadă printre degete.

— Poftim?

— De ce să crească?

— Pentru că viaţa merge înainte, L. Păsările îşi văd de treaba lor, la fel şi albinele. Seminţele vor fi împrăştiate şi totul va creşte din nou.

— Apoi totul va arde din nou. Dacă eşti suficient de norocos să fii pe lângă mine.

Nu avea sens să te iei la ceartă cu Lena când era într-o asemenea stare. O viaţă întreagă cu Amma îmbufnată mă învăţase asta.

— Uneori aşa e.

Ea îşi ridică genunchii şi îşi sprijini bărbia pe ei. Silueta ei arunca o umbră mult mai mare decât era ea de fapt.

— Însă tot norocos mă simt.

Mi-am mişcat piciorul până ajunse în lumină, aruncând linia lungă a umbrei mele peste a ei.

Am rămas aşa, unul lângă altul, doar umbrele noastre atingându-se, până când soarele apuse şi se întinseră către copacii negri, apoi dispărură în crepuscul. Am ascultat greierii cântând în liniştea care se lăsase şi am încercat să nu ne gândim la ploaia care se pornise.

Căderea

În următoarele săptămâni am reuşit s-o conving pe Lena să iasă din casă cu mine de trei ori. O dată la film cu Link – cel mai bun prieten al meu din clasa a doua – unde nici măcar combinaţia ei preferată de floricele şi bomboane Milk Duds nu reuşise să o înveselească. A doua oară, acasă la mine să mănânce prăjituri cu melasă făcute de Amma şi să urmărim un maraton de filme cu zombie, versiunea mea a unei întâlniri romantice de vis. N-a fost. Şi a treia oară să ne plimbăm de-a lungul râului Santee, unde am fost nevoiţi să ne întoarcem după zece minute cu şaizeci de muşcături de gândaci pe noi. Oriunde era nu îşi dorea să fie.

Azi era diferit. În sfârşit găsise un loc în care se simţea bine, chiar dacă era ultimul loc la care mă aşteptam.

Am intrat în camera ei şi am găsit-o întinsă pe tavan, cu braţele pe tencuială şi părul răspândit ca un evantai negru în jurul capului.

— De când poţi să faci asta?

Deja eram obişnuit cu puterile Lenei, însă de la a şaisprezecea ei aniversare acestea păreau să fie mai mari şi mai de nestăpânit, ca şi când ea s-ar fi transformat tot mai mult într-un Caster. Cu fiecare zi, Lena fata Caster devenea tot mai imprevizibilă, forţându-şi puterile pentru a-şi cunoaşte limitele. Însă părea că tot ce putea face în ultimele zile avea să creeze tot felul de probleme.

Ca atunci când eu şi Link mergeam spre şcoală cu Beaterul şi unul dintre cântecele lui răzbătea din aparatul de radio ca şi cum postul de radio l-ar fi difuzat. Link rămăsese atât de şocat, încât intrase un metru în gardul viu al doamnei Asher.

— Un accident, spusese Lena cu un zâmbet strâmb. Una dintre melodiile lui Link îmi rămăsese în cap.

Nimănui nu-i rămâneau în cap melodiile lui Link. Însă Link o crezuse şi asta îi făcu egoul şi mai greu de suportat.

— Ce pot să spun? Am efectul ăsta asupra doamnelor. Vocea asta e netedă ca untul.

La o săptămână de la incident, mergeam împreună cu Link pe coridor, în timp ce Lena apăru şi mă îmbrăţişă chiar în momentul în care sună clopoţelul. Am crezut că în sfârşit se hotărâse să vină la şcoală. De fapt, ea nici măcar nu era acolo. Era un fel de proiecţie sau era vorba de cu totul alt termen pe care cei din familia Caster îl foloseau pentru a face pe cineva să pară un idiot. Link crezuse că încercam să-l îmbrăţişez pe el, aşa că zile întregi după aceea mă strigase „iubăreţul“.

— Mi-a fost dor de tine. E cumva o crimă?

Lenei i se păruse amuzant, şi îmi doream ca bunica să intervină pentru a o pedepsi sau a-i face ceva unui Natural care se ţinea de lucruri rele.

Nu fi copil. Am spus că îmi pare rău, nu?

Eşti o ameninţare la fel de mare precum Link în clasa a cincea, anul în care a băut tot sucul de roşii al mamei cu paiul.

Nu se va mai întâmpla. Îţi jur.

Asta a spus atunci şi Link.

Dar s-a oprit, nu?

Mda. Când ne-am oprit noi din cultivat roşii.

— Coboară.

— Îmi place mai mult aici sus.

Am prins-o de mână. Un curent îmi străbătu braţul, însă nu i-am dat drumul, ci am tras-o pe pat lângă mine.

— Ah!

Râdea. Vedeam cum i se mişcă umărul, chiar dacă stătea cu spatele la mine. Sau poate nu râdea, ci plângea, lucru rar în ultimele zile. Plânsetul aproape se opri şi fu înlocuit de ceva şi mai rău. De nimic.

Nimicul era înşelător. Nimicul era mult mai greu de descris, sau de remediat, sau de oprit.

Vrei să vorbeşti despre asta, L?

Despre ce?

Am tras-o mai aproape, sprijinindu-mi capul de-al ei. Încetă să mai tremure, iar eu am strâns-o cu putere în braţe. Ca şi când ar fi fost încă pe tavan şi eu eram cel care atârna.

Nimic.

***

N-ar fi trebuit să mă plâng de tavan. Erau locuri şi mai nebuneşti în care te puteai duce. Precum cel în care ne aflam atunci.

— Am o presimţirea rea în legătură cu asta.

Transpiram, însă nu îmi puteam şterge faţa. Trebuia ca mâinile mele să rămână acolo unde erau.

— E ciudat. Lena îmi zâmbea. Pentru că eu am o presimţire bună. Părul i se mişca într-un fel de vânt, însă nu eram sigur de care. În plus, aproape am ajuns.

— Îţi dai seama că asta e o nebunie, nu? Dacă trece un poliţist pe lângă noi, am putea fi arestaţi sau trimişi la Blue Horizons să-l vizităm pe tata.

— Nu e nebunesc. E romantic. Cuplurile vin aici tot timpul.

— Când oamenii merg la turnul de apă, Lena, nu se gândesc la vârful turnului de apă.

Şi exact acolo urma să ajungem într-un minut. Doar noi doi, o scară de fier instabilă care se înălţa la treizeci de metri deasupra solului şi un cer senin şi albastru de Carolina.

Am încercat să nu privesc în jos.

Lena mă convinsese să urc în vârf. Vocea ei avea o emoţie care mă făcuse să accept, ca şi când ceva atât de stupid ar fi putut să o facă să se simtă aşa cum se simţise ultima oară când fuseserăm în acel loc.

Zâmbitoare, fericită, într-un pulover roşu. Îmi aminteam, pentru că de colierul ei cu amulete atârna un fir roşu. Probabil şi ea îşi amintea. Aşa că iată-ne acolo, prinşi pe scară, uitându-ne în sus ca să nu privim în jos. Odată ce am ajuns în vârf şi am văzut priveliştea, am înţeles. Lena

avea dreptate. Totul era mai frumos acolo sus. Totul era atât de departe că nici măcar nu conta.

Mi-am lăsat picioarele să atârne peste margine.

— Mama obişnuia să colecţioneze imagini cu turnuri de apă vechi.

— Da?

— Aşa cum Surorile colecţionează linguri. Doar că pentru mama au fost turnuri de apă şi vederi de la Expoziţia Mondială.

— Am crezut că toate turnurile de apă arată la fel. Ca un păianjen mare şi alb.

— Undeva în Illinois există unul în forma unei sticle de ketchup. Râse. Şi mai e unul care arată ca o căsuţă, la înălţimea asta.

— Ar trebui să locuim acolo. M-aş urca o dată, apoi n-aş mai coborî. Se întinse pe spate pe vopseaua albă caldă. Cred că în Gatlin ar trebui să fie o piersică, o piersică mare şi bătrână de Gatlin.

M-am întins lângă ea.

— Deja au una, dar nu Gatlin. E în Gaffney. Se pare că s-au gândit înaintea noastră.

— Dar o plăcintă? Am putea picta rezervorul să arate ca una dintre plăcintele Ammei. I-ar plăcea.

— Aşa ceva n-am văzut. Însă mama avea o poză cu unul în formă de ştiulete de porumb.

— Prefer tot casa.

Lena privi cerul, pe care nu se vedea nicio urmă de nor.

— Aş alege ştiuletele sau ketchupul, dacă ai fi şi tu acolo.

Ea întinse braţul, mă luă de mână şi am rămas aşa, la marginea turnului de apă comun din Summerville, privind spre Gatlin County ca şi când ar fi fost un ţinut de jucărie în miniatură plin de oameni de jucărie în miniatură. Mic cât satul de carton pe care îl ţinea mama sub bradul de Crăciun.

Cum ar putea oameni atât de mici să aibă probleme de vreun fel?

— Hei, ţi-am adus ceva.

Am privit-o ridicându-se, uitându-se la mine ca un copilaş.

— Ce anume?

Am privit peste marginea turnului de apă.

— Poate ar trebui să aşteptăm până să cădem şi să murim.

— N-o să murim. Nu fi laş.

Am băgat mâna în buzunarul de la spate. Nu era nimic special, însă îl aveam de ceva vreme şi speram să o ajute să se regăsească.

Am scos un mic marker, cu un breloc atârnat de el.

— Vezi? Se potriveşte pe colierul tău, uite-aşa. Încercând să nu cad, am întins mâna după colierul Lenei, cel pe care nu-l scotea niciodată. O amestecătură de amulete, fiecare cu o anumită semnificaţie pentru ea. Moneda bătătorită din automatul de la Cineplex, unde avuseserăm prima întâlnire. O lună de argint pe care i-o dăduse Macon în noaptea balului de iarnă. Nasturele de la vesta pe care o purtase în noaptea cu ploaia. Erau amintirile Lenei pe care le purta cu ea ca şi cum ar fi existat riscul să le piardă fără să poată să facă dovada acelor momente perfecte de fericire.

Am prins markerul de lanţ.

— Acum poţi să scrii oriunde ai fi.

— Chiar şi pe tavan?

Mă privi şi zâmbi, uşor strâmb, uşor trist.

— Chiar şi în turnurile de apă.

— Îmi place la nebunie.

Vorbea încet, în timp ce scotea capacul markerului.

Am văzut că desena o inimă. Cerneală neagră pe vopsea albă, o inimă ascunsă în vârful turnului de apă din Summerville.

Pentru o clipă am fost fericit. Apoi m-am simţit ca şi când aş fi căzut de acolo de sus. Pentru că nu se gândea la noi doi. Se gândea la următoarea ei aniversare, a Şaptesprezecea Lună. Deja începuse numărătoarea inversă. Nu scrisese numele noastre în interiorul acelei inimi. Scrisese un număr.

Chemarea

Nu am întrebat-o despre semnificaţia numărului pe care îl scrisese în turnul cu apă, însă nu am uitat. Cum aş fi putut să uit, când tot ce făcuserăm în ultimul an fusese numărătoarea inversă spre inevitabil? Când, în sfârşit, am întrebat-o de ce scrisese asta sau ce anume reprezenta, nu mi-a răspuns. Şi aveam senzaţia că nici măcar nu ştia.

Ceea ce era mai rău decât să fi ştiut.

Trecuseră două săptămâni de atunci şi, din ce puteam să spun, Lena tot nu scrisese nimic în agendă. Purta micul marker pe colier, însă arăta la fel de nou ca în ziua în care îl cumpărasem de la Stop & Steal. Era ciudat să nu o văd scriind, mâzgălindu-se pe mâini sau pe tenişii ei tociţi, pe care nu prea îi mai purta în ultimul timp. Începuse să poarte în schimb cizmele făcute praf. Şi părul ei arăta diferit. Legat aproape întotdeauna la spate, ca şi când s-ar fi gândit că aşa scotea magia din el.

Stăteam pe treapta cea mai de sus a verandei mele, acelaşi loc în care stătuserăm când Lena îmi spusese pentru prima dată că era un Caster, un secret pe care nu îl mai împărtăşise vreunui Muritor. Eu mă prefăceam că citeam *Jekyll şi Hyde.*

Lena se holba la paginile albe ale caietului ei cu spirală, ca şi când liniile albastre şi subţiri deţineau răspunsul la toate problemele ei.

Când nu priveam spre ea, priveam spre stradă. Azi se întorcea tatăl meu. Eu şi Amma îl vizitaserăm de Ziua Familiei în fiecare săptămână de când îl internaserăm la Blue Horizons. Chiar dacă nu îşi revenise complet, trebuia să recunosc că se purta din nou aproape ca un om normal. Însă tot eram agitat.

— Au ajuns.

Uşa cu plasă se trânti în spatele meu. Amma stătea în picioare pe verandă cu şorţul de bucătărie cu unelte, pe care îl prefera în locul celui tradiţional, mai ales în zile ca aceea. La gât purta amuleta ei de aur, pe care o tot frământa între degete.

Am privit către stradă, însă nu l-am văzut decât pe Billy Watson care mergea cu bicicleta. Lena se aplecă în faţă să vadă mai bine.

Nu văd nicio maşină.

Nici eu nu vedeam, însă ştiam că va apărea în aproximativ cinci secunde. Amma era mândră, mai ales când venea vorba despre abilităţile ei de Clarvăzătoare. N-ar fi spus că au ajuns, decât dacă aproape ajunseseră.

O să apară imediat.

Imediat, Cadillacul alb al mătuşii mele făcu dreapta chiar pe străduţa Cotton. Mătuşa Caroline avea un geam lăsat, beneficiind de ceea ce îi plăcea să numească aer condiţionat 360, iar eu o vedeam făcând cu mâna. M-am ridicat, în timp ce Amma îşi făcu loc cu cotul pe lângă mine.

— Haide. Tăticul tău merită o primire bună.

Acela era codul pentru *Pune fundul la treabă, Ethan Wate.*

Am tras adânc aer în piept.

Eşti bine?

Ochii cafenii ai Lenei reflectau soarele.

Da.

Minţeam. Probabil îşi dăduse seama, însă nu scoase un cuvânt. I-am luat mâna într-a mea. Era rece, aşa cum era de obicei în ultima vreme, iar curentul electric se simţea mai degrabă ca gerul.

— Mitchell Wate. Nu-mi spune că ai mâncat plăcintă făcută de altcineva decât de mine. Pentru că arăţi de parcă ai fi căzut în borcanul cu prăjituri şi te-ai rătăcit în el.

Tatăl meu îi aruncă o privire piezişă. Amma îl crescuse şi ştia că pentru ea tachinarea avea tot atâta dragoste precum o îmbrăţişare.

Am rămas acolo în timp ce Amma se agita în jurul lui de

parcă ar fi avut zece ani. Ea şi mătuşa mea pălăvrăgeau ca şi când toţi trei abia se întorseseră acasă de la piaţă. Tatăl meu îmi zâmbi uşor. Era acelaşi zâmbet pe care mi-l oferise ori de câte ori îl vizitam la Blue Horizons. Spunea: „Nu mai sunt nebun, doar ruşinat“. Purta vechiul lui tricou Duke şi blugi şi, într-un fel, părea mai tânăr decât îmi aminteam eu. Cu excepţia ridurilor din jurul ochilor, care se adânciră când mă cuprinse într-o îmbrăţişare ciudată.

— Ce mai faci?

Vocea mi se opri o clipă în gât şi am tuşit.

— Bine.

O privi pe Lena.

— Îmi pare bine să te revăd, Lena. Mi-a părut rău să aud veştile despre unchiul tău.

Acelea erau manierele sudice autentice bine cultivate. Trebuia să spună ceva despre moartea lui Macon, chiar şi într-un moment ciudat ca acela.

Lena încercă să zâmbească, însă părea la fel de stânjenită pe cât mă simţeam şi eu.

— Mulţumesc, domnule.

— Ethan, vino şi îmbrăţişează-ţi mătuşa preferată.

Mătuşa Caroline întinse braţele. Voiam să o îmbrăţişez şi să o las să-mi ia nodul din piept.

— Să intrăm în casă. Amma făcu de pe verandă cu mâna spre tata. Am făcut prăjitură Coca-Cola şi pui prăjit. Dacă nu intrăm curând, puiul acela o să caute o cale de a păzi drumul către casă.

Mătuşa Caroline îşi trecu braţul pe după al tatei şi îl conduse pe scări. Avea acelaşi păr castaniu şi trup zvelt ca mama, iar o clipă m-am simţit ca şi cum părinţii mei erau din nou acolo, trecând peste pragul vechii uşi de plasă de la Wate’s Landing.

— Trebuie să plec acasă.

Lena îşi strângea agenda la piept, ca pe un scut.

— Nu trebuie să pleci. Intră.

Te rog.

Nu încercam să fiu politicos. Nu voiam să merg acolo singur. Cu câteva luni în urmă, Lena ar fi ştiut asta. Însă

probabil în acea zi mintea ei era în altă parte, căci nu-şi dădu seama.

— Ar trebui să-ţi petreci timpul cu familia.

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută, buzele ei abia atingându-mi obrazul. Era deja în drum spre maşină pentru a încerca măcar s-o contrazic.

Am privit cum Fastbackul lui Larkin dispăru pe strada mea. Lena nu mai conducea dricul. Din câte ştiam, nici măcar nu îi mai acordase atenţie după moartea lui Macon. Unchiul Barclay îl parcase în spatele vechiului hambar şi îl acoperise cu o prelată.

În schimb, conducea maşina cea neagră cu inserţii de argintiu a lui Larkin. Link făcuse spume la gură când văzuse prima dată maşina aceea.

— Ai idee câte fete aş putea să agăţ cu maşina aia?

După ce vărul ei îi trădase întreaga familie, nu înţelegeam de ce Lena voia să-i conducă maşina.

Când o întrebasem, ridicase din umeri şi spusese: „Nu va mai avea nevoie de ea“. Poate că Lena se gândise că îl pedepsea pe Larkin dacă o conducea. Acesta asistase la moartea lui Macon, lucru pentru care ea nu avea să-l ierte vreodată. Am văzut maşina cotind, dorindu-mi să dispar şi eu împreună cu ea.

Când am ajuns în bucătărie, deja se fierbea cicoarea şi necazul plutea în aer. Amma vorbea la telefon, trebăluind în faţa chiuvetei, iar la intervale de un minut, două acoperea receptorul cu mâna şi raporta conversaţia către mătuşa Caroline.

— N-au văzut-o de ieri. Amma duse iar telefonul la ureche. Ar trebui să-i faci mătuşii Mercy un grog şi să o culci până o găsim.

— Să găsiţi pe cine? Am privit către tata, care ridică din umeri.

Mătuşa Caroline mă trase lângă chiuvetă şi şopti aşa cum fac doamnele din Sud când ceva e prea delicat pentru a fi spus cu voce tare.

— Lucille Ball. Lipseşte.

Lucille Ball era pisica siameză a mătuşii Mercy, care îşi

petrecea cea mai mare parte a timpului alergând prin curtea din faţă a surorii bunicii, legată de o lesă prinsă de o sârmă de rufe, o activitate pe care Surorile o încadrau la categoria „exerciţii fizice“.

— Cum adică?

Amma acoperi din nou receptorul, îngustându-şi privirea, apoi îi căzu falca. Avea din nou acea privire.

— Se pare că cineva i-a băgat mătuşii tale în cap ideea că pisicile nu trebuie legate, căci se întorc întotdeauna acasă. Nu ştii nimic despre asta, nu?

Nu era o întrebare. Amândoi ştiam că eu eram cel care de ani de zile spunea asta.

— Dar pisicile n-ar trebui să stea în lesă, am încercat să mă apăr, însă era prea târziu.

Amma îmi aruncă o privire plină de reproşuri, apoi se întoarse spre mătuşa Caroline.

— Se pare că mătuşa Mercy a aşteptat, aşezată pe verandă, privind la lesa goală agăţată de frânghia de rufe. Îşi luă mâna de pe receptor. Trebuie să o bagi în casă şi să îi spui să stea întinsă. Dacă are ameţeli, fierbe-i nişte păpădie.

M-am strecurat afară din bucătărie înainte ca Amma să-şi îngusteze şi mai mult privirea. Minunat. Pisica mătuşii mele în vârstă de o sută de ani dispăruse şi era vina mea. Va trebui să-l sun pe Link şi să văd dacă avea chef să meargă cu mine prin oraş cu maşina în căutarea lui Lucille. Poate casetele demo ale lui Link o vor speria şi va ieşi din ascunzătoare.

— Ethan? Tata stătea pe hol, chiar în dreptul uşii de la bucătărie. Putem să vorbim un pic?

Mă temusem de asta, de partea în care îşi cerea scuze pentru tot şi încerca să îmi explice de ce mă neglijase timp de aproape un an.

— Da, sigur.

Însă nu ştiam dacă doream să aud. Nu mai eram furios. Când aproape o pierdusem pe Lena, o parte din mine înţelesese de ce tata înnebunise complet. Nu-mi puteam imagina viaţa fără ea, iar tata o iubise pe mama timp de

mai bine de optsprezece ani.

Acum îmi părea rău pentru el, însă încă mă durea.

Tata îşi trecu mâna prin păr şi se apropie de mine.

— Voiam să îţi spun cât de rău îmi pare. Se opri privind în jos. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Eram aici scriind, iar a doua zi nu puteam face altceva decât să mă gândesc la mama ta – aşa cum stătea pe scaunul ei, mirosindu-i cărţile, imaginându-mi cum citeşte peste umărul meu. Îşi studie mâinile, ca şi când ar fi vorbit cu ele, nu cu mine. Poate că era un truc pe care îl învăţase la Blue Horizons. Era singurul loc în care mă simţeam aproape de ea. Nu puteam să trec peste asta.

Ridică privirea spre vechiul tavan alb de ipsos, iar în colţul ochiului îi apăru o lacrimă care i se prelinse încet pe obraz. Tatăl meu îşi pierduse iubirea vieţii şi se deşirase precum un pulover vechi. Văzusem asta cu ochii mei, însă nu făcusem nimic. Poate că nu el era singurul vinovat. Ştiam că ar fi trebuit să zâmbesc, însă nu mă simţeam în stare.

— Înţeleg, tată. Aş fi vrut să îmi fi spus ceva. Şi mie mi-era dor de ea, să ştii.

Vocea lui era domoală când, în sfârşit, vorbi.

— Nu ştiam ce să spun.

— E în regulă.

Nu ştiam dacă eram sincer, însă puteam citi pe faţa lui cât de uşurat se simţea. Se întinse şi mă îmbrăţişă, strângându-mă cu putere pentru o clipă.

— Acum sunt aici. Vrei să vorbeşti?

— Despre ce?

— Despre lucruri pe care trebuie să le ştii când ai o prietenă.

Nu exista un lucru despre care mi-aş fi dorit să discut mai puţin decât asta.

— Tată, nu trebuie să…

— Să ştii că am multă experienţă. Mama ta m-a învăţat câte ceva despre femei de-a lungul anilor.

Am început să-mi pun în practică planul de scăpare.

— Dacă vrei să vorbeşti vreodată despre… ştii tu…

Îmi venea să sar pe fereastra studioului şi să mă fac mic între gardul viu şi casă.

— Sentimente.

Aproape că i-am râs în faţă.

— Poftim?

— Amma spune că Lena trece printr-o perioadă grea după moartea unchiului ei. Nu e în apele ei.

Stă întinsă pe tavan. Refuză să meargă la şcoală. Nu îmi spune nimic. Se caţără pe turnurile de apă.

— Nu, e bine.

— Se pare că femeile sunt diferite.

Am dat din cap şi am încercat să nu-l privesc în ochi. Habar n-avea câtă dreptate avea.

— Oricât de mult am iubit-o pe mama ta, jumătate din timpul petrecut cu ea nu ştiam ce-i trecea prin minte de fapt. Relaţiile sunt complicate. Ştii că mă poţi întreba orice.

Ce aş fi putut să-l întreb? Ce faci când inima aproape ţi se opreşte de fiecare dată când săruţi? Există momente în care trebuie şi altele în care nu trebuie să vă citiţi gândurile unul altuia? Care sunt primele semne că prietena ta este Revendicată pentru totdeauna de bine sau de rău?

Îmi strânse umărul pentru ultima dată. Încă încercam să formulez o propoziţie când îmi dădu drumul. Privea în hol, în direcţia studioului.

Portretul înrămat al lui Ethan Carter Wate era atârnat pe coridor. Încă nu eram obişnuit să-l văd, cu toate că eu fusesem cel care îl agăţase acolo la o zi după înmormântarea lui Macon. Fusese ascuns sub un cearşaf întreaga mea viaţă, ceea ce părea greşit. Ethan Carter Wate ieşise dintr-un război în care nu crezuse şi murise încercând să o protejeze pe fata Caster pe care o adora.

Aşa că găsisem un cui şi atârnasem tabloul. Era ce trebuia. După aceea mă dusesem în studioul tatei şi am cules foile de hârtie aruncate prin toată camera. Am mai privit o dată mâzgăliturile şi cercurile, o dovadă pentru cât de profundă putea fi iubirea şi cât de dureroasă era

pierderea ei. Apoi făcusem curat şi aruncasem paginile. O alegere care s-a dovedit inspirată.

Tatăl meu se îndreptă spre tablou, studiindu-l ca şi când îl vedea pentru prima dată.

— Nu l-am mai văzut de mult pe tipul ăsta.

Eram uşurat că schimbase subiectul, cuvintele îmi veniră natural.

— Eu l-am atârnat acolo. Sper că e în regulă. Însă mi se părea că se potriveşte mai bine acolo decât sub un cearşaf vechi.

Preţ de o clipă, tatăl meu privi cu atenţie portretul băiatului îmbrăcat în uniforma Confederaţiei, care nu părea cu mult mai în vârstă decât mine.

— Tabloul ăsta a fost ascuns sub un cearşaf de când mă ştiu. Bunicii mei nu spuneau prea multe despre el, însă nu aveau de gând să atârne pe perete poza unui dezertor. După ce am moştenit acest loc, l-am descoperit în pod şi l-am adus jos în studio.

— De ce nu l-ai atârnat?

Nu-mi imaginasem niciodată că tatăl meu se uitase la acelaşi contur ascuns când fusese copil.

— Nu ştiu. Mama ta voia asta. Iubea povestea lui – felul în care se distanţase de război, chiar dacă asta îl costase viaţa. Am vrut să-l pun pe perete, însă eram obişnuit să-l văd acoperit. Înainte să mă hotărăsc, mama ta a murit. Îşi trecu mâna peste partea de jos a ramei sculptate. Ştii, ai fost numit după el.

— Ştiu.

Tatăl meu mă privea ca şi când m-ar fi văzut prima oară.

— Era înnebunită după tabloul ăsta. Sunt bucuros că l-ai pus pe perete. Acolo e locul lui.

***

N-am scăpat de puiul prăjit sau de excursia de vinovăţie a Ammei. Aşa că, după cină, m-am dus cu maşina în cartierul Surorilor împreună cu Link pentru a o căuta pe Lucille. Link îi striga numele printre îmbucăturile de copan

de pui înfăşurat în prosop de hârtie uleios. De fiecare dată când îşi trecea mâna prin părul blond şi ţepos, acesta devenea şi mai strălucitor de la toată acea grăsime.

— Ar fi trebuit să aduci mai mult pui prăjit. Pisicile simt puiul, în sălbăticie se hrănesc cu păsări.

Link conducea mai încet ca de obicei, ca să mă pot uita după Lucille, în timp ce el bătea pe volan ritmul de la *Love Biscuit,* cel mai nou şi îngrozitor cântec.

— Şi atunci ce? Ai fi condus în timp ce eu eram aplecat pe geam cu un copan de pui în mână? Link era atât de previzibil. Pur şi simplu voiai să mănânci mai mult pui pregătit de Amma.

— Ţi-ai dat seama. Şi prăjitură Coca-Cola. Scoase pe fereastră mâna cu osul de la ciocănelul de pui. Hai, pisi pisi…

Am privit trotuarul, căutând o pisică siameză, însă altceva îmi atrase atenţia – o semilună. Era pe o tăbliţă de înmatriculare îndesată între un abţibild cu stele şi dungi, steagul Confederaţiei, şi unul cu Bubba's Truck and Trailer. Aceeaşi plăcuţă de Carolina de Sud cu simbolul statului pe care îl văzusem de o mie de ori, însă la care nu mă gândisem niciodată prea mult până atunci. Un palmier mic de culoare albastră şi o semilună, poate o lună Caster. Casterii erau stabiliţi de mult timp aici.

— Motanul e mai prost decât am crezut dacă nu ştie de puiul prăjit al Ammei.

— E o ea. Lucille Ball e o ea.

— E pisică oricum.

Link viră şi luă colţul spre Main. Boo Radley stătea în curbă, privind Beaterul trecând pe lângă el. Ridică din coadă, un singur gest singuratic de recunoaştere, înainte să dispărem pe şosea. Cel mai singur câine din oraş.

Când îl văzu pe Boo, Link îşi drese glasul.

— Că tot vorbim de fete, cum merg lucrurile cu Lena?

Nu o întâlnise de prea multe ori, însă o văzuse cu siguranţă mai mult decât alţii. Lena îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Ravenwood, sub privirea vigilentă a bunicii şi a mătuşii Del sau ascunzându-se de privirea lor

vigilentă, în funcţie de zi.

— Se descurcă.

Nu era chiar o minciună.

— Sigur? Adică pare diferită. Chiar şi pentru Lena.

Link era unul dintre puţinii oameni din oraş care cunoşteau secretul Lenei.

— Unchiul ei a murit. Genul acesta de lucruri te schimbă.

Link ar fi trebuit să ştie asta mai bine ca oricine. Mă văzuse când încercam să găsesc răspunsuri cu privire la moartea mamei şi să înţeleg lumea în lipsa ei. Ştia că era imposibil.

— Da, dar abia vorbeşte şi se îmbracă cu hainele lui. Nu crezi că e ciudat?

— E bine.

— Dacă tu spui.

— Tu condu. Trebuie să o găsim pe Lucille.

Am privit pe geam către strada pustie. Pisică proastă.

Link ridică din umeri şi mări volumul radioului. Trupa lui, Holy Rollers, răzbătea din difuzoare. *The Girl's Gone Away.* Despărţirea era tema care apărea în cântecele scrise de Link. Era felul său de a face faţă. Eu încă trebuia să-l găsesc pe al meu.

***

Nu am găsit-o pe Lucille şi nu am reuşit să-mi scot din minte discuţia cu Link sau cu tata. Casa era tăcută, ceea ce nu îţi doreşti când încerci să-ţi alungi gândurile. Fereastra camerei mele era deschisă, însă aerul era fierbinte şi stătut, aşa cum fusese toată ziua.

Link avea dreptate. Lena se purta ciudat. Însă trecuseră doar câteva luni. O să treacă peste asta, iar lucrurile vor reveni la normal.

Am scormonit prin mormanul de cărţi şi hârtii de pe biroul meu, căutând *Ghidul autostopistului galactic,* cartea care mă ajuta să nu mă mai gândesc la altele. Sub un teanc de benzi desenate vechi din seria *Sandman* am găsit

altceva. Era un pachet împăturit în hârtia maro a lui Marian şi legată cu o sfoară. Dar nu avea pe el binecunoscuta ştampilă BIBLIOTECA REGIONALĂ GATLIN.

Marian era cea mai bună prietenă a mamei şi bibliotecara-şefa de la Biblioteca Municipală Gatlin. Mai era şi Paznic în lumea Casterilor – Muritorul care păzea secretele şi istoria acestora şi, în cazul lui Marian, *Lunae Libri,* Biblioteca Casterilor la rândul ei plină de secrete. Îmi dăduse pachetul după ce murise Macon, însă uitasem complet de el. Era jurnalul lui şi se gândise că Lenei i-ar fi plăcut să îl aibă. Marian se înşelase. Lena nu dorise să-l vadă sau măcar să-l atingă. Nici măcar nu-l dorise la Ravenwood.

— Păstrează-l, spusese ea. Nu cred că aş suporta să-i văd scrisul.

De atunci se aşezase praful pe el.

L-am întors pe toate părţile. Era greu, prea greu pentru o carte. M-am întrebat cum arăta. Probabil era vechi, din piele crăpată. Am dezlegat şnurul şi am despachetat jurnalul. Nu aveam de gând să-l citesc, doar să mă uit la el. Însă când am îndepărtat hârtia mi-am dat seama că nu era o carte. Era o cutie de lemn neagră, pe care erau sculptate nişte complicate şi ciudate simboluri aparţinând Casterilor.

Mi-am trecut mâna peste partea de sus, întrebându-mă despre ce scrisese. Nu mi-l puteam imagina scriind poezii, aşa cum făcea Lena. Probabil era plin de note de horticultura. Am deschis capacul cu grijă. Voiam să văd ceva ce Macon atinsese zilnic, ceva important pentru el. Căptuşeala era din satin negru, iar paginile din interior erau nelegate şi îngălbenite, pline de scrisul alambicat şi aproape şters al lui Macon. Am atins o pagină cu un deget. Cerul a început să se învârtă şi am simţit cum mă înclin. Podeaua se apropia vertiginos de mine, însă când am căzut am trecut prin ea şi m-am trezit într-un nor de fum…

De-a lungul râului ardeau focuri, singurele urme ale plantaţiilor care se aflaseră acolo cu doar câteva ore în urmă. Greenbrier era deja cuprins de flăcări. Urma

Ravenwood. Soldaţii Uniunii probabil îşi luaseră o pauză, îmbătaţi de victoria sau de lichiorul pe care îl furaseră din cele mai bogate case din Gatlin.

Abraham nu avea prea mult timp la dispoziţie. Veneau soldaţii, iar el va trebui să-i ucidă. Era singura cale de a salva Ravenwood. Muritorii nu aveau nicio şansă în faţa lui, chiar dacă erau soldaţi. Nu se puteau compara cu un Incub. Iar dacă fratele său, Jonah, se va întoarce vreodată din Tuneluri, soldaţii ar trebui să le facă faţă amândurora. Armele erau singura grijă a lui Abraham. Cu toate că armele muritorilor nu-i puteau ucide pe ai lui, gloanţele îl slăbeau, iar asta le-ar fi oferit soldaţilor timpul necesar pentru a incendia Ravenwood.

Abraham avea nevoie să se hrănească şi, chiar şi prin fum, putea mirosi disperarea şi frica unui Muritor din apropiere. Frica îl făcea puternic. Îi dădea mai multă putere şi vigoare decât amintirile sau visele.

Luă urma mirosului. Însă când se materializă în pădurile de dincolo de Greenbrier, ştiu că ajunsese prea târziu. Mirosul era slab. În depărtare o văzu pe Genevieve Duchannes aplecată peste un trup în noroi. Ivy, bucătăreasa de la Greenbrier, stătea în picioare în spatele ei, strângând ceva la piept. Bătrâna îl văzu pe Abraham şi se grăbi spre el.

— Domnule Ravenwood, slavă Cerului. Coborî vocea. Trebuie să luaţi asta. Ascundeţi-l undeva bine până când voi putea veni să-l iau.

Scoase o carte neagră şi grea dintre faldurile şorţului şi o puse în braţele lui. Îndată ce o atinse, Abraham îi simţi puterea.

Cartea era vie şi pulsa între palmele sale ca şi când i-ar fi bătut inima. Aproape că o auzea şoptindu-i, îndemnându-l să o ia – să o deschidă şi să elibereze ceea ce se ascundea înăuntru. Pe copertă nu scria nimic, ci era doar o semilună. Abraham îşi trecu degetele peste marginile cărţii.

Ivy încă vorbea, luând tăcerea lui drept şovăială.

— Vă rog, domnule Ravenwood. Nu am cui să o încredinţez. Şi nu o pot lăsa la domnişoara Genevieve. Nu acum.

Genevieve ridică fruntea ca şi când i-ar fi putut auzi prin ploaie şi trosnetul focului.

În clipa în care Genevieve se întoarse spre ei, Abraham înţelese. Îi vedea ochii galbeni lucind în beznă. Ochii unui Caster Întunecat. În acea clipă înţelese şi ce ţinea în mâini.

Cartea Lunilor.

Mai văzuse acea carte înainte, în visele mamei lui Genevieve, Marguerite. Era o carte cu o putere infinită, o carte de care Marguerite se temea şi pe care o venera în egală măsură. Pe care o ascundea de soţul şi fiicele ei şi pe care n-ar fi lăsat-o niciodată în mâinile unui Caster Întunecat sau ale unui Incub. O carte care ar fi putut salva Ravenwood.

Ivy scoase ceva dintre faldurile fustei şi şterse coperta cărţii. Cristalele albe se rostogoliră peste margini. Sare. Arma femeilor superstiţioase de pe insulă, care aduceau cu ele propria lor putere din insulele Sugar, unde se născuseră strămoşii lor. Credeau că sarea ţinea la distanţă Demonii, o credinţă care întotdeauna îl amuzase pe Abraham.

— O să vin să o iau cât de repede pot. Jur.

— O s-o păstrez în siguranţă. Ai cuvântul meu. Abraham dădu la o parte sarea de pe coperta cărţii şi îi simţi fierbinţeala pe piele. Se întoarse din nou spre pădure. O să se depărteze câţiva metri spre binele lui Ivy. Femeile Gullah se speriau mereu când îl vedeau călătorind, amintindu-şi ce era el de fapt.

— Ascundeţi-o, domnule Ravenwood. Orice aţi face, nu o deschideţi. Cartea aceea aduce doar suferinţă pentru cei care au de-a face cu ea. Nu o ascultaţi când vă cheamă. O să vin după ea.

Însă avertismentul lui Ivy venise prea târziu.

Abraham deja o asculta.

***

Când mi-am revenit, zăceam întins pe spate pe podea, holbându-mă la tavan. Era zugrăvit în albastru ca bolta cerului, ca toate tavanele din casa noastră, pentru a păcăli albinele care îşi făcuseră cuib acolo.

M-am ridicat, ameţit. Cutia era lângă mine, cu capacul închis. L-am deschis, iar paginile erau înăuntru. De data asta nu le-am mai atins.

Nimic din toate astea nu avea logică. De ce aveam iar viziuni? De ce îl vedeam pe Abraham Ravenwood, bărbatul pe care ceilalţi locuitori ai oraşului îl blamau de generaţii, căci Ravenwood fusese singura plantaţie care supravieţuise Marelui Incendiu? Nu că aş fi crezut prea multe din ce aveau de spus concetăţenii mei.

Însă când medalionul lui Genevieve stârnise viziunile existase un motiv. Ceva ce eu şi Lena trebuia să aflăm. Ce legătură avea Abraham Ravenwood cu noi? Legătura comună era *Cartea Lunilor.* Apărea atât în viziunile cu medalionul, cât şi în aceasta, însă cartea dispăruse. Ultima oară când o văzuse cineva fusese în noaptea aniversării Lenei, când zăcuse pe masa din criptă, înconjurată de flăcări. La fel ca multe alte lucruri, acum din ea rămăsese doar cenuşa.

Tot ce mai rămâne

Când m-am dus la şcoală în ziua următoare, am stat singur cu Link şi cele patru sandviciuri ale acestuia la masa de prânz. În timp ce îmi mâncam pizza, tot ce îmi trecea prin minte erau cuvintele lui Link despre Lena. Avea dreptate. Se schimbase, câte puţin, până când aproape că nu-mi mai aminteam cum erau lucrurile odată. Dacă aş fi vorbit cu oricine despre asta, ştiu că mi-ar fi spus să-i las timp. Şi mai ştiam că asta era ceea ce spuneau de obicei oamenii când nu mai era nimic de spus şi de făcut.

Lena nu-şi revenea. Nici faţă de ea, nici faţă de mine. Ba chiar se îndepărta de mine mai mult decât de oricine altcineva, îmi era tot mai greu să ajung la ea, nu în sinea ei, nu prin Kelting sau sărut, sau prin alte feluri complicate sau necomplicate prin care comunicam. Acum, când îi luam mâna, tot ce simţeam era un fior rece.

Iar când Emily Asher mă privi din capătul celălalt al cantinei, în ochii ei nu se citea decât mila. Din nou, eram o persoană care stârnea compasiune. Nu mai eram *Ethan Wate A Cărui Mamă A Murit Anul Trecut.* Acum eram *Ethan Wate A Cărui Prietenă A Luat-o Razna După Ce I-a Murit Unchiul.* Oamenii ştiau că existau complicaţii şi nici nu o văzuseră pe Lena la şcoală cu mine.

Chiar dacă nu o agreau, era vorba de plăcerea infamă de a fi martor la nefericirea altuia. Eu tocmai eram lider pe piaţa nefericirii. Eram mai mult decât nefericit, mai prejos decât un sandvici rămas nemâncat pe o tavă de cantină. Eram singur.

***

Într-o dimineaţă, la aproape o săptămână după aceea, în mintea mea stăruia un sunet ciudat, ca o râcâială, sau un disc zgâriat, sau o hârtie sfâşiată. Eram la ora de istorie şi vorbeam despre Reconstrucţie, adică o perioadă chiar şi mai plictisitoare decât Războiul Civil, când Statele Unite trebuiau să îşi revină. Într-o sală de clasă din Gatlin, acest capitol era mai mult stânjenitor decât deprimant – o amintire a faptului că statul Carolina de Sud acceptase sclavia şi că fuseserăm de partea greşită a baricadei. Cu toţii ştiam asta, însă strămoşii noştri ne lăsaseră cu un stigmat permanent în jurnalul moral al naţiunii. Rănile adânci lasă cicatrice indiferent ce ai încerca să faci ca să le vindeci. Domnul Lee încă bâzâia, accentuându-şi frazele cu câte un oftat dramatic.

Încercam să nu ascult, când am simţit un miros de ars, probabil de la un motor supraîncălzit sau o brichetă. Am privit în jur. Nu venea dinspre domnul Lee, constantă a oricărui miros oribil de la ora de istorie. Nimeni altcineva nu părea că-l mai simţise.

Zgomotul crescu în intensitate, transformându-se într-un amestec confuz de spărturi, sfâşieri, vorbe, ţipete. *Lena.*

L?

Niciun răspuns. Dincolo de zgomot o auzeam pe Lena murmurând versuri din poezii şi nu dintre cele pe care le trimiţi de Sfântul Valentin.

Nu înot, ci înecându-mă…

Am recunoscut poezia şi nu era una optimistă. Lena citind Stevie Smith era la un pas de cea mai întunecată zi de genul Sylvia Plath şi *Clopotul de sticlă.* Era steagul roşu al Lenei, ca Link când asculta Dead Kennedys sau Amma când tăia legume pentru pacheţele de primăvară cu satârul.

Rezistă, L. Vin acum.

Ceva se schimbase şi, înainte să se schimbe din nou, mi-am luat cărţile şi am rupt-o la fugă. La următorul oftat al lui Lee ieşisem deja din sala de clasă.

***

Reece nici nu se uită la mine când am intrat pe uşă. Arătă spre scări. Ryan, mai tânăra verişoară a Lenei, stătea pe treapta cea mai de jos cu Boo alături şi părea tristă. Când am ciufulit-o, îşi duse degetul la buze.

— Lena are o cădere nervoasă. Trebuie să facem linişte până ajung acasă mama şi bunica.

Era puţin spus.

Uşa era întredeschisă, iar când am împins-o se auziră balamalele scârţâind, ca şi când aş fi intrat la locul unei crime. Camera arăta de parcă ar fi fost întoarsă pe dos. Mobila era cu susul în jos, sau doborâtă, sau pur şi simplu lipsă. Încăperea era acoperită cu pagini de cărţi, pagini sfâşiate, rupte şi lipite pe toţi pereţii, pe tavan şi pe podea. Pe raft nu mai rămăsese nici măcar o carte. Era ca şi cum întreaga bibliotecă explodase. O parte din paginile carbonizate de pe podea încă fumegau. Singurul lucru pe care nu îl vedeam era Lena.

L? Unde eşti?

Am privit în cameră. Peretele de deasupra patului ei nu era acoperit cu rămăşiţele cărţilor pe care le iubea. Era acoperit cu altceva.

Nimeni mortul & Nimeni cel viu
Nimeni nu renunţă & Nimeni nu oferă
Nimeni nu mă aude, însă doar Nimănui îi pasă
Nimănui nu-i este teamă de mine, însă Nimeni doar se holbează
Nimeni nu îmi aparţine & Nimeni nu rămâne
Nimeni nu ştie Nimic
Tot ce mai rămâne sunt doar rămăşiţe

Nimeni şi *Nimeni.* Unul dintre ei era Macon, nu? *Mortul.*

Cine era celălalt? Eu?

Asta devenisem acum, *Nimeni?*

Oare toţi băieţii trebuiau să se chinuie aşa ca să-şi înţeleagă prietenele? Desluşind poezii întortocheate scrise pe toţi pereţii cu markerul sau în ghips crăpat?

Tot ce mai rămâne sunt doar rămăşiţe.

Am atins peretele, ca să şterg cuvântul *rămăşiţe.*

Pentru că tot ce mai rămânea nu erau rămăşiţe. Trebuia să fie mai mult de-atât – mai mult pentru Lena şi pentru mine, mai mult pentru tot. Nu era doar Macon. Şi mama murise, însă, după cum o arătaseră ultimele luni, o parte din ea era cu mine. Mă gândeam din ce în ce mai mult la ea.

Revendică-te. Acesta fusese mesajul mamei pentru Lena, scris în numerele de pagină ale cărţilor, împrăştiate pe podeaua camerei ei preferate de la Wate's Landing. Mesajul ei pentru mine nu trebuia să fie scris nicăieri, nici în cifre, nici în litere, nici măcar în vise.

Podeaua Lenei arăta ca biroul în acea zi, cu volume deschise împrăştiate peste tot. Însă din aceste cărţi lipseau pagini, iar acest lucru transmitea un cu totul alt mesaj.

Durere şi vinovăţie. Era al doilea capitol al fiecărei cărţi pe care o primisem de la mătuşa Caroline despre cele cinci stadii ale suferinţei sau câte stadii spun oamenii că are suferinţa. Lena acoperise şocul şi negarea, primele două, aşa că trebuia să îmi dau seama că urma asta. Pentru ea probabil însemna să renunţe la unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult. Cărţile.

Cel puţin speram că asta însemna. Am păşit cu grijă pe lângă copertele goale şi arse ale cărţilor. Am auzit suspine înăbuşite, după care am văzut-o.

Am deschis uşa dulapului. Era cuibărită în întuneric, cu genunchii la piept.

E în regulă, L.

Ridică privirea spre mine, însă nu eram prea sigur de ceea ce vedea.

Toate cărţile mele sunau ca şi când ar fi fost el. Nu le-am putut opri.

Nu contează. Totul e bine acum.

Ştiam că lucrurile nu vor rămâne mult timp aşa. Nimic nu era bine. Undeva între furie, spaimă şi nefericire, dispăruse după colţ. Ştiam din proprie experienţă că nu mai era cale de întoarcere.

***

În sfârşit, interveni bunica. Lena se va duce la şcoală începând cu săptămâna următoare, fie că-i plăcea, fie că nu. Alegerea ei era şcoala sau locul acela pe care nimeni nu avea curaj să îl pronunţe cu voce tare. Blue Horizons sau oricare ar fi fost echivalentul Casterilor pentru asta. Până atunci, doar mie mi se permitea să o văd când îi lăsam temele. Mă târam pe drumul către casa ei cu o pungă de la Stop & Steal plină de foi inutile şi întrebări de eseuri.

De ce eu? Ce am făcut?

Se pare că nu trebuie să fiu în preajma persoanelor care mă obosesc. Asta a spus Reece.

Eu te obosesc?

Simţeam în minte ceva asemănător unui zâmbet.

Bineînţeles. Însă nu aşa cum cred ei.

Când uşa dormitorului se deschise, în sfârşit, am lăsat punga să cadă şi am luat-o în braţe. Trecuseră doar câteva zile de când o văzusem ultima dată, însă îmi lipsea mirosul părului ei, lămâi şi rozmarin. Lucrurile familiare. Însă azi nu simţeam acel miros. Mi-am îngropat faţa în gâtul ei.

Şi mie mi-a fost dor de tine.

Lena mă privi. Purta un tricou negru şi colanţi de aceeaşi culoare, cu tot felul de tăieturi pe ei. Părul îi ieşise din clamă la spate. Colierul îi atârna la gât, răsucindu-se. Ochii îi erau încercănaţi cu dungi negre care nu proveneau de la machiaj. Eram îngrijorat. Iar când am privit în cameră dincolo de ea, îngrijorarea mea crescu.

Bunica rezolvase în stilul ei. În cameră nu mai era nici măcar o carte arsă sau un obiect în neregulă. Asta era problema. Nu mai era nici urmă de marker, nicio poezie, nicio pagină în cameră. În schimb, pereţii erau acoperiţi cu imagini, lipite cu grijă pe tot spaţiul, ca şi când ar fi fost un soi de gard care să o ţină înăuntru.

Sacru. Somn. Iubit. Fiică.

Erau fotografii cu pietre de mormânt, făcute atât de aproape că tot ce înţelegeam din ele era bucata aspră de

piatră din spatele cuvintelor sculptate şi cuvintele propriu-zise.

Tată. Bucurie. Disperare. Odihnă eternă.

— Nu ştiam că te pasionează fotografia.

Mă întrebam ce altceva nu mai ştiam.

— Nu mă pasionează, serios.

Părea stânjenită.

— Sunt minunate.

— Ar trebui să îmi facă bine. Trebuie să le dovedesc tuturor că îmi dau seama că nu mai e printre noi.

— Mda. Şi tata trebuie să ţină acum un jurnal al sentimentelor.

Imediat ce am spus asta, mi-am dorit să îmi pot retrage cuvintele.

Să o compar pe Lena cu tata nu putea trece drept compliment, însă nu păru să observe. M-am întrebat cât timp hoinărise prin Grădina Păcii Lui Eterne cu aparatul foto şi cum de nu ştiusem.

Soldat. Somn. Printr-un geam, în întuneric.

Am ajuns la ultima imagine, singura care nu părea să fie din acelaşi peisaj cu celelalte. Era o motocicletă, un Harley proptit de un mormânt. Vopseaua strălucitoare de pe ea părea nefirească lângă pietrele vechi şi tocite. Inima începu să îmi bată cu putere în timp ce o priveam.

— Ce e asta?

Lena făcu un semn cu braţul.

— Cred că e a unui tip care vizita un mormânt. Pur şi simplu era… acolo. Am vrut să o dau jos, lumina e oribilă.

Trecu pe lângă mine, apoi scoase pionezele din perete. Când ajunse la ultima, fotografia dispăru, lăsând în urmă patru găuri foarte mici în peretele ei negru.

În afară de acele imagini, camera era aproape goală, ca şi când şi-ar fi făcut bagajele şi ar fi plecat undeva la colegiu. Patul dispăruse. Biblioteca şi toate cărţile din ea la fel. Vechiul candelabru pe care îl făcuserăm să se legene de atâtea ori încât credeam că o să cadă din tavan nu mai era. Era doar o saltea subţire pe podea, în mijlocul camerei. Lângă ea era vrăbiuţa de argint. Când am văzut-

o, creierul mi-a fost inundat de amintiri de la înmormântare – magnolii smulse de pe pajişte, aceeaşi vrăbiuţă de argint în palma ei plină de noroi.

— Totul arată atât de diferit. Am încercat să nu mă gândesc la rândunică sau la motivul pentru care se afla lângă patul ei, şi… care nu avea nimic de-a face cu Macon.

— Păi, ştii tu. Curăţenia de primăvară. Era dezastru aici.

Câteva cărţi vechi zăceau pe saltea. Fără să gândesc am deschis una – şi mi-am dat seama că tocmai comisesem fapta cea mai gravă. Cu toate că la exterior avea o copertă veche şi lipită dintr-un exemplar din *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde,* interiorul nu era deloc o carte. Era unul dintre caietele cu spirală ale Lenei şi îl deschisesem chiar sub nasul ei. Ca şi când n-ar fi fost nimic sau mi-ar fi aparţinut.

Însă m-a surprins altceva. Majoritatea paginilor erau goale.

Şocul fu aproape la fel de teribil ca atunci când descoperisem paginile cu banalităţile tatei când crezusem că scria un roman. Lena avea un caiet cu ea oriunde se ducea. Dacă se oprise din scris după fiecare al cincilea cuvânt, atunci lucrurile stăteau mai rău decât credeam.

Ea era mai rău decât credeam.

— Ethan! Ce faci?

Mi-am retras mâna, iar Lena înşfacă rapid cartea.

— Iartă-mă, L.

Era furioasă.

— Credeam că era doar o carte. Adică arăta ca o carte. Nu bănuiam că îţi laşi agenda aruncată aşa unde oricine o poate citi.

Nu mă privea, strângea cartea la piept.

— De ce nu mai scrii? Credeam că îţi place să scrii.

Ea dădu ochii peste cap şi deschise agenda să îmi arate.

— Îmi place.

Flutură paginile goale, iar acestea se umplură de rânduri de litere mici mâzgălite, tăiate din loc în loc, revizuite, şi rescrise şi refăcute de o mie de ori.

— Ai vrăjit-o?

— Am scos cuvintele din realitatea muritorilor. Dacă nu

doresc eu să arăt cuiva, doar un Caster poate citi.

— Genial. Din moment ce Reece este persoana care are cele mai mari şanse să facă asta.

Reece era la fel de băgăreaţă pe cât era de autoritară.

— Nu are de ce să citească. Poate să citească totul pe chipul meu.

Era adevărat. În calitate de sibilă, Reece îţi putea citi gândurile şi secretele, chiar şi lucrurile pe care le puneai la cale, dintr-o simplă privire. Motiv pentru care în general o evitam.

— Şi ce e cu tot secretul ăsta?

M-am trântit pe salteaua Lenei. Ea se aşează lângă mine, cu picioarele încrucişate. Lucrurile erau mai puţin plăcute decât mă prefăceam eu că erau.

— Nu ştiu. Încă simt nevoia să scriu tot timpul. Poate mă simt mai puţin înţeleasă sau e posibil să fiu mai puţin înţeleasă.

Fălcile mi se încleştară.

— De către mine.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ce alţi muritori ţi-ar mai citi agenda?

— Nu înţelegi.

— Ba cred că da.

— O parte, poate.

— Aş înţelege tot dacă mi-ai permite.

— Nu e vorba de asta, Ethan. Nu pot să explic.

— Lasă-mă să văd.

Am întins mâna după agendă. Ea ridică din sprâncene şi mi-o întinse.

— N-o să poţi citi.

Am deschis-o şi m-am uitat prin ea. Nu ştiam dacă era Lena sau cartea în sine, însă cuvintele apărură în faţa mea încet, pe rând. Nu era una dintre poeziile scrise de ea şi nici versurile vreunei melodii. Nu erau multe cuvinte, doar desene ciudate, forme şi vârtejuri care se întretăiau pe toată pagina ca o colecţie de modele tribale.

La sfârşitul paginii era o listă.

ce îmi amintesc
mama
ethan
macon
vânătoarea
focul
vântul
ploaia
cripta
eu care nu sunt eu
eu care va ucide
două trupuri
ploaia
cartea
inelul
amuleta ammei
luna

Lena îmi luă cartea din mână. Pe pagină mai erau câteva rânduri, însă n-am mai apucat să le citesc.

— Opreşte-te!

Am privit-o.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, e ceva personal. N-ar fi trebuit să poţi vedea asta.

— Atunci de ce am putut?

— Probabil am făcut greşit vraja *Verbum Celatum.* Cuvântul ascuns. Mă privi neliniştită, cu ochii mai blânzi. Nu contează, încercam să îmi amintesc noaptea aceea. Noaptea în care Macon… a dispărut.

— A murit, L. Noaptea în care Macon a murit.

— Ştiu că a murit. Sigur că a murit. Doar că nu pot să vorbesc despre asta.

— Ştiu că probabil eşti deprimată. E firesc.

— Poftim?

— E stadiul următor.

Ochii Lenei se aprinseră.

— Ştiu că mama ta a murit şi că unchiul meu a murit.

Însă eu am stadii proprii ale suferinţei. Ăsta nu e un jurnal al sentimentelor mele. Nu sunt tatăl tău şi nu sunt tu, Ethan. Nu suntem atât de asemănători pe cât crezi.

Ne-am privit într-un fel în care nu o făcuserăm de mult timp, poate niciodată. Era un moment fără nume. Mi-am dat seama că vorbeam tare de când ajunsesem acolo, fără niciun cuvânt în Kelting. Era pentru prima dată când nu ştiam ce gândea şi era destul de clar că nici ea nu ştia cum mă simţeam eu.

Apoi a făcut-o. A întins braţele şi m-a tras spre ea pentru că, pentru prima dată, eu eram cel care plângea.

***

Când am ajuns acasă, toate luminile erau stinse, însă tot nu am intrat. M-am aşezat pe verandă şi am privit licuricii sclipind în beznă. Nu îmi doream să văd pe nimeni. Voiam să gândesc şi presimţeam că Lena nu mă va asculta. Să stai de unul singur în întuneric îţi aminteşte de dimensiunea lumii şi de distanţele dintre oameni. Stelele par să fie atât de aproape, încât poţi întinde mâna să le atingi. Însă nu poţi. Uneori lucrurile par să fie mult mai aproape decât sunt în realitate.

Am privit prin beznă atât de mult, încât mi s-a părut că zăresc ceva mişcându-se lângă stejarul bătrân din curtea din faţă. O clipă, pulsul mi se acceleră. Cei mai mulţi locuitori ai Gatlinului nici măcar nu-şi încuiau uşa, însă ştiam că erau o mulţime de lucruri care puteau trece printr-un zăvor. Am văzut din nou aerul mişcându-se, aproape imperceptibil, ca un val de căldură. Mi-am dat seama că nu era vorba despre ceva care încerca să intre în casa mea. Era ceva ce ieşise dintr-alta.

Lucille, pisica Surorilor. Îi vedeam ochii albaştri strălucind în beznă în timp ce privea spre verandă.

— Le-am spus tuturor că o să găseşti drumul spre casă mai devreme sau mai târziu. Doar că ai nimerit într-o altă casă.

Lucille lăsă capul într-o parte.

— Ştii că Surorile nu-ţi vor mai da drumul de pe frânghia de rufe după asta.

Lucille mă privi ca şi când ar fi înţeles perfect. Ca şi când, deşi ar fi realizat care erau consecinţele plecării ei, a făcut-o oricum. Un licurici sclipi în faţa mea, iar pisica sări de pe treaptă.

Zbură şi mai sus, însă toanta de Lucille încerca să-l prindă. Nu părea să-şi dea seama cât de departe era de fapt. Ca stelele. Ca o mulţime de lucruri.

Fata visurilor mele

Era beznă totală.

Nu vedeam nimic, însă simţeam cum mi se scurge aerul din plămâni. Nu puteam să respir. Aerul era plin de fum, iar eu tuşeam şi mă înecam.

Ethan!

Îi auzeam vocea, însă era îndepărtată.

Aerul din jurul meu era fierbinte. Mirosea a cenuşă şi a moarte.

Ethan, nu!

Am văzut strălucirea lamei unui cuţit deasupra capului meu şi am auzit un râs sinistru. Sarafine. Doar că nu-i zăream faţa.

În timp ce cuţitul îmi pătrundea în stomac, am ştiut unde mă aflam.

Eram la Greenbrier, pe criptă, şi eram cât pe ce să mor.

Am încercat să urlu, însă n-am putut scoate un sunet. Sarafine îşi lăsă capul pe spate şi râse, cu mâinile pe cuţitul din stomacul meu. Muream, iar ea râdea. Sângele se scurgea împrejurul meu, din urechi, din nări, din gură. Avea un gust aparte, de cupru sau sare.

Îmi simţeam plămânii ca doi saci grei de ciment. Când zgomotul sângelui din urechile mele îi acoperi vocea, m-am simţit copleșit de sentimentul familiar al pierderii. Verde şi auriu. Lămâi şi rozmarin. Simţeam mirosul în sânge, în fum şi în cenuşă. Lena.

Întotdeauna am crezut că nu aş putea trăi fără ea. Acum nu mai era nevoie.

***

— Ethan Wate! De ce nu aud încă duşul?

Am sărit din pat, asudat. Mi-am trecut mâna pe sub tricou, peste piele. Nu era nici urmă de sânge, însă simţeam locul în care lama cuţitului mă tăiase în vis. Mi-am scos tricoul şi am privit dunga încreţită şi roz. O cicatrice de-a lungul abdomenului, ca o rană produsă prin înjunghiere. Apăruse de nicăieri, o rană dintr-un vis.

Însă era cât se poate de reală şi mă durea. Nu mai visasem de la aniversarea Lenei şi nu ştiam de ce o făceam acum, aşa. Eram obişnuit să mă trezesc cu noroi în pat sau fum în plămâni, însă era prima dată când mă trezeam cu dureri. Am încercat să scap de senzaţie, să îmi spun că de fapt nu se întâmplase. Însă îmi tremura stomacul. Am privit spre fereastra deschisă, dorindu-mi ca Macon să fi fost acolo să fure sfârşitul acelui vis. Îmi doream să fie în preajmă dintr-o mie de motive.

Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez, să văd dacă Lena era acolo. Însă ştiam deja că nu era. Simţeam când dispărea, iar asta se întâmpla mai mereu în ultima vreme.

Amma strigă din nou de pe scări.

— Dacă ţi-ai programat să întârzii la ultimul examen, o să stai toată vara în camera ta pe turte cu porumb. Îţi promit eu asta.

Lucille Ball mă privea de la capul patului, aşa cum o făcea în fiecare dimineaţă de la un timp încoace. După ce reapăruse pe veranda noastră, am dus-o acasă la mătuşa Mercy, însă a doua zi era din nou pe veranda noastră. După ce mătuşa Prue îşi convinsese surorile că Lucille era o dezertoare, animalul se mutase cu noi. Rămăsesem destul de surprins când Amma deschisese uşa şi o lăsase pe Lucille să intre, însă avea motivele ei.

— Nu e nimic în neregulă să ai o pisică în casă. Ele văd ceea ce majoritatea oamenilor nu pot vedea, cum ar fi pe cei din Lumea de Dincolo când trec înapoi aici, şi pe cei buni, şi pe cei răi. Şi te scapă şi de şoareci.

Puteai spune despre Lucille că era versiunea din lumea animalelor a Ammei.

Când am ajuns la duş, apa fierbinte se scurse pe mine,

ştergând totul. Mai puţin acea cicatrice. Am făcut-o şi mai fierbinte, însă mintea nu-mi stătea la duş. Era învălmăşită între vise, cuţit, râs…

Examenul final de la engleză.

La naiba.

Adormisem înainte să termin de învăţat. Dacă picam testul, picam cursul, de Partea Ochiului Bun sau nu. Notele mele nu erau chiar strălucite în acel semestru, iar asta însemna că eram cam la acelaşi nivel cu Link. Nu eram în starea mea obişnuită de nu-învăţa-descurcă-te. Deja eram la un pas să pic la istorie, din moment ce eu şi Lena chiuliserăm de la reconstituirea obligatorie a Bătăliei de la Honey Hill de ziua ei. Dacă picam la engleză, îmi petreceam toată vara într-o şcoală atât de veche, încât nu avea nici măcar aer condiţionat, sau repetam anul doi. Era o problemă destul de gravă la care trebuia să se gândească azi cineva. Asonanţă, nu? Sau era consonanţă? Eram terminat.

Era ziua a cincea de mic dejunuri supradimensionate. Avuseserăm examene finale toată săptămâna, iar Amma credea că exista o legătură directă între modul în care mă alimentam şi cât de bine mă descurcam. Îmi mâncasem greutatea în şuncă şi ouă de luni încoace. Nu era de mirare că mă durea stomacul şi aveam coşmaruri. Sau cel puţin asta încercam să-mi spun.

Am înţepat cu furculiţa ouăle prăjite.

— Mai sunt ouă?

Amma îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Nu ştiu ce pui la cale, însă nu am chef. Îmi puse încă un ou pe farfurie. Azi nu-mi pune răbdarea la încercare, Ethan Wate.

Nu aveam de gând să mă cert cu ea. Aveam şi aşa destule probleme.

Tatăl meu intră în bucătărie şi deschise dulapul, căutându-şi tărâţele de grâu.

— Nu o tachina pe Amma. Ştii că nu-i place. Ridică privirea spre ea, scuturând lingura. Băiatul ăsta al meu e

de-a dreptul O.B.R.A.Z.N.I.C. Adică…

Amma se uită urât la el, trântind uşile dulapului.

— Mitchell Wate, o să-ţi dau şi ţie vreo două dacă îţi mai bagi nasul în cămara mea.

El râse, iar o clipă mai târziu puteam să jur că şi ea zâmbea şi am privit cum nebunul meu tată începuse să o transforme uşor-uşor din nou în Amma. Momentul dispăru repede, spărgându-se ca o bulă de săpun, însă ştiam deja. Lucrurile se schimbau.

Încă nu eram obişnuit să îmi văd tatăl plimbându-se pe acolo ziua, turnându-şi cereale şi făcând conversaţie. Mi se părea de necrezut că în urmă cu patru luni mătuşa mea îl internase la Blue Horizons. Cu toate că nu era chiar un om nou, aşa cum declarase mătuşa Caroline, trebuia să recunosc că abia îl recunoşteam. Nu îmi făcea sandviciuri cu salată de pui, însă în ultima vreme ieşise tot mai mult din biroul său şi uneori chiar şi din casă.

Marian îi făcuse rost tatei de un post la Universitatea din Charleston, în calitate de lector invitat la departamentul de engleză. Cu toate că mersul cu autobuzul transforma drumul de patruzeci şi cinci de minute într-unul de două ore, nu puteam să-l lăsăm să conducă, sau cel puţin nu încă.

Părea aproape fericit. Adică, în termeni relativi, pentru un tip care înainte stătuse încuiat în biroul său luni întregi, scriind ca un nebun. Standardele definiţiei erau destul de coborâte.

Dacă lucrurile se putuseră schimba atât de mult pentru tata, dacă Amma zâmbea, poate se puteau schimba şi pentru Lena.

Nu-i aşa?

Însă momentul trecuse. Amma îşi reluase rolul ostil. Citeam asta pe chipul ei. Tatăl meu se aşează lângă mine şi îşi turnă lapte peste cereale. Amma îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Mitchell, ai face bine să mănânci nişte ouă. Cerealele nu sunt suficiente la micul dejun.

— Bună dimineaţa şi ţie, Amma. Îi zâmbi, aşa cum

puteam paria că îi zâmbea şi când era mic.

Ea îl privi încruntată şi trânti un pahar de lapte cu ciocolată lângă farfuria mea, cu toate că nu prea mai beam aşa ceva în ultimul timp.

— Mie nu mi se pare atât de bună. Pufni şi începu să împingă o cantitate uriaşă de şuncă în farfuria mea. Pentru Amma voi rămâne întotdeauna copilul de şase ani. Arăţi de parcă ai fi mort. Ai nevoie de nişte hrană pentru creier ca să treci examenele alea.

— Da, doamnă. Am sorbit din paharul cu apă pe care îl turnase pentru tata.

Ridică lingura ei infamă cu gaură în mijloc, Ameninţarea cu Un Ochi – aşa o numeam eu. Când eram copil, mă fugărea cu ea prin casă dacă o supăram, însă niciodată nu mă lovise cu ea. M-am aplecat, ca să îi fac jocul.

— Şi ai face bine să le treci pe toate. N-o să te las să umbli toată vara pe la şcoală ca pe copiii lui Petty. O să te angajezi, aşa cum ai spus. Pufni, fluturând lingura. Timp liber înseamnă liber la necazuri, iar tu ai deja o grămadă.

Tata zâmbi şi îşi înăbuşi un hohot de râs. Puteam să pun pariu că Amma îi spusese exact acelaşi lucru când fusese de vârsta mea.

— Da, doamnă.

Am auzit un claxon de maşină şi un sunet de bass de Beater mult prea puternic, aşa că mi-am luat rucsacul. Tot ce am mai văzut a fost lingura în ceaţă în spatele meu.

Am urcat în Beater şi am coborât geamul. Bunica luase atitudine, iar Lena se întorsese la cursuri în urmă cu o săptămână, pentru finalul anului şcolar. Condusesem tot drumul până la Ravenwood să o iau de la şcoală în prima ei zi, chiar mă oprisem la Stop & Steal să-i cumpăr o gogoaşă lipicioasă faimoasă de-a lor, însă când ajunsesem Lena deja plecase. De atunci, venea singură cu maşina la şcoală, aşa că eu şi Link reveniserăm la Beater.

Link dădu muzica mai încet, căci răsuna în toată maşina, iar prin geamurile deschise, şi în tot cartierul.

— Să nu mă faci de râs la şcoala aia a ta, Ethan Wate. Şi dă muzica aia mai încet, Wesley Jefferson Lincoln! O să-mi

distrugi toată brazda de napi cu zgomotul ăla.

Link o claxonă. Amma lovi stâlpul cu lingura, îşi puse mâna în şold, apoi se înmuie.

— Să faceţi bine la examene şi poate vă fac o plăcintă.

— Nu vreţi să spuneţi cu piersici de Gatlin, nu doamnă?

Amma pufni şi dădu din cap.

— Poate.

N-ar fi recunoscut niciodată, însă Amma prinsese drag de Link în toţi aceşti ani. Link credea că asta se datora faptului că îi era milă de mama lui după experienţa ei cu invazia-hoţilor-de-trupuri cu Sarafine, însă nu acela era motivul. Îi părea rău de Link. „Nu-mi vine să cred că băiatul ăsta trebuie să trăiască în aceeaşi casă cu femeia aia. Ar fi fost mai bine şi dacă l-ar fi crescut lupii.“ Asta spusese cu o săptămână în urmă, în timp ce împacheta plăcintă cu nuci pecan pentru el.

Link mă privi şi rânji.

— Cel mai bun lucru din viaţa mea a fost când mama Lenei s-a încurcat cu mama mea. N-am mâncat niciodată în viaţa mea atâta plăcintă de la Amma.

Niciodată nu spunea mai mult despre aniversarea de coşmar a Lenei. Călcă acceleraţia, iar Beaterul porni pe şosea. Aproape că nici nu mai avea sens să spună că eram în întârziere, ca de obicei.

— Ai învăţat la engleză?

Nu era chiar o întrebare. Ştiam că Link nu deschisese o carte din clasa a şaptea.

— Nu. Copiez de la cineva.

— De la cine?

— Ce-ţi pasă? De la cineva mai deştept ca tine.

— A, da? Ultima dată ai copiat de la Jenny Masterson şi aţi luat amândoi nota.

— Nu am avut timp să învăţ. Scriam o melodie. Posibil să o cântăm la târg. Ascultă.

Link fredonă în acelaşi timp cu melodia, ceea ce suna ciudat, căci cânta peste propria voce înregistrată.

„Fata acadea a dispărut fără un cuvânt, îţi striga numele, însă tu nu auzeai.“

Minunat. Încă un cântec despre Ridley. Ceea ce n-ar fi trebuit să mă surprindă, din moment ce nu mai scrisese vreun cântec despre alt subiect decât Ridley în ultimele patru luni. Începeam să cred că o să rămână fixat pentru totdeauna pe verişoara Lenei, care nu semăna deloc cu ea. Ridley era o Sirenă, care îşi folosea Puterea de Convingere pentru a obţine ceea ce dorea cu un singur lins de acadea. Şi, o vreme, ceea ce dorise fusese Link. Cu toate că se folosise de el şi dispăruse, el nu o uitase. Însă nu puteam să-l învinuiesc. Probabil era greu să fii îndrăgosti de un Caster Întunecat. Uneori era destul de greu să fii îndrăgostit şi de unul Bun.

Încă mă gândeam la Lena, în ciuda zgomotul asurzitor din urechile mele, până când vocea lui Link dispăru complet şi am auzit doar *Cele Şaptesprezece Luni.* Însă acum cuvintele se schimbaseră.

> *Şaptesprezece luni, şaptesprezece întoarceri,*
> *Ochi atât de întunecaţi şi strălucitori că ard,*
> *A venit timpul, însă unul e mai presus de orice,*
> *Atrage luna în foc...*

A venit timpul? Ce însemna asta? A Şaptesprezecea Lună a Lenei era abia peste opt luni. De ce venise timpul? Şi cine era acel unu şi despre ce foc era vorba?

Am simţit cum Link îmi dă una peste ceafa, iar cântecul dispăru. Striga peste caseta lui demo.

— Dacă o să dau bitul de fundal mai încet, o să fie un ritm destul de vesel.

L-am privit lung, iar el mă lovi din nou.

— Revino-ţi, omule. E doar un examen. Arăţi la fel de nebun ca domnişoara Luney, bucătăreasa de la cantină.

Interesant e că se apropia destul de mult de adevăr.

***

Când Beaterul intră în parcarea liceului Jackson, tot nu se simţea că era ultima zi de şcoală. Pentru seniori nu era. Mâine era absolvirea, plus o petrecere care dura toată

noaptea şi care de obicei se lăsa cu destul de multe intoxicări cu alcool. Însă noi, cei din anul doi şi juniorii, mai aveam un singur examen şi eram liberi.

Savannah şi Emily trecură pe lângă noi, ignorându-ne. Fustele lor scurte erau chiar mai scurte decât de obicei, iar de sub bluze li se vedeau şnururile de la bikini. Culori stridente.

— Ia uite. E sezonul bikinilor, rânji Link.

Aproape că uitasem. Eram doar la un examen distanţă de o după-amiază la lac. Toată lumea purta în acea zi costume de baie pe sub haine, din moment ce vara nu începea oficial decât după prima rundă de înot în largul lacului Moultrie. Puştii de la Jackson aveau un loc unde obişnuiau să iasă, după colţul lui Monck, unde lacul se adâncea şi se lărgea într-o porţiune care ţi se părea un ocean atunci când înotai în el. Dacă nu luai în seamă somnii şi plantele de mlaştină, puteai să crezi că eşti la mare. Pe vremea asta în urmă cu un an mă îndreptam spre lac în camioneta fratelui lui Emory, cu Emily, Savannah, Link şi jumătate din echipa de baschet. Însă asta se întâmpla anul trecut.

— Vii?

— Neah.

— Am un costum în plus în Beater, însă nu e la fel de mişto ca frumoşii ăştia. Link îşi ridică tricoul ca să îmi arate costumul lui de baie, portocaliu aprins cu pătrăţele galbene. La fel de ţipător ca el.

— O să zic pas.

Ştia de ce nu veneam, însă nu voiam să spun. Trebuia să mă port ca şi când totul era în regulă.

Ca şi când eu şi Lena eram în regulă.

Link nu avea de gând să renunţe.

— Sunt sigur că Emily îţi păstrează jumătate din prosopul ei.

Era o glumă, pentru că amândoi ştiam că nu-mi păstra nimic.

Trecuse şi parada de compasiune, împreună cu cea plină de ură. Probabil deveniserăm ţinte atât de uşoare în ultima

vreme, încât tentaţia dispăruse, era ca şi când ai împuşca peşti într-un butoi.

— Las-o baltă.

Link se opri din mers şi ridică mâna să mă oprească. I-am dat mâna la o parte înainte să înceapă să vorbească. Ştiam ce urma să spună şi, în ceea ce mă privea, conversaţia se încheiase înainte să înceapă.

— Haide. Ştiu că unchiul ei a murit. Nu vă mai purtaţi ca şi când aţi fi amândoi încă la înmormântare. Ştiu că o iubeşti, dar…

Nu voia să spună asta, cu toate că amândoi gândeam acelaşi lucru. Nu mai aduse subiectul în discuţie, pentru că era Link şi stătea la masa de prânz cu mine când nimeni altcineva n-ar fi făcut asta.

— Totul e în regulă.

Avea să se rezolve. Trebuia. Nu ştiam cum să trăiesc fără ea.

— Omule, mi-e greu să văd asta. Se poartă cu tine aşa cum…

— Cum?

Era o provocare. Îmi simţeam degetele strângându-se în pumn. Aşteptam un motiv, orice motiv. Simţeam că explodam, atât de mult îmi doream să lovesc ceva.

— Aşa cum se poartă de obicei fetele cu mine.

Cred că aştepta să-l lovesc. Poate chiar îşi dorea, dacă asta ar fi fost de ajutor. Ridică din umeri.

Mi-am descleştat degetele. Link era Link, chiar dacă uneori simţeam nevoia să-i dau un şut în fund.

— Iartă-mă, omule.

Link râse uşor, apucând-o pe coridor ceva mai rapid ca de obicei.

— Nu-i nimic, Psiho.

În timp ce urcam treptele spre inevitabila osândă, am simţit un junghi familiar de singurătate. Poate că Link avea dreptate. Nu ştiam cât mai puteam s-o ţin aşa cu Lena. Nimic nu mai era la fel. Dacă Link putea să observe asta, poate venise timpul să fac faţă adevărului.

Începu să mă doară stomacul şi mi-am dus mâna într-o

parte, ca şi când aş fi putut să storc aşa durerea.

L, unde eşti?

***

M-am aşezat în banca mea în momentul în care clopoţelul suna. Lena stătea pe locul de lângă mine, pe Partea cu Ochiul Bun, aşa cum stătea de obicei. Însă nu părea ea însăşi.

Purta unul dintre acele tricouri cu anchior care îi erau prea mari şi o fustă neagră, cu câţiva centimetri mai scurtă decât ar fi purtat cu trei luni în urmă. Abia i se vedea de sub cămaşa care îi aparţinuse lui Macon. Aproape că nici n-am observat. Mai purta şi inelul lui – cel pe care avea obiceiul să şi-l răsucească pe deget când se gândea la ceva – pe un lănţişor pe care îl avea agăţat la gât. Atârna pe un lănţişor nou, chiar lângă inelul mamei mele. Vechiul lănţişor se rupsese în noaptea aniversării ei, se pierduse undeva în cenuşă. Îi dădusem inelul mamei din dragoste, cu toate că acum nu mai eram sigur că ea simţea asta. Indiferent de motiv, Lena ducea fantomele noastre cu ea, a ei şi a mea, refuzând să renunţe la vreuna.

Mama mea pierdută şi unchiul ei pierdut, prinşi în cerculeţe de aur şi platină şi alte metale preţioase, atârnând deasupra colierului ei de amulete şi ascunşi în straturi de bumbac care nu-i aparţineau.

Doamna English deja împărţea testele şi nu părea prea încântată că jumătate de clasă purta costum de baie sau avea prosoape de plajă. La Emily erau valabile amândouă.

— Cinci răspunsuri scurte, de câte zece puncte, alegeri multiple, douăzeci şi cinci de puncte, iar eseul douăzeci şi cinci. Îmi pare rău, de data asta fără Boo Radley. Acoperim *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde.* Oameni buni, încă n-a venit vara.

În toamnă citiserăm *Să ucizi o pasăre călătoare.* Mi-am amintit de prima dată când apăruse Lena la oră, ducând cu ea exemplarul ei distrus.

— Boo Radley a murit, doamnă English. Cu ţepuşa străpungându-i inima.

Nu ştiu cine spusese asta, una dintre fetele care stăteau în spate cu Emily, însă cu toţii am ştiut că se referise la Macon. Comentariul era adresat Lenei, ca pe vremuri. M-am încordat când murmurul de râsete se opri. Aşteptam ca ferestrele să se spargă sau ceva, însă nici măcar nu se crăpară. Lena nu reacţionase. Poate nu ascultase sau nu-i mai păsa ce spuneau.

— Pariez că Bătrânul Ravenwood nici măcar nu e în cimitir. Probabil sicriul ăla e gol. Asta dacă există un sicriu.

Tonul era suficient de ridicat pentru ca doamna English să arunce o privire spre spatele clasei.

— Taci din gură, Emily, am mârâit eu.

De data asta, Lena se întoarse şi se uită direct spre ea. Doar atât fusese suficient – o privire. Emily îşi deschise testul, ca şi când ar fi ştiut despre ce era vorba în *Jekyll şi Hyde.* Nimeni nu dorea să o provoace pe Lena. Voiau doar să vorbească despre ea. Lena era noua Boo Radley. M-am întrebat oare ce ar fi avut de spus Macon despre asta.

Încă mă întrebam când am auzit un ţipăt din spatele clasei.

— Foc! Ajutor!

Emily ţinea testul, iar acesta îi ardea între degete. Îl scăpă pe podeaua acoperită cu linoleum, continuând să urle. Doamna English îşi luă puloverul de pe spătarul scaunului, se îndreptă spre spatele clasei şi se răsuci ca să-şi poată folosi ochiul bun. Trei lovituri zdravene şi focul se stinse, lăsând în urmă un test carbonizat şi fumegând în locul carbonizat şi fumegând de pe podea.

— Jur, a fost un fel de combustie spontană. Pur şi simplu a început să ardă în timp ce scriam.

Doamna English culese o brichetă neagră strălucitoare de pe banca lui Emily.

— Serios? Strânge-ţi lucrurile. O să-i explici totul directorului Harper.

Emily ieşi trântind uşa, iar doamna English se duse în faţa clasei. Când trecu pe lângă mine, am observat că bricheta era inscripţionată cu o semilună argintie.

Lena se întoarse la testul ei şi începu să scrie. M-am holbat la tricoul larg şi alb, de sub care zdrăngănea colierul. Părul îi era ridicat, prins într-un nod ciudat, o altă preferinţă nouă pe care nu se deranjase vreodată să o explice. Am înţepat-o uşor cu stiloul. Se opri din scris şi mă privi, arcuindu-şi gura într-o jumătate de zâmbet diform, cel mai bun pe care îl putea oferi în ultima vreme.

I-am zâmbit la rândul meu, însă ea coborî privirea în test, ca şi când ar fi preferat să se gândească la asonanţă şi consonanţă decât să se uite la mine. Ca şi când de fapt ar fi durut-o să se uite la mine – sau, mai rău, pur şi simplu nu dorea să o facă.

La sunetul clopoţelului, liceul Jackson se transformă într-un Mardi Gras. Fetele îşi scoaseră bluzele şi alergară prin parcare în sutienul de la costumul de baie. Dulapurile se goliră, caietele ajunseră la gunoi. Vorbitul se transformă în ţipăt, apoi în urlet, iar elevii din anul doi se transformau în elevi de anul trei, iar cei de anul trei se transformau în elevi din anul terminal. Cu toţii aveau ceea ce aşteptaseră tot anul – libertate şi un nou început.

Cu toţii, mai puţin eu.

Eu şi Lena ne-am îndreptat spre parcare. Geanta ei se bălăngănea în timp ce mergea şi ne atingeam unul de celălalt. Simţeam electricitatea din urmă cu câteva luni, însă era încă rece. Se dădu în lături, ca să mă evite.

— Deci, cum ai făcut?

Încercam să leg o conversaţie, ca şi când am fi fost complet străini.

— Poftim?

— La examenul final de engleză.

— Probabil l-am picat. Nu prea am citit nimic.

Mi-era greu să îmi imaginez că Lena nu citise, având în vedere că răspunsese la toate întrebările timp de luni de zile când citiserăm *Să ucizi o pasăre călătoare.*

— Serios? Eu am făcut foarte bine. Am furat o copie a testului de pe biroul doamnei English săptămâna trecută.

Era o minciună. Aş fi preferat să pic decât să trişez în Casa Ammei. Însă Lena oricum nu mă asculta. Mi-am

trecut mâna prin faţa ochilor ei.

— L? Mă asculţi? Voiam să-i spun de vis, însă mai întâi trebuia să o fac să mă observe.

— Îmi pare rău. Am multe pe cap.

Îşi îndreptă privirea în altă direcţie. Nu era mare lucru, însă era mai mult decât scosesem de la ea de săptămâni întregi.

— Cum ar fi?

Şovăi.

— Nimic.

Nimic bun? Sau nimic despre care să poţi vorbi aici?

Se opri şi se întoarse spre mine, refuzând să împărtăşească ceva cu mine.

— Părăsim Gatlinul. Cu toţii.

— Poftim? Asta chiar mă luase prin surprindere. Ceea ce probabil îşi şi dorise. Mă lăsa pe dinafară ca să nu văd nimic din interiorul ei, unde se întâmplau lucruri, unde ascundea sentimente pe care nu dorea să le împărtăşească. Continuam să-mi spun că pur şi simplu avea nevoie de timp. Nu-mi dădeam seama că era de fapt cu un timp mai departe de mine.

— Nu am vrut să-ţi spun. E doar pentru câteva luni.

— Are legătură cu…

Spaima familiară din stomacul meu apăru din nou, grea ca un bolovan.

— Nu are nimic de-a face cu ea. Lena coborî privirea. Bunica şi mătuşa Del cred că, dacă mă îndepărtez de Ravenwood, o să mă gândesc mai puţin la asta. La el.

Dacă mă îndepărtez de tine. Asta am auzit eu.

— Nu funcţionează aşa, Lena.

— Ce anume?

— N-o să uiţi de Macon fugind.

Se încordă când auzi numele.

— Mda? Aşa spun cărţile? Pe unde crezi că mă aflu? Stadiul cinci? Şase, cel mai înalt?

— Asta crezi tu?

— Iată aici stadiu. Lasă totul în urmă şi fugi cât mai poţi. Când o să-l ating pe ăsta?

M-am oprit şi am privit-o.

— Asta vrei?

Ea îşi răsuci colierul de amulete pe lănţişorul lung de argint, atingând cele mai mici rămăşiţe din noi, lucrurile pe care le făcuserăm şi le văzuserăm împreună. Îl răsuci atât de strâns, încât o clipă am crezut că se va rupe.

— Nu ştiu. O parte din mine vrea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată şi altă parte nu se îndură să plece pentru că el iubea Ravenwood şi mi l-a lăsat mie.

Acela e singurul motiv?

Am aşteptat-o să termine, să spună că nu dorea să mă părăsească. Însă nu o făcu.

Am schimbat subiectul.

— Poate de aceea visăm despre acea noapte.

— Ce vrei să spui? Îi atrăsesem atenţia.

— Visul pe care l-am avut noaptea trecută, despre ziua ta. Părea să fie ziua ta, mai puţin partea în care Sarafine m-a omorât. Părea atât de real. Chiar m-am trezit cu chestia asta. Mi-am ridicat tricoul.

Lena se holbă la cicatricea roz în relief, care crea o linie crestată de-a lungul abdomenului meu. Arăta ca şi când era pe cale să leşine. Chipul ei se îngălbeni, iar în expresia ei se citea spaima. Era prima dată când vedeam vreo emoţie în ochii ei după săptămâni întregi de apatie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu n-am visat nimic azi-noapte.

Felul în care spusese asta şi privirea de pe chipul ei aveau ceva. Vorbea serios.

— Ciudat. De obicei visăm amândoi. Am încercat să par calm, însă simţeam cum inima începea să-mi bată cu putere. Aveam aceleaşi vise încă dinainte să ne cunoaştem. Erau motivul vizitelor nocturne ale lui Macon în camera mea – să ia acele bucăţi din visele mele pe care nu dorea să le vadă Lena. Macon spusese că legătura dintre noi era atât de puternică, încât Lena visa ceea ce visam şi eu. Ce se mai putea spune despre legătura dintre ei dacă ea nu mai putea face asta?

— Era noaptea cu petrecerea ta aniversară şi te-am auzit

strigându-mă. Însă când am ajuns sus în criptă, Sarafine era acolo şi avea un cuţit.

Lena arăta ca şi când i se făcuse rău. Probabil ar fi trebuit să mă opresc, însă nu am făcut-o. Trebuia să forţez nota, fără ca măcar să ştiu de ce.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, L? Niciodată nu mi-ai spus. Poate de aceea visez acum despre asta.

Ethan, nu pot. Nu-mi forţa mâna.

Nu-mi venea să cred. Era din nou în mintea mea, din nou Kelting. Am încercat să deschid şi mai mult uşa, măcar cu un centimetru, şi să pătrund şi eu în mintea ei.

Putem vorbi despre asta. Trebuie să vorbeşti cu mine.

Orice ar fi simţit Lena, îşi reveni repede. Am simţit uşa care comunica între minţile noastre trântindu-se.

— Ştii ce s-a întâmplat. Cazi încercând să te caţeri pe criptă, apoi leşini.

— Dar ce s-a întâmplat cu Sarafine?

Strânse cureaua genţii.

— Nu ştiu. Era foc peste tot, ai uitat?

— Şi ea pur şi simplu a dispărut?

— Nu ştiu. Nu vedeam nimic, iar când s-a stins focul dispăruse. Lena părea în defensivă, ca şi când aş fi acuzat-o de ceva. De ce faci din ţânţar armăsar? Ai avut un vis, iar eu nu. Şi ce dacă? Nu e ca visele celelalte. Nu înseamnă nimic.

Dădu să se îndepărteze. M-am postat în faţa ei şi mi-am ridicat din nou tricoul.

— Atunci cum îţi explici asta?

Conturul în zigzag al cicatricei era încă roz, ca al unei răni recent vindecată. Ochii Lenei erau mari, oglindind lumina soarelui primei zile de vară. În soare, ochii ei căprui păreau să strălucească în nuanţe de auriu. Nu spuse nimic.

— Şi cântecul… se schimbă. Ştiu că îl auzi şi tu. A venit timpul? O să vorbim despre asta?

Începu să dea înapoi, iar acela era probabil răspunsul ei. Însă nu-mi păsa şi nu conta, pentru că nu mă puteam stăpâni.

— Se întâmplă ceva, nu-i aşa?

Scutură din cap.

— Ce e? Lena…

Înainte să mai apuc să spun ceva, Link ne prinse din urmă, plesnindu-mă cu prosopul.

— Se pare că nimeni nu mai merge azi la lac, în afară, poate, de voi doi.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte cauciucurile, oh, tu Cel Biciuit. Toate maşinile din parcare au cauciucurile tăiate, chiar şi Beaterul.

— Toate maşinile?

Grăsunul, inspectorul de la Jackson, o să facă spume. Am calculat numărul maşinilor din parcare. Suficiente cât să direcţioneze toată harababura la Summerville, poate chiar în biroul şerifului. Asta îl depăşea pe Grăsun.

— Toate maşinile mai puţin a Lenei. Link arătă spre Fastbackul din parcare.

Încă nu mă obişnuisem cu ideea că aceea era maşina Lenei. În parcare era un haos total. Savannah vorbea la telefon. Emily urla la Eden Westerly. Echipa de baschet nu putea pleca nicăieri.

Link îşi lovi umărul de al Lenei.

— Nu te învinuiesc pentru restul, dar cu Beaterul ce-ai avut? Nu prea am bani de cauciucuri noi.

Am privit-o. Părea transfigurată.

Lena, tu ai făcut-o?

— Nu am făcut eu asta.

Ceva nu era în regulă. Vechea Lena ne-ar fi spart capul doar pentru că am întrebat.

— Crezi că a fost Ridley sau… Am privit spre Link. Nu voiam să pronunţ numele Sarafinei.

Lena scutură din cap.

— Nu a fost Ridley. Nu părea ea însăşi, era nesigură. Nu e singura care îi urăşte pe Muritori, chiar dacă nu-ţi vine să crezi.

Am privit-o, însă Link fu cel care spuse cu voce tare ceea ce gândeam amândoi.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

Prin haosul din parcare răzbătea motorul unei motociclete. Un tip în tricou negru îşi croia drum printre maşinile parcate, aruncând gaze de eşapament în nasul majoretelor furioase şi dispărând pe şosea. Purta cască şi nu i se zărea chipul. Doar motocicleta Harley.

Însă mi se strânse stomacul, pentru că acea motocicletă mi se părea cunoscută. Unde o mai văzusem? Nimeni de la Jackson nu avea motocicletă. Cel mai apropiat lucru de o motocicletă era ATV-ul lui Hank Porter, care nu mai mergea după ce îl rostogolise la ultima petrecere a lui Savannah. Sau cel puţin aşa auzisem, căci în prezent nu mai eram pe lista de invitaţi.

Lena se uită după motocicletă ca şi când ar fi văzut o fantomă.

— Să plecăm de aici.

Se îndreptă spre maşină, alergând efectiv pe scări.

— Unde?

Am încercat să o prind din urmă, cu Link alergând în urma mea.

— Oriunde, dar nu aici.

Lacul

— Dacă n-a fost Ridley, de ce cauciucurile tale n-au fost spintecate? am încercat din nou să obţin un răspuns.

Ce se întâmplase în parcare nu avea sens şi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la asta. Sau la motocicletă. De ce mi se părea familiară?

Lena mă ignoră, privind spre apă.

— Probabil e o coincidenţă.

Niciunul dintre noi nu credea în coincidenţe.

— Da? Am luat un pumn de nisip, maro şi zgrunţuros. Doar Link mai era acolo, în rest aveam lacul pentru noi. Probabil că toţi ceilalţi stăteau la coadă la BP ca să cumpere cauciucuri noi înainte să se termine stocul.

În alt oraş probabil ţi-ai fi luat din nou încălţările şi ai fi numit nisipul noroi şi partea aceea a lacului nostru mlaştină, însă apele nămoloase ale lacului Moultrie erau ceea ce avea Gatlin drept piscină. Toţi mergeau pe ţărmul nordic pentru că se afla la marginea pădurii, departe de trafic, şi nu exista şansa să te întâlneşti cu cineva care nu era la liceu – cu atât mai puţin cu părinţii.

Nu ştiam de ce ne aflam acolo. Era ciudat să avem lacul doar pentru noi, din moment ce toată şcoala plănuise să fie atunci acolo.

Nu o crezusem pe Lena când îmi spusese că dorise să vină. Însă venise, la fel şi noi, iar Link se bălăcea în apă, în timp ce eu şi Lena împărţeam un prosop murdar pe care îl luase Link din portbagajul Beaterului înainte să plecăm.

Lena se întoarse pe partea cealaltă lângă mine. Preţ de un minut părea că totul revenise la normal şi că ea îşi dorea să fie acolo alături de mine. Însă asta doar până când se lăsă tăcerea. Îi vedeam pielea palidă strălucind sub maioul alb şi subţire, care se lipea de ea în căldura şi

umezeala sufocante ale unei zile de iunie din Carolina de Sud. Sunetul greierilor aproape acoperea tăcerea ciudată. Aproape. Fusta neagră a Lenei îi cădea pe coapse. Din nou mi-aş fi dorit să fi avut costumele de baie la noi. Nu o văzusem niciodată pe Lena într-unul. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

Ai uitat că pot să te aud?

Am ridicat o sprânceană. Era din nou acolo. În mintea mea, de două ori într-o singură zi, ca şi când n-ar fi plecat niciodată. Acum abia dacă-mi vorbea, iar în clipa următoare se purta ca şi când nu se schimbase nimic între noi. Ştiam că trebuia să vorbim despre asta, însă nu mai voiam să mă cert.

Nu e ca şi când aş putea să uit cum ai arăta în costum de baie, L.

Ea se apropie de mine şi îmi trase tricoul uzat peste cap. Am simţit câţiva cârlionţi din părul ei mângâindu-mi umerii. Îşi trecu braţul pe după gâtul meu şi mă trase spre ea. Aşa cum stăteam faţă în faţă, puteam vedea soarele sclipind auriu în ochii ei. Nu-mi aduceam aminte să-i fi văzut vreodată aşa.

Îmi aruncă tricoul peste faţă şi o luă la fugă spre apă, râzând ca un copil în timp ce sări în lac, cu hainele pe ea. Nu o mai auzisem râzând sau glumind de luni bune. Era ca şi ar fi revenit la normal timp de o după-amiază, chiar dacă nu ştiam de ce. Am îndepărtat gândul din minte şi am alergat după ea, sărind în apă şi înotând de-a lungul ţărmului scund al lacului.

— Gata!

Lena mă stropi, iar eu am stropit-o la rândul meu. Hainele ei erau ude, pantalonii mei scurţi la fel, însă era bine afară la soare. În depărtare, Link înota spre docuri. Chiar eram singuri.

— L, aşteaptă.

Ea îmi zâmbi peste umăr şi plonjă sub apă.

— Nu scapi aşa uşor. I-am prins piciorul chiar înainte ca acesta să dispară sub apă şi am tras-o spre mine. Ea râse şi dădu din picior, până când am căzut în apă lângă ea.

— Cred că am atins un peşte, chicoti ea.

Am tras-o de încheietura mâinii. Eram faţă în faţă, acolo nu se aflau decât soarele, apa şi noi doi. Nu mai aveam cum să ne evităm.

— Nu vreau să pleci. Vreau ca lucrurile să revină la normal. Oare nu putem, ştii tu, să ne întoarcem la vremurile bune…

Lena întinse mâna şi îmi atinse pieptul.

— Şşşt. Căldura se răspândi din vârful degetului ei în jos pe umerii mei, apoi în tot corpul. Aproape uitasem acea senzaţie, căldura şi electricitatea. Îşi coborî mâinile pe braţele mele şi le strânse în jurul meu, sprijinindu-şi capul de piept. Mă simţeam ca şi când din pielea mea ieşeau aburi, care mă înţepau acolo unde mă atingea ea. Nu mai fusesem de săptămâni bune atât de aproape de ea. Am tras adânc aer în piept. Lămâi şi rozmarin… şi altceva. Ceva diferit.

Te iubesc, L.

Ştiu.

Lena îşi ridică faţa spre mine, iar eu am sărutat-o. În câteva secunde dispăru în braţele mele aşa cum nu o făcuse de luni întregi. Sărutul începu să ne mişte fără să vrem, ca şi când am fi fost sub un soi de vrajă. Am ridicat-o din apă, picioarele atârnându-i peste braţele mele, apa scurgându-se de pe noi. Am dus-o înapoi la prosop şi ne-am trezit rostogolindu-ne pe nisipul murdar. Căldura dintre noi se transforma în foc. Ştiam că pierduserăm controlul şi trebuia să ne oprim.

L.

Lena gemu sub greutatea trupului meu şi ne-am rostogolit din nou. Am încercat să-mi recapăt suflul. Ea dădu capul pe spate şi râse, iar pe şira spinării mă trecu un fior. Îmi aminteam acel râs, era din visul meu. Era râsul Sarafinei. Lena râse exact ca ea.

Lena.

Oare era doar imaginaţia mea? Înainte să-mi dau seama, era peste mine şi nu mă mai puteam gândi la altceva. M-am pierdut în câteva secunde în îmbrăţişarea ei. Pieptul mi

se strânse şi am simţit cum mi se taie respiraţia. Ştiam că, dacă nu ne opream curând, aveam să sfârşesc la urgenţă sau mai rău.

Lena!

Am simţit o durere ascuţită în buză. Am împins-o îndepărtând-o de pe mine, înmărmurit. Lena alunecă departe de mine în noroi, mişcându-se pe călcâie. Ochii ei străluceau, mari şi aurii. Abia se mai vedea o umbră de verde în ei. Respira greoi. La fel şi eu, încercând să-mi trag răsuflarea. Toţi nervii mei erau ca pe jar, de parcă ar fi fost aprinşi pe rând cu chibritul.

Lena ridică fruntea şi abia îi zăream chipul prin claia sălbatică de păr şi nisip. Doar lucirea aurie şi ciudată.

— Stai departe de mine.

Vorbea încet, ca şi când fiecare cuvânt venea dintr-un loc adânc, de neatins, din interiorul ei.

Link ieşise din apă şi îşi freca părul ţepos cu prosopul. Arăta ridicol cu aceiaşi ochelari de înot din plastic pe care îi dăduse mama lui când era mic.

— Am pierdut ceva?

Mi-am atins buza, m-am crispat şi mi-am privit degetele. Sânge.

Lena se ridică în picioare şi se îndepărtă de noi.

Aş fi putut să te omor.

Se întoarse şi ţâşni printre copaci.

— Lena!

Am luat-o după ea.

Să alergi desculţ prin pădurile din Carolina de Sud nu e ceva ce aş recomanda. Fusese secetă, iar linia ţărmului din jurul lacului era plină de ace de chiparos uscate, care mi se înfigeau în tălpi precum o mie de cuţite minuscule. Însă am continuat să alerg. Mai mult o auzeam pe Lena decât o vedeam, în timp ce ea îşi deschidea drum printre copaci înaintea mea.

Stai departe de mine!

O ramură grea de pin se crăpă şi trosni fără avertisment, prăbuşindu-se pe potecă la câţiva metri în faţa mea.

Deja auzeam trosnetul altei crengi.

L, ai înnebunit?

În jurul meu cădeau crengi, trecând la doar câţiva centimetri pe lângă mine. Suficient de departe cât să nu mă lovească şi suficient de aproape cât să dea ceva de înţeles.

Opreşte-te!

Nu mă urmări, Ethan! Lasă-mă în pace!

Pentru că distanţa dintre noi se mărea, am accelerat. Trunchiuri de copaci şi tufişuri rămâneau rapid în urmă. Lena cotea pe lângă copaci, fără să urmeze vreo potecă anume. Se îndrepta spre autostradă.

Alt copac căzu în faţa mea, lovindu-se orizontal de trunchiurile copacilor de pe ambele laturi. Pe moment eram blocat, în copacul prăbuşit era un cuib de egrete. Dacă ar fi fost în toate minţile Lena n-ar fi îndrăznit să le rănească vreodată. Am atins crenguţele, să mă uit dacă ouăle erau sparte.

Am auzit un sunet de motocicletă şi mi se strânse stomacul. Mi-am făcut drum printre crengi. Faţa îmi era zgâriată şi însângerată, însă am ajuns la autostradă şi am văzut-o pe Lena urcând pe şaua unui Harley.

L, ce faci?

Ea întoarse o clipă privirea spre mine. Apoi dispăru pe autostradă, cu părul negru fluturând în vânt.

Plec de aici.

Braţele ei palide îl strângeau pe motociclistul din parcarea liceului Jackson, cel care era responsabil de tăierea cauciucurilor.

Motocicleta. Într-un final mi-am amintit. Era într-una dintre pozele din cimitir ale Lenei, cea care dispăruse de pe peretele ei imediat ce întrebasem despre ea.

N-ar fi sărit pe motocicleta unui tip la întâmplare.

Ar fi făcut asta doar dacă-l cunoştea.

Şi nu ştiam ce variantă era mai rea.

Băiatul Caster

Eu şi cu Link n-am vorbit prea mult pe drumul de întoarcere de la lac. Fuseserăm nevoiţi să luăm maşina Lenei, însă nu eram în formă să conduc. Tălpile îmi erau tăiate şi îmi scrântisem glezna încercând să sar peste ultimul copac.

Pe Link nu-l deranja. Se bucura să fie la volanul Fastbackului.

— Omule, chestia asta poate să zboare. Putere maximă, iubire.

Laudele obişnuite ale lui Link la adresa maşinii erau de-a dreptul enervante. Mi se învârtea capul şi nu aveam chef să aud a o suta oară asta despre maşina Lenei.

— Atunci bagă viteză, omule. Trebuie să o găsim. A plecat în spatele unui motociclist.

Nu puteam să-i spun că era posibil să-l fi ştiut pe tip. Când făcuse acea poză cu Harley-ul în cimitir? Am lovit frustrat în uşă.

Link nu spuse ceea ce era evident. Lena fugise de mine. Era destul de clar că nu dorea să fie găsită. El doar conducea, iar eu mă uitam pe geamul din dreapta lui, în timp ce vântul fierbinte înţepa sutele de mici tăieturi de pe faţa mea.

Ceva era în neregulă de ceva vreme. Doar că nu doream să recunosc. Nu eram sigur dacă era vorba despre ceva ce avea legătură cu noi, despre ceva ce îi făcusem eu sau despre ceva ce îmi făcuse ea. Poate era ceva ce îşi făcea ei însăşi. Totul începuse la acea aniversare, la ziua ei de naştere şi în momentul morţii lui Macon. M-am întrebat dacă Sarafine era de vină.

În tot acel timp îmi spusesem că era vorba de acele etape stupide ale suferinţei. M-am gândit la auriul din

ochii ei şi la râsul din vis. Dacă asta avea de-a face cu alte tipuri de etape? Ceva supranatural? Ceva întunecat?

Dacă asta era ceea ce ne înfricoşase tot timpul?

Am lovit din nou uşa.

— Cred că Lena e bine. Probabil are nevoie de spaţiu. Fetele mereu spun că au nevoie de spaţiu. Link deschise radioul, apoi îl închise la loc. Ucigător stereo.

— În fine.

— Hei, ar trebui să trecem pe la Dar-ee Keen să vedem dacă Charlotte lucrează. Poate petrece nişte timp cu noi. Mai ales dacă apărem în mândreţea asta.

Link încerca să-mi distragă atenţia, dar nu reuşea.

— De parcă există vreo persoană pe lume care să nu ştie a cui e maşina asta? Trebuie să o lăsăm oricum. Mătuşa Del o să fie îngrijorată.

Şi aveam şi o scuză să văd dacă Harley-ul era în faţa casei Lenei.

Link insistă.

— Adică vrei să apari cu maşina Lenei fără Lena? Zici că asta nu ar îngrijora-o pe mătuşa Del? Hai să ne oprim să ne răcorim şi să analizăm situaţia. Cine ştie, poate Lena e la Dar-ee Keen. E chiar la ieşirea de pe autostradă.

Avea dreptate, însă asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Din contră.

— Dacă îţi place atât de mult la Dar-ee Keen, ar fi trebuit să te angajezi acolo. Oh, stai, nu ai putea, pentru că o să fii la şcoala de vară disecând broaşte cu alţi deţinuţi care au picat la bio. Deţinuţii erau cei din ani mai mari care păreau să fie mereu la şcoală, însă nu absolveau niciodată. Cei care după câţiva ani îmbrăcau jachetele de echipă, când lucrau la Stop & Steal.

— Tu vorbeşti. Nu puteai să-ţi găseşti o slujbă de vară mai plictisitoare. La bibliotecă?

— Aş putea să te combin cu o carte, dar pentru asta va trebui să înveţi să citeşti.

Link era uimit de planurile mele de vară de a lucra la bibliotecă cu Marian, însă nu mă deranja. Încă aveam multe întrebări despre Lena, familia ei şi Casterii Luminii

şi Întunericului. De ce Lena nu trebuia să fie Revendicată la a şaisprezecea aniversare a ei? Nu părea genul de lucru de care puteai să scapi. Oare chiar putea să aleagă dacă să fie Bună sau Întunecată? Oare era chiar atât de uşor? Din moment ce *Cartea Lunilor* fusese distrusă în foc, *Lunae Libri* era singurul loc în care ar fi putut afla răspunsurile la aceste întrebări.

Apoi mai erau şi alte întrebări. Am încercat să nu mă gândesc la mama. Am încercat să nu mă gândesc la străini pe motocicletă, şi la coşmaruri, şi buze însângerate, şi ochi aurii. În schimb, m-am holbat pe fereastră şi am privit copacii care treceau prin faţa mea ca într-o ceaţă.

***

Dar-ee Keen era plin. Lucru deloc surprinzător din moment ce era unul dintre puţinele locuri aflate în apropierea liceului Jackson. Vara puteai pur şi simplu să te iei după gloată şi ajungeai aici. În trecut Dairy King, locul fusese rebotezat după ce îl cumpărase Gentrys, însă acesta nu dorise să scoată bani din buzunar pentru a pune toate literele noi pe firmă. În acea zi toţi păreau mai transpiraţi şi mai nervoşi ca de obicei. Să mergi pe jos aproape un kilometru prin căldura Carolinei de Sud şi să ratezi prima zi de ieşit cu prietenii şi băut de bere caldă pe malul lacului nu era definiţia nimănui de zi plăcută. Era ca şi când ai anula o sărbătoare naţională.

Emily, Savannah şi Eden stăteau la masa bună din colţ cu echipa de baschet. Erau în picioarele goale, sutienul de la costumul de baie şi pantaloni scurţi de blugi foarte strâmţi – cei cu un nasture rămas desfăcut, oferind priveliştea izbitoare a slipului fără să cadă de tot. Nimeni nu era în toane prea bune. Nu mai rămăsese niciun cauciuc în Gatlin, aşa că jumătate dintre maşini încă se aflau în parcarea de la şcoală. În acelaşi timp, în jur era multă chicoteală şi agitaţie.

Emily îşi etala sutienul de la costumul de baie, iar lui Emory, cea mai recentă victimă a ei, îi plăcea la nebunie.

Link scutură din cap.

— Fetele alea două vor să fie mireasa la nuntă şi mortul la înmormântare.

— Doar să nu fiu invitat la vreuna.

— Omule, ai nevoie de nişte zahăr. Mă duc să mă aşez la coadă. Vrei ceva?

— Nu, mulţumesc. Ai nevoie de bani?

Link nu avea niciodată bani.

— Nu, mă rezolvă Charlotte.

Link putea să se descurce în aproape orice situaţie. Mi-am făcut loc prin mulţime, cât de departe puteam de Emily şi Savannah. M-am prăbuşit la masa din colţul rău, sub rafturile cu baxuri de sifon şi sticle din toată ţara. Unele erau acolo de pe vremea când tatăl meu era copil şi puteai vedea nivelurile diferite de sirop maro, şi portocaliu, şi roşu dispărând spre fundul sticlelor de la anii de evaporare. Era destul de dezgustător, cred, la fel ca afişul cu sticla de sifon şi muştele din anii 1950. După o vreme, nici măcar nu le mai observai.

M-am aşezat şi am privit către siropul închis la culoare care dispărea, fix precum starea mea de spirit într-o sticlă. Ce se întâmplase cu Lena la lac? Acum ne sărutam, iar în clipa următoare fugea de mine. Şi lucirea aia stranie din ochii ei. Nu eram prost. Ştiam ce însemna. Casterii Buni aveau ochii verzi. Casterii Întunecaţi îi aveau aurii. Ai Lenei nu erau complet aurii, însă ce văzusem la lac fusese destul cât să mă facă să-mi ridic semne de întrebare.

O muscă ateriză pe masa roşie strălucitoare, iar eu m-am holbat la ea. Am recunoscut arsura familiară din stomac. Spaimă şi panică ce se transformau în furie oarbă. Eram atât de furios pe Lena, încât îmi venea să lovesc fereastra de sticlă de lângă masa noastră. Însă, în acelaşi timp, doream să ştiu ce se întâmpla şi cine era tipul cu Harley. Apoi o să am grijă de el.

Link se strecură în separeu în faţa mea, cu cel mai mare freeze pe care îl văzusem vreodată. Îngheţata se înălţa la vreo zece centimetri deasupra buzei paharului de plastic.

— Charlotte are ceva potenţial.

Link linse paiul.

Chiar şi mirosul dulceag al acelui freeze mă făcea să vărs. Simţeam cum grăsimea, şi transpiraţia, şi muştele, şi Emory, şi Emily mă sufocau.

— Lena nu e aici. Ar trebui să mergem.

Nu puteam să stau şi să mă prefac că totul era în regulă. Pe de altă parte, Link putea. Indiferent de context.

— Linişteşte-te. O sorb în cinci minute.

Eden trecu pe lângă noi să-şi reumple paharul cu suc dietetic. Ne zâmbi la fel de fals ca întotdeauna.

— Ce cuplu drăgălaş! Vezi tu, Ethan, n-ar trebui să mai pierzi vremea cu micuţa spintecătoare de cauciucuri şi spărgătoare de ferestre. Tu şi Link, păsărelelor, sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

— Nu ea a tăiat cauciucurile, Eden.

Ştiam cum va fi văzută Lena în toată povestea. Trebuia să le fac să tacă înainte să se bage şi mamele lor.

— Da. Eu am făcut-o, spuse Link, cu gura plină de îngheţată. Lena doar s-a ofticat că nu s-a gândit ea prima.

Nu se putea abţine să nu se lege de echipa de majorete. În ochii lor, Lena era doar o glumă veche care nu mai era amuzantă însă la care nimeni nu putea să renunţe. Aceea era problema cu oraşele mici. Nimeni nu-şi schimba părerea despre tine chiar dacă tu te schimbai. În ochii lor, chiar şi când Lena avea să fie bunică, ar fi rămas aceeaşi nebună care a spart fereastra la ora de engleză. Şi asta pentru că o mare parte a elevilor de la ora de engleză vor locui şi atunci în Gatlin.

Însă eu nu. Nu dacă lucrurile continuau aşa. Era prima dată când mă gândeam cu adevărat la plecare de când sosise Lena în Gatlin. Cutia cu broşuri de la colegii rămăsese sub patul meu până acum. Atât timp cât o aveam pe Lena, nu mai număram zilele până scăpăm din Gatlin.

— Ia te uită. Cine e?

Vocea lui Eden era un pic prea ridicată.

Am auzit clopoţelul de la uşa din Dar-ee Keen care se închidea. Era ca un film cu Clint Eastwood, în care eroul intră în salon după ce tocmai a împuşcat un oraş întreg.

Privirea tuturor fetelor din apropiere se întoarse spre uşă, cozile lor transpirate fluturând prin aer.

— Nu ştiu, însă mi-ar plăcea cu siguranţă să aflu, toarse Emily, venind în spatele lui Eden.

— Nu l-am văzut până acum. Tu?

O vedeam pe Savannah care consulta anuarul în gând.

— Nici pomeneală. Mi-aş fi amintit de *el.*

Bietul băiat. Emily îl luase în vizor, era o ţintă sigură. Nu avea nicio şansă, oricine ar fi fost. M-am întors să arunc o privire spre tipul pe care Earl şi Emory îl vor bate măr când îşi vor da seama că prietenele lor salivau după el.

Stătea în picioare în prag, într-un tricou uzat, blugi şi cizme negre de armată roase. Nu îi vedeam urmele de unde stăteam, însă ştiam că erau acolo. Pentru că purtase exact aceleaşi lucruri ultima oară când îl văzusem, când dispăruse de la înmormântarea lui Macon.

Era străinul, Incubul care nu era Incub. Incubul luminii soarelui. Mi-am amintit de vrabia de argint din mâna Lenei când dormea în patul meu.

Ce căuta el acolo?

Pe braţul său se înfăşură un tatuaj negru, un soi de model tribal pe care parcă îl mai văzusem înainte. Am simţit o tăietură ca de cuţit în stomac şi mi-am atins cicatricea. Palpita.

Savannah şi Emily se îndreptară spre tejghea, încercând să lase impresia că vor să comande ceva, ca şi când n-ar fi vrut să pună mâna pe nimic altceva decât pe o cola dietetică.

— Cine e?

Lui Link nu-i plăcea concurenţa, nu că ar fi fost în vreo cursă în ultima vreme.

— Nu ştiu, însă a apărut la înmormântarea lui Macon.

Link se holbă din nou la el.

— E una dintre rudele ciudate ale Lenei?

— Nu ştiu ce e, dar nu e rudă cu ea.

Însă venise la înmormântare să-şi ia rămas-bun de la Macon. Totuşi era ceva în neregulă cu el. Simţisem asta încă de prima dată când îl văzusem.

Am auzit din nou clopoţelul sunând când uşa se închise.

— Hei, Frumosule, aşteaptă.

Am încremenit. Recunoşteam oriunde acea voce. Link se holba şi el la uşă. Arăta ca şi când ar fi văzut o fantomă sau chiar mai rău…

Ridley.

Verişoara Caster Întunecat a Lenei era la fel de periculoasă, şi de sexy, şi de sumar îmbrăcată ca întotdeauna, cu excepţia faptului că acum era vară, aşa că era chiar mai dezbrăcată ca de obicei. Purta o bluză de dantelă mulată şi o fustă neagră atât de scurtă, încât părea să fi fost făcută pentru o fetiţă de zece ani. Picioarele ei erau mai lungi ca niciodată, echilibrându-se pe o pereche de sandale înalte cu ţepi cu care puteai omorî un vampir. Acum nu doar fetele rămăseseră cu gura căscată. Aproape toată şcoala fusese la balul de iarnă, când Ridley avusese un succes nebun şi fusese mai frumoasă decât orice altă fată, cu excepţia uneia.

Ridley se lăsă pe spate şi îşi întinse braţele în sus, ca şi când tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Îşi împreună degetele şi se întinse şi mai mult, descoperind şi mai multă piele şi tatuajul negru din jurul buricului. Tatuajul ei semăna foarte mult cu cel de pe braţul prietenului ei. Ridley îi şopti ceva la ureche.

— Să fiu al naibii, e aici.

Link se obişnuia încet cu ideea. Nu o mai văzuse pe Ridley din seara aniversării Lenei, când o convinsese să nu-l omoare pe tata. Însă nu avea nevoie să o vadă ca să se gândească la ea. Era destul de clar că se gândea mult la ea, judecând după toate cântecele pe care le compusese după plecarea ei.

— E cu tipul ăla? Crezi că el e, ştii tu, ca ea?

Un Caster Întunecat. Nu putea rosti asta cu voce tare.

— Mă îndoiesc. Nu are ochii galbeni.

Însă era ceva. Doar că nu ştiam ce.

— Se îndreaptă spre noi.

Link coborî privirea spre freeze, în timp ce Ridley ajunse în dreptul nostru.

— Ia te uită, doi dintre preferaţii mei. Ce tare să ne întâlnim aici! Eu şi John voiam neapărat să bem ceva.

Ridley îşi dădu peste umăr şuviţele blonde şi roz. Se strecură în separeu în faţa noastră şi îi făcu semn tipului să se aşeze. El nu o făcu.

— John Breed.

Rosti cuvintele ca şi cum ar fi fost unul singur, privind direct spre mine. Ochii lui erau la fel de verzi pe cât fuseseră cândva ai Lenei. Ce căuta un Caster Bun cu Ridley?

Ridley îi zâmbi.

— E al Lenei, ştii tu, cel despre care ţi-am vorbit.

Făcu un semn cu degetele sale cu unghii vopsite în purpuriu.

— Eu sunt prietenul Lenei, Ethan.

John păru încurcat, însă doar o clipă. Era genul de tip care îţi dădea impresia că e relaxat, ca şi când ar fi ştiut că lucrurile vor merge în direcţia dorită de el.

— Lena nu mi-a spus vreodată că are prieten.

Toţi muşchii corpului mei se încordară. O cunoştea pe Lena, însă eu nu-l cunoşteam pe el. O mai văzuse după înmormântare sau cel puţin vorbise cu ea. Când se întâmplase asta şi mie de ce nu îmi spusese?

— Şi de unde mă rog o cunoşti pe prietena mea?

Vocea mea era prea ridicată şi simţeam priviri asupra noastră.

— Calmează-te, Nervosule. Suntem în public. Ridley privi spre Link. Ce mai faci, drăguţule?

Link îşi drese ciudat glasul.

— Bine. Vocea lui era uşor scâncită. Chiar foarte bine. Credeam că ai plecat din oraş.

Ridley nu îi răspunse.

Încă îl priveam pe John, iar el mă privea la rândul său, măsurându-mă din cap până-n picioare. Probabil gândindu-se la o mie de feluri în care să scape de mine. Pentru că umbla după ceva – sau după cineva iar eu îi stăteam în drum. Altfel Ridley n-ar fi apărut cu tipul acela atunci, după patru luni.

Mi-am păstrat privirea asupra lui.

— Ridley, n-ar trebui să fii aici.

— Iubire, nu te irita. Eram doar în trecere, pe drumul de întoarcere de la Ravenwood.

Spusese asta pe un ton firesc, ca şi când nu era mare lucru.

— Ravenwood? am râs eu. Nu te-ar lăsa nici să te apropii de uşă. Lena ar arunca în aer casa mai degrabă.

Ridley şi Lena crescuseră împreună, ca surorile, până când Ridley devenise Întunecată. Ea o ajutase pe Sarafine să o găsească pe Lena de ziua ei, fapt care aproape că ne omorâse pe toţi, inclusiv pe tatăl meu. Era imposibil ca Lena să-i mai vorbească.

— Timpurile s-au schimbat, Nervosule, zâmbi ea. Nu sunt în cele mai bune relaţii cu restul familiei, însă eu şi Lena ne-am împăcat. Poţi s-o întrebi.

— Minţi.

Ridley scoase o acadea cu aromă de cireşe ce părea cât se poate de nevinovată, însă care, în mâinile ei, devenea o armă fatală.

— Se pare că ai într-adevăr probleme de încredere. Mi-ar plăcea să te ajut să le depăşeşti, dar trebuie să plecăm. Trebuie să alimentăm motocicleta lui John înainte să rămână benzinăria asta a voastră fără combustibil.

Am strâns masa cu mâinile până mi s-au albit încheieturile.

Motocicleta lui.

Acum stătea chiar în faţă şi pun pariu că era o Harley. Aceeaşi motocicletă pe care o văzusem în fotografia din camera Lenei. John Breed o luase pe Lena de la lacul Moultrie. Şi înainte să mai spună vreun cuvânt, mi-am dat seama că acesta nu avea să dispară. Aşteptase după colţ ca Lena să aibă nevoie să fie luată cu motocicleta.

M-am ridicat. Nu eram sigur de ce voiam să fac, însă Link ştia. Se strecură afară din cabină şi mă împinse către uşă.

— Să plecăm de aici.

Ridley strigă după noi.

— Chiar mi-a fost dor de tine, Mucea.

Încercă să facă asta să sune sarcastic ca una dintre glumele ei. Dar sarcasmul îi rămăsese în gât, iar ceea ce rostise suna mai mult a adevăr. Am lovit uşa cu palma, deschizând-o. Înainte să se închidă, am auzit vocea lui John.

— Mi-a părut bine, Ethan. Salut-o pe Lena din partea mea.

Mâinile îmi tremurau şi am auzit-o pe Ridley râzând. Nu trebuia să mă mintă ca să mă rănească. Spunea adevărul.

Nu am vorbit pe drumul spre Ravenwood. Niciunul din noi nu ştia ce să spună. Fetele pot avea efectul ăsta asupra ta, mai ales fetele Caster. Când am ajuns la capătul drumului care ducea spre conacul Ravenwood, porţile erau închise, lucru nemaivăzut până atunci. Iedera crescuse peste metalul îndoit, de parcă ar fi fost întotdeauna acolo. M-am dat jos din maşină şi am zgâlţâit poarta să văd dacă se deschide, ştiind că nu se va întâmpla asta. M-am uitat la casa din spatele ei. Ferestrele erau întunecate, iar cerul de deasupra părea şi mai întunecat. Ce se întâmplase? Aş fi putut să fac faţă sperieturii trase de Lena la lac şi sentimentului că trebuia să plece. Dar de ce el? De ce băiatul Caster cu Harley? Cât timp petrecuse cu el fără să îmi spună? Şi ce legătură avea Ridley cu asta?

Nu mai fusesem niciodată atât de furios pe ea. Una e să fii atacat de o persoană pe care o urai, dar asta era altceva. Era genul acela de suferinţă care putea fi provocată de cineva pe care îl iubeai şi care credeai că te iubeşte. Era ca şi cum ai fost înjunghiat din interior.

— Eşti bine, omule?

Link trânti portiera din partea şoferului.

— Nu.

Am privit către aleea lungă din faţa noastră.

— Nici eu.

Link aruncă cheia prin geamul deschis al Skodei Fastback şi am pornit către deal.

Ne-am târât până în oraş, Link întorcându-se din minut în minut să se uite în spate după o Harley. Dar nu m-am

gândit că o vom vedea. Acea motocicletă nu ar intra în oraş. Din câte ştiam, ar fi putut la fel de bine să fie deja dincolo de porţile acelea.

Nu am coborât la cină, iar asta a fost prima mea greşeală. Cea de-a doua a fost să deschid cutia neagră de pantofi Converse. Am scuturat-o, conţinutul căzând pe pat. Un bilet pe care mi-l scrisese Lena pe spatele unui ambalaj de Snickers, rămăşiţa unui bilet de la filmul pe care îl văzusem la prima noastră întâlnire, o notă de plată ştearsă de la Dar-ee Keen şi o pagină subliniată smulsă dintr-o carte care îmi amintise de ea. Era cutia în care strângeam toate amintirile noastre – varianta mea pentru colierul Lenei. Nu părea să fie genul de lucru pe care un tip trebuia să îl facă, aşa că nu am recunoscut că făcusem asta, nici măcar faţă de ea.

Am luat poza mototolită de la Balul Zăpezii, făcută chiar înainte să fim stropiţi cu apă de aşa-zişii mei prieteni. Poza era înceţoşată, dar vedeam că noi ne sărutam atât de fericiţi, încât acum îmi era greu să mă uit la această poză.

Aducându-mi aminte de noaptea aceea, deşi ştiam că următoarea clipă va fi groaznică, am simţit că o parte din mine era încă acolo, sărutând-o.

— Ethan Wate, tu eşti?

Am încercat să bag poza înapoi în cutie când am auzit uşa deschizându-se, dar cutia căzu, împrăştiind tot conţinutul pe podea.

— Te simţi bine?

Amma intră în cameră, iar acum stătea la piciorul patului. Nu mai făcuse asta de când avusesem gastroenterită în clasa a VI-a. Nu pentru că nu mă iubea. Doar că rezolvasem lucrurile într-un fel care excludea statul în pat.

— Sunt doar obosit.

Se uită la dezordinea de pe podea.

— Arăţi mai rău decât un somn pe fundul râului. Semeni cu cotletul meu de porc din bucătărie. Deci, arăţi dezastruos.

Se aplecă spre mine şi-mi mângâie părul, dându-mi-l la o parte din ochi. Mereu îmi spunea să mă tund.

— Ştiu, ştiu. Ochii sunt fereastra sufletului, iar eu trebuie să mă tund.

— Îţi trebuie mai degrabă o altă înfăţişare decât o tunsoare nouă.

Părea tristă şi mă luă de bărbie de parcă m-ar fi putut înveseli făcând asta. Pun pariu că ar fi putut să facă asta în circumstanţele potrivite.

— Nu te simţi bine.

— Nu?

— Nu, eşti băiatul meu şi este vina mea.

— Ce vrei să spui?

Nu înţelegeam, iar ea nu mai continuă, ăsta fiind felul în care decurgeau conversaţiile noastre.

— Nici ei nu îi este bine, să ştii.

Amma vorbea blând, privind pe fereastra mea.

— Faptul că nu te simţi bine se datorează mereu cuiva. Câteodată este doar o întâmplare, precum cărţile de tarot pe care le tragi.

Amma credea mereu că totul se reduce la soartă, cărţile ei de tarot, oasele din cimitir şi universul pe care putea ea să îl interpreteze.

— Da, doamnă.

Se uită la mine şi i-am văzut ochii strălucind.

— Câteodată lucrurile nu sunt ceea ce par, şi nici măcar un Observator nu-ţi poate spune ce urmează.

Mă luă de mână şi-mi puse ceva în palmă. O sfoară roşie cu mărgeluţe mici prinse de ea, unul dintre talismanele ei.

— Leagă-ţi asta la încheietură.

— Amma, bărbaţii nu poartă brăţări.

— De când fac eu bijuterii? Asta e pentru femeile care au prea mult timp şi prea puţină minte.

Îşi atinse şorţul, îndreptându-l.

— O sfoară roşie este o legătură cu Lumea de Dincolo, îţi oferă genul acela de protecţie pe care eu nu ţi-o pot oferi. Haide, puneţi-o la mână.

Ştiam că nu trebuia să mă cert cu Amma când avea

privirea aceea. Era un amestec de teamă şi de tristeţe pe care le purta ca pe o povară prea grea pentru ea. Mi-am întins braţul către ea şi am lăsat-o să îmi lege sfoara de încheietură.

Înainte să mai apuc să spun ceva, era deja la fereastră, turnând o mână de sare din buzunarul şorțului de-a lungul pervazului.

— Totul va fi bine, Amma. Nu-ţi face griji.

Amma se opri în prag şi se uită la mine, frecându-se la ochi şi dispărându-i astfel strălucirea.

— Am tăiat ceapă toată după-amiaza.

Ceva nu era în regulă, aşa cum spusese şi Amma. Dar aveam sentimentul că nu era vorba de mine.

— Ştii ceva despre un tip pe nume John Breed?

Se opri.

— Ethan Wate, nu mă face să-i dau cotletul ăla de porc lui Lucille.

— Nu, doamnă.

Amma ştia ceva şi nu era ceva bun, dar nu-mi spunea nimic. Eram la fel de sigur cum eram de reţeta ei de cotlet de porc, care nu avea nici măcar o singură ceapă.

Şoarece de bibliotecă

— Dacă este destul de bun pentru Melvil Dewey, este suficient de bun şi pentru mine.

Marian clipi către mine în timp ce lua un teanc de cărţi noi dintr-o cutie de carton, respirând adânc. Erau cărţi peste tot, într-un cerc în jurul ei, ajungându-i până la nivelul capului.

Lucille torcea printre turnurile de cărţi, urmărind un greier pierdut. Marian încercă să facă o excepţie de la regula bibliotecii din Gatlin privind prezenţa animalelor din moment ce locul era plin de cărţi, dar nu era nici picior de om. Doar un idiot ar fi într-o bibliotecă în prima zi de vară, sau cineva care avea nevoie de ceva care să îi distragă atenţia. Cineva care nu vorbea cu prietena lui sau cu care nu vorbea prietena, sau care nici măcar nu mai ştia dacă mai avea încă una – toate astea în decursul a celor mai lungi două zile din viaţa lui.

Încă nu vorbisem cu Lena. Îmi spuneam în sinea mea că eram prea furios, dar asta era doar una dintre acele minciuni pe care ţi le spui când încerci să te convingi că faci ceea ce trebuie. Adevărul era că nu ştiam ce să spun. Nu voiam să-i pun întrebări şi îmi era teamă să aud răspunsurile. În plus, nu eu eram cel care fugise cu cineva pe motocicletă.

— Este haos. Sistemul de clasificare Dewey îşi bate joc de tine. Nu pot să găsesc nici măcar un almanah cu diagrama orbitei lunii. Vocea care se auzea din grămezile cu cărţi mă sperie.

— Acum, Olivia…

Marian zâmbi în sinea ei în timp ce examina legăturile cărţilor din mână. Îmi era greu să cred că era destul de în vârstă încât să îmi fie mamă. Neavând niciun fir alb în

părul ei scurt şi niciun rid pe pielea ei auriu-maronie nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

— Profesore Ashcroft, nu mai suntem în 1876. Timpurile se schimbă.

Era vocea unei fete. Avea un accent, britanic cred. Îi mai auzisem pe oameni vorbind aşa doar în filmele cu James Bond.

— La fel şi sistemul decimal Dewey. De douăzeci şi două de ori, mai exact.

Marian puse pe raft o carte rătăcită.

— Ce zici de Librăria Congresului?

Vocea părea exasperată.

— Mai dă-mi încă o sută de ani.

— Clasificarea Decimală Universală?

Acum era nervoasă.

— Suntem în Carolina de Sud, nu în Belgia.

— Poate sistemul Harvard-Yenching?

— Nimeni din ţinutul ăsta nu vorbeşte chineza, Olivia.

O tânără blondă, înaltă scoase capul din teancul de cărţi.

— Nu-i adevărat, profesore Ashcroft. Cel puţin nu pentru vacanţele de vară.

— Vorbeşti chineza?

Nu m-am putut abţine. Când Marian adusese vorba de asistenta ei pe perioada verii nu-mi spusese că fata va fi o variantă tânăra de-a ei. Cu excepţia părului cu şuviţe, de culoarea mierii, a pielii palide şi a accentului, ar fi trecut drept mamă şi fiică. Chiar şi la o primă privire, fata avea ceva din Marian, greu de descris, ceva ce nu ai fi găsit la nimeni altcineva din oraş.

Fata se uită la mine.

— Tu nu?

Îmi lovi uşor coastele.

— Glumeam. După părerea mea, oamenii din ţara asta vorbesc cu greu limba engleză.

Îmi zâmbi şi apoi îmi întinse mâna… Era înaltă, dar eu eram mai înalt, iar ea se uită la mine de parcă era sigură că eram deja buni prieteni.

— Olivia Durand. Liv, pentru prieteni. Tu trebuie să fii

Ethan Wate, ceea ce îmi este greu să cred, de fapt. După felul în care vorbeşte profesorul Ashcroft despre tine, mă aşteptam mai degrabă la un bătăuş cu o baionetă.

Marian râse, în timp ce eu m-am înroşit.

— Ce ţi-a spus?

— Doar că eşti strălucit, curajos şi virtuos, genul de om care salvează situaţia. Întocmai fiul pe care te-ai aştepta să îl aibă Lila Evers Wate. Şi că vei fi umilul meu asistent vara aceasta, ca să mă pot purta cu tine ca un şef. Îmi zâmbi, iar eu m-am albit.

Nu semăna deloc cu Lena, dar nici cu fetele din Gatlin. Ceea ce era mai mult decât derutant.

Tot ceea ce purta avea un aspect ponosit, de la blugii ei spălăciţi şi bucăţile de sfoară şi mărgele de la încheieturi până la pantofii care îi acopereau glezna şi tricoul ei murdar cu Pink Floyd. Avea un ceas mare, negru din plastic cu un disc ciudat cu numere prins între nişte bucăţi de sfoară. Eram prea ruşinat ca să mai spun ceva.

Marian sări să mă salveze.

— Nu o băga în seamă pe Liv. Doar te tachinează.

— „Până şi zeilor le plac gumele“, Ethan.

— Platon. Şi nu te mai da mare.

Liv începuse să râdă.

— Aşa voi face.

Marian zâmbi impresionată.

— Nu râde.

Liv arătă spre mine, devenind brusc serioasă.

— „Râsete false în săli de marmură.“

— Shakespeare?

M-am uitat la ea. Liv clipi şi trase de tricou.

— Pink Floyd. Văd că ai multe de învăţat.

O Marian adolescentă nu era deloc lucrul la care mă aşteptasem când m-am înscris la bibliotecă pentru o slujbă pe perioada verii.

— Acum, copii.

Marian întinse mâna, iar eu am ridicat-o de pe podea. Chiar şi într-o zi fierbinte precum cea de astăzi ea reuşea să arate minunat. Niciun fir de păr nu era deranjat. Bluza

ei cu model foşnea în timp ce înainta către mine.

— Îţi las ţie, Olivia, teancurile de cărţi. Am un proiect special pentru Ethan în arhivă.

— Desigur. Studentul cu studii bogate de istorie rămâne să sorteze teancurile, în timp ce leneşul fără carte ajunge să se ocupe de arhivă. Tipic american.

Îşi roti privirea şi luă o cutie cu cărţi.

Arhiva nu se schimbase de luna trecută, când venisem să îi cer lui Marian o slujbă pe perioada verii, însă rămăsese să vorbesc cu Lena, tata şi cu Macon. Fusese înţelegătoare, aşa cum era întotdeauna.

Erau teancuri cu registre despre Războiul Civil pe raftul de deasupra biroului mamei mele, precum şi colecţia ei de prespapier vechi de sticlă. O sferă, neagră, strălucitoare se afla lângă mărul diform din lut pe care i-l făcusem eu în clasa I. Cărţile şi notiţele mamei şi ale lui Marian erau încă aşezate teancuri, teancuri pe birou peste hărţile îngălbenite cu Ravenwood şi Greenbrier întinse pe mese. Fiecare bucăţică de hârtie scrijelită pe care o văzusem mă făcea să mă simt de parcă ea ar fi fost acolo. Deşi totul în viaţa mea părea să meargă prost, întotdeauna mă simţeam bine în acest loc. Era ca şi cum aş fi fost cu mama, iar ea era singura persoană care ştia mereu să îndrepte lucrurile, sau cel puţin să mă facă să cred că există un mod de a face asta. Dar mă gândeam la altceva.

— *Ăsta* este asistentul tău pe perioada verii?

— Desigur.

— Nu mi-ai spus că arată aşa.

— Aşa cum, Ethan?

— Seamănă cu tine.

— Asta te deranjează? Faptul că are minte sau părul lung şi blond? Un bibliotecar ar trebui să arate într-un anumit fel? Să poarte ochelari mari şi să aibă părul prins într-un coc cenuşiu? Credeam că eu şi mama ta te-am ajutat să nu mai ai prejudecăţi.

Avea dreptate. Mama şi Marian fuseseră întotdeauna două dintre cele mai frumoase femei din Gatlin.

— Liv nu va sta mult aici şi nu este cu mult mai mare

decât tine. Mă gândeam că cel puţin ai putea să-i arăţi împrejurimile, să-i faci cunoştinţă cu tineri de vârsta ta.

— Cu cine? Cu Link? Ca să-şi îmbunătăţească vocabularul şi să-i distrugă câteva mii de celule nervoase?

Nu i-am spus că Link îşi petrecea mai tot timpul încercând să-i devină prieten, ceea ce nu vedeam posibil.

— Mă gândeam la Lena.

Tăcerea din cameră era stânjenitoare, chiar şi pentru mine. Desigur că se gândise la Lena. Întrebarea era eu de ce nu o făcusem? Marian se uită fix la mine.

— De ce nu îmi spui ce te preocupă de fapt?

— De ce ai nevoie de mine aici, mătuşă Marian?

Nu voiam să vorbesc despre asta.

Oftă şi se întoarse înapoi în arhivă.

— M-am gândit că poate îmi puteai da o mână de ajutor cu asta. În mod clar, o mare parte din materialul de aici avea legătură cu medalionul, cu Ethan şi Genevieve. Acum, că ştim cum se termină povestea aceea, poate vrem să lăsăm loc pentru următoarea.

— Care este următoarea?

Am luat o poză veche cu Genevieve purtând medalionul. Mi-am adus aminte de prima dată când m-am uitat la el cu Lena. Parcă trecuseră ani de atunci şi nu doar câteva luni.

— Cred că e a ta şi a Lenei. Evenimentele de la ziua ei au ridicat o serie de întrebări, iar la majoritatea lor eu nu pot să răspund. Nu am auzit niciodată de un moment în care un Caster să aleagă Întunericul sau Lumina în noaptea Revendicării – în afară de familia Lenei, când alţii aleg pentru ei. Acum, că nu îl avem pe Macon să ne ajute, mă tem că va trebui să căutăm noi singuri răspunsurile.

Lucille sări pe scaunul mamei mele, ciulind urechile.

— Nu aş şti de unde să încep.

— Cel care o ia de la început alege şi drumul pe care să se îndrepte.

— Thoreau?

— Harry Emerson Fosdick. Un pic mai mare şi mai obscur, dar destul de relevant zic eu.

Zâmbi şi îşi puse mâna pe mânerul uşii.

— Nu mă ajuţi?

— Nu pot să o las singură pe Olivia mult timp, astfel va rearanja întreaga colecţie, iar apoi va trebui să învăţăm chineza.

Se opri o clipă, uitându-se la mine, semănând atât de mult cu mama.

— Cred că te poţi ocupa de asta şi singur. Cel puţin pentru început.

— Nu am de ales, nu-i aşa? Nu mă poţi ajuta din moment ce tu eşti Gardian.

Eram încă supărat pentru destăinuirea făcută de Marian, că ea ştiuse că mama avea legături cu lumea Casterilor, dar fără să-mi explice de ce sau în ce fel. Erau atât de multe lucruri despre mama şi moartea ei pe care Marian nu mi le spusese niciodată. Mereu îmi pomenea de regulile nesfârşite de care ea trebuia să ţină cont ca Gardian.

— Nu te pot ajuta decât dacă te ajuţi tu singur. Nu pot influenţa cum vor decurge lucrurile, nu pot explica ce înseamnă Întunericul şi Lumina sau Ordinea Lucrurilor.

— Asta este o mare prostie.

— Ce anume?

— Seamănă cu primele instrucţiuni din *Star Trek.* Trebuie să laşi planeta să evolueze în ritmul său. Nu poţi să le vorbeşti tu despre spaţiul multidimensional sau hiperviteză până nu o descoperă ei înşişi. Dar căpitanul Kirk şi echipajul navei *Enterprise* mereu ajung să încalce regulile.

— Spre deosebire de căpitanul Kirk, eu nu am de ales. Un Gardian nu trebuie să acţioneze nici pentru partea Întunecată, nici pentru cea Luminată. Nu pot schimba asta nici dacă aş vrea. Am locul meu în ordinea naturală a lumii Casterilor, în Ordinea Lucrurilor.

— Cum spui tu.

— Nu este alegerea mea. Nu am autoritatea să schimb felul în care decurg lucrurile. Dacă aş încerca măcar, m-aş putea distruge nu numai pe mine, dar şi pe cei pe care încerc să îi ajut.

— Dar mama tot a murit.

Nu ştiu de ce am spus asta, dar nu puteam să înţeleg logica. Marian nu trebuia să se implice ca să-i protejeze pe cei la care ţinea, dar persoana la care ţinea cel mai mult oricum murise.

— Mă întrebi dacă aş fi putut împiedica moartea mamei tale?

Ştia că la asta mă refeream.

Mi-am coborât privirea, uitându-mă la tenişi. Nu eram sigur că eram pregătit să aud răspunsul.

Marian îşi puse mâna sub bărbia mea, ridicându-mi faţa.

— Nu ştiam că mama ta era în pericol, Ethan. Însă ea cunoştea riscurile.

Vocea ei era ezitantă, iar eu mi-am dat seama că mersesem prea departe, dar nu m-am putut abţine. Încercasem să-mi fac curaj să am conversaţia asta de luni bune.

— I-aş fi luat cu bucurie locul în maşina aceea. Să nu crezi că nu m-am întrebat de mii şi mii de ori dacă ştiam ceva sau aş fi putut face ceva ca să o salvez pe Lila…

Tăcu.

Şi eu mă simţeam la fel. „Doar că tu stai pe o altă margine a aceleiaşi prăpăstii. Amândoi suntem pierduţi.“ Asta voiam să spun. Dar am lăsat-o în schimb să-mi cuprindă umerii cu braţele şi să mă îmbrăţişeze. Nu am simţit-o când s-a retras, iar uşa s-a închis în urma ei.

Mă uitam la teancul de hârtii. Lucille sări de pe scaun pe masă.

— Ai grijă! Astea sunt mult mai bătrâne decât tine.

Îşi înclină capul şi mă privi cu ochii ei albaştri. Apoi rămase nemişcată.

Se uita fix la scaunul mamei mele, cu ochii mari. Nu era nimic acolo, dar eu mi-am amintit ce îmi spusese Amma. „Pisicile îi pot vedea pe cei morţi. De asta se uită fix la lucruri timp îndelungat, de parcă ar privi în gol. Dar nu fac asta.“

M-am apropiat de scaun.

— Mamă?

Nu răspunse, sau poate că o făcuse, pentru că pe scaun se afla o carte care, cu un minut în urmă, nu era acolo. *Întuneric şi Lumină: Originile magiei.* Era una dintre cărţile lui Macon. O văzusem în biblioteca lui de la Ravenwood. Am ridicat-o, iar din ea căzu ambalajul unei gume – unul dintre semnele de carte ale mamei, fără îndoială. M-am aplecat să iau ambalajul, iar camera începu să se învârtă, luminile şi culorile rotindu-se în jurul meu. Am încercat să mă concentrez pe ceva, pe orice ca să nu cad, dar eram prea ameţit. Brusc m-am prăbuşit pe podeaua din lemn, iar fumul îmi ardea ochii…

Până când Abraham se întoarse la Ravenwood, conacul începuse să se transforme în scrum. Rămăşiţele carbonizate ale caselor măreţe din Gatlin erau purtate de vânt ca pe nişte fulgi negri de nea. Urcând la etaj, paşii lui Abraham lăsau urme în stratul subţire şi negru care acoperea deja podeaua. Asigură ferestrele de la etaj, fără să lase din mâini Cartea Lunilor *nici măcar o clipă. Dar nu ar fi putut să facă asta chiar dacă ar fi vrut. Ivy, bucătarul bătrân din Greenbrier, avea dreptate; Cartea îl chema, ca o şoaptă pe care numai el putea să o audă.*

Când ajunse în birou, Abraham puse cartea pe biroul lustruit de mahon. Ştia exact la ce pagină să dea, de parcă paginile cărţii s-ar fi răsfoit singure. Deşi nu mai văzuse cartea înainte, Abraham ştia că răspunsul se afla în paginile ei, un răspuns care va garanta că Ravenwood nu va arde. Cartea îi oferea singurul lucru pe care îl voia mai presus de orice. Dar şi ea voia ceva în schimb.

Abraham se uita fix la textul scris în latină. Îl recunoscu imediat. Era o vrajă pe care o citise în alte cărţi. Una despre care crezuse mereu că era mai mult un mit. Dar se înşelase, pentru că acum o avea în faţa ochilor.

Abraham auzi vocea lui Jonah înainte să-l vadă.

— Abraham, trebuie să ieşim din casă. Vin

Federaliştii. Au ars totul şi nu intenţionează să se oprească până nu vor ajunge în Savannah. Trebuie să mergem în Tuneluri.

Vocea lui Abraham era hotărâtă şi părea oarecum diferită, chiar şi lui.

— Nu merg nicăieri, Jonah.

— Cum adică? Trebuie să salvăm ce putem şi să plecăm.

Jonah îl apucă pe fratele său de braţ, observând pagina din faţa lor. Se uită la text, nefiind sigur că putea să creadă ceea ce vedea.

— Demonis Pactum? *Pactul cu Diavolul?*

Jonah se dădu un pas înapoi.

— Este ceea ce cred eu că este? Cartea Lunilor?

— Sunt surprins că o recunoşti. Nu ai fost niciodată foarte dedicat studiului.

Jonah era obişnuit cu insultele lui Abraham, dar în seara asta era ceva neobişnuit în vocea lui.

— Abraham, nu poţi să faci asta.

— Nu-mi spune tu mie ce nu pot să fac. Mai degrabă ai lăsa casa asta să ardă din temelii înainte să te gândeşti să faci ceva. Nu ai putut niciodată să faci ce ţi s-a cerut. Eşti slab, ca şi Mama.

Jonah tresări de parcă l-ar fi lovit cineva.

— De unde o ai?

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Abraham, ai un pic de minte. Pactul cu Diavolul este o vrajă prea puternică. Nu poate fi controlată. Faci o înţelegere fără să ştii ce va trebui să sacrifici. Mai avem şi alte case.

Abraham îl dădu pe fratele său la o parte. Deşi Abraham abia îl atinse, Jonah zbură în capătul celălalt al camerei.

— Alte case? Ravenwood este sălaşul puterii familiei noastre în lumea Muritorilor, iar tu crezi că eu voi lăsa câţiva soldaţi să o ardă din temelii? Mă pot folosi de asta ca să-l salvez.

Abraham ridică vocea.

— Exscinde, neca, odium incende; mors portam patefacit. *„Distruge, omoară, urăşte; moartea deschide uşa. “*

— Abraham, opreşte-te!

Dar era prea târziu.

Abraham rostise cuvintele de parcă le-ar fi ştiut întreaga viaţă. Jonah privi în jur, speriat, aşteptând ca vraja să funcţioneze. Dar nu ştia deloc ce anume ceruse fratele său. Ştia doar că, orice ar fi fost, se va îndeplini. Asta era puterea vrăjii, dar exista şi un preţ. Nu era mereu acelaşi. Jonah se grăbi să ajungă lângă fratele său, iar din buzunar îi alunecă un glob mic, perfect rotund, de mărimea unui ou, rostogolindu-se uşor pe podea.

Abraham luă sfera care strălucea la picioarele lui şi o învârti între degete.

— Ce faci cu un Arc Luminos, Jonah? Există un Incub anume pe care vrei să îl închizi în acest dispozitiv străvechi?

Când Abraham se îndreptă spre el, Jonah se dădu un pas înapoi şi tot aşa, însă Abraham era mult mai rapid. Într-o clipă îl ţintui pe Jonah de perete, mâna încleştându-i-se în jurul gâtului fratelui său.

— Nu. Desigur că nu. Eu…

Abraham strânse mai tare.

— Ce ar face un Incub cu singurul obiect care-i poate întemniţa pe cei din neamul său? Chiar atât de prost mă crezi?

— Încerc doar să te protejez de propria persoană.

Cu o mişcare rapidă, Abraham se năpusti şi-şi înfipse dinţii în umărul fratelui său. Apoi făcu un lucru de neimaginat. Bău. Târgul fusese încheiat. Nu va mai fi ţinut în viaţă de amintirile şi visele Muritorilor. Din această zi înainte va tânji numai după sânge.

Când termină, Abraham îl aruncă pe fratele său şi-şi linse cenuşa de pe mână, simţind încă gustul cărnii în rămăşiţele negre.

— Ar fi trebuit să fii mult mai preocupat de tine.

Abraham îşi întoarse faţa de la fratele său.
— Ethan!

— Ethan!

Am deschis ochii. Zăceam pe podeaua arhivei. Marian era deasupra mea, speriată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

M-am ridicat, scărpinându-mă în cap, tremurând. Am simţit o umflătură sub păr.

— Cred că m-am lovit de masă când am căzut.

Cartea lui Macon era pe podea, deschisă, lângă mine. Marian mă privi într-un fel nefiresc – sau nu chiar atât de neobişnuit ţinând cont că mă urmase în viziunile mele cu doar câteva luni în urmă. Căută imediat ceva rece şi îl puse pe capul meu care zvâcnea.

— Ai iarăşi viziunile acelea, nu?

Am dat din cap afirmativ. Mintea îmi era plină de imagini, dar nu puteam să mă concentrez asupra niciuneia.

— Este a doua oară. Am mai avut una azi-noapte când ţineam jurnalul lui Macon.

— Ce ai văzut?

— Era noaptea când arsese totul, ca în viziunile cu medalionul. Ethan Carter Wate era deja mort. Ivy avea *Cartea Lunilor* şi i-o dăduse lui Abraham Ravenwood. El apăruse în ambele viziuni.

Numele lui suna profund şi neclar rostit de mine. Abraham Ravenwood era Omul Negru din Gatlin.

M-am prins de marginea mesei, ridicându-mă. Cine a vrut ca eu să am acele viziuni? Şi, mai ales, de ce?

Marian făcu o pauză, încă ţinând cartea.

— Ah!

Mă privi atent.

— Şi mai era cineva. Numele lui începea cu J. Judas? Joseph? Jonah. Ăsta e! Cred că erau fraţi. Erau Incubi.

— Nu doar Incubi. Marian închise cartea cu putere.

— Abraham Ravenwood era un Incub Însetat de Sânge puternic, tatăl seminţiei de Incubi Însetaţi de Sânge.

— Cum adică? Deci, povestea pe care o spun oamenii de atâţia ani este adevărată? Acum înţelesesem încă o poveste ciudată din şirul poveştilor supranaturale despre Gatlin.

— Deşi toţi Incubii sunt Întunecaţi de la natură, nu toţi aleg să se hrănească cu sânge. Dar odată ce fac asta, instinctul pare să se moştenească.

M-am aplecat peste masă, în timp ce viziunea îmi apărea şi mai clară în minte.

— Abraham, datorită lui nu a ars conacul Ravenwood, nu? Nu a făcut un pact cu Diavolul, ci cu *Cartea Lunilor.*

— Abraham era periculos, poate mai periculos decât orice Caster. Nu pot să-mi imaginez de ce îl vezi acum. Din fericire, a murit înainte ca Macon să se nască.

Am încercat să calculez.

— Aşa de tânăr? Cam cât trăiesc Incubii de obicei?

— Între o sută cincizeci şi două sute de ani.

Puse cartea pe masa ei de lucru.

— Nu ştiu ce are asta de-a face cu tine sau cu jurnalul lui Macon, dar nu ar fi trebuit să ţi-l dau niciodată. Am intervenit. Ar trebui să lăsăm cartea asta încuiată aici.

— Mătuşă Marian…

— Ethan, nu mai continua cu asta şi nu mai spune nimănui, nici măcar Ammei. Nu pot să-mi imaginez cum ar reacţiona dacă ai rosti numele lui Abraham Ravenwood în prezenţa ei.

Îşi puse braţul în jurul umărului meu şi mă strânse fără tragere de inimă.

— Acum, hai să terminăm cu teancurile acelea înainte ca Olivia să cheme poliţia.

Se întoarse spre uşă şi băgă cheia în broască.

Mai era ceva. Trebuia să-i spun.

— A putut să mă vadă, mătuşă Marian. Abraham s-a uitat spre mine şi mi-a rostit numele. Asta nu s-a mai întâmplat în viziuni până acum.

Marian se opri, uitându-se la uşă de parcă ar fi văzut prin ea. În câteva secunde răsuci cheia în broască şi deschise uşa.

— Olivia? Crezi că Melvil Dewey poate aştepta cât bem noi o cană cu ceai?

Conversaţia noastră se terminase.

Marian era Gardian şi Şeful Librar al bibliotecii Casterilor, *Lunae Libri.* Doar atât putea să-mi spună fără să-şi încalce atribuţiile. Nu putea să fie de partea nimănui sau să schimbe cursul evenimentelor odată ce acestea se declanşau. Nu putea să fie Macon şi nici mama. Eram pe cont propriu.

Sub teancul de hârtii

— Toate astea?

Pe biroul unde se făceau înscrierile erau trei teancuri de pachete învelite în hârtie maro. Marian puse pe ultimul cunoscutul timbru cu Librăria Ţinutului County, mereu de două ori şi întotdeauna legat cu aceeaşi sfoară albă.

— Nu, ia şi teancul acela.

Arătă către un al doilea teanc, pe cel mai apropiat cărucior.

— Credeam că în oraşul ăsta nu citeşte nimeni.

— Ba citesc. Doar că nu se ridică la nivelul a ceea ce citesc, şi de aceea nu livrăm cărţi numai librăriilor, ci şi locuitorilor. Doar cărţi de împrumut. Şi avem două sau trei zile pentru procesarea comenzilor, bineînţeles.

Minunat. Mă temeam să întreb ce era în pachetele acestea cu hârtie maronie şi eram destul de sigur că nu voiam să ştiu. Am luat un teanc de cărţi şi am oftat.

— Ce sunt astea, enciclopedii?

Liv luă chitanţa de deasupra legăturii.

— Da. *Enciclopedia despre Muniţie,* de fapt.

Marian ne făcu semn către uşă.

— Du-te cu Ethan, Liv. Nu ai avut încă ocazia să vezi micul nostru orăşel.

— Mă descurc.

Liv oftă şi împinse căruciorul către uşă.

— Haide, Hercule. Te ajut să încarci. Nu putem lăsa domnişoarele din Gatlin să aştepte…

Se uită pe o altă chitanţă.

— *Cartea despre torturi din Carolin-er,* nu?

— Carolina, am spus eu automat.

— Exact asta am spus. Carolina.

Două ore mai târziu, livrasem deja majoritatea cărţilor şi trecusem şi pe la liceul Jackson, şi pe la Stop & Steal. Trecând pe la General's Green, mi-am dat seama de ce fusese Marian atât de nerăbdătoare să mă angajeze pe perioada verii la biblioteca mereu goală şi care nu avea deloc nevoie de angajaţi pe perioada verii. Plănuise ca eu să fiu ghidul turistic al lui Liv. Era datoria mea să-i arăt lacul şi Dar-ee Keen şi să-i explic care era legătura dintre ce spuneau oamenii pe aici şi ce însemnau de fapt spusele lor. Datoria mea era să îi fiu prieten. Mă întrebam ce părere ar fi avut Lena despre asta. Dacă ar fi observat.

— Tot nu înţeleg de ce există în mijlocul oraşului o statuie a generalului unui război pe care nu l-am câştigat şi care, mai mult decât atât, ne-a făcut de râs?

Bineînţeles că nu observase.

— Oamenii îi onorează pe cei căzuţi la datorie pe aici. Au un întreg muzeu dedicat lor.

Nu am adus vorba de locul soldaţilor căzuţi care cu câteva luni în urmă fusese şi locul unde tatăl meu încercase să se sinucidă, vrăjit fiind de Ridley. Am privit spre Liv din spatele volanului maşinii mele, Volvo. Nici nu mai puteam să-mi amintesc ultima dată când fusese vreo fată în locul pasagerului în afară de Lena.

— Eşti un ghid turistic groaznic.

— Aşa este Gatlin. Nu sunt multe de văzut. M-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Sau nu sunt chiar atât de multe locuri pe care aş vrea să le vezi.

— Cum adică?

— Un ghid turistic bun ştie ce să-ţi arate şi ce nu.

— Pardon. Atunci eşti un ghid turistic extrem de neinspirat.

Scoase un elastic de cauciuc din buzunar.

— Deci sunt mai degrabă neinspirat?

Era o glumă proastă, creaţie proprie.

— Şi dezaprob total glumele tale şi filosofia ta ca ghid, în general vorbind.

Îşi împletea părul în două codiţe, iar obrajii îi erau roşii

din cauza căldurii. Nu era obişnuită cu umiditatea din Carolina de Sud.

— Ce vrei să vezi? Vrei să mergem să tragi în conserve lângă vechea fabrică de pe Autostrada 9? Să îndreptăm monede pe şinele de tren? Să urmărim roiurile de muşte în cocina aia plină de grăsime, în care mănânci pe riscul tău, pe nume Dar-ee Keen?

— Da. Toate cele enumerate mai sus, dar mai ales ultima. Mor de foame.

Liv scăpă ultima chitanţă de la bibliotecă pe unul dintre teancuri.

— Şapte, opt, nouă. Ceea ce înseamnă că eu câştig, tu pierzi, aşa că ia-ţi mâinile de pe cartofii ăia prăjiţi. Sunt ai mei acum.

Trase farfuria cu cartofi prăjiţi şi ardei iute spre ea, pe masa roşie de plastic.

— Vrei să spui cartofi prăjiţi.

— Adică lucruri importante.

Partea ei de masă era deja plină de inele de ceapă, un cheeseburger, ketchup, maioneză şi ceaiul meu dulce. Ştiam care parte a cui era pentru că făcuse o linie între noi, punând cartofii prăjiţi cap la cap, precum Zidul Chinezesc.

— „Gardurile trainice fac vecini buni.“

Mi-am adus aminte de poezia de la ora de engleză.

— Walt Whitman.

Dădu din cap.

— Robert Frost. Acum ia-ţi mâinile de pe inelele mele de ceapă.

Trebuia să ştiu asta. De câte ori nu citase Lena din poeziile lui Robert Frost sau nu le modificase, creând propriile poezii?

Ne oprisem să mâncăm de prânz la Dar-ee Keen, care se afla la capătul drumului ultimelor două livrări pe care le făcusem; doamna Ipswich *(Cum să-ţi cureţi colonul)* şi domnul Harlow *(Frumuseţi clasice ale celui de-al Doilea Război Mondial),* pe care i-o lăsasem soţiei sale pentru că

dânsul nu era acasă. Era pentru prima dată când înţelesesem rostul hârtiei maronii.

— Nu pot să cred.

Mi-am luat şerveţelul.

— Cine ar fi ghicit că Gatlinul este atât de romantic?

Aş fi pariat că sunt cărţi bisericeşti. Liv pariase pe romane de dragoste. Eu am pierdut, era opt la nouă.

— Nu numai romantic, dar romantic şi cinstit. Este o combinaţie minunată, deci…

— Făţarnic?

— Absolut deloc. Voiam să spun tipic american. Ai observat că am dus *E nevoie de o Biblie* şi *Delilah cea Delicioasă* la aceeaşi adresă?

— Credeam că aia era cartea de bucate.

— Asta dacă nu cumva Delilah pregăteşte ceva mult mai bun decât cartofii ăştia cu ardei iute.

Flutură un cartof în aer.

— Cartofi prăjiţi.

— Exact.

M-am înroşit tare, gândindu-mă cât de tulburată păruse doamna Lincoln când i-am lăsat acele cărţi. Nu i-am spus lui Liv că persoana care o îndrăgea pe Delilah era de fapt mama celui mai bun prieten şi cea mai nemilos de cinstită femeie din oraş.

— Deci, îţi place Dar-ee Keen?

Am schimbat subiectul.

— La nebunie.

Liv muşcă din cheeseburger, destul de mult cât să îl facă pe Link să se ruşineze. O văzusem deja înfulecând mai mult decât un jucător obişnuit de baschet de la universitate. Nu părea să-i pese ce credeam despre ea, ceea ce era o uşurare. Mai ales din moment ce tot ce făceam în jurul Lenei în ultimul timp era greşit.

— Deci, ce vom găsi în pachetul tău înfăşurat în hârtie maro? Cărţi bisericeşti, romane de dragoste sau amândouă?

— Nu ştiu.

Aveam mai multe secrete decât aş fi putut eu să

gestionez, dar nu voiam să împărtăşesc niciunul dintre ele.

— Haide acum. Toţi avem secrete.

— Nu toţi, am minţit eu.

— Deci, nu e nimic sub hârtia ta?

— Nu, cred că doar şi mai multe hârtii.

Într-un fel, îmi doream să fie adevărat.

— Deci, eşti precum o ceapă?

— Mai degrabă un cartof obişnuit.

Luă un cartof şi privi spre el.

— Ethan Wate nu este un cartof obişnuit. Dumneavoastră, domnule, sunteţi un cartof pai.

Apoi îl băgă în gură zâmbind.

Am râs şi am încuviinţat.

— Bine. Sunt un cartof pai. Dar fără hârtie maronie, nu am nimic de zis.

Liv amestecă ceaiul dulce cu paiul.

— Asta confirmă spusele mele. Eşti cu siguranţă pe lista de aşteptare pentru *Delilah cea Delicioasă.*

— M-ai prins.

— Nu pot să-ţi promit nimic, dar pot să îţi spun că o cunosc pe bibliotecară. Chiar destul de bine, de fapt.

— Îmi faci cunoştinţă cu ea?

— Cu siguranţă, omule.

Liv începu să râdă, şi eu la fel. Mă simţeam bine în preajma ei, de parcă aş fi cunoscut-o dintotdeauna. Mă distram, sentiment care, atunci când ne-am oprit din râs, s-a transformat în vină. Explică-mi asta.

Se întoarse la cartofii ei prăjiţi.

— Toată singurătatea asta mi se pare un pic romantică, nu? Nu ştiam cum să răspund la asta, ţinând cont de cât de adânci erau secretele aici.

— În oraşul meu, barul este pe aceeaşi stradă cu biserica, iar credincioşii se plimbă de la una la cealaltă. Câteodată luăm acolo şi cina de duminică. Am zâmbit.

— Este absolut delicioasă?

— Aproape. Poate nu destul de fierbinţi. Dar băuturile nu sunt atât de reci.

Arătă spre ceaiul ei dulce cu un cartof.

— Gheaţa, draga mea, o găseşti mai mult pe masă decât în pahar.

— Ai o problemă cu celebrul ceai dulce din Gatlin?

— Ceaiul ar trebui să fie fierbinte, domnule. Dintr-un ceainic. Am luat un cartof şi am arătat cu el spre ceaiul ei dulce.

— Ei bine, doamnă, pentru un baptist din Sud, asta este băutura Diavolului.

— Pentru că este rece?

— Pentru că este ceai. Fără cofeină.

Liv păru şocată.

— Fără ceai? Nu voi înţelege niciodată ţara asta.

I-am mai furat un cartof.

— Vrei să vorbim despre blasfemie? Nu ai fost acolo când la magazinul lui Millie numit Breakfast ’n’ Biscuits de pe strada Main au început să servească biscuiţi făcuţi în casă. Mătuşile mele, Surorile, se înfuriaseră atât de tare, încât aproape că au distrus locul. Adică scaunele începuseră deja să zboare.

— Sunt călugăriţe?

Liv puse un inel de ceapă în cheeseburger.

— Cine?

— Surorile.

Alt inel de ceapă.

— Nu. Sunt chiar surori.

— Am înţeles.

Trânti chifla jos.

— Nu, nu cred că înţelegi de fapt.

Luă burgerul şi muşcă.

— Deloc. Am început amândoi iar să râdem. Nu l-am auzit pe domnul Gentry venind în spatele nostru.

— V-aţi săturat? întrebă el ştergându-se pe mâini cu o cârpă.

Am dat din cap.

— Da, domnule.

— Ce mai face prietena ta?

Întrebase de parcă spera să îmi fi venit mintea la cap şi să o fi părăsit pe Lena deja.

— Bine, domnule.

Dădu din cap dezamăgit şi se întoarse la tejghea.

— Salut-o pe Amma din partea mea.

— Să înţeleg că nu o place pe prietena ta?

Formulase asta ca o întrebare, dar nu ştiam ce să-i spun. Oare o fată mai era încă prietena ta dacă fugea cu un alt tip?

— Cred că profesorul Ashcroft ţi-a zis de ea.

— Lena. Numele ei este Lena.

Speram că nu arătam la fel de incomod precum mă simţeam. Liv nu păru să observe.

Mai luă o gură de ceai.

— Probabil că o voi întâlni la bibliotecă.

— Nu ştiu dacă va trece pe acolo. Lucrurile au fost destul de ciudate în ultima vreme.

Nu ştiam de ce am spus asta. Abia o cunoşteam pe Liv. Dar mă simţeam bine să spun asta cu voce tare şi am simţit că mă relaxasem un pic în sinea mea.

— Sunt sigur că o vei scoate la capăt. Când eram acasă, mă certam mereu cu prietenul meu.

Vocea ei era senină. Încerca să mă facă să mă simt bine.

— De cât timp sunteţi împreună?

Liv făcu un semn cu mâna în aer, ceasul acela ciudat alunecându-i pe încheietură.

— Ah, ne-am despărţit. Era cam tâmpiţel. Nu cred că îi plăcea să aibă o prietena mai deşteaptă decât el.

Voiam să schimb subiectul legat de prietene sau foste prietene.

— Şi până la urmă ce e chestia aia? Am zis eu arătând spre ceas, sau ce era de fapt.

— Asta?

Ţinea încheietura pe masă ca să pot să văd ceasul negru, demodat. Avea trei cadrane şi un mic ac de argint care se afla pe un dreptunghi zigzagat, cum sunt maşinile acelea care detectează cât de puternic este un cutremur.

— Este un selenometru.

M-am uitat la ea pierdut.

— Selene, zeiţa grecească a lunii. *Metron* sau măsură în

greacă.

Zâmbi.

— Au cam ruginit cunoştinţele tale de greacă veche?

— Un pic.

— Măsoară forţa de atracţie universală a lunii.

Întoarse unul dintre cadrane. Apărură nişte numere sub acul indicator.

— De ce te interesează pe tine forţa de atracţie universală a lunii?

— Sunt un astronom amator. Mă interesează mai ales luna. Are un impact uriaş asupra Pământului. Ştii tu, mareele şi tot restul. De aceea am făcut asta.

Era cât pe ce să vărs sucul.

— Tu l-ai făcut? Serios?

— Nu fi atât de impresionat. Nu a fost chiar atât de greu.

Liv roşi. O făceam să se simtă stânjenită. Mai luă un cartof.

— Cartofii ăştia sunt absolut minunaţi.

Am încercat să mi-o imaginez stând în versiunea englezească a lui Dar-ee Keen, măsurând forţa gravitaţională a lunii în vârful unui munte de cartofi prăjiţi. Era mai bine decât să mi-o închipui pe Lena în spatele motocicletei Harley a lui John Breed.

— Ia să mai auzim poveşti despre Gatlin. Oraşul în care le-au dat un nume greşit cartofilor prăjiţi. Nu am fost niciodată mai departe de Savannah. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi viaţa în altă parte.

— Despre Gatlin, oraşul meu?

Petele roz de pe obrajii ei dispărură.

— De unde eşti tu?

— Sunt dintr-un orăşel din nordul Londrei, numit Kings Langley.

— Cum?

— În Hertfordshire.

— Nu-mi spune nimic.

Mai muşcă încă o dată din burger.

— Poate asta o să te ajute. Acolo au inventat Ovaltine.

Ştii, băutura?

Oftă.

— O amesteci cu lapte şi transformă laptele într-o băutură cu ciocolată.

Am făcut ochii mari.

— Adică lapte cu ciocolată? Un fel de Nesquick?

— Exact. Este uimitoare. Ar trebui să încerci odată.

Am izbucnit în râs, sucul sărind pe tricoul meu vechi cu Atari. Fata cu Ovaltine a făcut cunoştinţă cu băiatul cu Quik. Voiam să-i spun lui Link, dar şi-ar fi făcut o părere greşită. Deşi trecuseră doar câteva ore, aveam sentimentul că îmi era prietenă.

— Ce faci tu când nu bei Ovaltine şi nu faci dispozitive ştiinţifice, Olivia Durand din Kings Langley?

Mototoli hârtia cheeseburgerului.

— Să vedem… citesc cărţi şi merg la şcoală. Studiez într-un loc numit Harrow. Nu şcoala pentru băieţi.

— Şi aşa e?

— Ce anume?

Îşi scărpină nasul.

— Chinuitor? C.H.I.N.U.I.T.O.R.: să supravieţuieşti ani de zile fără să înduri jignirile lor.

— Nu poţi să nu faci un joc de cuvinte, nu?

Liv zâmbi.

— Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu. Nu chiar chinuitor. Nu pentru mine.

— De ce nu?

— Ei bine, pentru început, sunt un geniu.

Părea să fie un răspuns natural, ca şi cum ar fi spus că este blondă sau englezoaică.

— Deci, de ce ai venit în Gatlin? Nu suntem tocmai un magnet care atrage genii.

— Ei bine, fac parte din programul S.S.S., Schimbul Studenţilor Străluciţi, între Universitatea Duke şi şcoala mea. Vrei să-mi dai, te rog, maioneza?

— Maioneza? am spus eu încet.

— Exact asta am spus şi eu.

— De ce s-ar deranja Universitatea Duke să te trimită în

Gatlin? Ca să înveţi la Colegiul Summerville?

— Nu, prostuţule. Ca să pot studia cu profesorul meu de disertaţie, renumita Marian Ashcroft, singura cu această specializare.

— Despre ce este disertaţia ta?

— Folclor şi mitologie, în strânsă legătură cu populaţia după Războiul Civil american.

— Pe aici oamenii îl numesc încă războiul dintre state, i-am spus eu.

Râse încântată. Mă bucuram că i se părea amuzant cuiva. Pentru mine era înjositor.

— Este adevărat că oamenii din Sud îşi pun costumele vechi din Războiul Civil şi reconstituie în scenă toate bătăliile doar ca să se distreze?

M-am ridicat. Una era să spun eu asta, dar nu voiam să o aud şi pe Liv zicând asta.

— Cred că ar trebui să mergem. Mai avem multe cărţi de livrat.

Liv dădu din cap, aprobator, înșfăcându-și cartofii prăjiţi.

— Nu putem să lăsăm ăştia aici. Ar trebui să-i luăm cu noi pentru Lucille. Nu îi spusesem că Lucille era obişnuită ca Amma să îi dea pui fript şi alte rămăşiţe din propria farfurie, aşa cum o sfătuiseră Surorile. Nu puteam să mi-o imaginez pe Lucille mâncând cartofii aceia prăjiţi şi graşi. Lucille era de-o-se-bi-tă, după spusele Surorilor. O plăcea pe Lena, totuşi.

În timp ce ne îndreptam către uşă, o maşină mi-a atras atenţia prin geamurile pline de grăsime. Fastbackul vira brusc în capătul parcării cu pietriş. Lena evitase să treacă pe lângă noi.

Minunat.

Stăteam şi mă uitam cum maşina aluneca pe strada Dove.

***

În noaptea aceea, am stat în pat uitându-mă fix la

tavanul albastru cu mâinile sub cap. Acum câteva luni, la fel se întâmpla când eu şi Lena ne duceam la culcare în camerele noastre separate, citind, râzând, vorbind despre zilele noastre. Aproape uitasem cum să adorm fără ea. M-am rostogolit şi m-am uitat la mobilul meu vechi şi spart. Nu mai funcţionase de la aniversarea Lenei, dar ar fi sunat dacă m-ar fi căutat cineva. Dacă ar fi făcut cineva asta. Nu că ea ar fi folosit telefonul.

Atunci eram iarăşi puştiul de şapte ani care-şi răsturnase toate puzzle-urile în mijlocul camerei, făcând o mare dezordine. Când eram copil, mama stătea pe podea şi mă ajuta să transform dezordinea într-o imagine clară.

Dar acum nu mai eram puşti, iar mama nu mai era. Am întors piesele pe toate părţile în capul meu, dar nu am reuşit să le pun cap la cap. Fata de care mă îndrăgostisem nebuneşte era încă aceeaşi. Asta nu se schimbase.

Doar că acum fata era misterioasă şi abia îmi mai vorbea.

Apoi mai erau şi viziunile.

Abraham Ravenwood, un Incub însetat de Sânge care îşi ucisese fratele, îmi ştia numele şi putea să mă vadă. Habar nu aveam ce sens avea totul până când nu mi-am dat seama de un lucru, un fel de tipar. Nu mai puteam să pun puzzle-ul înapoi în cutie. Era prea târziu pentru asta. Îmi doream să îmi spună cineva unde se potriveşte măcar o piesă. Fără să mă gândesc, m-am ridicat şi am deschis fereastra dormitorului. M-am aplecat şi am respirat în noaptea întunecată, când deodată am auzit un mieunat cunoscut. Probabil că Amma uitase să o bage pe Lucille înăuntru. Eram pe punctul să-i spun că vin când i-am observat. Sub fereastra mea, la marginea verandei, Lucille Ball şi Boo Radley stăteau unul lângă altul în lumina lunii. Boo dădu din coadă, iar Lucille mieună drept răspuns. Stăteau aşa în capul scărilor de pe verandă, dând din coadă şi mieunând, de parcă ar fi purtat o conversaţie politicoasă ca oricare alţi doi locuitori într-o noapte de vară. Nu ştiam despre cine vorbeau, dar probabil că erau veşti importante. Stând în pat şi ascultând conversaţia

tăcută dintre câinele lui Macon şi pisica Surorilor, am adormit imediat.

Concursul de plăcinte

— Să nu cumva să te atingi de vreuna dintre plăcintele mele până nu îţi dau eu voie, Ethan Wate.

M-am dat înapoi, cu mâinile în aer.

— Încercam doar să te ajut.

Îmi aruncă o privire urâtă în timp ce acoperea cu un prosop curat o plăcintă cu cartofi dulci, care câştigase concursul de două ori.

Smântâna şi plăcinta cu stafide erau pe masa din bucătărie lângă plăcinta cu lapte bătut, care era gata să fie băgată la frigider. Plăcintele cu fructe erau încă la răcit pe poliţă şi fiecare suprafaţă din bucătărie era acoperită cu un strat alb de fainã.

— Au trecut doar două zile din vacanţa de vară şi deja mă încurci? Dacă-mi trânteşti vreuna dintre plăcintele mele câştigătoare, ai să-ţi doreşti să fi fost la şcoală urmând cursuri de vară. Vrei să m-ajuţi? Nu mai fi aşa posomorât şi du-te şi trage maşina în faţă.

Era extrem de supărată şi nu am spus nimic atunci când am pornit pe autostradă în Volvo. Eu nu ziceam nimic, dar nu pot spune că observase cineva. Astăzi era cea mai importantă zi din an pentru Amma.

Câştigase întotdeauna primul loc la concursul de plăcinte cu fructe coapte şi locul al doilea la concursul de plăcinte cu frişcă la târgul oraşului Gatlin. Anul trecut fusese singurul an în care nu primise premiul, deoarece nu ne-am dus pentru că fusese la doar două luni de la accidentul mamei mele. Gatlin nu putea să se laude cu târgul cel mai mare sau cel mai vechi din stat. Festivalul Pepenelui din ţinutul Hampton ne întrecuse demult, iar prestigiul de a câştiga titlul de Prinţul şi Prinţesa Piersică nu se putea compara deloc cu onoarea de a fi numit

domnul şi doamna Pepene în ţinutul Hampton.

Dar când ne-am oprit în parcarea prăfuită, faţa liniştită a Ammei nu reuşi să mă păcălească nici pe mine şi nici pe tata. Totul se rezuma astăzi la concursuri şi plăcinte, iar dacă nu duceai cu atenţie o plăcintă ca pe un nou-născut, atunci sigur ţineai de mână un copil aranjat după ultima modă. Mama lui Savannah era organizatoarea concursului de frumuseţe, iar aceasta era prinţesa care îşi apăra titlul de Piersicuţă. Doamna Snow avea să supravegheze concursurile toată ziua.

În ţinutul nostru nu exista ideea că un copil ar putea fi prea mic ca să poarte o coroană. Evenimentul târgului legat de Cei mai Buni Bebeluşi, unde obrăjorii roz şi schimbarea scutecelor erau comparate cu probele cizmarilor aflaţi în competiţie, atrăgea mai mulţi spectatori decât cursele de maşini. Anul trecut, bebeluşul familiei Skippet fusese descalificat pentru că trişase, rozul din obraji rămânând pe mâinile judecătorilor. Ţinutul avea reguli stricte – niciun fel de haine ceremonioase până la doi ani, niciun pic de machiaj până la şase ani, iar apoi doar un „machiaj adecvat vârstei“ până la doisprezece ani.

Când mama mai trăia, era pe punctul să se ia de doamna Snow, iar concursul de frumuseţe Piersicuţă era una dintre ţintele ei preferate. Parcă o auzeam încă spunând: „Machiaj adecvat vârstei? Cine sunteţi voi? Ce fel de machiaj e adecvat pentru un copil de şapte ani?“

Dar nici familia mea nu rata vreun concurs, cu excepţia anului trecut. Acum eram iarăşi aici, ducând plăcinte prin mulţime, spre locul unde se desfăşura concursul, ca întotdeauna.

— Nu mă lovi, Mitchell. Ethan Wate, ţine pasul cu noi. Nu o voi lăsa pe Martha Lincoln sau pe oricare alta dintre femeile acelea să mă învingă din cauza voastră. Pentru Amma, acele femei erau întotdeauna aceleaşi – doamna Lincoln, doamna Asher, doamna Snow şi restul asociaţiei FRA.

Până când am primit ştampila se pare că trei sau patru districte erau deja acolo. Nimeni nu pierdea deschiderea

târgului, ceea ce însemna o călătorie până la faţa locului, undeva între Gatlin şi Peaksville. Iar o astfel de călătorie însemna o cantitate dezastruoasă de dulciuri, o zi atât de fierbinte, încât puteai leşina doar dacă stăteai în picioare şi, dacă aveai noroc, să te săruţi cu cineva în spatele hambarelor de păsări ale Viitorilor Fermieri ai Americii. Şansele mele la orice altceva în afară de plăcinte şi caniculă erau foarte mici.

Tata şi cu mine am urmat-o ascultători pe Amma către mesele juraţilor amplasate sub un panou uriaş cu „Concursul de plăcinte“. Plăcintele aveau un alt sponsor în fiecare an, iar atunci când nu putea să fie Pillsbury sau Sara Lee sfârşeai prin a fi sponsorizat de Southern Crusty. Concursurile de frumuseţe erau menite să sature mulţimea, dar oamenii veneau în special pentru concursul de plăcinte. Aceleaşi familii pregătiseră aceleaşi reţete de generaţii întregi şi fiecare panglică câştigată era mândria uneia dintre casele din Sud şi ruşinea alteia. Se zvonea chiar că unele femei îşi puseseră în minte să facă în aşa fel, încât Amma să nu mai câştige locul întâi şi anul acesta. Judecând după bombănitul pe care îl auzisem în bucătărie toată săptămâna, asta avea să se întâmple la Sfântul Aşteaptă.

Până am terminat noi de descărcat plăcintele, Amma certa deja juriul pentru felul în care aşezase plăcintele pe masă.

— Nu poţi să pui oţetul lângă o plăcintă cu cireşe şi nicio plăcintă cu rubarbă între două cu frişcă. Le voi gusta imediat dacă nu cumva aveţi voi de gând să faceţi asta primii.

— Iar începe, spuse tata.

Rostind aceste cuvinte, Amma aruncă membrilor juriului Privirea ei, iar aceştia se foiră în scaunele lor.

Tata aruncă o privire către ieşire şi ne furişarăm afară înainte ca Amma să aibă ocazia să ne pună să-i terorizăm pe bieţii voluntari şi să-i intimidăm pe juraţi. În clipa în care ne-am alăturat mulţimii, am şi pornit-o în direcţii diferite.

— Ai să te plimbi prin târg cu pisica aia?

Tata privi spre Lucille care stătea, lângă mine.

— Cred că da.

Râse. Nu eram încă obişnuit să-l aud.

— Ei bine, fereşte-te de necazuri.

— Întotdeauna.

Tata îmi făcu semn cu capul, de parcă el era tata, iar eu fiul. Am dat din cap afirmativ, încercând să nu mă gândesc la anul trecut, când eu eram adultul, iar el nu era deloc bine. Amândoi am pornit la drum, dispărând în mulţimea transpirată.

Târgul era plin de oameni şi mi-a luat ceva timp până am dat de Link. Dar, cum era de aşteptat, stătea la jocuri, încercând să flirteze cu orice fată care s-ar fi uitat la el, târgul fiind o mare ocazie să întâlnească şi câteva care nu erau din Gatlin. Stătea în faţa unuia dintre cântarele acelea pe care le loveşti cu un ciocan imens de cauciuc ca să dovedeşti cât eşti de puternic, ciocanul aflându-se pe umărul lui. Era îmbrăcat ca un adevărat toboşar, cu tricoul lui decolorat cu Social Distorsion, cu beţele în buzunarul de la spate al blugilor şi cu portofelul prins cu lanţ atârnându-i de buzunar.

— Să vă arăt eu cum se face, doamnelor. Daţi-vă înapoi. Nu vreţi să vă lovesc.

Fetele chicotiră în timp ce Link încercă să lovească cât putu de bine. Aparatul de măsură se ridică, arătând puterea lui Link şi şansele lui de a se cupla în acelaşi timp. Trecu de MOLĂU şi PĂMPĂLĂU îndreptându-se spre clopotul din vârf, un adevărat ARMĂSAR. Dar nu ajunse acolo, oprindu-se pe la jumătate, la PUI PRICĂJIT. Fetele îşi dădură ochii peste cap şi se îndreptară spre locul unde era aruncarea cu inelul.

— Treaba asta e aranjată. Toată lumea ştie asta, ţipă Link după ele, aruncând ciocanul în noroi.

Probabil că avea dreptate, dar nu mai conta. Totul în Gatlin era deja aranjat. De ce jocurile de la târguri ar fi altfel?

— Ai ceva bani?

Link se caută în buzunare, de parcă ar fi avut mai mult de zece cenţi. I-am dat cinci dolari, scuturând din cap.

— Omule, ai nevoie de o slujbă.

— Am deja una. Sunt toboşar.

— Aia nu este slujbă. Dacă nu eşti plătit, nu este slujbă.

Link aruncă o privire în mulţime, uitându-se după fete sau prăjituri. Îmi era greu să îmi dau seama din moment ce reacţiona la fel la amândouă.

— Încercăm să planificăm un concert.

— Holly Rollers cântă la târg?

— Pe scena asta oribilă? Deloc.

Lovi uşor pământul.

— Nu au vrut să vă ia cu ei?

— Au spus că suntem groaznici. Dar asta credea lumea şi despre Led Zeppelin.

Plimbându-ne prin târg, era greu să nu observi cum cursele de cai se împuţinau de la an la an, iar jocurile erau din ce în ce mai neîngrijite. Un clovn cu un aspect jalnic trecu pe lângă noi, târând o mână de baloane.

Link se opri, lovindu-mă.

— Ia uite. Acolo. Arsuri de gradul trei.

În ceea ce-l privea pe Link, o fată nu putea să fie mai „fierbinte“ de atât. Arăta spre o blondă care se îndrepta spre noi zâmbind. Era Liv.

— Link, am încercat să-i spun, dar era deja pornit.

— Cum ar spune mama, Dumnezeu are gusturi bune.

— Ethan!

Ne făcu cu mâna. Link se uită la mine.

— Glumeşti, nu? O ai deja pe Lena. Nu-i corect.

— Liv nu este a mea, iar zilele astea nu mai ştiu nici măcar dacă Lena e a mea. Linişteşte-te.

I-am zâmbit lui Liv până când am observat că purta un tricou ponosit cu Led Zeppelin. Link îl văzu în acelaşi timp cu mine.

— Fata ideală.

— Bună, Liv. El este Link.

I-am dat un cot, sperând că va închide gura.

— Liv este asistentul lui Marian pe perioada verii. Lucrează cu mine la bibliotecă.

Liv întinse mâna. Link stătea acolo, holbându-se.

— Uau!

Problema lui Link era că el nu se făcea niciodată de râs, în schimb mereu mă făcea pe mine.

— Este o elevă venită cu bursă din Anglia.

— Uau!

M-am uitat la Liv, ridicând din umeri.

— Ţi-am spus eu.

Link afişă cel mai larg zâmbet pentru Liv.

— Ethan nu mi-a spus că lucrează cu o tipă care arată atât de bine.

Liv se uită la mine, prefăcându-se uimită.

— Nu i-ai spus? Mi se pare de-a dreptul tragic.

Râse şi ne luă de mâini.

— Haideţi băieţi. Explicaţi-mi cum anume faceţi voi vata de zahăr.

— Nu pot trăda secrete naţionale, doamnă.

— Eu pot.

Link o strânse cu putere de braţ.

— Spune-mi tot.

— Tunelul Dragostei sau Cabina Săruturilor?

Link rânji cu gura până la urechi.

Liv înclină capul.

— Hmm. Greu de ales. Voi alege… Roata Ferris.

Atunci am văzut părul negru care îmi era cunoscut şi am simţit mirosul de lămâi şi rozmarin din aer.

Nimic altceva nu îmi era cunoscut. Lena stătea la câţiva metri, în spatele casei de bilete în ceea ce păreau să fie hainele lui Ridley. Topul ei negru îi acoperea abdomenul, iar fusta neagră era cam cu zece centimetri mai scurtă. Avea o şuviţă lungă, albastră, în păr, care îi cădea răsucindu-se în jurul feţei apoi pe spate. Dar nu asta mă şocă cel mai tare. Lena, cea care nu-şi dădea niciodată cu nimic în afară de loţiune pentru plajă, era machiată toată. Unora le plăceau fetele machiate, dar eu nu eram unul dintre ei. Mai ales ochii Lenei machiaţi cu negru mă

deranjau foarte tare.

Înconjurată de lume îmbrăcată în jeans, transpiraţie şi feţe de masă de plastic, în carouri roşii şi albe, părea că nu aparţinea acestui loc. Cizmele ei vechi au fost singurul lucru pe care l-am recunoscut. Şi colierul ei, care atârna la gât, ca o punte de legătură cu adevărata Lena. Nu era genul de fată care să poarte asemenea lucruri. Cel puţin, nu era înainte.

Trei dintre scursurile oraşului erau cu ochii pe ea. A trebuit să mă împotrivesc dorinţei de a-i lovi pe toţi. I-am dat drumul braţului lui Liv.

— Ne vedem acolo.

Lui Link nu îi venea să creadă ce noroc avea.

— Sigur, omule.

— Putem s-aşteptăm, zise Liv.

— Nu vă faceţi griji, v-ajung din urmă.

Nu mă aşteptasem să o văd pe Lena acolo şi nu ştiam ce să-i spun fără să par mai extenuat decât credea Link că eram. De parcă ar fi fost ceva ce puteai spune ca să pari relaxat după ce prietena ta a plecat cu altcineva.

— Ethan, te-am căutat.

Lena păşi către mine şi părea să fie ea însăşi, aşa cum fusese odinioară – Lena pe care mi-o aminteam de acum câteva luni. Cea de care eram îndrăgostit până peste cap, cea care mă iubea, la rândul ei. Chiar dacă semăna cu Ridley. Se ridică pe vârfuri să-mi dea părul de pe faţă, degetele ei coborând uşor pe linia maxilarului meu.

— Ciudat, pentru că ultima dată când te-am văzut plecai cu altcineva.

Încercam să par neprotocolar, dar vorbeam ca şi cum aş fi fost furios.

— Nu poţi spune că te-am părăsit.

Era defensivă.

— Nu, doar ai aruncat cu copaci în mine şi apoi ai sărit în spatele unei motociclete aparţinând altui tip.

— Nu am aruncat cu copaci.

Am ridicat o sprânceană.

— Serios?

Ridică din umeri.

— Erau mai mult ramuri.

Dar îmi dădeam seama că reuşisem să o enervez. Răsuci agrafa în formă de stea pe care i-o dăruisem eu până am crezut că se va desprinde de colier.

— Îmi pare rău, Ethan. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

Vocea ei era moale, sinceră.

— Câteodată simt că toate se strâng asupra mea şi nu mai pot să suport. Nu te-am părăsit la lac. Am fugit de mine.

— Eşti sigură de asta?

Se uită la mine, iar o lacrimă îi alunecă pe obraz. O şterse cu degetele strânse, în semn de nemulţumire.

Deschise pumnul şi-şi puse mâna pe pieptul meu, asupra inimii.

Nu e vorba de tine. Te iubesc.

— Te iubesc.

De data asta o spuse cu voce tare, iar cuvintele pluteau în aer între noi, dezvăluindu-se, nu ca atunci când comunicam prin Kelting. Am simţit că mi se strânge pieptul când spuse asta, iar respiraţia mi se opri. Am încercat să mă gândesc la ceva sarcastic, dar singurul lucru la care puteam să mă gândesc era cât de frumoasă e şi cât de mult o iubeam.

Dar nu o lăsam să scape atât de uşor de data asta.

— Ce se întâmplă, L? Dacă mă iubeşti atât de mult, care-i treaba cu John Breed?

Privi într-o parte fără a spune vreun cuvânt.

Răspunde-mi.

— Nu este ce crezi tu, Ethan. John este doar un prieten de-al lui Ridley. Nu e nimic între noi.

— Şi de cât timp nu este nimic între voi? De când i-ai făcut poza aceea în cimitir?

— Nu era o poză cu el. Era motocicleta lui. Mă întâlneam cu Ridley, iar el era acolo din întâmplare.

Am observat că ignorase întrebarea.

— De când îţi petreci timpul cu Ridley? Ai uitat că ea ne-a despărţit ca tu să poţi să fii singură cu mama ta care a

încercat să te convingă să treci de partea Întunecată? Sau că Ridley aproape l-a ucis pe tata?

Lena îşi retrase braţul şi simţeam că se îndepărta iar, într-un loc unde nu puteam să ajung la ea.

— Ridley m-a avertizat că nu vei înţelege. Eşti Muritor. Nu ştii nimic despre mine, despre cum sunt eu de fapt. De asta nu ţi-am spus.

Am simţit o adiere bruscă, de parcă cerul s-ar fi umplut de nori, în încercarea de a mă avertiza.

— De unde ştii dacă te înţeleg sau nu? Nu mi-ai spus nimic. Poate dacă mi-ai fi dat o şansă în loc să te strecori pe la spate…

— Ce vrei să-ţi spun? Că habar nu am ce se întâmplă cu mine? Că ceva se schimbă, ceva ce nu înţeleg? Că mă simt ca o ciudată, iar Ridley este singura care poate să mă ajute să înţeleg?

Auzeam tot ce îmi spunea, dar avea dreptate. Nu înţelegeam.

— Tu auzi cum vorbeşti? Crezi că Ridley încearcă să te ajute, că poţi să ai încredere în ea? Este un Caster Întunecat, L. Uită-te la tine. Crezi că tu aşa eşti? Probabil că ea îţi provoacă lucrurile pe care le simţi.

Am aşteptat să plouă, dar norii se împrăştiară. Lena se apropie şi îşi puse iar mâinile pe pieptul meu, uitându-se la mine insistent.

— Ethan, s-a schimbat. Nu vrea să fie Întunecată. I-a distrus viaţa când s-a Transformat. A pierdut tot, inclusiv pe sine. Ridley spune că Întunericul schimbă sentimentele pe care le ai faţă de oameni. Ştii ce ai simţit, lucrurile pe care le-ai iubit, dar Rid spune că sentimentele sunt îndepărtate. Ca şi cum ar aparţine altcuiva.

— Dar ai spus că nu e ceva ce ea poate să controleze.

— M-am înşelat. Uită-te la unchiul Macon. El ştia cum să controleze asta, iar Ridley învaţă şi ea.

— Ridley nu este Macon.

Fulgeră.

— Nu ştii nimic.

— Exact. Sunt un Muritor ignorant. Nu ştiu nimic despre

lumea ta secretă de Caster şi despre verişoara ta vulgară, sau despre băiatul Caster şi motocicleta lui, Harley.

Lena se enervase.

— Eu şi cu Ridley eram ca două surori şi nu pot să-i întorc spatele. Ţi-am spus am nevoie de ea acum. Şi ea are nevoie de mine.

Nu am mai spus nimic. Lena era atât de supărată, încât am fost surprins că roata Ferris nu se rostogolise peste noi. Vedeam cu coada ochiului luminiţele de la Tilt-A-Whirl, rotindu-se ameţitor. Aşa mă simţisem atunci când mă pierdusem în privirea Lenei. Câteodată aşa e dragostea şi reuşeşti să găseşti o cale de mijloc, chiar dacă nu vrei de fapt asta. Câteodată calea de mijloc te găseşte pe tine.

Se ridică şi-mi cuprinse gâtul cu braţele, trăgându-mă spre ea. Ne-am sărutat ca şi când ne temeam că nu vom mai avea vreodată ocazia să ne atingem. De data asta, când gura ei îmi atinse buza de jos, muşcându-mă uşor, nu mai curse sânge. Era doar dorinţă. M-am întors, împingând-o spre peretele de lemn din spatele casei de bilete. Respira nervos, respiraţia ei răsunându-mi în ureche chiar mai tare decât a mea. Mi-am trecut mâinile prin buclele ei, căutându-i buzele cu gura. Presiunea din piept începea să crească, nu mai puteam să respir, încercam cu disperare să trag aer în piept. Focul. Şi Lena îl simţea. Se îndepărtă de mine, iar eu m-am aplecat, încercând să trag aer în piept.

— Eşti bine?

Am tras adânc aer în piept şi m-am ridicat.

— Da, sunt bine. Pentru un Muritor.

Zâmbi şi întinse mâna. Am observat că avea modelele acelea ciudate desenate în palmă. Spiralele negre se roteau de pe palmă pe încheietură, apoi în sus pe braţ. Modelul semăna cu cel al ghicitoarelor, pictat cu hena, din cortul care mirosea a tămâie din capătul celălalt al târgului.

— Ce e aia?

Am luat-o de încheietură, dar ea îşi trase mâna. Amintindu-mi de Ridley şi tatuajul ei speram să fie scris cu

markerul Sharpie.

Este.

— Poate că ar trebui să luăm ceva de băut.

Mă conduse pe lângă cabină, iar eu am lăsat-o. Nu puteam să stau supărat pe ea, nu şi dacă exista o şansă ca zidul dintre noi să se dărâme. Cu un minut în urmă, când ne sărutaserăm, asta simţisem. Era exact opusul sărutului de la lac. Un sărut care îmi oprise respiraţia din alte motive. Poate că nu voi şti niciodată ce a însemnat sărutul acela. Dar ştiam însemnătatea acestuia şi ştiam că era tot ce aveam – o şansă. Care dură două secunde.

Pentru că apoi am văzut-o pe Liv ducând două bucăţi de vată pe băţ într-o mână şi făcându-mi semn cu cealaltă şi ştiam că zidul dintre noi se va ridica la loc, poate definitiv.

— Haide, Ethan. Vata ta de zahăr e la mine. O să ratăm roata Ferris.

Lena îmi dădu drumul la mână. Ştiu cum părea asta – o blondă înaltă, cu picioare lungi şi două bucăţi de vată de zahăr şi un zâmbet senin. Eram sortit pierii înainte ca Liv să apuce să spună „noi“.

Este Liv, asistenta lui Marian. Lucrează cu mine la bibliotecă.

Lucraţi şi la Dar-ee Keen împreună? Şi la târg?

Alt fulger săgetă cerul.

Nu e aşa, L.

Liv îmi dădu vata de zahăr şi-i zâmbi Lenei, întinzând mâna.

O blondă?

Lena se uită la mine.

Serios?

— Lena, nu? Eu sunt Liv.

Aaa, accentul. Asta explică tot.

— Bună, Liv.

Lena îi rosti numele de parcă ar fi fost o glumă pe care doar noi doi o ştiam. Nu-i întinse mâna.

Dacă Liv observă dispreţul, îl ignoră, lăsând mâna în jos.

— În sfârşit. Tot am încercat să-l fac pe Ethan să mi te prezinte, din moment ce se pare că noi doi trebuie să

lucrăm împreună pe timpul verii.

Bineînţeles.

Lena nu voia să mă privească, iar Liv nu putea să-şi ia ochii de la ea.

— Liv, asta nu este…

Nu puteam să fac nimic. Erau două trenuri care se ciocneau cu încetinitorul.

— Termină cu prostiile, mă întrerupse Lena, uitându-se atent la Liv de parcă ar fi fost sibila familiei şi putea să ghicească ce gândea.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

E tot al tău. Ia tot oraşul dacă tot ai venit.

Liv avu nevoie de două secunde să-şi dea seama că nimerise în mijlocul unei discuţii, dar încercă în acelaşi timp să umple tăcerea.

— Ethan şi cu mine vorbim despre tine tot timpul. Spune că tu cânţi la violă.

Lena rămase nemişcată.

Ethan şi cu mine. Nu era nimic rău la felul în care Liv spusese asta, dar cuvintele în sine erau de ajuns. Ştiam ce însemnau pentru Lena. Ethan şi fata Muritoare, fata care era tot ceea ce Lena nu putea să fie.

— Trebuie să plec.

Lena se întoarse înainte să o pot prinde de braţ.

Lena…

Ridley avea dreptate. Era doar o chestiune de timp până când va veni o altă fată în oraş.

Mă întrebam oare ce altceva îi mai spusese Ridley.

La ce te referi? Suntem doar prieteni, L.

Şi noi eram odată doar prieteni.

Lena plecă, făcându-şi loc prin mulţimea transpirată, lăsând doar haos în urmă. Efectul ei părea fără de sfârşit. Nu puteam să văd bine, dar, undeva între noi, un clovn începu să se agite când balonul din mâna lui se sparse, un copil începu să plângă când îi căzu cornetul de îngheţată, iar o femeie începu să ţipe când floricele de porumb începură să fumege şi apoi să scoată fum. Chiar şi în învălmăşeala de braţe, zgomote şi abur, Lena lovea totul în

cale, aşa cum luna influenţează mareele sau cum planetele se mişcă în jurul Soarelui. Eram legat de ea, chiar dacă se îndepărta de mine.

Am mai făcut un pas, iar Liv îşi puse mâna pe braţul meu. Închise ochii, ca şi cum ar fi analizat situaţia.

— Îmi pare rău, Ethan. Nu am vrut să vă întrerup. Adică dacă aş fi întrerupt, ştii tu, ceva.

Ştiam că voia să îi spun ce se întâmplase fără să fie nevoită să mă întrebe. Nu i-am spus nimic, ăsta fiind răspunsul meu.

Ideea este că nu am mai făcut niciun pas. Am lăsat-o pe Lena să plece.

Link se îndreptă spre noi, făcându-și loc prin mulţime, ducând trei sticle de cola şi vata lui de zahăr.

— Omule, coada de la rulota cu băuturi este infernală.

Link îi dădu lui Liv o sticlă de cola.

— Ce-am pierdut? Aia era Lena?

— A plecat, spuse Liv repede, de parcă lucrurile erau atât de simple.

Mi-aş fi dorit să fie.

— În fine. Lasă roata Ferris. Hai mai bine să mergem în cortul principal. Vor anunţa câştigătorii concursului de plăcinte, iar Amma te va pocni dacă nu vei fi acolo, martor la momentul ei de glorie.

— Plăcintă cu mere?

Liv se lumină la faţă.

— Da. Şi o vei mânca îmbrăcată în blugii tăi Levi’s, cu un şerveţel la guler, bând cola şi conducând un Chevrolet în timp ce cânţi *American Pie.* Îl ascultam pe Link bătând câmpii şi râsetul lui Liv în timp ce mergeau în faţa mea. Ei nu aveau coşmaruri. Nu erau bântuiţi. Nici măcar nu îşi făceau griji.

Link avea dreptate. Nu puteam să pierdem momentul de glorie al Ammei. Cu siguranţă eu nu primeam niciun premiu azi. Adevărul era că nu trebuia să dobor vreun ciocan pe scara unui cântar vechi şi măsluit dintr-un târg ca să ştiu exact ce ar fi spus. Poate că Link era un Pui Prăpădit, dar eu mă simţeam mai rău ca un Pămpălău.

Puteam să dau de câte ori voiam, dar răspunsul va fi mereu acelaşi. Indiferent de ceea ce făcusem în ultimul timp eram prins undeva între Ratat şi Zero Barat, şi începeam să mă simt de parcă Lena era cea care lovea cu ciocanul. Am înţeles în sfârşit de ce scrisese Link toate acele cântece despre cum este să fii părăsit.

Tunelul Dragostei

— Dacă se face mai cald, oamenii vor începe să pice ca muştele. Muştele vor pica precum muştele.

Link îşi şterse fruntea udă de sudoare cu mâna transpirată, împroşcându-i pe norocoşii care stăteau lângă el.

— Mulţumesc pentru asta.

Liv îşi şterse faţa cu o mână, iar cu cealaltă îşi scoase cămaşa umedă. Cortul pentru concursul de plăcinte cu coaja crocantă era plin, iar Analiştii se aflau deja pe scena de lemn improvizată. Am încercat să văd peste mulţimea de femei din faţa noastră, dar era ca şi cum aş fi stat la coadă la cofetăria Jackson în ziua în care se dădeau prăjituri.

— Nu pot să văd deloc scena.

Liv se ridică pe vârfuri.

— Ar trebui să se întâmple ceva? Am pierdut ceva?

— Ai răbdare.

Link încercă să se strecoare în faţă printre două dintre femeile corpolente aflate în faţa lor.

— Cred că nu ne mai putem apropia. Renunţ.

— Uite-o pe Amma.

I-am arătat-o. A câştigat locul întâi aproape în fiecare an.

— Amma Treadeau, zise Liv.

— Aşa este. De unde ştii?

— Probabil că profesorul Ashcroft i-a rostit numele.

Vocea lui Carlton Eaton răsună în difuzoare în timp ce el se agita cu microfonul portabil. El anunţa întotdeauna câştigătorii pentru că singurul lucru pe care îl iubea mai mult decât să deschidă corespondenţa tuturor era lumina reflectoarelor.

— Dacă aveţi puţină răbdare, avem nişte probleme tehnice… staţi puţin… poate să-l cheme cineva pe Red? De unde să ştiu eu cum se repară un microfon amărât? Să fiu al naibii dacă nu e mai cald aici ca în Iad.

Îşi şterse fruntea cu batista. Carlton Eaton nu reuşise niciodată să-şi dea seama când era microfonul deschis.

Amma stătea mândră în dreapta lui, purtând rochia cea mai bună, cu violete mici peste tot, ţinând plăcinta dulce de cartofi pe care o câştigase. Doamnele Snow şi Asher stăteau lângă ea, ţinându-şi propriile creaţii culinare. Erau gata îmbrăcate pentru concursul Piersica, programat să înceapă imediat după cel al plăcintelor. Amândouă erau la fel de înfricoşătoare în rochiile lor albastru, respectiv roz, care le făceau să semene cu nişte liceene îmbătrânite la balul de absolvire din anii 1980.

Din fericire, doamna Lincoln nu era în concurs, aşa că stătea lângă doamna Asher, purtând una dintre rochiile ei clasice de mers la biserică, ţinându-şi celebra plăcintă din făină de porumb. Îi era încă greu să o privească pe mama lui Link fără să-şi amintească de nebunia de la ultima petrecere aniversară a Lenei. Nu o vezi de prea multe ori pe an pe mama prietenei tale ieşind din corpul mamei celui mai bun prieten.

Văzând-o pe doamna Lincoln acum, exact la asta m-am gândit – la momentul în care Sarafine a ieşit asemenea unui şarpe care-şi leapădă pielea. M-am cutremurat.

Link mă înghionti cu cotul.

— Tipule, uită-te la Savannah. Are coroana pe cap şi tot. Ştie cu siguranţă cum să smulgă informaţii de la cineva.

Savannah, Emily şi Eden stăteau în rândul din faţă cu restul participanţilor la Festivalul Piersicii, transpirând de zor în costumele lor ieftine pentru concurs. Savannah era într-o rochie strălucitoare de culoarea piersicii, iar pe cap avea neclintită coroana de prinţesă a Piersicii, confecţionată din pietre false, iar trena rochiei se tot agăţa de scaunul ei pliant de metal. Little Miss, magazinul de rochii din oraş, probabil că a trebuit să i-o comande special tocmai în Orlando.

Liv se strecură mai aproape de mine, cercetând fenomenul cultural pe nume Savannah Snow.

— Ea este, atunci, regina din Southern Crusty?

Ochii lui Liv sclipeau şi încercam să-mi imaginez cât de ciudate trebuia să i se pară toate acestea unui spectator.

Aproape am zâmbit.

— Pe aproape.

— Nu mi-am dat seama că este atât de important pentru americani să ştii să coci. Din punct de vedere antropologic vorbind.

— Nu ştiu de alte locuri, dar în Sud, femeile iau coptul în serios. Iar acesta este cel mai mare concurs de copt plăcinte din districtul Gatlin.

— Ethan, aici suntem!

Mătuşa Mercy îşi flutura batista cu o mână şi ţinea plăcinta dezgustătoare din nucă de cocos cu cealaltă. Thelma mergea în spatele ei, făcându-şi loc prin mulţime cu scaunul cu rotile al mătuşii Mercy. Mătuşa Mercy participa în fiecare an la concurs şi obţinea de fiecare dată o menţiune de onoare pentru plăcinta ei de nucă de cocos, deşi uitase cum să o prepare cu douăzeci de ani în urmă şi niciunul dintre membrii juriului nu era destul de curajos ca să o guste.

Mătuşa Grace şi mătuşa Prue mergeau braţ la braţ, târându-l pe Harlon James, terrierul mătuşii Prue, în spatele lor.

— Ei bine, nu m-aşteptam să te văd aici, Ethan. Ai venit s-o vezi pe Mercy cu funda ei?

— Desigur, Grace. Ce altceva să facă într-un cort plin de doamne?

Am vrut să i-o prezint pe Liv, dar Surorile nu mă lăsară. Vorbeau întruna. Trebuia să ştiu că mătuşa Prue se va ocupa de asta în locul meu.

— Asta cine este, Ethan? Noua ta prietenă?

Mătuşa Mercy îşi îndreptă ochelarii.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă? Fata Duchaness, cu părul negru?

Mătuşa Prue o privi suspicios.

— Ei bine, Mercy, asta nu e treaba noastră. Nu ar trebui să întrebi nimic despre ea. Se poate să-l fi părăsit.

— De ce ar face asta? Ethan, nu i-ai cerut fetei să se dezbrace, nu?

Mătuşa Prue pufni.

— Dumnezeule mare! Dacă nu ne trăsneşte Domnul după o discuţie ca asta…

Liv părea nedumerită. Nu era obişnuită să urmărească tachinările femeilor de trei sute de ani cu accente din centrul ţării şi frânturi de gramatică.

— Nimeni nu a încercat… nimeni nu a părăsit pe nimeni. Totul este bine între mine şi Lena, am minţit eu.

Cu toate că vor afla adevărul cu prima ocazie când se vor duce la biserică, dacă aparatele auditive vor fi date destul de tare ca să audă bârfele.

— Ea e Liv, asistenta lui Marian pe durata verii. Lucrăm împreună la bibliotecă. Liv, acestea sunt mătuşile mele, Grace, Mercy şi Prudence, mătuşă de-a doua.

— Să nu mă faci prea bătrână.

Mătuşa Prue se îndreptă puţin de spate.

— Aşa o cheamă! Lena! Îmi stătea pe vârful limbii.

Mătuşa Mercy îi zâmbi lui Liv.

Liv zâmbi şi ea, la rândul ei.

— Desigur. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Carlton Eaton bătu în microfon la fix.

— Bine, cred că putem începe.

— Fetelor, trebuie să veniţi în faţă. Imediat îmi vor striga numele.

Mătuşa Mercy îşi făcea deja loc pe alee, înaintând ca un tanc.

— Ne vedem într-o clipită, dulceaţă.

Oamenii intrau în cort din trei părţi, iar Lacy Beecham şi Elsie Wilks, câştigătoarele probelor de mâncare gătită şi grătare, se aşezară lângă scenă, ţinându-şi panglicile albastre. Proba grătarului era una importantă, chiar mai mare decât cea a ardeiului, aşa că doamna Wilks se umfla în pene, cum făcea de altfel, tot timpul.

Mă uitam la faţa Ammei, atât de mândră, nu se uită la

celelalte femei nici măcar o dată. Apoi am văzut-o întunecându-se şi privind, întristată, într-o parte a cortului.

Link mă înghionti din nou.

— Uite! Are privirea aceea. I-am urmărit privirea duşmănoasă până în colţul îndepărtat al cortului. Când am văzut la cine se uita, am devenit agitat.

Lena stătea sprijinită de unul dintre stâlpi, cu ochii aţintiţi spre scenă. Ştiam că nu-i păsa deloc de concursul de copt plăcinte, dacă nu cumva era aici ca să o încurajeze pe Amma. Şi se părea că Amma nu credea că Lena era aici pentru ea.

Amma înclină uşor capul spre Lena.

Lena îşi feri privirea.

Poate că pe mine mă căuta, deşi eram probabil ultima persoană pe care voia să o vadă acum.

Deci, ce făcea aici?

Link mă apucă de braţ.

— E… este…

Lena privi către stâlpul din faţa ei. Ridley se sprijinea de stâlp, într-o fustă mini, roz, desfăcându-şi o acadea. Avea privirea aţintită spre scenă, ca şi când i-ar fi păsat, într-adevăr, cine avea să câştige. Ştiam că nu-i păsa, pentru că singurul lucru care o interesa era să provoace necazuri. Din moment ce erau cam două sute de oameni în cort, părea un loc la fel de potrivit ca oricare altul ca să provoace necazuri.

Vocea lui Carlton Eaton răsună deasupra mulţimii.

— Probă de microfon. Mă auziţi? Bun atunci, să trecem la plăcintele cu frişcă. Anul acesta avem egalitate, oameni buni. Eu însumi am avut plăcerea să gust câteva şi sunt aici ca să vă spun că fiecare dintre ele este câştigătoare, din punctul meu de vedere. Dar cred că nu putem avea decât un singur câştigător în seara aceasta, aşa că haideţi să vedem cine este. Carlton scotoci după primul plic, desfăcând zgomotos hârtia.

— Iată, oameni buni, câştigătorul celui de-al treilea loc este… plăcinta cu îngheţată de vanilie a Triciei Asher.

Doamna Asher se încruntă o clipă, apoi îşi etală

zâmbetul prefăcut.

Aveam privirea aţintită asupra lui Ridley. Sigur punea ceva la cale. Lui Ridley nu-i păsa deloc de plăcintă, sau de ce se întâmpla în Gatlin. Ridley se întoarse şi dădu din cap, privind spre fundul cortului. M-am uitat în spatele meu. Băiatul Caster privea cu un zâmbet pe buze. Stătea lângă intrarea din spate, cu ochii pe Analişti. Ridley îşi îndreptă atenţia către scenă şi începu să lingă încet şi atent acadeaua. Asta nu era niciodată un semn bun.

Lena!

Lena nici măcar nu clipi. Părul începu să i se răsucească în aerul adormit, insuflând ceea ce ştiam că era adierea Casterilor. Nu ştiu dacă era din cauza căldurii, a duelului celor doi sau a privirii cumplite a Ammei, dar începusem să fiu îngrijorat. Ce puneau la cale Ridley şi John şi ce căuta Lena Casting aici? Orice ar fi încercat să facă, Lena încerca probabil să contracareze.

Apoi mi-am dat seama. Amma nu era singura care afişase Privirea asemenea unei etalări nereuşite a cărţilor de joc. Ridley şi John o priveau şi ei fix pe Amma. Oare Ridley era chiar atât de idioată, încât să se pună cu Amma? Oare era cineva?

Ridley arătă acadeaua, ca şi când ar fi răspuns.

— Îhî! Ar trebui probabil să plecăm de aici.

— Ce-ar fi s-o duci pe Liv la roata Ferris din parcul de distracţii? am spus eu, încercând să-i atrag atenţia lui Link. Cred că va fi destul de plictisitor o vreme.

— Am ajuns la partea cea mai importantă: decizia juriului, zise Carlton Eaton brusc. Gata, asta este! Să vedem care dintre doamnele de aici va pleca acasă cu panglica pentru locul al doilea şi tăvi pentru copt în valoare de cinci sute de dolari şi cine va câştiga panglica pentru locul întâi şi şapte sute cincizeci de dolari, cadou din partea organizatorilor concursului de plăcinte cu coaja crocantă. Căci dacă nu e plăcintă din Sud şi nu e nici crocantă… Carlton Eaton nu mai apucă să termine, căci, înainte să mai spună ceva, apăru altceva din plăcinte.

Tăvile cu plăcinte începură să se mişte şi oamenii avură

nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama ce se întâmplă, înainte să înceapă să ţipe. Larve, viermi şi gândaci începură să iasă din plăcinte. Era ca şi cum toată ura, minciunile şi ipocrizia întregului oraş, ale doamnelor Lincoln, Asher şi Snow, ale directorului liceului Jackson, ale asociaţiilor AFR şi APP şi chiar ale personalului bisericesc se amestecaseră şi se vărsaseră în acele plăcinte, iar acum prindeau viaţă. Gândacii curgeau pe scenă din fiecare plăcintă, mai mulţi gândaci decât ar fi putut ţine vreodată tăvile de plăcinte.

Din fiecare plăcintă, mai puţin a Ammei. Ea dădu din cap, închizând pe jumătate ochii, ca şi când s-ar fi confruntat cu o provocare. Cete de larve şi gândaci acoperite cu frişcă ajunseră pe podea, la picioarele concurenţilor. Dar alaiul de insecte târâtoare o ocoliră pe Amma, luând-o organizat pe o altă cărare.

Doamna Snow a fost prima care a reacţionat. Aruncă plăcinta şi gândaci lipicioşi, acoperiţi cu fructe, săriră în aer şi aterizară peste rândul din faţă. Doamna Lincon şi doamna Asher o urmară, în timp ce viermii cădeau peste rochiile de satin ale participantelor la Festivalul Piersicii. Savannah începu să ţipe, nu erau ţipete false, erau ţipete adevărate, care-ţi fac sângele să clocotească.

Peste tot erau viermi acoperiţi de plăcintă şi oameni care încercau să nu vomite la vederea lor. Unii reuşeau asta mai bine decât alţii. L-am văzut pe directorul Harper aplecat peste un tomberon la ieşire, încercând să scape de plăcinta pe care o pregătise o zi întreagă. Dacă Ridley căutase să provoace necazuri, reuşise din plin.

Lui Liv i se făcu rău. Link încercă să-şi facă loc prin mulţime, cel mai probabil ca să-şi salveze mama. Făcea asta foarte des în ultimul timp şi, având în vedere că mama lui nu putea fi salvată, trebuia să apreciez ce încerca să facă.

Liv mă înşfăcă de braţ atunci când mulţimea se îndreptă panicată spre ieşiri.

— Liv, pleacă de aici. Ieşi pe acolo!

Toţi se îndreptau spre ieşirile laterale. M-am îndreptat

către ieşirea din spate a cortului.

John Breed era încă acolo, zâmbind către plăcinta pe care o făcuse cu mâna lui, cu ochii verzi aţintiţi asupra scenei. Ochi verzi sau nu, nu era unul dintre băieţii buni.

Link era pe scenă, dând la o parte viermii şi gândacii de pe mama lui, care era complet isterică. M-am apropiat de zona din faţă.

— Să m-ajute cineva!

Doamna Snow ţipa, speriată, semănând cu un personaj din filmele de groază, rochia ei fiind plină de gândaci care colcăiau. Nici măcar eu nu o uram îndeajuns de tare, încât să-i doresc asta.

Am surprins-o pe Ridley, care-şi savura acadeaua, aducând gândacii la viaţă de fiecare dată când o băga în gură. Nu ştiam că poate să facă aşa ceva de una singură, dar, pe de altă parte, îl avea pe băiatul Caster de partea ei.

Lena, ce se întâmplă?

Amma stătea încă pe scenă, arătând de parcă avea să dărâme tot cortul dintr-o privire. Gândacii şi viermii se târau unii peste alţii, la picioarele ei, dar nu erau destul de curajoşi să o atingă. Până şi gândacii ştiau că nu trebuiau să se pună cu ea. O privea fix pe Lena, cu ochii pe jumătate închişi şi maxilarul încleştat, aşa cum fusese de când prima larvă se târî afară din plăcinta din fainăde porumb a doamnei Lincoln.

— Vrei să mă obligi să fac asta acum?

Lena stătea la marginea cortului, cu părul împrăştiind Adierea Casterilor şi buzele conturându-se în ceea ce părea să fie un zâmbet. Mi-am dat seama ce era, de fapt. Satisfacţie.

Acum toţi ştiu ce se află, de fapt, în plăcintele lor.

Lena nu încercase să-i oprească. Făcea parte din asta.

Lena! Opreşte-te!

Dar nu mai era cale de întoarcere. Asta era răzbunarea Îngerilor Păzitori şi a Comitetului Disciplinar, pentru fiecare caserolă dată familiei Ravenwood şi fiecare privire compătimitoare, fiecare sentiment prefăcut al locuitorilor oraşului Gatlin. Lena le-o plătea cu vârf şi îndesat, ca şi

când până acum ar fi adunat totul în ea, iar acum răbufnea în faţa tuturor. Cred că era modul ei de a-şi lua rămas-bun.

Amma vorbea cu Lena de parcă erau numai ele în cort.

— Ajunge, copilă. Nu poţi obţine ceea ce vrei de la oamenii aceştia. Scuzele oamenilor dintr-un oraş amărât nu înseamnă nimic. O tavă goală de plăcintă.

Vocea mătuşii Prue străpunse gălăgia.

— Ajută-ne, Doamne! Grace face un atac de inimă!

Mătuşa Grace zăcea pe jos, inconştientă. Grayson Petty îngenunchease lângă ea, luându-i pulsul, în timp ce mătuşile Prue şi Mercy îndepărtau gândacii de pe sora lor.

— Am zis, ajunge! răcni Amma de pe scenă şi, în timp ce eu alergam spre mătuşa Grace, puteam să jur că se va prăbuşi cortul pe noi.

Aplecându-mă s-o ajut, am văzut-o pe Amma scoţând ceva dintr-o cărţulie şi ţinând-o deasupra capului. Era Ameninţarea cu un Singur Ochi, lingura noastră veche, de lemn în toată splendoarea ei. Amma o trânti pe masă, în faţa ei.

— Vai!

În capătul celălalt al cortului, Ridley clipi şi acadeaua îi pică din mână, rostogolindu-se prin noroi de parcă Amma o zdrobise chiar cu Ameninţarea însăşi.

Totul se opri în clipa acea.

M-am uitat către Lena, dar dispăruse. Vraja, sau orice fusese asta, se rupsese. Gândacii părăsiră repede cortul, lăsând în urmă doar larvele şi viermii.

Şi pe mine, aplecat peste mătuşa Grace, ca să mă asigur că mai respira.

Lena, ce-ai făcut?

Link mă urmă afară din cort, confuz, ca de obicei.

— Nu pricep nimic. De ce i-ar ajuta Lena pe Ridley şi pe băiatul Caster să facă o astfel de scamatorie? Cineva s-ar fi putut răni serios.

Am cercetat atent cele mai apropiate drumuri să văd dacă dau de urma Lenei sau a lui Ridley. Dar nu am găsit nimic, în afară de voluntarii asociaţiei de tineret care le

făceau aer femeilor în vârstă şi le dădeau pahare de plastic cu apă victimelor concursului de copt plăcinte din infern.

— Vrei să spui, ca mătuşa Grace?

Link îşi scoase brusc pantalonii scurţi ca să se asigure că nu era niciun gândac în ei.

— Credeam că este pe moarte. Din fericire, doar a leşinat. Probabil din cauza căldurii.

— Da. Din fericire.

Dar nu mă simţeam norocos. Eram prea furios. Trebuia să o găsesc pe Lena, chiar dacă ea nu voia să fie găsită.

Trebuia să-mi spună de ce alesese să-i terorizeze pe toţi care se aflau în cort ca să se răzbune pe… cine? Pe câteva regine ale frumuseţii care îmbătrâneau? Pe mama lui Link, care îmbătrânea? Asta era ceva ce Ridley ar fi tăcut, nu Lena.

Începea să se întunece şi Link examina atent mulţimea, privind prin lumina reflectoarelor şi printre doamnele bisericoase isterice.

— Unde a dispărut Liv? Nu era cu tine?

— Nu ştiu. I-am spus să iasă prin spate când a început invazia gândacilor.

Link se dădu înapoi, auzind cuvântul gândac.

— N-ar trebui să o căutăm?

Un grup de oameni stăteau la coadă la parcul de distracţii, aşa că m-am îndreptat spre ei.

— Cred că Liv ştie să aibă grijă de ea. Cred că trebuie să facem noi singuri asta.

— Imediat!

La câţiva metri după intrarea în Tunelul Dragostei am cotit. Ridley, Lena şi John stăteau în faţa maşinilor murdare din plastic pictate ca să semene cu nişte gondole. Lena se afla în mijloc, iar pe umeri îi atârna o jachetă de piele. Doar că ea nu avea haină de piele, ci John. Am strigat-o pe nume, fără să mă gândesc.

Lena!

Lasă-mă în pace, Ethan.

Nu. Ce-a fost în capul tău?

Nu gândeam limpede. Făceam în sfârşit ceva.

Da. Ceva prostesc.

Nu-mi spune că acum eşti de partea lor.

Mergeam repede. Link se chinuia să ţină pasul cu mine.

— O să porneşti o luptă, nu? Sper că băiatul Caster nu o să ne dea foc sau să ne transforme în statui sau mai ştiu eu ce.

Link era de obicei pregătit de luptă. Deşi era slab, era aproape la fel de înalt ca şi mine şi de două ori mai nebun. Dar nu-i surâdea deloc perspectiva unei lupte cu o fiinţă Supranaturală. Am mai avut de suferit din cauza asta.

Voiam să-l las să plece.

— Mă ocup eu de aici. Du-te şi caut-o pe Liv.

— În niciun caz. Te acopăr eu.

Când am ajuns la gondole, John păşi înainte, protector, în faţa fetelor, ca şi cum noi eram cei faţă de care aveau nevoie de protecţie.

Ethan, pleacă de aici.

Îi simţeam teama din voce, dar de data asta eu am fost cel care nu a răspuns deloc.

— Ce mai faci, prietene?

Ridley zâmbi şi desfăcu o acadea albastră.

— Du-te naibii, Ridley.

Observă că Link era în spatele meu şi zâmbetul i se schimbă.

— Ce mai faci, Vitezomanule? Vrei să facem o plimbare prin Tunelul Dragostei?

Ridley încerca să pară glumeaţă, dar era nervoasă.

Link o înşfacă de braţ şi o trase către el, ca şi când ar fi fost, într-adevăr, prietenul ei.

— Ce credeai că faci mai devreme? Ai fi putut ucide pe cineva. Mătuşa lui Ethan, în vârstă de patru sute de ani, era cât pe ce să facă un atac de inimă.

Ridley îşi desprinse braţul.

— Au fost doar câţiva gândaci. Nu mai fi atât de melodramatic. Cred că îmi plăceai mai mult atunci când erai mai ascultător.

— Pun pariu.

Lena păşi din spatele lui John.

— Ce s-a întâmplat? Mătuşa ta e bine?

Semăna iarăşi cu Lena mea, blândă şi grijulie, dar nu mai aveam încredere în ea. Acum câteva minute distrugea femeile pe care le ura şi pe oricine altcineva se afla în cort, iar acum era fata pe care o sărutasem în spatele casei de bilete. Nu avea sens.

— Ce făceai acolo? Cum ai putut să-i ajuţi? Nu mi-am dat seama cât de nebun eram până când nu m-am auzit ţipând.

Dar John îşi dăduse seama.

Mă izbi cu palma în piept şi m-am împiedicat.

— Ethan! Lena era speriată, îmi dădeam seama de asta.

Încetează! Nu ştii ce faci!

Precum ai spus şi tu. Cel puţin fac, în sfârşit, ceva.

Fă altceva! Pleacă de aici!

— Nu poţi să-i vorbeşti aşa. De ce nu pleci înainte să fii rănit?

Ce pierdusem? Lena plecase de lângă mine în urmă cu doar o jumătate de oră, iar acum John o apăra de parcă era deja prietena lui.

— Da? Ar trebui să ai grijă cu cine te pui, băiatule Caster.

— Băiat Caster? făcu un pas spre mine, încleştându-şi pumnii. Nu-mi spune aşa.

— Dar cum? Sac de gunoi?

Voiam ca el să mă lovească.

Se năpusti spre mine, dar eu i-am luat-o înainte şi i-am dat primul un pumn. Sunt un idiot. Mi-am eliberat toată frustrarea şi mânia pe care le ţinusem în mine în secunda în care cel de-al doilea pumn îi lovi maxilarul supranatural, de oţel. Era ca şi cum aş fi lovit într-un perete.

John clipi, ochii lui verzi făcându-se la fel de negri precum tăciunele. Nu simţise nimic.

— Nu sunt un Caster.

Fusesem implicat în destule lupte, dar niciuna nu m-ar fi putut pregăti pentru ce am simţit când m-a lovit John Breed. Îmi amintesc că îl urmăream pe Macon şi pe fratele lui, Hunting, luptându-se, cu o viteză şi putere nemaipomenite.

John nici nu se urni şi spatele meu atinse pământul. Credeam că voi leşina.

— Ethan! John, opriţi-vă!

Lena ţipa, iar machiajul negru i se scurgea pe faţă.

L-am auzit pe John trântindu-l pe Link în noroi. Mândru din fire, se ridică mai repede decât mine. Numai că se prăbuşi la fel de repede. M-am ridicat şi eu de jos. Nu mă lovise chiar atât de tare, dar îmi va fi greu să ascund vânătăile de Amma.

— Ajunge, John!

Ridley încercă să pară detaşată, dar vocea ei era tăioasă şi părea speriată – pe cât de speriată ar fi putut Ridley să pară. Îl înşfacă pe John de braţ.

— Să mergem. Trebuie să ajungem undeva.

Link o privi direct în ochi, lucru pentru care avu nevoie de efort, având în vedere că zăcea în noroi.

— Nu-mi face niciun favor, Ridley. Pot să am grijă de mine.

— Văd asta, eşti o adevărată Mănuşă de Aur.

Link clipi auzind remarca răutăcioasă, sau poate doar din cauza durerii.

Oricum, nu era obişnuit să fie el cel trântit la pământ într-o luptă. Se ridică în picioare şi-şi ridică pumnii, gata să o ia de la capăt.

— Sunt pumnii mâniei, iubire, şi abia şi-au făcut încălzirea.

Ridley se aşeză între John şi Link.

— Ba nu. Gata!

Link îşi lăsă mâinile-n jos, lovind praful din jur.

— Ei bine, l-aş fi putut doborî dacă nu era un… Ce naiba eşti tu, omule?

Nu l-am lăsat pe John să răspundă, pentru că eram sigur că ştiam deja.

— E un fel de Incub.

M-am uitat la Lena. Încă plângea, cu braţele în jurul taliei, dar nu am încercat să vorbesc cu ea. Nici măcar nu mai ştiam cine e.

— Crezi că sunt un Incub? Un Soldat Demon?

John râse. Ridley îşi dădu ochii peste cap.

— Nu te mai lăuda atât. Nimeni nu îi mai spune unui Incub Soldat Demon.

John îşi strânse pumnii.

— Eu sunt de modă veche.

Link părea confuz.

— Credeam că voi, vampirii, trebuie să staţi în casă pe timpul zilei.

— Şi eu credeam că voi, ţăranii, conduceţi maşini cu steagul confederaţiei pictat pe capote.

John râse, dar nu era amuzant. Ridley stătea între ei.

— Ce contează pentru tine, băieţel? John nu e genul de om care să urmeze regulile. El e… unic. Îmi place să cred că este ce au mai bun cele două lumi.

Habar nu aveam despre ce vorbea Ridley. Dar orice ar fi fost John Breed, ea nu spunea nimic despre asta.

— Da? Îmi place să cred despre el că se va retrage în lumea lui, părăsind-o pe a noastră.

Link vorbea dur, dar când John îl privi, i se duse toată culoarea din obraji.

Ridley se întoarse către John.

— Să mergem.

Se întoarseră către Tunelul Dragostei, maşinile lor făcând o buclă pe sub arcul vechi de lemn pictat să semene cu vreun pod din Veneţia. Lena ezită.

— Lena, nu te duce cu ei.

Stătu pe loc o clipă, de parcă se gândea să fugă înapoi în braţele mele. Dar ceva o oprea. John îi şopti ceva în timp ce ea se urca în gondola de plastic. Am privit-o pe singura fată pe care am iubit-o vreodată. Avea părul negru şi ochi aurii, nu verzi.

Nu mă mai puteam preface că auriul nu mai însemna nimic.

Am urmărit cu privirea maşina dispărând, lăsându-ne pe mine şi pe Link în urmă. La fel de bătuţi şi de plini de vânătăi ca în ziua în care ne luasem de Emory şi de fratele lui pe terenul dejoacă în clasa a cincea.

— Haide. Să plecăm de aici.

Link se îndepărta deja. Era întuneric acum şi luminile roţii Ferris din parcul de distracţii clipeau atunci când roata se învârtea.

— De ce crezi că era un Incub?

Link se simţea mângâiat de faptul că mâncase bătaie de la un Demon, nu de la un tip obişnuit.

— I se înnegriseră ochii şi m-am simţit de parcă aş fi fost lovit destul de rău.

— Da, dar se plimba în timpul zilei. Şi are ochii aceia verzi, ca şi Lena…

Se opri, dar ştiam ce urma să spună.

— Era? Ştiu. Nu are sens.

Nimic din ce se întâmplase în seara aceasta nu avea sens. Nu puteam să scap de felul în care Lena mă privise. O secundă am fost sigur că nu avea să-i urmeze. Mă gândeam la ea, dar Link vorbea încă despre John.

— Şi ce-a fost toată prostia aia cu ce au mai bun cele două lumi? Care lumi? Cea care îţi dă fiori şi cealaltă şi mai înfricoşătoare?

— Nu ştiu. Eram sigur că era un Incub.

Link îşi roti umărul, evaluând pagubele.

— Orice ar fi, tipul ăla are nişte superputeri. Mă întreb ce altceva mai poate să facă.

Am cotit pe lângă ieşirea din Tunelul Dragostei. M-am oprit din mers. *Ce e mai bun din cele două lumi.* Dacă John ar fi putut să facă mai mult decât să sfâşie ca un Incub şi să ne bată zdravăn? Avea ochii verzi. Dacă era un fel de Caster, care avea propria variantă pentru Puterea de Convingere a lui Ridley? Nu credeam că Ridley putea să o influenţeze singură pe Lena, dar dacă John o ajuta?

Asta ar explica de ce Lena se purta atât de nebuneşte – de ce păruse iniţial că voia să vină cu mine până când John îi şopti ceva la ureche. De cât timp îi tot şoptea lucruri?

Link îmi lovi braţul cu podul palmei.

— Hei! Ştii ce e ciudat?

— Ce?

— Nu au ieşit.

— Ce vrei să spui?

Arătă spre ieşirea din Tunelul Dragostei.

— Nu au terminat plimbarea.

Link avea dreptate. Nu aveau cum să iasă înainte să dăm noi colţul. Am urmărit toate gondolele ieşind afară goale.

— Atunci, unde sunt?

Link dădu din cap, fără să înţeleagă ce se întâmpla.

— Nu ştiu. Poate fac toţi trei ceva ciudat înăuntru.

— Hai să vedem. Nu e nimeni prin preajmă.

Link era deja la jumătatea drumului spre ieşire.

Avusese dreptate. Maşinile ieşeau în continuare goale. Link sări peste poartă, pe lângă drum şi se ascunse într-un tunel. Înăuntru era un spaţiu mic de o parte şi de alta a drumului, dar era complicat să mergi printre maşinile care se mişcau fără să fii lovit.

Una dintre maşini îl lovi pe Link la tibie.

— Nu e nimeni aici. Unde s-ar fi putut duce?

— Nu aveau cum să dispară.

Îmi amintesc cum dispăruse John Breed în timpul înmormântării lui Macon. Poate că el era în stare să facă asta, dar Lena nu putea să Călătorească.

Link atinse pereţii cu mâinile.

— Crezi că este vreo uşă secretă a Casterilor aici sau ceva?

Singurele uşi ale Casterilor pe care le cunoşteam duceau către Tunele, labirintul subteran secret de coridoare care dormeau tăcut sub oraşul Gatlin şi restul lumii muritorilor de rând. Era o lume în altă lume, atât de diferită de a noastră, încât schimba atât timpul, cât şi spaţiul. Dar, din câte ştiam eu, toate intrările în tunele erau în alte clădiri – Ravenwood, *Lunae Libri,* cripta de la Greenbrier. Câteva placaje nu constituiau o clădire şi nu era nimic sub Tunelul Dragostei în afară de noroi.

— O uşă care să ducă unde? Chestia asta se află în mijlocul târgului. L-au instalat doar acum câteva zile.

Link înaintă spre ieşirea din tunel.

— Unde altundeva ar fi putut să se ducă?

Trebuia să aflu dacă John şi Ridley îşi foloseau puterile ca să o controleze pe Lena. Nu ar fi explicat ce se

întâmplase în ultimele luni sau de ce avea ea ochii aurii, dar poate ar fi explicat ce căuta ea cu John.

— Trebuie să cobor acolo.

Link îşi scosese deja cheile din buzunarul de la spate.

— De unde ştiam că vei spune asta?

Mă urmă la maşină, nisipul scrâşnind sub adidaşii lui pe măsură ce alerga ca să ţină pasul cu mine. Smulse uşa ruginită şi se strecură la volan.

— Unde mergem? Sau ar fi mai bine să…?

El încă mai vorbea când am auzit cuvintele zbătându-se în interiorul meu.

La revedere, Ethan.

Apoi, au dispărut şi vocea, şi fata. Asemenea unui balon de săpun sau a unei bomboane gumate sau a unei înţepături din vis.

Neîncrederea

Beaterul a derapat la o oprire bruscă în faţa Societăţii de Istorie, roţile din faţă scrâşnind după luarea unei curbe în timp ce motorul dădea rateuri pe strada goală.

— Vrei să faci mai puţin zgomot? O să ne audă cineva.

Nu că Link ar fi condus vreodată altfel. Eram totuşi parcaţi la doar câţiva metri de clădirea care servea drept sediu central al organizaţiei FRA – Fiicele Revoluţiei Americane. Am observat că acoperişul fusese, în sfârşit, reparat – fusese luat de uraganul Lena cu câteva zile înainte de aniversarea ei. Deşi liceul Jackson fusese lovit de aceeaşi furtună, bănuiesc că reparaţiile acelea mai puteau să aştepte. Aveam alte priorităţi. Aproape toată lumea din sudul Carolinei aparţinea unei confederaţii, aşa că era uşor să te alături Organizaţiei Fiicelor Confederaţiei. Mai greu era să intri în Organizaţia Fiicelor Revoluţiei Americane, pentru că trebuia să ai în familie pe cineva care luptase în Războiul de Independenţă. Problema era cum dovedeai asta.

Dacă nu cumva semnaseşi tu însuţi Declaraţia de Independenţă, trebuia să demonstrezi că ai fost acolo. Chiar şi atunci trebuia să fii invitat, ceea ce însemna că trebuia să te dai bine pe lângă mama lui Link şi să semnezi orice petiţie ţi-ar fi dat. Poate că era mai important aici decât în Nord, de parcă ar fi trebuit să dovedim că luptasem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei în război. Partea de oraş în care trăiau muritorii de rând era la fel de derutantă precum cea în care locuiau Casterii.

Clădirea părea goală în seara asta.

— Nu e ca şi cum ar fi cineva aici să ne audă. Toţi sunt în parcul de distracţii până la sfârşitul jocului de curse.

Link avea dreptate. Gatlin arăta de parcă ar fi fost un

oraş fantomă. Majoritatea celor de aici erau încă la bâlci, acasă sau la telefon, povestind detaliile unui concurs de copt care va intra în istorie. Eram sigur că doamna Lincoln nu i-ar fi lăsat pe niciunul dintre membrii FRA să piardă momentul în care ea încercase să câştige locul întâi la plăcinte, în locul Ammei. Deşi acum pun pariu că mama lui Link îşi dorea să fi rămas la bame afumate anul acesta.

— Nu chiar toţi.

Nu mai aveam nicio idee sau explicaţie, dar ştiam de unde le puteam primi.

— Eşti sigur că este o idee bună? Dacă Marian nu este aici?

Link era nervos. Văzând-o pe Ridley petrecându-şi timpul cu un Incub mutant, nu-l făcea să se comporte tocmai exemplar. Nu că ar fi avut de ce să-şi facă griji.

Era destul de clar pe cine urmărea John Breed, şi nu era vorba de Ridley.

Mi-am verificat telefonul. Era aproape unsprezece.

— E sărbătoare în Gatlin. Ştii ce înseamnă asta. Marian ar trebui să fie la *Lunae Libri* deja.

Aşa decurgeau lucrurile aici. Marian era bibliotecara din Gatlin de la nouă dimineaţa la şase seara în fiecare zi. Dar de sărbători era bibliotecara Caster de la nouă seara la şase dimineaţa. Iar biblioteca din Gatlin era închisă, ceea ce însemna că biblioteca Caster era deschisă.

Iar *Lunae Libri* avea o uşă care ducea la Tuneluri.

Am trântit portiera maşinii în timp ce Link scoase o lanternă din torpedou.

— Ştiu, ştiu. Biblioteca din Gatlin este închisă, iar cea Caster este deschisă toată noaptea, pentru că majoritatea clienţilor lui Marian nu ies afară în timpul zilei.

Link lumină clădirea din faţa noastră cu lanterna. Pe o plăcuţă de alamă scria „FIICELE REVOLUŢIEI AMERICANE“.

— Şi totuşi, dacă mama, sau doamna Asher, sau doamna Snow ar descoperi ce se află în pivniţa casei lor…

Ţinea lanterna grea din metal de parcă ar fi fluturat o armă.

— Vrei să dobori pe cineva cu aia?

Link ridică din umeri.

— Nu ştii niciodată ce ai putea găsi acolo jos.

Ştiam la ce se gândea. Niciunul nu revenise la *Lunae Libri* de la ziua de naştere a Lenei. În ultima noastră vizită mai degrabă ne ferisem de pericole decât să căutăm cărţi.

Pericol şi moarte. Am făcut ceva greşit în noaptea aceea şi asta se întâmplase chiar acolo. Dacă aş fi ajuns mai devreme la Ravenwood, dacă aş fi găsit *Cartea Lunilor,* dacă aş fi putut să o ajut pe Lena să se lupte cu Sarafine… dacă am fi făcut măcar un lucru altfel, oare Macon ar fi fost încă în viaţă?

Ne-am îndreptat către dosul vechii clădiri de cărămidă roşie, la lumina lunii. Link lumina cu lanterna grătarul de pe pământ, în timp ce eu m-am ghemuit lângă el.

— Eşti gata?

Lanterna îi tremura în mână.

— Când eşti şi tu.

Am trecut dincolo de grătarul familiar construit în spatele clădirii. Mâna îmi dispăru, ca întotdeauna, pe intrarea închipuită de la *Lunae Libri.* Nimic din Gatlin nu mai era cum fusese iniţial – cel puţin nu în ceea ce-i privea pe Casteri.

— Sunt surprins că vraja încă funcţionează.

Link privea în timp ce eu îmi scoteam mâna din grătar, ca nouă.

— Lena mi-a spus că nu e o vrajă dificilă. E un fel de vrajă ca să te ascunzi, făcută de Larkin.

— Te-ai gândit vreodată că ar putea să fie o capcană?

Lanterna îi tremura atât de tare, încât grătarul era slab luminat.

— Există un singur mod de a afla.

Am închis ochii şi am intrat. Acum stăteam printre tufişurile înalte din spatele organizaţiei FRA şi imediat mă trezesc pe scara de piatră care duce către centrul *Lunae Libri.* M-am cutremurat când am trecut pragul fermecat, intrând în bibliotecă, dar nu pentru că simţisem ceva neobişnuit, ci pentru că nu simţisem nicio diferenţă. Aerul

era la fel de cealaltă parte a porţii, chiar dacă era întuneric beznă. Nu mă simţeam chiar minunat acum, fie că era vorba de Gatlin sau orice alt loc. Eram plin de vânătăi şi furios, dar plin de speranţă. Fusesem convins că Lena avea sentimente pentru John. Dar dacă era vreo şansă să mă înşel, iar John şi Ridley o influenţau, merita să fiu iarăşi de partea greşită a grătarului.

Link păşi prin portal, după mine şi scăpă lanterna. Aceasta se rostogoli cu zgomot pe scări, în faţa noastră, în timp ce noi stăteam în întuneric până când torţele aliniate de-a lungul coridorului abrupt se aprinseră una câte una.

— Îmi pare rău. Chestia asta mă trage întotdeauna cu putere.

— Link, dacă nu vrei să faci asta…

Nu puteam să-i văd faţa în umbră.

Trecu o secundă până i-am auzit glasul în întuneric.

— Normal că nu vreau să fac asta, dar trebuie. Adică nu spun că Ridley este iubirea vieţii mele. Nu este. Asta ar fi o nebunie. Dar dacă Lena spunea adevărul şi Rid vrea să se schimbe? Dacă băiatul vampir îi face şi ei ceva? Mă îndoiam că Ridley era sub influenţa altcuiva în afară de ea. Dar nu am spus nimic.

Nu era vorba doar de mine şi de Lena. Ridley era încă sub influenţa lui Link şi asta într-un sens rău. Nu vrei să te îndrăgosteşti de o Sirenă. Era destul de rău să te îndrăgosteşti de un Caster.

L-am urmat în întunericul luminat doar de torţele care pâlpâiau şi dezvăluiau lumea aflată sub oraş. Am părăsit oraşul Gatlin pentru lumea Casterilor, un loc unde se putea întâmpla orice. Am încercat să nu-mi aduc aminte de o perioadă când asta era tot ce îmi doream.

De fiecare dată când păşeam pe sub arcada de piatră pe care erau incrustate cuvintele DOMUS LUNAE LIBRI, intram în cu totul altă lume, un univers paralel. Unele părţi ale acestei lumi îmi erau deja cunoscute – mirosul pietrei acoperite cu muşchi, mirosul de mosc al pergamentelor care datau din vremea Războiului Civil şi chiar înainte de asta, fumul care se ridica din torţe, plutind aproape de

tavanele incrustate. Simţeam mirosul umed al pereţilor, auzeam apa picurând din când în când, făcând diverse modele în podeaua de piatră. Dar erau şi lucruri pe care nu le voi cunoaşte niciodată. Întunericul de la marginea rafturilor de cărţi, porţiunile din bibliotecă pe care niciun muritor nu le văzuse vreodată. Mă întrebam oare cât de multe văzuse mama mea.

Ajunsesem la baza scărilor.

— Şi acum, încotro?

Link îşi găsi lanterna şi lumină coloana de lângă el. Capul de piatră al unui grifon ne privea ameninţător. Îndepărtă lanterna, iar aceasta lumină capul unui balaur cu colţi.

— Dacă aşa arătă biblioteca, nu aş vrea să văd vreodată o închisoare a Casterilor.

Am auzit sunetul flăcărilor aprinzându-se.

— Aşteaptă.

Torţele care înconjurau rotonda se aprindeau una câte una şi dezvăluiau colonadele incrustate cu şiruri de creaturi mitologice fioroase, unele Caster, altele muritoare, răsucindu-se la baza fiecărei coloane.

Link se dădu un pas înapoi.

— Locul ăsta este înfiorător. Zic şi eu.

Am atins faţa unei femei din piatră care se răsucea agonizând în flăcări. Link atinse cu mâna altă faţă, care-şi dezvelea rândurile imense de canini.

— Ia uită-te la câinele ăsta. Seamănă cu Boo.

Privi din nou şi-şi dădu seama că aceştia ieşeau din gura unui om. Îşi retrase repede mâna.

Era acolo o urmă de piatră incrustată care părea să fie făcută atât din piatră, cât şi din fum. O faţă care ieşea din coloana răsucită şi plină de pliuri şi care îmi părea familiară. Îmi era greu să-mi dau seama pentru că era prea multă piatră în jurul ei. Faţa părea că se lupta ea însăşi cu piatra, încercând să iasă către mine. O secundă am crezut că i-am văzut buzele mişcându-se, ca şi când ar fi încercat să vorbească.

M-am dat înapoi.

— Ce naiba este asta?

— Ce anume?

Link stătea lângă mine, uitându-se fix la coloană, care era iarăşi numai o simplă coloană ornată cu valuri şi spirale. Faţa fusese absorbită înapoi de modelul de pe coloană, asemenea unui cap care dispare sub valurile mării.

— Oceanul, poate? Fum care iese din foc? De ce te interesează?

— Nu contează.

Nu puteam să fac asta, chiar dacă nu înţelegeam. Cunoşteam chipul acela din piatră. Îl mai văzusem undeva până atunci. Camera aceasta era înfiorătoare, avertizându-ne că lumea Casterilor era un loc întunecat, indiferent de partea cui erai.

Se mai aprinse o torţă şi apărură brusc vrafuri de cărţi vechi, manuscrise şi pergamente Caster. Toate porneau din rotondă, în toate părţile, ca spiţele unei roţi şi dispăreau în întuneric. Se aprinse şi ultima torţă şi vedeam masa încovoiată de mahon unde ar fi trebuit să stea Marian.

Era goală. Deşi Marian spusese întotdeauna că *Lunae Libri* era un loc al magiei vechi, nici al Întunericului şi nici al Luminii, întreaga bibliotecă părea scufundată în întuneric fără ea.

— Nu e nimeni aici.

Link vorbea ca şi cum s-ar fi dat bătut.

Am înşfăcat o torţă de pe perete şi i-am dat-o, luând încă una şi pentru mine.

— Sunt acolo jos.

— De unde ştii?

— Ştiu pur şi simplu.

Am luat-o înainte printre cărţi, ca şi când ştiam încotro merg. În aer se simţea din plin mirosul de cotoare îndoite şi ferfeniţite ale cărţilor şi pergamentelor vechi, rafturile deformându-se sub greutatea a sute de ani şi a secole de cuvinte. Am îndreptat torţa spre raftul cel mai apropiat.

— *„Cum să vrăjeşti o fată“, „Cuvinte pentru vrăji“,*

„Caramele care conţin vrăji“. Probabil că suntem la litera C. *„Distrugerea completă a muritorilor“*, asta ar trebui să fie la litera D.

Link întinse mâna după carte.

— Nu atinge aia! O să-ţi ardă mâna.

Aflasem asta pe pielea mea, de la *Cartea Lunilor.*

— Nu ar trebui cel puţin să o ascundem sau ceva? În spatele celei despre caramele.

Link avea dreptate.

Abia ne îndepărtasem câţiva metri când am auzit un râset. Era râsetul inconfundabil al unei fete care se auzea din tavanul incrustat.

— Ai auzit?

— Ce?

Link flutură torţa, fiind cât pe ce să dea foc teancului de manuscrise din apropiere.

— Ai grijă! Aici nu există scară de incendiu.

Am ajuns la o răscruce. Am auzit vocea din nou, râsul aproape melodios. Era frumos şi familiar şi mă făcea să mă simt în siguranţă, iar lumea în care mă aflam nu mi se mai părea atât de străină.

— Cred că este râsul unei fete.

— Poate este Marian. Ea e fată.

L-am privit de parcă era nebun, iar el ridică din umeri.

— Un fel de fată.

— Nu e Marian. I-am făcut semn să asculte, dar zgomotul dispăru. Ne-am îndreptat în direcţia din care venise râsul, iar coridorul cotea până dădea într-o altă rotondă, asemănătoare cu prima.

— Crezi că sunt Lena şi Ridley?

— Nu ştiu. Pe aici.

Urmam zgomotul cu greu, dar bănuiam cine era. O parte din mine ştiuse întotdeauna că puteam să o găsesc pe Lena, indiferent unde era. Nu puteam să explic asta, dar ştiam pur şi simplu.

Avea sens. Dacă legătura noastră era atât de puternică, încât aveam aceleaşi vise şi puteam să vorbim fără să ne mişcăm buzele, de ce nu aş fi putut şi să simt unde se afla?

E ca atunci când te îndrepţi cu maşina spre casă sau te duci în fiecare zi după şcoală şi îţi aminteşti că ai ieşit din parcare, iar în secunda următoare opreşti pe stradă şi nu ştii cum ai ajuns acolo.

Ea era destinaţia mea. Eram mereu pe drum către ea, chiar şi atunci când nu eram. Chiar şi atunci când Lena nu se îndrepta către mine.

— Un pic mai încolo.

Următoarea cotitură dezvălui un coridor cu iederă. Am ridicat torţa şi o lanternă de alamă se aprinse în mijlocul frunzelor.

— Uite.

Lumina lanternei bătea pe cadrul unei uşi ascunse sub viţă. Am atins peretele până am dat de fierul rece şi rotund al clanţei. Avea forma unei semiluni. O lună Caster.

Am auzit râsul din nou. Era cu siguranţă Lena. Sunt unele lucruri pe care un tip le ştie pur şi simplu. O cunoşteam pe Lena. Şi ştiam că inima nu mă înşală.

Simţeam o lovitură puternică în capul pieptului. Am deschis uşa grea, iar aceasta scoase un icnet. Dădea într-un cabinet minunat. De-a lungul peretelui îndepărtat al încăperii era un baldachin imens pe care stătea întinsă o fată, scrijelind într-un caiet mic, roşu.

— L!

Îşi ridică privirea, uimită.

Doar că nu era Lena.

Era Liv.

Suflet liber

În prima clipă, se lăsă o tăcere ciudată. Apoi se auzi brusc un talmeş-balmeş de nedescris. Link ţipa la Liv, care ţipa la mine, iar eu ţipam la Marian care aştepta să ne oprim.

— Ce cauţi aici?

— De ce m-ai lăsat la bâlci?

— Ce caută ea aici, mătuşă Marian?

— Intraţi.

Marian deschise uşa cu ochiuri de geam şi se dădu înapoi ca să ne lase să trecem. Uşa se trânti în spatele meu şi am auzit-o închizând-o cu lacătul. Mă cuprinse un val de teamă, de claustrofobie care nu avea niciun sens pentru că încăperea nu era mică. Dar aşa se simţea. Aerul era greoi, iar eu aveam sentimentul că stăteam într-un loc foarte personal, cum ar fi dormitorul. Asemenea zâmbetului, mi se părea familiar chiar dacă nu era. Ca şi faţa din piatră.

— Unde suntem?

— O întrebare o dată, EW. Vă răspund la o întrebare, iar apoi voi îmi răspundeţi mie.

— Ce caută Liv aici?

Nu ştiu de ce eram furios, dar eram. Nu putea chiar nimeni din viaţa mea să fie un om normal? Trebuiau chiar toţi să aibă o viaţă secretă?

— Ia loc, te rog.

Marian arătă către o masă rotundă din mijlocul camerei.

Liv părea supărată şi se ridică de la locul ei, din patul aflat în faţa unui şemineu în care era aprins un foc ciudat, care ardea fără flacără, alb şi strălucitor, în locul flăcărilor galbene şi fierbinţi.

— Olivia este aici pentru că este asistenta mea pe perioada verii. Acum am şi eu o întrebare pentru voi.

— Stai. Ăsta nu este răspunsul real. Ştiam deja asta.

Eram la fel de încăpăţânat ca şi Marian. Vocea îmi răsună în încăpere şi am observat candelabrul complex care atârna de tavanul înalt şi boltit. Era făcut dintr-un fel de corn lustruit, vopsit în alb, sau era os? Scheletul metalic ţinea lumânările lungi, conice care luminau încăperea, răspândind o lumină slabă şi luminând unele colţuri, în timp ce altele rămâneau întunecoase şi ascunse. În cel mai îndepărtat colţ am observat baldachinul înalt, de abanos. Mai văzusem un astfel de pat în altă parte.

Totul până acum fusese un déjà-vu şi asta mă înnebunea.

Marian se aşează calm pe scaun.

— Ethan, cum ai găsit locul acesta?

Ce puteam să spun cu Liv lângă mine? Că am crezut că am auzit-o pe Lena, că i-am simţit prezenţa? Dar că instinctele mele m-au condus către Liv? Nici măcar eu nu înţelegeam.

Am privit într-o parte. Biblioteca neagră, de lemn se întindea pe tot peretele, de sus până jos, fiind înţesată de cărţi şi obiecte ciudate care făceau clar parte din colecţia personală a cuiva care călătorise prin lume de mult mai multe ori decât fusesem eu la Stop & Steal. O colecţie de sticle şi fiole vechi aliniate pe un raft, ca într-o farmacie veche. Un alt raft plin de cărţi. Îmi amintea de camera Ammei, fără vrafurile de ziare şi borcanele cu mizerie din cimitir. Dar o singură carte ieşea în evidenţă: *Întuneric şi Lumină: Originile magiei.*

Pe asta am recunoscut-o, şi patul, şi biblioteca, şi aranjamentul perfect al lucrurilor frumoase. Camera asta nu putea aparţine decât unei singure persoane, care nici măcar nu era om.

— Asta a fost camera lui Macon, nu?

— Probabil.

Lui Link îi scăpă din mână pumnalul ciudat de ceremonie cu care se jucase. Căzu zgomotos, iar el încercă să-l pună la loc pe raft, agitat. Mort sau nu, Macon Ravenwood încă îl speria destul de tare.

— Bănuiesc că un tunel Caster face legătura direct cu

dormitorul lui de la Ravenwood.

Camera aceasta era o copie fidelă a dormitorului său de la Ravenwood, cu excepţia draperiilor grele care împiedicau lumina soarelui să pătrundă.

— Se poate.

— Ai adus cartea aceea aici pentru că nu ai vrut ca eu să o văd după ce avusesem viziunea din arhivă.

— Să zicem că ai dreptate, iar acesta este cabinetul privat al lui Macon, locul în care el îşi aduna gândurile. Chiar şi aşa, cum ne-ai găsit în seara asta? întrebă Marian.

Am lovit covorul indian, gros sub picioarele mele. Era alb cu negru, având un model complicat. Nu voiam să-i explic cum am găsit locul ăsta. Era complicat. Şi dacă i-aş fi spus, ar putea să fie adevărat. Dar cum se putea una ca asta?

Cum ar fi putut instinctele mele să mă conducă la altcineva în afară de Lena?

Şi totuşi, dacă nu-i spuneam lui Marian, probabil că nu aş fi mai ieşit niciodată din camera asta. Aşa că m-am hotărât să-i spun adevărul pe jumătate.

— O căutam pe Lena. E aici jos cu Ridley şi prietenul ei, John, şi cred că are necazuri. Lena a făcut ceva azi, la bâlci…

— Să zicem că Ridley era Ridley. Dar şi Lena se comporta la fel ca ea. Poate acadelele aveau un efect întârziat.

Link îşi desfăcea o acadea Slim Jim, aşa că nu observă că îl priveam fix. Nu plănuisem să le dau detalii lui Marian sau lui Liv.

— Eram printre rafturile de cărţi şi am auzit o fată râzând. Părea, cred, fericită. Am urmat-o până aici. Vocea ei, adică. Nu pot să explic prea bine.

I-am aruncat o privire lui Liv. Am văzut-o îmbujorându-se. Se uita fix într-un loc anume de pe perete.

Marian îşi împreună mâinile, ca şi când ar fi făcut o mare descoperire.

— Bănuiesc că râsul ţi se părea cunoscut.

— Da.

— Şi l-ai urmat fără să te gândeşti. Mai mult din instinct.

— Ai putea să spui şi asta.

Nu ştiam sigur unde duce asta, dar Marian avea privirea aceea de savant nebun.

— Atunci când eşti cu Lena, poţi cumva să vorbeşti cu ea fără cuvinte?

Am dat din cap.

— Vrei să spui Kelting?

Liv ridică privirea către mine, uimită.

— De unde ştie un muritor de rând de Kelting?

— Asta este o întrebare excelentă, Olivia.

Mă enerva felul în care cele două se priveau reciproc.

— Merit un răspuns.

Mă enerva s-o văd scotocind prin biblioteca lui Macon de parcă îşi căuta cheile de la maşină în geantă, deşi el nu era acolo ca să vadă asta.

— S-a întâmplat pur şi simplu. Ne-am descoperit reciproc în mintea noastră.

— Poţi să citeşti gândurile celorlalţi şi nu mi-ai spus nimic?

Link mă privea de parcă ar fi aflat acum că eram Surferul Argintiu.

Se scărpină în cap, agitat.

— Hei, ştii, în legătură cu toate lucrurile alea despre Lena… nu făceam decât să te chinui.

Îşi feri privirea.

— Asta faci şi acum, nu? Băiete, ieşi din capul meu.

Se dădu în spate, intrând într-un raft de cărţi.

— Nu pot să-ţi citesc gândurile, prostănacule. Eu şi Lena putem să ne auzim gândurile unul altuia câteodată.

Link păru uşurat, dar nu putea să scape de ideea asta atât de uşor.

— La ce te gândeai în legătură cu Lena?

— Nimic. Mă jucam cu mintea ta. Luă o carte de pe raft şi se prefăcu că o răsfoieşte. Marian luă cartea din mâna lui Link.

— Iată. Exact cartea pe care o căutam.

Deschise volumul rupt, răsfoind paginile care pârâiau

atât de repede, încât era clar că ea căuta ceva anume. Părea un manual vechi sau o carte de referinţă.

— Gata!

Îi dădu cartea lui Liv.

— Îţi sună ceva cunoscut?

Liv se aplecă şi începură să răsfoiască paginile împreună, dând din cap. Marian se ridică şi-i luă cartea lui Liv.

— Acum. De unde ştie un muritor de rând Kelting, Olivia?

— Nu are cum. Decât dacă nu este un muritor obişnuit, profesor Ashcroft.

Îmi zâmbeau de parcă eram un copil care abia făcuse primii paşi sau de parcă cineva era gata să-mi spună că aveam o boală în stadiu terminal şi aş fi fugit mâncând pământul.

— Vrei să-mi explici şi mie gluma?

— Nu e o glumă. De ce nu vezi tu singur?

Marian îmi dădu cartea.

M-am uitat în ea. Aveam dreptate, era un manual vechi. Era un fel de enciclopedie a Casterilor, cu desene şi limbi pe care nu le înţelegeam în totalitate. Dar o parte era în engleză.

— Spionul.

Mi-am ridicat privirea spre Marian.

— Asta crezi că sunt.

— Continuă.

— Spionul: cel care îşi găseşte mereu drumul. Sinonime: *conducător, speculant, iscoadă.* General. Iscoadă. Explorator. Cel care marchează calea.

Mi-am ridicat privirea, încurcat.

Era prima dată când Link nu făcea nimic.

— Deci este un fel de busolă umană? În ceea ce priveşte superputerile, e destul de neconvingător. Eşti Aquaman în varianta Casterilor.

— Aquaman? Marian nu citise multe comicsuri.

— Vorbeşte cu peştii.

Link dădu din cap.

— Nu e chiar vedere cu raze X.

— Nu am nicio supraputere.

Sau aveam?

— Citeşte mai departe.

Marian arătă către pagină.

— Am slujit încă dinaintea Cruciadelor. Am avut multe nume şi niciunul. Asemenea zvonului care a ajuns la urechile primului împărat al Chinei în timp ce el contempla Marele Zid, sau precum tovarăşi loiali ai celui mai curajos cavaler scoţian pe când lupta pentru independenţa ţării, muritorii cu un scop suprem au avut mereu călăuze alături. Aşa cum corăbiile rătăcite ale lui Columb şi Vasco da Gama i-au avut pe cei care le-au ghidat către Lumi Noi, noi existăm ca să îndrumăm Casterii al căror drum este foarte important. Noi suntem…

N-am înţeles cuvintele.

Apoi i-am auzit vocea lui Liv lângă mine, de parcă învăţase cuvintele pe dinafară.

— … cei care găsesc ce s-a pierdut. Cei care cunosc calea.

— Termină de citit.

Marian deveni brusc serioasă, de parcă spusele ar fi fost un fel de profeţie.

— Noi suntem sortiţi unui scop suprem, unui final măreţ. Noi suntem sortiţi pieirii, unui sfârşit solemn.

Am închis cartea şi i-am dat-o înapoi lui Marian. Nu voiam să ştiu mai mult.

Expresia ei era greu de descifrat. Răsuci cartea în mâini şi apoi îşi întoarse privirea spre Liv.

— Crezi?

— Se poate. Au mai fost şi alţii.

— Nu un Ravenwood. Sau un membru al familiei Duchaness.

— Dar tu însuţi ai spus, profesor Ashcroft. Hotărârea Lenei are consecinţe. Dacă se ia decizia să devină un Caster Luminat, toţi Casterii Întunecaţi din familia ei vor muri, iar dacă alege să devină un Caster Întunecat…

Liv nu termină. Ştiam toţi continuarea. Toţi Casterii

Luminaţi din familia ei vor muri.

— Nu spuneai tu că scopul ei este unul mai măreţ?

Nu-mi plăcea în ce direcţie decurgea discuţia, deşi nu ştiam sigur încotro se îndrepta.

— Hei! Aici sunt! Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Liv vorbea încet, de parcă eram un puşti la bibliotecă pentru o lectură cu voce tare.

— Ethan, în lumea Casterilor, numai cei cu un scop măreţ au un Spion. Spionii nu apar des, poate o dată la un secol şi niciodată întâmplător. Dacă eşti Spion, eşti aici cu un scop – unul măreţ sau îngrozitor. Eşti o punte între lumea Casterilor şi cea a Muritorilor şi, orice ai face, trebuie să ai grijă.

M-am aşezat pe pat, iar Marian se aşează lângă mine.

— Ai propriul destin, ca şi Lena. Ceea ce înseamnă că lucrurile se pot complica.

— Crezi că ultimele luni nu au fost complicate? Habar nu ai de lucrurile pe care le-am văzut. De lucrurile pe care le-a văzut mama ta.

Marian îşi feri privirea.

— Şi crezi că sunt unul dintre acei Spioni? Sunt un fel de busolă umană, cum a spus Link?

— E mai mult decât atât. Spionii nu-şi cunosc drumul. Ei înşişi sunt calea. Îi ghidează pe Casteri pe drumul care le este destinat, un drum pe care nu l-ar putea găsi ei singuri. Ai putea să fii un Spion pentru Ravenwood sau Duchaness. Nu este clar încă pentru care. Liv părea să ştie despre ce vorbea, ceea ce nu avea niciun sens. Auzind spusele lor, nu puteam să nu mă gândesc întruna la asta.

— Mătuşă Marian, spune-i. Nu am cum să fiu un Spion. Părinţii mei sunt simpli muritori.

Nimeni nu spusese încă ceea ce se ştia deja, că mama mea făcuse parte din lumea Casterilor, ca şi Marian, doar că într-un fel pe care nimeni nu voia să-l pomenească, cel puţin nu faţă de mine.

— Spionii sunt muritori, un pod între lumea Casterilor şi a noastră.

Liv întinse mâna după altă carte.

— Mama ta nu era deloc ceea ce ai numi un Muritor de rând, ca mine sau ca profesorul Ashcroft.

— Olivia!

Marian se blocă.

— Doar nu vrei să spui că…

— Mama lui nu a vrut ca el să ştie. I-am promis că, dacă se va întâmpla ceva…

— Opreşte-te!

Am trântit cartea pe masă.

— Nu am chef de regulile tale. Nu în seara asta.

Liv se juca nervos cu ceasul ei.

— Sunt un nătâng!

— Ce ştii despre mama mea? M-am întors către Liv. Spune-mi imediat.

Marian se prăbuşi pe scaunul aflat lângă mine. Liv se îmbujoră la faţă.

— Îmi pare atât de rău.

Dădu din cap, privind neajutorată când spre Marian, când spre mine.

Marian ridică mâna.

— Olivia ştie totul despre mama ta, Ethan.

M-am întors către Liv. Ştiam ce avea să-mi spună înainte să facă asta. Adevărul ieşise deja la lumină în mintea mea. Liv ştia prea multe despre Casteri şi Spioni şi iat-o aici, în Tunel, stând în cabinetul lui Macon. Dacă nu aş fi fost atât de nedumerit cu privire la ceea ce credeau ei că sunt, mi-aş fi dat seama ce anume era Liv. Nu ştiu de ce îmi luase atât de mult timp să-mi dau seama.

— Ethan!

— Eşti unul dintre ei, ca şi mătuşa Marian şi mama.

— Ei? întrebă Liv.

— Eşti un Gardian.

Cuvintele transformară ceea ce credeam eu în realitate şi simţeam totul şi nimic în acelaşi timp – mama mea, aici, în Tuneluri, cu inelul masiv al lui Marian de la cheile Casterilor. Mama şi viaţa ei secretă, în lumea asta secretă pe care eu şi tata nu o văzusem niciodată şi din care nu puteam să facem niciodată parte.

— Nu sunt un Gardian.

Liv părea ruşinată.

— Nu încă. Poate într-o zi. Acum mă pregătesc.

— Te pregăteşti să fii mai mult decât bibliotecara oraşului Gatlin şi de aceea eşti aici, în mijlocul necunoscutului, cu bursa ta minunată. Dacă ai vreuna. Sau şi aia a fost o minciună?

— Nu ştiu să mint. Am o bursă, dar este plătită de un grup de oameni învăţaţi, mai bătrâni decât Universitatea Duke.

— Sau Şcoala Harrow.

Dădu din cap.

— Sau Harrow.

— Dar ce zici de Ovaltine? Aia a fost adevărat?

Liv zâmbi trist.

— Eu sunt din Kings Langley, şi ador laptele Ovaltine, deşi, ca să fiu sinceră, a început să-mi placă mai mult Nesquik de când am venit în Gatlin.

Link se aşeză pe pat, fără să spună nimic.

— Nu înţeleg nimic din ce spune.

Liv dădu paginile cărţii până când găsi o cronologie a Gardienilor. Am văzut imediat numele mamei mele.

— Profesorul Ashcroft are dreptate. Am citit despre Lila Evers Wate. Mama ta a fost un Gardian nemaipomenit, un scriitor extraordinar. Trebuie să citesc notiţele lăsate de Gardienii dinaintea mea.

— Notiţe?

Mama mea avea însemnări pe care Liv le văzuse şi eu nu? M-am împotrivit cu greu impulsului de a da cu pumnul în perete.

— De ce? Ca să nu faci greşelile făcute de ei? Ca să nu sfârşeşti moartă într-un accident pe care nu l-a văzut nimeni şi pe care nimeni nu ţi-l poate explica? Şi ca să nu-ţi laşi familia în urmă, punându-şi întrebări despre viaţa ta secretă şi de ce nu le-ai spus niciodată despre ea?

Liv se îmbujoră din nou.

— Ca să le pot duce munca mai departe şi să le păstrez amintirea vie. Ca într-o zi, când voi deveni şi eu Gardian,

să ştiu şi să protejez arhiva Casterilor – *Lunae Libri*, pergamentele, toate informaţiile despre Casteri. Nu pot să fac asta fără să citesc întâi despre Gardienii care au trăit înaintea mea.

— De ce nu?

— Pentru că ei sunt mentorii mei. Învăţ din experienţele lor, din cunoştinţele pe care le-au acumulat pe când erau Gardieni. Toate sunt legate şi, fără amintirile lor, nu pot să înţeleg lucrurile pe care le descopăr eu singură.

Am dat din cap.

— Nu înţeleg.

— Nu înţelegi? Dar despre ce oare vorbim? spuse Link de pe pat.

Marian îmi puse mâna pe umăr.

— Vocea pe care o auzi, râsul din hol, cred că era al mamei tale. Lila te-a condus aici, mai ales pentru că voia ca noi să purtăm această discuţie. Ca să înţelegi care este scopul tău, al Lenei şi al lui Macon. Pentru că eşti legat de una dintre casele lor şi de unul dintre destinele lor. Doar că nu ştiu încă de care.

M-am gândit la faţa din coloană, la râs, şi la sentimentul de déjà-vu din camera lui Macon. Erau ale mamei mele? Am aşteptat luni întregi un semn de la ea, din după-amiaza aceea din cabinet în care eu şi Lena am găsit mesajul printre cărţi.

Oare încerca în cele din urmă să mă contacteze acum?

Dar dacă nu făcea asta?

Mi-am mai dat seama de ceva.

— Dacă sunt unul dintre acei Gardieni, şi nu spun că acum cred asta, atunci pot să o găsesc pe Lena, nu? Ar trebui să am grijă de ea dacă sunt busola ei, sau mai ştiu eu ce.

— Nu ştim asta sigur. Eşti legat de cineva, dar nu ştim de cine.

Am dat scaunul la o parte şi m-am îndreptat către bibliotecă. Am văzut cartea lui Macon pe marginea raftului.

— Pun pariu că ştiu pe cineva care ştie.

Am întins mâna după ea.

— Ethan, opreşte-te! ţipă Marian. Degetele abia atinseră coperta când am simţit că podeaua se desfăcea, deschizând porţile spre o altă lume.

Cineva mă apucă de mână în ultima clipă.

— Ia-mă cu tine, Ethan.

— Liv, nu…

O fată cu părul lung şi negru se agăţa disperată de un băiat înalt, cu faţa îngropată în pieptul lui. Ramurile unui stejar înalt coborau în jurul lor, dând impresia că erau singuri, şi nu la câţiva metri de clădirile Universităţii Duke de culoarea iederei.

Îi cuprinse încet faţa pătată de lacrimi.

— Crezi că mie îmi este uşor? Te iubesc, Jane, şi ştiu că nu voi mai simţi asta pentru nimeni niciodată. Dar nu avem de ales. Ştiai că va veni un moment când va trebui să ne despărţim.

Jane îşi ridică hotărâtă bărbia.

— Avem întotdeauna de ales, Macon.

— Nu şi în situaţia asta. Nu putem să facem o alegere sigură.

— Dar mama ta a spus că ar putea exista o cale. Cum rămâne cu profeţia?

Macon lovi nervos copacul cu palma.

— La naiba, Jane. Aia este o superstiţie. Nu are cum să se termine bine.

— Deci, nu putem să fim împreună fizic – nu-mi pasă. Tot putem să fim împreună. Asta e tot ce contează.

Macon se dădu la o parte, cu faţa cuprinsă de durere.

— Odată ce mă voi schimba, voi fi periculos, un Incub dornic de sânge. Ei tânjesc după sânge, iar tatăl meu spune că voi fi şi eu unul dintre ei, ca el şi ca tatăl lui. Ca toţi bărbaţii din familia mea, până la stră-stră-stră-străbunicul meu Abraham.

— Bunicul Abraham, care credea că cel mai mare

păcat imaginabil era ca o Fiinţă Supranaturală să se îndrăgostească de un Muritor, care să păteze neamul? Şi nu poţi să ai încredere în tatăl tău. Şi el are aceeaşi părere. Vrea să ne despartă ca tu să te întorci în Gatlin, oraşul acela îngrozitor, şi să trăieşti în subteran, ca fratele tău. Ca un monstru.

— E prea târziu. Simt deja Transformarea. Stau treaz toată noaptea ascultând gândurile Muritorilor, tânjind. În curând voi dori mai mult decât gândurile lor. Simt deja că trupul meu nu mai poate stăpâni ce se află în mine, de parcă fiara ar putea să iasă la suprafaţă.

Jane se întoarse cu spatele, cu ochii plini de lacrimi. Dar Macon nu avea să o mai lase să-l ignore de data asta.

O iubea. Şi pentru că o iubea, trebuia să o facă să înţeleagă de ce nu puteau să fie împreună.

— Chiar şi stând aici, lumina începe să mă ardă. Simt căldura soarelui foarte puternic. Deja mă transform, şi lucrurile se vor înrăutăţi de acum înainte.

Jane îşi îngropă faţa în palme, plângând.

— Spui asta ca să mă sperii, pentru că nu vrei să găseşti o soluţie.

Macon îi cuprinse umerii cu palmele, forţând-o să-l privească.

— Ai dreptate. Încerc să te sperii. Ştii ce i-a făcut fratele meu prietenei lui Muritoare după Transformare? Macon făcu o pauză. A sfâşiat-o în bucăţi.

Brusc, faţa lui Macon era cuprinsă de spasme, ochii lui galbeni-auriu strălucind în jurul pupilelor negre ca o eclipsă a doi sori. Îşi feri privirea de Jane.

— Nu uita, Ethan. Lucrurile nu sunt niciodată aşa cum par.

Am deschis ochii, dar nu puteam să văd nimic până nu se ridică ceaţa. Am zărit tavanul boltit al cabinetului.

— Asta a fost înfricoşător. Exact ca în *Exorcistul.* Link dădea din cap. Am întins mâna, iar el m-a tras. Inima îmi bătea cu putere şi încercam să nu privesc câte Liv. Nu mai împărţisem niciodată o imagine cu nimeni în afară de Lena şi Marian şi nu mă simţeam deloc confortabil să fac asta. De fiecare dată când o priveam, nu puteam să mă gândesc decât la clipa în care am intrat în camera asta. Momentul în care crezusem că era Lena.

Liv se ridică ameţită.

— Mi-ai spus de viziuni, profesore Ashcroft. Dar nu ştiam că sunt atât de reale.

— Nu trebuia să faci asta. M-am simţit de parcă l-aş fi trădat pe Macon aducând-o pe Liv în viaţa lui personală.

— De ce nu?

Se frecă la ochi, încercând să-şi revină.

— Poate că nu trebuia să vezi asta.

— Ce văd într-o viziune este cu totul diferit de ceea ce vezi tu. Tu nu eşti Gardian. Fără supărare, dar nu ai nicio pregătire.

— De ce spui „fără supărare“ când intenţionezi să mă jigneşti?

— Ajunge!

Marian ne privea răbdător.

— Ce s-a întâmplat?

Dar Liv avea dreptate. Nu înţelegeam ce însemna viziunea, în afară de faptul că Incubii nu puteau să fie cu Muritorii, la fel ca şi Casterii.

— Macon era acolo cu o fată, şi vorbea despre faptul că va deveni un Incub însetat de Sânge.

Liv părea îngâmfată.

— Trecea prin Transformare. Părea foarte vulnerabil. Nu ştiu de ce viziunea ne-a arătat acel moment special, dar trebuie să însemne ceva.

— Eşti sigură că-l vedeai pe Hunting, şi nu pe Macon? întrebă Marian.

— Nu, am răspuns noi în cor, vocile suprapunându-ni-se.

M-am uitat la Liv.

— Macon nu semăna cu Hunting.

Liv se gândi o clipă, apoi întinse mâna după caiet. Mâzgăli ceva apoi îl închise.

Grozav. Altă fată care avea un caiet.

— Ştii ceva? Voi sunteţi experţii. Am să vă las pe voi să descifraţi asta. O voi găsi pe Lena înainte ca Ridley şi prietenul ei să o convingă să facă ceva ce va regreta.

— Sugerezi că Lena se află sub influenţa lui Ridley? Este imposibil, Ethan. Lena este o Persoană Înzestrată. Nu poate fi controlată de o Sirenă.

Marian îşi alungă imediat ideea.

Dar nu ştia nimic de John Breed.

— Dacă Ridley avusese ajutor?

— Ce fel de ajutor?

— Un Incub care poate să iasă la lumina zilei sau un Caster cu puterea lui Macon şi abilitatea să Călătorească. Nu sunt sigur care dintre ele.

Nu era cea mai bună explicaţie, dar nu ştiam ce era, de fapt, John Breed.

— Ethan, cred că te înşeli. Nu există nicio înregistrare despre un Incub sau un Caster cu aceste abilităţi.

Marian scotea deja o carte de pe raft.

— Acum există. Numele lui este John Breed.

Dacă Marian nu ştia cine este John, nu aveam să găsim răspunsul într-una dintre cărţile acelea.

— Dacă ceea ce descrii tu este corect, şi îmi este greu să cred că aşa este, nu sunt sigură de ce este în stare.

M-am uitat la Link. Răsucea lănţişorul portofelului. Ne gândeam la acelaşi lucru.

— Trebuie s-o găsesc pe Lena.

Nu am mai aşteptat un răspuns.

Link descuie uşa.

Marian se ridică.

— Nu poţi să pleci după ea. Este prea periculos. Sunt Casteri şi creaturi cu o putere inimaginabilă în acele Tuneluri. Ai mai fost aici o singură dată, iar părţile pe care le-ai văzut sunt simple coridoare în comparaţie cu Tunelurile mai mari. Sunt o cu totul altă lume.

Nu aveam nevoie de permisiunea nimănui. Poate că

mama m-a adus aici, dar ea nu mai era.

— Nu poţi să mă opreşti pentru că nu poţi să te implici, nu? Nu faci decât să stai aici şi să mă priveşti cum greşesc şi să scrii despre asta, pentru ca o persoană ca Liv să citească mai târziu despre asta.

— Nu ştii ce vei găsi, iar atunci când o vei face, nu voi mai putea să te ajut.

Nu conta. Până când Marian termină, eram deja în dreptul uşii. Liv mă urmă.

— Merg şi eu, profesor Ashcroft. Vreau să mă asigur că nu păţesc nimic.

Marian se îndreptă spre uşă.

— Olivia. Nu este de datoria ta.

— Ştiu. Dar vor avea nevoie de mine.

— Nu poţi să schimbi ce va urma. Nu trebuie să te bagi. Indiferent cât de mult te-ar durea să faci asta. Rolul unui Gardian este doar să înregistreze faptele şi să fie martor la ele, nu să schimbe ceea ce se întâmplă.

— Parcă ai fi un poliţist.

Link zâmbi.

— Ca Fatty.

Liv închise ochii. Probabil că au ofiţeri leneşi şi în Anglia.

— Nu trebuie să-mi explici Firea Lucrurilor, profesore Ashcroft. Am studiat-o odată cu Nivelul Cognitiv. Dar cum pot să asist la ceva ce nu am voie niciodată să văd?

— Poţi să citeşti totul despre asta în Pergamentele Casterilor, ca noi toţi.

— Da? Cea de-a Şaisprezecea Lună? Incantaţia care ar fi putut rupe blestemul Duchaness? Ai fi putut să citeşti despre aşa ceva într-un pergament?

Liv privi spre ceasul ei în formă de lună.

— Se întâmplă ceva. Puterea aceasta Supranaturală fără precedent, viziunile lui Ethan… şi mai sunt şi anomaliile ştiinţifice. Am detectat mişcări abia perceptibile cu selenometrul meu.

Vagi, ca şi inexistente. Am recunoscut o înşelătorie când am văzut-o. Olivia Durand era la fel de prinsă în asta ca şi

noi, iar noi eram biletul ei de ieşire. Nu-şi făcea griji pentru Link sau pentru mine în Tuneluri. Voia să aibă o viaţă. Ca şi altă fată pe care o cunoscusem nu cu mult timp în urmă.

— Ţineţi minte…

Uşa se închise înainte ca Marian să poată să termine, iar noi dispărurăm.

Exilul

Uşa se trânti în spatele nostru. Liv îşi aranjă rucsacul uzat de piele, iar Link înşfacă o torţă de pe peretele tunelului. Erau gata să mă urmeze în marele necunoscut, dar în loc să facă asta, stăteam acolo, holbându-ne unii la alţii.

— Ei bine?

Liv se uită la mine, aşteptând.

— Nu e mare filosofie. Ori ştii drumul, ori…

— Şşşt! Lasă-l o clipă.

Link îi acoperi gura lui Liv cu mâna lui.

— Foloseşte-ţi forţa, tinere Skywalker.

Se pare că treaba acesta cu Spioni avea o oarecare importanţă. Ei chiar credeau că eu ştiam încotro să o luăm, ceea ce mai lăsa o singură problemă. Nu ştiam.

— Pe aici.

Trebuia să improvizez pe parcurs.

Marian povestea că Tunelurile Casterilor erau nesfârşite, o lume întreagă aflată sub lumea noastră, dar nu am înţeles niciodată ce voia să spună cu asta până acum. După primul colţ, culoarul se schimbă, îngustându-se, pereţii fiind mai umezi şi mai întunecaţi, până când am simţit că eram mai degrabă într-un tub decât într-un tunel. M-am lipit de pereţi ca să pot înainta, iar torţa îmi căzu în noroi.

— La naiba!

Am înşfăcat mânerul de lemn al torţei cu dinţii şi am mers mai departe.

— E îngrozitor.

Link şoptea în spatele meu când torţa i se stinse.

Liv mergea în spatele lui.

— Şi a mea s-a stins.

Eram într-un întuneric beznă. Tavanul era jos, aşa că a trebuit să ne ghemuim sub piatra noroioasă.

— Asta chiar începe să mă sperie.

Lui Link nu-i plăcuse niciodată întunericul.

Liv strigă din spatele nostru.

— Vom ajunge în cele din urmă la…

Am dat cu capul de ceva tare şi plin de aşchii.

— Auuu!

— Prag!

Probabil că Link îşi scosese lanterna din buzunar, pentru că un cerc intermitent de lumină izbi uşa rotundă din faţa mea. Era un fel de metal rece, nu lemnul plin de aşchii sau piatra sfărâmicioasă din care erau făcute celelalte uşi pe care le văzusem. Părea mai mult un adăpost în perete. L-am lovit cu umărul, dar nu s-a clintit.

— Acum ce facem?

Am strigat către Liv, dublura lui Marian în ceea ce privea problemele legate de Casteri. O auzeam dând paginile caietului său.

— Nu ştiu. Poate ar trebui să împingi mai tare.

— Iar pentru asta a trebuit să te uiţi în caietul tău?

Eram nervos.

— Vrei să mă târăsc până acolo şi să fac eu asta în locul tău?

Nici Liv nu era prea fericită.

— Haideţi copii. Eu îl împing pe Ethan, tu mă împingi pe mine, Ethan împinge în uşă.

— Minunat, spuse Liv.

— Umăr la umăr, MJ.

— Poftim?

— Marian Junior. Tu eşti cea care a vrut aventură. Ai o idee mai bună?

Uşa nu avea mâner sau clapă. Era un filon, un cerc perfect de metal într-un cadru circular. Prin spărturi nu pătrundea nici măcar un firicel de lumină.

— Link are dreptate. Nu avem de ales şi nu ne întoarcem acum. Mi-am fixat umărul în uşă.

— Unu, doi, trei. Împingeţi!

Când vârfurile degetelor atinseră uşa, aceasta s-a deschis de parcă mi-ar fi recunoscut degetele, asemenea unei chei care deschide uşa. Link se împinse în mine, iar Liv se prăbuşi peste noi doi. Căzând la pământ, m-am lovit cu capul de ceea ce părea să fie o piatră. Eram ameţit şi nu putem să văd nimic. Când am deschis ochii, mă uitam fix la un lampadar.

— Ce s-a întâmplat?

Link părea la fel de dezorientat ca şi mine.

Am atins marginea pietrelor cu vârfurile degetelor. Piatră cubică.

— Abia am atins podeaua, când s-a şi deschis.

— Uimitor!

Liv se ridică, privind în jur.

Stăteam întins pe o stradă care părea să fie din Londra sau un oraş vechi dintr-o carte de istorie. Vedeam uşa rotundă în spatele meu, la capătul drumului. Lângă ea, era un semn de alamă pe care scria „Poarta Vestică, Librăria Centrală“.

Link se ridică lângă mine, scărpinându-se.

— Dumnezeule mare! Asta seamănă cu una dintre aleile acelea unde oameni au fost ucişi de Jack Spintecătorul.

Avea dreptate. Părea că ne aflăm la capătul unei alei din Londra secolului al XIX-lea. Strada era întunecată, luminată doar slab de câteva lampadare. De o parte şi de alta a străzii se aflau case înalte de cărămidă cu etajele retrase.

Liv se ridică şi porni pe strada părăsită, cu piatră cubică, uitându-se la un vechi semn de fier: Temniţă.

— Probabil că acesta este numele acelui tunel. De necrezut. Profesorul Ashcroft mi-a spus, dar nu mi-am imaginat asta niciodată. Bănuiesc că nu putea să fie descris în cărţi exact ca în realitate, nu?

— Da, nu seamănă deloc cu cărţile poştale.

Link se ridică în picioare.

— Tot ce vreau eu să ştiu este unde a dispărut tavanul.

Bolta arcuită a tavanului tunelului dispăruse, un cer întunecat de seară luându-i locul, la fel de mare, de

adevărat şi de plin de stele ca un cer normal.

Liv scoase caietul şi începu să scrie.

— Nu înţelegeţi? Acestea sunt Tunelurile Casterilor. Nu sunt un sistem subteran supranatural, astfel încât Casterii să se poată strecura sub Gatlin ca să împrumute cărţi de la bibliotecă.

— Atunci ce sunt?

Mi-am trecut mâna peste cărămida aspră de pe cea mai apropiată clădire.

— Mai degrabă drumuri spre o altă lume. Sau, într-un fel, o lume întreagă doar pentru ei.

Am auzit ceva şi inima îmi tresări. Credeam că Lena vorbea Kelting, încercând să ia din nou legătura cu mine. Dar mă înşelasem.

Era muzică.

— Voi aţi auzit? întrebă Link. Era prima dată când muzica nu mai venea din mintea mea, ci din capătul aleii. Suna asemenea muzicii Caster de la petrecerea dată de Ravenwood, cu ocazia sărbătorii de Halloween, în noaptea în care o salvasem pe Lena de atacul lui Sarafine. Ascultam pentru Lena, simţeam în locul ei, amintindu-mi noaptea aceea. Nimic.

Liv verifică selenometrul şi mai notă ceva în caiet.

— *Carmen.* Transcriam unul ieri.

— În engleză, te rog.

Link privea mirat către cer, încercând să descifreze cum arăta, de fapt.

— Scuze. Înseamnă „Cântece Vrăjite“. Este melodia Casterilor.

Am plecat, urmărind muzica de pe alee.

— Orice ar fi, vine de aici.

Marian avusese dreptate. Una era să rătăceşti prin tunelurile umede ale *Lunae Libri,* dar asta era cu totul altceva. Habar nu aveam în ce ne băgasem. Ştiam măcar asta.

Mergând pe alee, muzica se auzea din ce în ce mai tare, pietrele cubice îmi netezeau calea, iar strada se schimba din vechea lume a Londrei într-o mahala modernă. Era o

stradă pe care puteai să o găseşti în orice oraş mare, într-un cartier uitat de lume. Clădirile semănau cu nişte depozite abandonate, grătare de fier acoperind ferestrele distruse şi bucăţi de semne rupte străluceau fosforescent în întuneric. Toată strada erau plină de mucuri de ţigară şi gunoi şi, pe părţile laterale ale clădirilor, un model ciudat de graffiti al Casterilor – simboluri pe care nu puteam să le înţeleg. I le-am arătat lui Liv.

— Ştii cumva ce înseamnă vreunul dintre ele?

Ea dădu din cap.

— Nu, nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Dar înseamnă ceva. Fiecare simbol din lumea Casterilor reprezintă ceva.

— Locul acesta este şi mai înfricoşător decât *Lunae Libri.*

Link încerca să pară relaxat în faţa lui Liv, dar nu prea reuşea.

— Vrei să te întorci?

Voiam să aleagă, dar ştiam că şi el avea un motiv la fel de întemeiat ca şi mine să se afle aici. Doar că motivul lui era mai clar.

— Mă faci pămpălău?

— Taci din gură…

Am auzit-o din nou.

Melodia Casterilor se înălţa în aer, fiind înlocuită de altceva. De data aceasta era ceva clar.

Şaptesprezece luni, şaptesprezece temeri,
Durerea morţii şi ruşinea lacrimilor.
Găsiţi semnul, străbateţi pustiul,
Şaptesprezece cunosc doar exilul…

— Aud şi eu. Suntem aproape.

Am urmat cântecul în timp ce se desfăşura în mintea mea.

Link mă privea de parcă eram nebun.

— Ce auzi?

— Nimic. Urmează-mă.

Uşile mari de metal care se înşirau de-a lungul străzii murdare erau toate la fel, crestate şi zgâriate, de parcă ar fi fost atacate de un animal enorm sau de altceva şi mai rău. Toate, cu excepţia ultimei uşi, cea din spatele căreia se auzea *Şaptesprezece Luni.* Era pictată cu negru şi acoperită cu şi mai mult graffiti Caster. Dar unul dintre simboluri părea diferit şi nu era pictat cu spray pe uşă. Era gravat în uşă. Mi-am trecut degetele peste tăieturile din lemn.

— Ăsta pare diferit, aproape celtic.

Liv vorbea acum în şoaptă.

— Nu celtic. Niadic. Este o limbă veche a Casterilor. Multe dintre pergamentele vechi din *Lunae Libri* sunt scrise în această limbă.

— Ce spune?

Analiză simbolul cu atenţie.

— În limba niadică nu există corespondenţi ai cuvintelor. Cuvintele nu sunt tocmai cuvinte. Simbolul acesta înseamnă loc sau moment, fie spaţial sau temporal.

Trecu cu degetul peste o crestătură din lemn.

— Dar linia aceasta îl taie, vedeţi? Aşa că acum locul devine inexistent, un non-loc.

— Cum poate un loc să fie un non-loc? Ori eşti undeva, ori nu eşti.

Dar, cum am mai spus, ştiam că nu era adevărat. Fusesem într-un non-loc cu câteva luni în urmă, şi Lena la fel.

Îşi ridică privirea către mine.

— Cred că înseamnă „Exil“.

Şaptesprezece cunosc doar exilul.

— Exact asta spune.

Liv mă privi ciudat.

— Nu ai cum să ştii asta, sau vorbeşti brusc niadica?

Avea o strălucire în ochi, de parcă şi asta era o dovadă că aş fi putut fi un Spion.

— Am auzit într-un cântec.

M-am îndreptat spre uşă, dar Liv mă apucă de braţ.

— Ethan, ăsta nu este un joc. Ăsta nu este concursul de

copt plăcinte de la bâlci. Nu mai eşti în Gatlin. Aici sunt lucruri periculoase, creaturi mult mai înfricoşătoare decât Ridley şi acadelele ei.

Ştiam că încerca să mă sperie, dar nu reuşea. Din noaptea aniversării Lenei, am ştiut mai multe despre pericolele lumii Casterilor decât orice bibliotecar, Gardian sau nu. Nu o învinovăţeam pentru că îi era teamă. Trebuia să fii idiot ca mine, să nu-ţi fie.

— Ai dreptate. Nu este biblioteca. Înţeleg dacă nu vreţi să mergeţi acolo, dar eu trebuie să fac asta. Lena este undeva, aici.

Link deschise uşa şi intră de parcă era vestiarul liceului Jackson.

— În fine. Mie îmi plac creaturile periculoase.

Am ridicat din umeri şi l-am urmat. Liv îşi strânse mâna în jurul baretei rucsacului, gata să-l arunce spre cineva, dacă ar fi fost cazul. Păşi nesigur, iar uşa se închise în urma ei. Înăuntru era şi mai întuneric decât pe stradă. Doar candelabrele uriaşe de cristal, care nu aveau ce să caute printre conducte, făceau un pic de lumină. În restul camerei era o petrecere cu muzică electronică. Era un spaţiu enorm, cu cabine circulare acoperite cu o catifea roşu-închis împrăştiate pe tot perimetrul. În jurul unora se aflau draperii grele prinse de şinele din tavan ca să poată să fie trase în jurul cabinelor, aşa cum se trag draperiile în jurul paturilor de spital.

În spate era un bar, în faţa unei uşi rotunde de crom cu mâner.

Şi Link o văzu.

— Este ce cred eu că este?

Am dat din cap afirmativ.

— O trezorerie.

Candelabrele ciudate, barul care semăna mai mult cu o tejghea, ferestrele enorme acoperite din întâmplare cu bandă neagră, trezoreria. Locul ăsta ar fi putut să fie o bancă odată, dacă ar fi avut bănci Casterii. Mă întrebam ce ţineau dincolo de uşa aceea – sau poate nu voiam să ştiu.

Dar nimic nu era mai ciudat decât oamenii de acolo sau

ce erau ei. Mulţimea mergea încoace şi-ncolo, de parcă ar fi fost la una dintre petrecerile date de Macon, unde timpul apărea şi dispărea, în funcţie de locul în care priveai. De la domni la costum de la sfârşitul secolului, care semănau cu Mark Twain, cu gulere ţepene, albe pe margini şi cravate de mătase în dungi, la puşti îmbrăcaţi în haine aparţinând stilului gotic, de piele, beau toţi deopotrivă, dansau şi socializau.

— Zi-mi că oamenii aceia invizibili, cu aspect înfricoşător, nu sunt stafii.

Link se dădu înapoi de lângă o persoană ameţită, fiind gata, gata să se ciocnească de alta. Nu voiam să-i spun că exact asta erau. Semănau cu Genevieve în cimitir, parţial materializaţi, numai că erau cel puţin o duzină. Dar pe Genevieve nu o văzusem niciodată mişcându-se. Stafiile acestea nu pluteau, asemenea celor din desene animate. Ele mergeau, dansau, se mişcau precum oamenii normali, doar că făceau totul deasupra podelei – mergeau în acelaşi ritm şi cu paşi egali, dar picioarele lor nu atingeau podeaua. Una se uită spre noi şi ridică un pahar gol de pe masă, ca şi când ar fi toastat pentru noi.

— Oare mi se pare mie sau fantoma aceea doar ce a ridicat un pahar?

Link o lovi pe Liv cu cotul.

Păşi între noi, iar părul ei îmi mângâie gâtul. Vocea era atât de slabă, încât a trebuit să ne aplecăm ca să auzim ce spunea.

— Din punct de vedere tehnic, nu sunt stafii. Sunt Transparenţi – Suflete care nu au putut să treacă Dincolo, pe Tărâmul Celălalt pentru că mai au treburi neterminate în lumea Casterilor sau a Muritorilor. Habar nu am de ce sunt atât de mulţi în seara asta. De regulă stau departe de toţi ceilalţi. Se întâmplă ceva.

— Tot locul ăsta este curată nebunie.

Link se uita încă la Transparentul cu paharul.

— Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, pot ridica orice vor. Cum crezi că trântesc uşi şi mută mobila în casele bântuite?

— Nu mă interesau casele bântuite.

— Ce fel de treburi neterminate?

Ştiam destui oameni morţi cu treburi neterminate. Nu voiam să mai cunosc şi alţii în seara asta.

— Ceva ce nu au rezolvat când au murit – un blestem puternic, o dragoste pierdută, un destin sfărâmat. Foloseşte-ţi imaginaţia.

M-am gândit la Genevieve şi la medalion şi m-am întrebat oare câte secrete pierdute, câte treburi nerezolvate erau în cimitirele din Gatlin.

Link se uita fix la fata frumoasă cu semne complicate pe gât. Semănau cu cele de pe Ridley şi John.

— Mi-ar plăcea să fie ceva între noi doi.

— Şi ei i-ar plăcea. Cred că te-ar arunca imediat de pe o stâncă.

Am cercetat camera cu atenţie.

Nu era nici urmă de Lena. Cu cât mă uitam mai mult în jur, cu atât eram mai recunoscător pentru întuneric. Cabinele erau pline de cupluri, care beau şi se sărutau, în timp ce pe ringul de dans erau fete care se învârteau şi se roteau de parcă ţeseau un fel de pânză. Nu se mai auzea *Şaptesprezece Luni,* dacă asta era de la bun început. Acum muzica era mult mai intensă, o versiune Caster a formaţiei Nine Inch Nails. Fetele erau îmbrăcate diferit, una într-o rochie medievală, alta în piele care i se mula pe corp.

Apoi mai erau fetele are semănau cu Ridley – fete în fuste scurte şi topuri negre, cu şuviţe roşii, albastre sau mov în păr, care alunecau una pe lângă cealaltă, ţesând o cu totul altă plasă. Poate toate erau Sirene. Nu puteam să îmi dau seama. Dar toate erau frumoase, şi toate aveau o variantă a tatuajului întunecat al lui Ridley.

— Să verificăm şi în spate.

L-am lăsat pe Link să o ia înainte, ca Liv să poată să meargă între noi. Deşi verifica fiecare colţ al clubului, ca şi când ar fi vrut să-şi amintească tot, ştiam că era agitată. Ăsta nu era un loc pentru o Muritoare, iar eu mă simţeam responsabil pentru că îi târâsem pe Link şi pe Liv în asta. Mergeam pe lângă perete, înconjurând perimetrul. Dar era

aglomerat, iar eu am simţit că m-am ciocnit de cineva. Cineva uman.

— Îmi pare rău, am spus instinctiv.

— Nu face nimic.

Individul se opri, observând-o pe Liv.

— Ba din contră.

Îi făcu cu ochiul.

— Te-ai rătăcit?

Zâmbi, ochii lui negri, strălucitori, lucind în întuneric. Ea rămase nemişcată. Lichidul roşu se învolbura în paharul său în timp ce el se apleca spre ea.

Liv îşi drese glasul.

— Nu, sunt bine, mulţumesc. Căutam un prieten.

— Pot să fiu eu prietenul tău.

Zâmbi. Dinţii lui albi păreau neobişnuit de strălucitori în lumina palidă a clubului.

— Mă tem că un altfel de prieten.

Vedeam că lui Liv îi tremura mâna în jurul rucsacului.

— Dacă o găseşti, aici sunt.

Se întoarse spre bar, unde Incubii stăteau la coadă să-şi umple paharele cu lichid roşu de la un robinet ciudat din sticlă. Încercam să nu mă gândesc la asta.

Link ne trase în spatele unei draperii de catifea de pe perete.

— Încep să cred că a fost o idee proastă.

— Când ai ajuns la concluzia asta minunată?

Link nu înţelese sarcasmul lui Liv.

— Nu ştiu, cred că atunci când am văzut băutura tipului. Care cred că era punci.

Link privi în cameră.

— De unde ştim dacă măcar sunt aici?

— Sunt aici.

Lena trebuia să fie acolo. Eram gata să-i spun lui Link că auzisem cântecul şi simţeam că era acolo, când am zărit o şuviţă de păr blond şi roz rotindu-se pe scenă. Ridley.

Când ne-a văzut, s-a oprit şi am zărit ringul de dans din spatele ei. John Breed dansa cu o fată ale cărei braţe erau înfăşurate în jurul gâtului său, iar mâinile lui se odihneau

pe coapsele ei. Corpurile lor erau strâns lipite, iar ei păreau să fie în lumea lor. Cel puţin, eu aşa m-am simţit când mâinile mele se aflau pe şoldurile acelea. Mi-am încordat pumnii, iar stomacul mi se strânse. Ştiam că era Lena încă înainte să-i văd buclele negre.

Lena.

Ethan?

Supărat

Nu este ceea ce crezi.

Ce cred?

Îl dădu pe John la o parte în timp ce eu traversam ringul de dans. El se întoarse, privindu-mă cu ochii lui negri, ameninţători. Apoi zâmbi ca să îmi dea de înţeles că nu reprezentam o ameninţare pentru el. Ştia că nu eram la fel de puternic ca şi el şi, după ce-l văzusem alături de Lena pe ringul de dans, pun pariu că nu mă mai considera niciun fel de ameninţare.

La ce mă gândisem?

Ştiam că era acel moment – în care lucrurile îţi schimbă viaţa pentru totdeauna. Era ca şi cum timpul s-ar fi oprit, deşi totul în jurul meu se mişca încă. Se întâmpla în sfârşit ceea ce detestasem luni de-a rândul. Lena îmi scăpa printre degete. Şi nu era din cauza zilei ei de naştere, sau a mamei ei şi a lui Hunting, sau a vreunui blestem sau atac.

Era altcineva.

Ethan! Trebuie să pleci.

Nu plec nicăieri.

Ridley păşi în faţa mea, iar dansatorii ne înconjurau.

— Potoleşte-te, prietene. Ştiam că ai curaj, dar asta este nebunie curată.

Părea îngrijorată, de parcă i-ar fi păsat de ceea ce mi se întâmpla. Era o minciună, cum era totul în ceea ce o privea.

— Dă-te din calea mea, Ridley.

— Nu mai ai ce căuta aici, Cap de Pai.

— Îmi pare rău, acadelele nu au niciun efect asupra mea, sau ce folosiţi tu şi John ca să o manipulaţi pe Lena.

Mă apucă de braţ, degetele ei ca de gheaţă

pătrunzându-mi în carne. Uitasem cât era de puternică şi de rece.

Coborî vocea.

— Nu fi prost. Eşti mult prea depăşit de situaţie şi complet nebun. Ar trebui să ştii.

Mă strânse şi mai tare.

— Nu vrei să faci asta. Nu ar trebui să fii aici. Du-te acasă înainte să…

— Înainte să ce? Înainte să provoci şi mai multe necazuri ca de obicei?

Link ajunse în dreptul meu. Ridley îl privi fix. O clipă am crezut că mai există o sclipire, o scânteie în ochii ei, ca şi când vederea lui Link ar fi trezit în ea ceva aproape uman. Ceva care să o facă la fel de vulnerabilă ca şi el. Dispăru la fel cum apăru.

Ridley se fâstâci şi deveni neliniştită. Îmi dădeam seama de asta după felul în care desfăcea acadeaua, înainte să apuce să spună ceva.

— Ce naiba cauţi aici? Pleacă de aici şi ia-l şi pe el cu tine.

Nu mai vorbea pe un ton jucăuş.

— Pleacă!

Ne împinse pe amândoi cât putu de tare.

Nu m-am urnit.

— Nu plec până nu vorbesc cu Lena.

— Nu te vrea aici!

— Va trebui să îmi spună ea asta.

Zi-mi în faţă, L.

Lena îşi făcea loc prin mulţime. John Breed rămase în urmă, privindu-ne. Nu voiam să-mi închipui ce-i spusese ca să-l facă să rămână acolo. Că se va ocupa ea de asta? Nu se întâmplase nimic, era doar un tip care nu putea să o uite? Vreun Muritor disperat care nu putea să concureze cu ceea ce avea ea acum?

Ca el.

Îl avea pe John, iar el mă înfrânsese în singurul mod care conta. Făcea parte din lumea ei.

Nu plec decât dacă-mi spui tu.

Ridley coborî vocea, vorbind mai serios ca de obicei.

— Nu avem timp de pierdut. Ştiu că eşti furios, dar nu înţelegi. Te va ucide şi, dacă ai noroc, restul nu i se vor alătura ca să se distreze.

— Cine? Băiatul Vampir? Îl putem bate.

Link minţea, dar ar fi preferat să dea greş, decât să se dea bătut, fie că era vorba de mine sau de ea.

Ridley dădu din cap, împingându-l înapoi.

— Nu poţi, netotule. Ăsta nu este un loc pentru Cercetaşi. Pleacă de aici.

Întinse mâna spre obrazul lui Link, dar el îi prinse încheietura înainte să-l atingă.

Ridley era un şarpe frumos, nu puteai să te apropii prea mult fără să te muşte.

Lena era doar la câţiva paşi distanţă.

Dacă nu vrei să fiu aici, spune-mi.

O parte din mine credea că, dacă erau destul de aproape, puteam să rup efectul pe care Ridley şi John îl aveau asupra ei. Lena se opri în spatele lui Ridley. Nu puteam să-i descifrez expresia, dar vedeam dâra argintie acolo unde căzuse o lacrimă.

Spune-o, L. Spune-o sau vino cu mine.

Ochii Lenei sclipeau, iar ea privea pe lângă mine, către Liv, care stătea la marginea ringului de dans.

— Lena, nu ar trebui să fii aici. Nu ştiu ce-ţi fac Ridley şi John…

— Nimeni nu îmi face nimic şi nu eu sunt cea aflată în pericol. Eu nu sunt un Muritor.

Lena privi către Liv.

Ca ea.

Faţa Lenei se întuneca şi-i vedeam buclele răzleţe începând să se răsucească.

— Nu semeni nici cu ei, L.

Luminile din bar începură să pâlpâie, iar becurile de pe ringul de dans se sparseră, împroşcându-ne cu cioburi mici de sticlă. Mulţimea, chiar şi acea mulţime, începu să se îndepărteze de noi.

— Te înşeli. Sunt ca ei. Locul meu este aici.

— Lena, putem să rezolvăm asta.
— Nu, Ethan, nu putem. Asta nu.
— Dar nu am trecut împreună prin tot?
— Nu. Nu împreună. Nu mai ştii nimic despre mine.
O clipă, ceva îi umbri faţa. Tristeţe, poate? Regret?
Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel, dar nu se poate.
Începu să se îndepărteze.
Nu pot să vin cu tine, Lena.
Ştiu.
Vei fi singură.
Nu se întoarse.
Sunt deja singură, Ethan.
Atunci spune-mi să plec. Dacă asta vrei cu adevărat.
Se opri şi se întoarse încet, privindu-mă.
— Nu te vreau aici, Ethan.
Lena dispăru de pe ringul de dans, departe de mine. Înainte să fac un pas, am auzit un zgomot puternic…
John Breed apăru în faţa mea, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare.
— Nici eu.
Eram doar la câţiva metri unul de celălalt.
— Plec, dar nu din cauza ta.
Zâmbi, iar ochii lui verzi străluceau.
M-am întors şi mi-am făcut loc prin mulţime. Nu-mi păsa dacă supăram pe cineva care ar fi putut să îmi bea sângele sau să mă facă să sar de pe o stâncă. Mergeam în continuare pentru că îmi doream mai mult ca orice să ies de acolo. Uşa grea de lemn se trânti în spatele meu, izolându-mă de muzică, de lumini şi de Casteri.
Dar nu reuşise să înlăture lucrul la care mai speram. Imaginea mâinilor lui pe şoldurile ei, legănându-se în ritmul muzicii, părul ei negru care flutura în ritmul muzicii. Lena în braţele altui tip.
Nu am observat când aleea se transformă dintr-un drum modern, plin de noroi în piatră cubică. Oare cât timp trecuse şi ce se întâmplase de atunci? Casterii şi Muritorii nu pot să fie împreună. Asta îmi spuneau viziunile, de parcă lumea Casterilor nu credea că înţelesesem deja asta.

Am auzit paşii răsunând pe piatra cubică în spatele meu.

— Ethan, eşti bine?

Liv îşi puse o mână pe umărul meu.

Nu-mi dădusem seama că mă urmase. M-am întors, dar nu ştiam ce să spun. Stăteam pe o stradă din trecut, într-un Tunel al Casterilor, gândindu-mă la Lena alături de un tip care era fix opusul meu. Un tip care putea să aibă tot ce aveam eu oricând dorea. Dovedise asta în seara asta.

— Nu ştiu ce să fac. Asta nu este Lena. Ridley şi John o controlează. Liv îşi muşcă buza de jos, agitată.

— Ştiu că nu asta vrei să auzi, dar Lena face propriile alegeri.

Liv nu înţelegea. Ea nu o cunoscuse pe Lena de dinaintea morţii lui Macon şi de apariţia lui John Breed.

— Nu poţi fi sigură. Ai auzit-o pe mătuşa Marian. Nu ştim ce fel de puteri are John.

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu îţi este.

Liv vorbea rostind adevăruri absolute, dar nu era nimic sigur în ceea ce mi se întâmpla mie şi Lenei.

— Tu nu o cunoşti…

Liv vorbi în şoaptă.

— Ethan, are ochii aurii.

Cuvintele îmi răsunau în minte, de parcă aş fi fost sub apă. Emoţiile mi se împrăştiau, pe măsură ce logica şi raţiunea începeau să le ia locul.

Are ochii aurii.

Era un detaliu atât de mic, dar atât de semnificativ. Nimeni nu putea să o oblige să devină un Caster Întunecat sau să facă în aşa fel, încât ea să aibă ochii aurii.

Lena nu era controlată. Nimeni nu folosea Puterea de Convingere ca să o manipuleze să sară pe locul din spate al motocicletei lui John. Nimeni nu o forţa să fie cu el. Făcea propriile alegeri, iar John era una dintre ele.

Nu vreau să fii aici, Ethan.

Cuvintele îmi răsunau la nesfârşit. Iar asta nu era partea cea mai rea, ci faptul că vorbea serios.

Totul părea înceţoşat şi lipsit de viaţă, de parcă totul ar fi fost un vis.

Faţa lui Liv era plină de îngrijorare în timp ce mă privea cu ochii ei albaştri. Albastrul lor avea ceva liniştitor – nu ca verdele unui Caster Luminat, ca negrul unui Incub sau ca auriul unui Caster Întunecat. Dar între ea şi Lena exista o diferenţă majoră. Era Muritoare. Liv nu avea să devină un Caster Luminat sau Întunecat sau să fugă cu vreun tip care putea să-i sugă sângele sau să-i fure visele. Liv se pregătea să devină Gardian, dar şi atunci va fi tot un Observator. Ca şi mine, nu va face niciodată parte din lumea Casterilor. Nu îmi doream nimic mai mult atunci decât să fiu cât mai departe posibil de lumea aceea.

— Ethan?

Dar nu i-am răspuns. I-am dat la o parte părul blond strălucitor de pe faţă şi m-am aplecat, fiind foarte aproape de ea. Inspiră încet, iar buzele noastre erau atât de apropiate, încât îi simţeam respiraţia şi mirosul pielii, asemenea caprifoiului primăvara. Mirosea a ceai dulce şi cărţi vechi, de parcă ar fi fost dintotdeauna aici.

Mi-am trecut degetele prin părul ei şi i l-am prins la spate. Pielea ei era atât de moale şi de caldă, asemenea pielii unei Muritoare. Nu era niciun curent electric, niciun şoc. Puteam să ne sărutăm cât voiam. Dacă ne-am fi certat, nu ar fi fost niciun potop sau uragan, nici măcar o furtună. Nu aş fi găsit-o pe tavanul dormitorului. Ferestrele nu s-ar zgudui. Niciun test nu ar lua foc.

Liv îşi ridică faţa ca să o sărut. Mă dorea. *Nu lămâi şi rozmarin, ochi verzi sau păr negru. Ochi albaştri şi păr blond...*

Nu mi-am dat seama că eram Kelting, îndreptându-mă spre cineva care nu era acolo. M-am retras atât de repede, încât Liv nu a avut timp să reacţioneze.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să fac asta.

Lui Liv îi tremura vocea şi îşi puse mâna pe ceafă, acolo unde fuseseră mâinile mele înainte.

— Nu-i nimic.

Ba era ceva. I-am urmărit emoţiile din priviri – dezamăgire, ruşine şi regret.

— Nu e mare lucru.

Minţea. I se îmbujoraseră obrajii şi-şi coborî privirea în pământ.

— Eşti supărat pentru ceea ce s-a întâmplat cu Lena. Înţeleg.

— Liv, îmi…

Vocea lui Link întrerupse încercarea mea poetică de a-mi cere iertare.

— Hei, băiete. Frumoasă ieşire. Mersi că m-ai lăsat acolo. Se prefăcea că glumea, dar vocea era aspră. Cel puţin m-a aşteptat pisica ta. Lucille alerga în urma lui.

— Cum a ajuns aici?

M-am aplecat să o scarpin, iar ea începu să toarcă.

— Cine ştie? Pisica asta e la fel de nebună ca şi mătuşile tale de-a doua. Probabil că te-a urmărit.

Am început să mergem şi până şi Link simţi liniştea apăsătoare care se lăsase.

— Şi ce s-a întâmplat acolo? Lena era cu Băiatul Vampir sau cum?

Nu voiam să mă gândesc la asta, dar puteam să îmi dau seama că şi el încerca să nu se gândească la cineva anume.

Ridley nu numai că îi intrase pe sub piele. Îl domina.

Liv era cu câţiva paşi înaintea noastră, dar auzea ce vorbeam.

— Nu ştiu. Aşa părea. Nu mai avea rost să neg.

— Uşa ar trebui să fie chiar în faţă.

Liv mergea cu capul drept şi era cât pe ce să se împiedice de o piatră cubică. Îmi dădeam acum seama cât de ciudate erau lucrurile între noi. Cât de rău putea un tip să o dea în bară într-o zi? Probabil că eu stabilisem un nou record. Link îşi puse mâna pe umărul meu.

— Îmi pare rău, băiete. Asta e chiar…

Liv se opri atât de repede, încât niciunul dintre noi nu observă până când Link nu se ciocni de ea.

— Hei, MJ ce s-a întâmplat?

Link o lovi prietenos cu cotul. Dar ea nu se mişcă şi nici nu spuse nimic. Lucille rămase nemişcată, părul ridicându-i-se de teamă, cu ochii pironiţi de groază. I-am urmărit privirea să văd la ce se uita, dar habar nu aveam ce era.

Era o umbră care plutea asupra străzii, ascunzându-se sub o arcadă de piatră. Era amorfă, mai mult o ceaţă deasă, care se schimba constant, semănând cu ceva ce ar fi putut fi luat drept formă.

Era înfăşurat într-un fel de material, un fel de manta sau pelerină. Nu avea ochi, dar îmi dădeam seama că ne urmărea. Link făcu un pas în spate.

— Ce…

— Şşşt! şopti Liv.

— Nu-i atrage atenţia.

Culoarea i se scurse din obraji.

— Cred că este prea târziu, am şoptit eu.

Creatura, sau ce era ea, se mişcă puţin, apropiindu-se de stradă şi de noi.

Am luat-o de mână fără să mă gândesc. Am simţit ceva bâzâind şi mi-am dat seama că nu era mâna ei, ci inventia de la încheietura mâinii. Fiecare cifră de pe cadran se rotea. Liv se uită fix la el, desfăcând cureaua ca să vadă mai bine.

— Primesc interpretări nebuneşti, şopti ea.

— Credeam că tu ai inventat asta.

— Aşa este, şopti ea. Iniţial.

— Apoi ce s-a întâmplat? Ce înseamnă asta?

— Habar nu am.

Nu putea să-şi ia ochii de la aparat, dar umbra neagră se apropia de noi.

— Detest să vă deranjez când vă distraţi atât de bine cu ceasul ăla, dar ce este chestia aia? Un Transparent?

Ea-şi ridică privirea de la numerele care se roteau, iar mâna îi tremura în mâna mea.

— Ar fi fost bine. Este un Torţionar. Doar ce am citit despre ei. Nu am văzut niciodată unul şi speram nici să nu văd vreodată.

— Minunat. Ce-ar fi să o luăm la sănătoasa şi vorbim despre asta mai încolo?

Vedeam deja uşa, dar Link se întorsese deja, dornic să-şi încerce norocul cu Casterii Întunecaţi şi creaturile venite din Exile.

— Nu trebuie să fugi!

Liv îşi puse braţul pe umărul lui Link.

— Pot să călătorească, să dispară şi să apară oriunde mai repede decât clipeşti tu.

— Ca un Incub.

Ea dădu din cap.

— Asta ar explica de ce sunt atât de mulţi Transparenţi în Exile. Se poate să fie răspunsul unei perturbări a ordinii naturale a lucrurilor. Torţionarul este cel mai probabil această tulburare.

— Vorbeşte şi tu în engleză, engleza obişnuită.

Link se panica.

— Torţionarii fac parte din lumea demonilor, lumea Subterană. Ei sunt cel mai aproape de ceea ce înseamnă răul în lumea Casterilor sau în cea a Muritorilor.

Vocea lui Liv tremura.

Torţionarul se mişca încet, ca şi când ar fi fost împins de vânt. Dar nu se apropia. Părea că aştepta ceva.

— Nu sunt Transparenţi, stafii, cum le spuneţi voi. Torţionarii nu au o existenţă fizică decât dacă posedă o persoană vie. Trebuie să fie chemaţi de Dincolo de cineva foarte puternic, numai pentru cele mai mârşave sarcini.

— Deja suntem sub pământ.

Link nu-şi lua privirea de la Torţionar.

— Eu nu vorbesc de genul ăsta de loc subteran.

— Ce vrea de la noi?

Link încercă să arunce o privire pe stradă, calculând în gând distanţa până la Exile.

Torţionarul începu să se mişte, risipindu-se în ceaţă, apoi formând din nou o umbră.

— Cred că vom afla imediat.

Am strâns-o pe Liv de mână, care tremura în mâna mea.

Ceaţa neagră, Torţionarul însuşi, se năpusti înainte, ca o gură cu fălcile imense întredeschise. Un sunet puternic şi ascuţit izbucni din el. Era imposibil de descris – cumplit şi ameninţător ca un răcnet, dar înfricoşător ca un ţipăt.

Lucille şuieră, cu urechile lipite de cap. Sunetul crescu în intensitate, iar Torţionarul se ridică în aer de parcă ar fi

intenţionat să ne atace. Am împins-o pe Liv şi am încercat să-i protejez corpul cu al meu. Mi-am acoperit gâtul de parcă eram gata să fiu devorat de un urs grizzly, nu de un Demon care fură. M-am gândit la mama. Oare aşa se simţise ea când a ştiut că va muri? M-am gândit la Lena. Sunetul se auzea din ce în ce mai tare şi a fost urmat de un sunet familiar. Dar nu era al mamei mele sau al Lenei.

— Demon întunecat, supune-te nouă şi pleacă de aici!

Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut stând în spatele nostru, sub lampadar. Ea ţinea în faţă un lanţ cu mătănii şi oase, ca un crucifix, în timp ce ei stăteau alături, strălucitori şi luminoşi, citindu-li-se hotărârea în priviri.

Amma şi Iluştrii.

Nu pot să explic ce însemna să o văd pe Amma şi patru generaţii de spirite ale strămoşilor ei ridicându-se deasupra ei, asemenea feţelor din pozele vechi alb-negru. Am recunoscut-o pe Ivy din viziuni, cu pielea ei întunecată care strălucea, îmbrăcată într-o bluză pe gât şi o fustă de stambă. Dar arăta mult mai înfricoşătoare decât în viziunile mele, iar singura care părea şi mai cumplită stătea în dreapta ei, cu mâna pe umărul lui Ivy. Avea câte un inel pe fiecare deget şi purta o rochie lungă, care arăta de parcă ar fi fost cusută din eşarfe de mătase, având o pasăre mică brodată pe umăr. O aveam în faţă pe Prezicătoarea Sulla, iar pe lângă ea Amma părea o profesoară inocentă de la şcoala de duminică.

Mai erau încă două femei, cel mai probabil mătuşa Delilah şi Sora şi un bătrân cu faţa arsă de soare, care stătea în spate şi avea o barbă pe care şi Moise ar fi fost invidios. Unchiul Abner. Mi-aş fi dorit să am nişte curcan pentru el. Iluştrii strânseră cercul în jurul Ammei, rostind acelaşi vers iar şi iar în gullah, limba nativă familiei ei. Amma repeta acelaşi vers în engleză, scuturându-şi mătăniile şi oasele şi strigând către ceruri.

— Al răzbunării şi al mâniei, alătură-te celor Prinşi între Două Lumi, pregăteşte calea.

Torţionarul se ridică şi mai sus, ceaţa şi umbra învăluindu-i pe Amma şi pe Iluştrii. Ţipetele lui erau

asurzitoare, dar Amma nici măcar nu tresări. Închise ochii şi ridică vocea, înfruntând ţipătul demonic.

— *Al răzbunării şi al mâniei, alătură-te celor Prinşi între Două Lumi, pregăteşte calea.*

Sulla ridică braţul plin de brăţări, învârtind un băţ lung de care atârnau zeci de amulete, bălăngănindu-se încoace şi încolo printre degetele ei. Îşi luă mâna de pe umărul lui Ivy şi o puse pe Amma, pielea ei strălucitoare, străvezie, lucind în întuneric. Când cea de-a doua mână atinse umărul Ammei, Torţionarul scoase un ultim sunet şi apoi dispăru brusc în cerul nopţii. Amma se întoarse spre Iluştrii.

— Vă sunt recunoscătoare.

Iluştrii dispărură, de parcă nu fuseseră deloc acolo.

Probabil că ar fi fost mai bine dacă aş fi dispărut şi eu odată cu ei, pentru că mi-a fost de ajuns să-i arunc o singură privire Ammei ca să-mi dau seama că ne salvase ca să aibă plăcerea de a ne ucide ea însăşi. Cred că am fi avut mai multe şanse împotriva Torţionarului. Amma fierbea de mânie, cu ochii pe jumătate închişi, concentrându-se pe ţintele principale, eu şi Link.

— N.E.C.A.Z.U.R.I.

Ne înşfacă pe amândoi de guler, de parcă ne-ar fi putut arunca pe amândoi pe uşă dintr-o singură încercare.

— Adică, necaz. Griji. Agitaţie. Bătaie de cap. Vreţi să continui?

Am dat din cap.

— Ethan Lawson Wate. Wesley Jefferson Lincoln. Nu ştiu ce vă închipuiţi voi doi că aveţi ce căuta aici, în Tuneluri.

Arăta cu degetul ei osos spre noi, agitându-l de zor.

— Nu aveţi pic de minte, dar credeţi că sunteţi gata să vă luptaţi cu forţele Întunericului.

Link încercă să explice. Mare greşeală.

— Amma, nu încercam să ne luptăm cu forţele Întunericului. Serios. Doar…

Amma înaintă, iar degetul ei era acum la câţiva centimetri de ochii lui Link.

— Nu-mi spune tu mie ce s-a întâmplat. Când voi

termina cu voi, o să vă doriţi să-i fi spus mamei voastre ce făceaţi în pivniţa mea când aveaţi nouă ani.

Se dădu în spate până când atinse peretele de lângă uşă. Amma îl urmă pas cu pas.

— Povestea aceea este extrem de tristă.

Amma se întoarse către Liv.

— Iar tu te pregăteşti să devii Gardian. Dar nu ai mai multă minte decât ei. Îi laşi cu bună-ştiinţă pe băieţii ăştia să te târască în treaba lor periculoasă. Ai dat de necaz cu Marian.

Liv se dădu înapoi câţiva paşi.

Amma se întoarse către mine.

— Tu!

Era atât de furioasă, încât vorbea cu maxilarul încleştat.

— Crezi că nu ştiu ce pui la cale? Crezi că poţi să mă păcăleşti dacă sunt femeie bătrână? Ţi-ar lua trei vieţi să încerci. V-am găsit imediat ce Marian mi-a spus că sunteţi aici.

Nu am întrebat-o cum ne-a găsit. Fie că ne găsise cu ajutorul oaselor de pui, al cărţilor de tarot sau al Iluştrilor, avea ea metodele ei. Amma era fiinţa cea mai apropiată de Supranatural, fără să fie de fapt, o astfel de fiinţă.

N-am privit-o direct în ochi. Era ca şi atunci când eviţi atacul unui câine. Fără contact vizual. Am mers mai departe, iar Link se uita înapoi la Amma după fiecare pas. Liv mergea în spatele nostru, nedumerită. Ştiam că nu se aşteptase să dăm de un Torţionar, dar apariţia Ammei a fost mai mult decât putea să suporte.

Amma mergea târşâit în spatele nostru, vorbind în sinea ei sau cu Iluştrii. Cine ştia?

— Credeţi că sunteţi singurii care pot să găsească ceva? Nu trebuie să fii un Caster ca să vezi ce puneţi voi, nătăfleţilor, la cale.

Auzeam oasele ciocnindu-se de mătănii.

— De ce crezi că mi se spune Observator? Pentru că îmi dau seama de necazurile în care intraţi imediat după ce faceţi asta.

Mai dădea încă din cap atunci când dispăru pe uşă, fără

să aibă nici măcar un fir de praf pe mâneci sau rochia şifonată. Ceea ce simţisem a fi o groapă de iepure atunci când coborâsem, era acum o scară largă, de parcă s-ar fi dilatat de dragul Ammei.

— Să te lupţi cu un Torţionar… de parcă nu era destul de greu oricum să ai grijă de copilul ăsta…

Adulmeca la fiecare pas. Făcu asta tot drumul. Am lăsat-o pe Liv în drumul nostru prin Tuneluri, dar eu şi cu Link am mers mai departe. Nu voiam să fim prea aproape de degetul acela sau de acele mătănii.

Revelaţii

Soarele deja răsărise când m-am târât înapoi în pat. Aveam şi mai multe explicaţii de dat când voi da ochii cu Amma, dar aveam sentimentul că Marian nu se aştepta să ajung la muncă la timp. Şi ea se temea de Amma ca oricine altcineva. Mi-am scos pantofii şi am adormit înainte să aşez capul pe pernă.

O lumină orbitoare.

Eram copleşit de lumină. Sau era întuneric?

Mă dureau ochii, de parcă m-aş fi uitat prea mult la soare, creând puncte negre. Puteam doar să descifrez o siluetă, care bloca lumina. Nu-mi era teamă. Cunoşteam bine această umbră, talia subţire, mâinile cu degetele delicate. Fiecare şuviţă, răsucindu-se în bătaia Adierii Casterilor. Lena înaintă, ajungând la mine. Urmăream, îngheţat, cum mâinile ei treceau din întuneric în lumina care mă veghea. Lumina i se strecura pe braţe, până ajunse la talie, umeri, piept.

Ethan.

Întunericul încă îi acoperea faţa, dar degetele ei mă atingeau, mişcându-se de-a lungul umerilor, gâtului şi, în cele din urmă, de-a lungul feţei. I-am aşezat mâna pe obrazul meu şi o simţeam arzând, deşi nu din cauza căldurii, ci a frigului.

Aici sunt, L.

Te-am iubit, Ethan. Dar trebuie să plec.

Ştiu.

Îi vedeam pleoapele ridicându-se în întuneric, dezvăluind un luciu auriu – ochii blestemului. Ochii unui Caster Întunecat.

Şi eu te-am iubit, L.

Am întins mâna şi i-am închis încet ochii. Răcoarea mâinii ei dispăru de pe faţa mea. Mi-am ferit privirea şi m-am forţat să mă trezesc.

Eram gata să înfrunt mânia Ammei când am coborât. Tata plecase la Shop & Steal să ia ziarul şi eram doar noi doi. Noi trei dacă o puneam la socoteală şi pe Lucille, care se uita fix la hrana ei uscată din castron, ceva ce probabil nu mai văzuse până atunci. Cred că Amma era supărată şi pe ea.

Amma stătea în dreptul cuptorului, scoţând o plăcintă. Masa era pusă, dar nu pregătise micul dejun. Nu erau nici cereale, nici ouă şi nici măcar o felie de pâine prăjită. Era mai rău decât îmi imaginasem. Ultima dată când făcuse plăcintă de dimineaţă în loc de micul dejun tradiţional fusese în ziua următoare aniversării Lenei şi înainte de asta, a doua zi după moartea mamei mele. Amma frământa coca de parcă ar fi concurat pentru un premiu. Din furia ei ieşeau destule prăjituri cât să hrănească toţi baptiştii şi metodiştii la un loc. Speram că toată furia se revărsase în aluatul din dimineaţa asta.

— Îmi pare rău, Amma. Nu ştiu ce voia creatura aia de la noi.

Trânti uşa cuptorului, închizând-o, cu spatele la mine.

— Bineînţeles că nu ştii. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, dar asta nu te-a împiedicat să-ţi bagi nasul chiar şi în lucrurile care nu te privesc. Nu-i aşa?

Luă castronul, amestecând conţinutul cu Ameninţarea cu un Singur Ochi, de parcă nu o folosise ca să o facă pe Ridley să o asculte cu o zi în urmă.

— M-am dus acolo să o caut pe Lena. Şi-a tot petrecut timpul cu Ridley şi cred că a dat de necaz.

Amma se întoarse către mine.

— Crezi că e în pericol? Ai măcar vreo idee despre ce era creatura aia? Cea care era gata să vă ia cu ea în Lumea de Dincolo?

Amesteca nebuneşte.

— Liv zicea că era un Torţionar şi că fusese chemat de

cineva puternic.

— Şi Întunecat. Cineva care nu vrea ca tu şi prietenii tăi să umblaţi prin Tunelurile alea.

— Cine ar vrea ca noi să nu intrăm acolo? Sarafine şi Hunting? De ce?

Amma trânti castronul pe tejghea.

— De ce? De ce pui mereu atâtea întrebări despre lucruri care nu te privesc? Cred că este vina mea. Te-am lăsat să mă oboseşti cu toate acele întrebări, când nici măcar nu erai destul de înalt să priveşti peste tejghea.

Dădu din cap.

— Ăsta e un joc prostesc. Nu poate să existe un câştigător.

Minunat. Şi mai multe ghicitori.

— Amma, la ce te referi?

Arătă iar cu degetul spre mine, aşa cum făcuse cu o noapte în urmă.

— Nu ai ce să cauţi în Tuneluri, auzi? Lena e în pericol şi îmi pare rău pentru ea, dar trebuie să se descurce singură. Nu poţi să faci nimic. Aşa că stai departe de Tuneluri. Sunt acolo lucruri mult mai rele decât Torţionarii.

Amma se întoarse la plăcinta ei, turnând umplutura din castron în tavă. Discuţia se încheiase.

— Acum du-te la muncă, şi rămâi cu picioarele pe pământ.

— Da, să trăiţi!

Nu-mi plăcea să o mint pe Amma, dar din punct de vedere tehnic nu făceam asta. Sau cel puţin asta îmi spuneam în sinea mea. Mă duceam la muncă. Imediat după ce mă opream întâi la Ravenwood. După noaptea trecută, nu mai era nimic de spus şi totuşi mai erau atât de multe. Aveam nevoie de răspunsuri. Oare de cât timp mă minţise şi se furişase pe la spatele meu? De la înmormântare, de prima dată când i-am văzut împreună? Sau din ziua în care ea făcuse o poză motocicletei lui în cimitir? Era vorba de luni, săptămâni sau zile? Aceste diferenţe contau pentru un băiat. Până aveam să aflu, mă rodea însă în interior, pe mine şi puţinul de mândrie care îmi mai rămăsese.

Pentru că problema era următoarea: o auzisem până la capăt. Ea rostise cuvintele şi o văzusem cu John. *Nu vreau să fii aici, Ethan.* Se terminase. Singurul lucru la care nu mă aşteptasem.

Am tras în faţa porţilor diforme de fier de la Ravenwood şi am oprit motorul. Stăteam în maşină cu geamurile ridicate, deşi era deja înăbuşitor afară. Căldura avea să devină sufocantă în câteva minute, dar nu puteam să mă mişc. Am închis ochii, ascultând greierii. Dacă nu aş fi ieşit din maşină, nu aş fi aflat. Nu ar fi trebuit să intru cu maşina pe porţile acelea. Cheia era încă în contact. Puteam să o întorc şi să revin la bibliotecă.

Atunci nu s-ar întâmpla nimic.

Am răsucit cheia şi radioul porni. Nu era pornit când am oprit maşina. Recepţia maşinii Volvo era mai bună decât a Beaterului, dar am reuşit să descifrez ceva.

Şaptesprezece luni, şaptesprezece sfere,
Luna apare înainte de ivirea ei,
Inimile vor începe să bată
Şi stelele vor prinde viaţă,
Una se va frânge, alta va seca…

Motorul muri şi muzica odată cu el. Nu înţelesesem partea referitoare la lună, cu excepţia faptului că se apropia, ceea ce ştiam deja. Şi nu avea nevoie de cântec ca să îmi spună care dintre noi va pleca.

Când am deschis în cele din urmă uşa, căldura înăbuşitoare din Carolina părea un duş rece în comparaţie cu arşiţa din maşină. Porţile scârţâiră când m-am strecurat înăuntru. Cu cât mă apropiam mai mult de casă, cu atât arăta mai jalnic acum, că Macon nu mai era acolo. Era mai rău decât ultima dată când fusesem aici.

Am urcat scările verandei, ascultând fiecare scândură scârţâind sub picioarele mele. Oriunde mă uitam, Lena era singurul lucru pe care îl vedeam. Încerca să mă convingă să mă duc acasă în prima seară în care îl întâlnisem pe

Macon, stând pe trepte în costumul ei portocaliu, cu o săptămână înainte de ziua ei. O parte din mine voia să meargă până la Greenbrier la mormântul lui Genevieve ca să mi-o pot aminti pe Lena ghemuită lângă mine, cu un dicţionar latin vechi încercând să descifreze *Cartea Lunilor.*

Dar toate astea erau închipuiri acum. Am studiat sculpturile de pe uşă şi am regăsit familiara lună Caster. Am atins cu degetele lemnul fisurat în dreptul pragului de sus şi am şovăit. Nu ştiam cât de bine-venit voi fi, dar am apăsat oricum. Uşa se deschise şi mătuşa Del îmi zâmbi.

— Ethan! Speram să treci pe aici înainte să plecăm. Mă strânse repede la piept, îmbrăţişându-mă.

Înăuntru era întuneric. Am observat un munte de valize lângă scări. Majoritatea mobilierului era acoperit cu cearşafuri, iar jaluzelele erau trase. Era adevărat. Chiar plecau. Lena nu spusese nimic despre călătorie din ultima zi de şcoală şi aproape uitasem, cu tot ceea ce se întâmplase. Cel puţin, asta voiam. Lena nici măcar nu spusese că îşi făceau bagajele. Erau multe lucruri pe care nu le mai spunea deloc.

— De asta eşti aici, nu?

Mătuşa Del mă privi chiorâş, încurcată.

— Să-ţi iei rămas-bun?

Asemenea unui palimpsest, nu putea să discearnă timpul exact, aşa că mereu părea un pic pierdută. Putea să vadă tot ceea ce se întâmplase sau se va întâmpla într-o cameră din clipa în care intra în ea, dar vedea totul odată. Câteodată mă întrebam ce vedea atunci când intram eu în această cameră. Poate nu voiam să ştiu.

— Da, voiam să îmi iau rămas-bun. Când plecaţi?

Reece punea în ordine cărţile din sufragerie, dar puteam să o văd privindu-mă furios. Mi-am ferit privirea, din obişnuinţă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Reece să-mi citească pe chip tot ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

— Nu mai devreme de duminică, dar Lena nici măcar nu şi-a făcut bagajul, spuse Reece.

Două zile. Pleca peste două zile, iar eu nu ştiam. Oare avea de gând să-şi ia rămas-bun? Am lăsat capul în jos şi am intrat în salon să o salut pe Gramma. Stătea nemişcată în balansoarul ei, cu o ceaşcă de ceai şi un ziar, de parcă agitaţia matinală nu o privea deloc. Zâmbi, împăturind ziarul în două. Bănuisem că era *Stele şi Dungi,* dar era scris într-o limbă pe care nu o recunoşteam.

— Ethan. Mi-ar plăcea să vii cu noi. O să-mi fie dor de tine şi sunt sigură că Lena va număra zilele până ne vom întoarce.

Se ridică de pe scaun şi mă îmbrăţişă.

Poate că Lena va număra zilele, dar nu din motivul pentru care credea Gramma. Familia ei nu mai ştia ce se întâmpla cu noi, sau cu Lena de fapt. Aveam o presimţire că nu ştiau că ea umblă prin cluburile subterane ale Casterilor, cum ar fi Exile, sau că merge cu John pe motorul său, Harley. Poate că nu ştiau nimic despre John Breed.

Mi-am amintit de prima dată când am văzut-o pe Lena, de lunga listă a locurilor în care trăise, de prietenii pe care nu-i avusese niciodată, de şcolile la care nu putuse niciodată să meargă. Mă întrebam dacă se întorcea la o astfel de viaţă.

Gramma mă privea fix. Îşi puse o mână pe obrazul meu. Era moale, asemenea mănuşilor pe care le purtau Surorile la biserică.

— Te-ai schimbat, Ethan.

— Poftim?

— Nu pot să îmi dau seama, dar ceva e diferit.

Mi-am ferit privirea. Nu avea rost să mă prefac. Îşi va da seama că nu mai era nimic între mine şi Lena, dacă nu făcuse deja asta.

— Nu eu sunt cel care s-a schimbat, doamnă.

Se aşează iar, luându-şi din nou ziarul.

— Prostii. Toată lumea se schimbă, Ethan. Aşa este viaţa. Acum du-te şi spune-i nepoatei mele să-şi facă bagajul. Trebuie să plecăm înainte să vină mareea şi să rămânem izolaţi aici. Zâmbi de parcă eu aş fi înţeles

gluma. Doar că nu înţelesesem nimic.

Uşa de la camera Lenei era întredeschisă. Pereţii, tavanul, mobilele – totul era negru. Pereţii nu mai erau acoperiţi cu poezii. Versurile erau acum scrijelite cu cretă albă. Uşile dulapului erau acoperite cu aceeaşi frază scrisă peste tot: *fugindcasărămănneclintit fugindcasărămânneclintitfugindcasărămânneclintit.* M-am uitat fix la cuvinte, separându-le aşa cum trebuia să fac mai înainte, când era vorba de scrisul Lenei. Imediat ce am făcut asta, le-am recunoscut ca fiind versurile unui cântec vechi al formaţiei U2 şi mi-am dat seama cât de adevărate erau de fapt.

Asta făcuse Lena în tot acest timp, în fiecare secundă ce a urmat morţii lui Macon.

Ryan, verişorul ei mai mic, stătea pe pat, ţinând faţa Lenei în palme. Ryan era un Taumaturg şi îşi folosea puterile de vindecare atunci când cineva suferea cumplit. De regulă, eu eram acela, dar astăzi era Lena.

Am recunoscut-o cu greu. Arăta de parcă nu dormise o noapte întreagă. Purta un tricou foarte mare, de un negru şters pe post de cămaşă de noapte. Părul era încurcat, ochii roşii şi umflaţi.

— Ethan!

Din clipa în care Ryan mă văzu, redeveni un copil normal, îmi sări în braţe, iar eu l-am îmbrăţişat, în timp ce picioarele i se balansau dintr-o parte în alta.

— De ce nu vii cu noi? Reece o să facă pe şeful toată vara şi nici Lena nu mai este amuzantă.

— Trebuie să rămân aici să am grijă de Amma şi de tatăl meu, Puiule Mic.

L-am lăsat pe Ryan jos, încet. Lena părea nervoasă. Se aşează pe patul nefăcut, cu picioarele strânse sub ea, şi-i făcu lui Ryan semn să plece.

— Ieşi! Te rog!

Ryan se strâmbă.

— Dacă voi doi faceţi ceva respingător şi aveţi nevoie de mine, sunt jos.

Ryan îmi salvase viaţa în câteva rânduri când eu şi Lena

mersesem prea departe, iar curentul dintre noi era gata, gata să-mi oprească inima. Lena nu va avea niciodată problema asta cu John Breed. Mă întrebam dacă ea purta acum tricoul lui.

— Ce faci aici, Ethan?

Lena se uita fix în tavan, iar eu îi urmăream privirea îndreptându-se către cuvintele de pe pereţi. Nu puteam să o privesc. *Când îţi ridici privirea/ Vezi cerul albastru a ceea ce ar putea să fie/ Sau întunericul a ceea ce nu va fi niciodată/ Mă vezi pe mine?*

— Vreau să vorbim despre noaptea trecută.

— Adică vrei să îmi spui de ce mă urmăreai?

Avea o voce aspră, ceea ce mă întristă.

— Nu te urmăream. Te căutam pentru că eram îngrijorat. Dar văd că asta ar putea să fie un inconvenient din moment ce tu erai ocupată să te cuplezi cu John. Lena îşi încleştă maxilarul şi se ridică, tricoul atingându-i uşor genunchii.

— Eu şi John suntem doar prieteni. Nu ne cuplam.

— Aşa te agăţi de toţi prietenii tăi?

Lena se apropie de mine, vârfurile buclelor murdare ridicându-se încet de pe umeri. Candelabrul care atârna din mijlocul tavanului începu să se legene uşor.

— Tu încerci să-i săruţi pe toţi prietenii tăi?

Mă privi drept în ochi.

Am văzut o scânteie, apoi întuneric. Becurile candelabrului se sparseră, cioburi mici căzând pe pat. Auzeam ploaia de pe acoperiş.

— Ce…?

— Nu te deranja să minţi, Ethan. Ştiu ce făceaţi tu şi colega ta de la bibliotecă la ieşirea din Exile.

Vocea pe care o auzeam era aspră şi amară.

Te-am auzit. Erai Kelting. Ochi albaştri şi păr blond? Îţi sună cunoscut?

Avea dreptate. Eram Kelting, iar ea auzise fiecare cuvânt.

Nu se întâmplase nimic.

Candelabrul se prăbuşi pe pat, ratându-mă cu câţiva

centimetri. Podeaua părea să se surpe sub picioarele mele. Mă auzise.

Nu s-a întâmplat nimic? Credeai că nu voi afla? Credeai că nu voi simţi nimic?

Era mai rău decât s-o priveşti pe Reece în ochi. Lena putea să vadă totul şi nu avea nevoie de puterile ei pentru a face asta.

— Mi-am pierdut cumpătul când te-am văzut cu tipul ăla, John, şi nu mai gândeam corect.

— Poţi să-ţi spui ţie asta, dar totul se întâmplă cu un motiv. Erai gata să o săruţi şi ai făcut asta pentru că aşa ai vrut.

Poate voiam doar să te enervez pentru că te-am văzut cu altcineva.

Ai grijă ce-ţi doreşti.

Îi cercetam faţa, cercurile negre din jurul ochilor, tristeţea.

Ochii verzi pe care îi iubisem atât de mult dispăruseră – se schimbaseră în ochii aurii ai unui Caster Întunecat.

Ce faci aici, Ethan?

Nu mai ştiu nici eu.

Lena se întrista o clipă, dar îşi reveni.

— Mureai să spui asta, nu? Acum poţi să fugi cu micuţa ta Muritoare fără să te mai simţi vinovat.

Spusese Muritoare de parcă nu suporta acest cuvânt.

— Pun pariu că abia aştepţi să-ţi petreci timpul cu ea la lac.

Lena fierbea. Începură să cadă bucăţi mari din tavan, din locul din care căzuse înainte candelabrul. Orice durere pe care ar fi simţit-o era acum înlocuită de furie.

— Te vei întoarce în echipa de baschet până la începutul şcolii, iar ea se poate alătura echipei de majorete. Emily şi Savannah o vor adora.

Am auzit un alt zgomot, apoi o altă bucată de tavan căzu la pământ lângă mine.

Am simţit că mi se strânge sufletul. Lena se înşela, dar eu nu puteam să nu mă gândesc cât de uşor ar fi să mă întâlnesc cu o fată obişnuită, o Muritoare.

Am ştiut mereu că asta îţi doreşti. Acum poţi s-o ai.

Un alt pocnet şi eram plin de praf alb din tavanul ei care se prăbuşise, iar în jurul meu zăceau împrăştiate bucăţi peste tot.

Lena începu să plângă.

Nu asta am vrut să spun şi ştii bine asta.

Da? Tot ce ştiu e că nu ar trebui să fie atât de greu. Nu ar trebui să fie atât de greu să iubeşti pe cineva.

Nu m-a interesat niciodată asta.

Simţeam că dispare, îndepărtându-mă din mintea şi din inima ei.

— Locul tău e alături de cineva ca tine, iar al meu, de cineva ca mine, cineva care înţelege prin ce trec. Nu mai sunt persoana care eram acum câteva luni, dar cred că ştim amândoi asta.

De ce nu poţi să nu te mai pedepseşti, Lena? Nu a fost vina ta. Nu puteai să îl salvezi.

Nu ştii despre ce vorbeşti.

Ştiu că tu crezi că este vina ta că unchiul tău a murit şi te pedepseşti, torturându-te.

Nu există pedeapsă pentru ce am făcut eu.

Se întoarse cu spatele.

Nu fugi.

Nu fug. Sunt deja departe.

Îi auzeam cu greu vocea în mintea mea. M-am apropiat de ea. Nu conta ce făcuse sau dacă lucrurile se terminaseră între noi. Nu puteam să o văd făcându-şi rău. Am strâns-o la piept şi am îmbrăţişat-o de parcă s-ar fi înecat, iar eu voiam doar să o scot din apă. Îi simţeam fiecare bucăţică rece pe pieptul meu. Îmi atinse uşor degetele cu ale ei. Deja nu îmi mai simţeam pieptul acolo unde se afla faţa ei.

Nu contează dacă suntem împreună sau nu. Nu eşti unul dintre ei, L.

Dar nu sunt nici una dintre ai tăi.

Ultimele cuvinte semănau cu o şoaptă. Mi-am trecut mâinile prin părul ei. Nicio parte din mine nu voia să o lase să plece. Cred că plângea, dar nu puteam să îmi dau

seama sigur. Uitându-mă la tavan, ultimele bucăţi de ipsos din jurul găurii începură să se crape într-o mie de fisuri de parcă tot restul acoperişului era gata să cadă oricând.

— Deci asta e?

Aşa era, dar nu voiam să-mi răspundă. Voiam să mai rămân în acest moment încă puţin. Voiam să rămân cu ea şi să mă prefac că mai era încă a mea.

— Familia mea pleacă în două zile. Eu nu voi mai fi aici mâine, când se vor trezi.

— L, nu poţi…

Îmi acoperi buzele.

— Dacă m-ai iubit vreodată, şi ştiu asta, lasă-mă în pace. Nu voi mai permite să moară din cauza mea oameni la care ţin.

— Lena!

— Ăsta este blestemul meu. Al meu. Lasă-mă să suport eu asta.

— Şi dacă refuz?

Mă privi, iar faţa i se întunecă brusc.

— Nu ai de ales. Dacă vii mâine la Ravenwood, îţi garantez că nu vei mai avea chef de vorbă. Şi nici nu vei mai putea să faci asta.

— Vrei să spui că o să mă vrăjeşti?

Între noi doi era o graniţă nerostită pe care ea nu o trecuse niciodată.

Zâmbi şi-şi puse degetul pe buzele mele.

— *Silentium.* Latinescul pentru „linişte“, ceea ce vei auzi dacă încerci să spui cuiva că plec înainte să fac asta.

— Nu ai face asta.

— Tocmai am făcut-o.

În sfârşit. A ajuns aici. Singurul lucru care mai rămăsese între noi era puterea inimaginabilă pe care ea nu o folosise niciodată împotriva mea. Ochii îi ardeau cu flăcări aurii, strălucitoare. Nu era nicio umbră de verde. Ştiam că vorbea serios.

— Jură-mi că nu te vei întoarce aici.

Lena îmi alunecă din braţe şi se îndepărtă de mine. Nu voia ca eu să-i mai văd ochii, iar eu nu suportam să mă uit

la ei.

— Jur.

Nu spuse nimic. Dădu din cap şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. Până să ies, începu deja să cadă tencuiala.

M-am mai plimbat o dată pe holurile de la Ravenwood. Cu cât înaintam, cu atât casa devenea din ce în ce mai întunecată. Lena urma să plece. Macon nu mai era. Toţi plecau, iar casa era părăsită. Mi-am trecut degetele peste balustrada lustruită, de mahon. Voiam să-mi amintesc de mirosul lacului, de atingerea moale a lemnului bătrân, poate de mirosul abia perceptibil al trabucurilor importate ale lui Macon, de iasomie, de portocalii cu pulpă roşie şi de cărţi.

M-am oprit în faţa uşii dormitorului lui Macon. Pictată în negru de sus până jos, ar fi putut fi orice uşă din casă. Dar nu era orice uşă, iar Boo dormea în faţa ei, aşteptându-şi stăpânul care nu mai venea. Nu mai semăna deloc cu un lup, era un simplu câine. Era la fel de pierdut ca şi Lena fără Macon. Îşi ridică privirea spre mine, urnindu-şi cu greu capul.

Am pus mâna pe mâner şi am deschis uşa. Camera lui Macon era exact aşa cum mi-o aminteam. Nimeni nu îndrăznise să acopere cu un cearşaf absolut nimic. Baldachinul de abanos din centrul camerei strălucea, de parcă fusese lăcuit de o mie de ori de Casă sau Bucătărie, personalul invizibil de la Ravenwood. Jaluzele negre făceau camera să pară complet întunecată, aşa că era imposibil să îţi dai seama dacă era zi sau noapte.

În sfeşnice erau lumânări negre şi de tavan atârna un candelabru negru, din fier forjat. Am recunoscut modelul Casterilor gravat pe fier. La început nu puteam să îmi dau seama de ce îmi pare cunoscut, dar apoi mi-am amintit. Îl văzusem la Ridley, şi la John Breed, şi în Exile. Semnul unui Caster Întunecat. Tatuajul pe care îl aveau toţi. Fiecare arăta diferit şi totuşi nu putea să fie confundat. Mai mult un semn decât un tatuaj, de parcă ar fi fost ars pe pielea lor, şi nu desenat cu cerneală.

M-am cutremurat şi am luat un obiect mic de pe măsuţa de toaletă. Era o fotografie înrămată, cu Macon şi o femeie. Îl vedeam pe Macon stând lângă ea, dar era întuneric şi nu puteam să descifrez conturul siluetei, semăna cu o umbră prinsă pe film. Mă întrebam dacă era Jane.

Oare câte secrete luase Macon cu el în mormânt? Am încercat să pun rama la loc, dar era atât de întuneric, încât am calculat greşit distanţa şi a căzut! Când m-am aplecat să o iau, am observat că un colţ al covorului era îndoit. Semăna exact cu covorul pe care îl văzusem în camera lui Macon în Tuneluri. L-am ridicat şi sub el era un dreptunghi perfect decupat în podea.

Era o altă intrare în Tuneluri. Am împins puţin şi s-a deschis. Puteam să văd în biroul lui Macon, dar nu erau scări, iar podeaua de piatră părea prea departe ca să sar jos fără să risc să mă lovesc la cap. Mi-am amintit de uşa acoperită de la *Lunae Libri.* Nu aveam cum să aflu decât dacă încercam. M-am ţinut de marginea patului şi am păşit cu grijă. M-am împiedicat pentru o clipă, apoi am simţit ceva tare sub picior. O treaptă. Deşi nu o vedeam, simţeam scara de lemn care scârţâia uşor sub picioare. Câteva secunde mai târziu, stăteam pe podeaua de piatră a cabinetului lui Macon.

Nu-şi petrecuse toate zilele dormind, ci în Tuneluri, probabil cu Marian. Mi-i imaginam pe cei doi căutând legende vechi, neştiute despre Casteri, vorbind despre construcţia grădinilor înainte de război, bând ceai. Probabil că ea petrecuse mai mult timp cu Macon decât oricine altcineva, cu excepţia Lenei.

Mă întrebam dacă Marian era femeia din poză, iar numele ei era, într-adevăr, Jane. Nu mă gândisem la asta până acum, dar ar explica foarte multe lucruri. De ce în cabinetul lui Macon se aflau teancuri de pachete maro pentru bibliotecă. De ce un profesor de la Duke se ascundea, dându-se drept bibliotecar, chiar şi drept Gardian, într-un oraş ca Gatlin. De ce Marian şi Macon erau nedespărţiţi atâta timp, cel puţin pentru un Incub

retras care nu mergea nicăieri.

Poate se iubiseră toţi aceşti ani. M-am uitat prin cameră până când am văzut cutia de lemn care conţinea toate gândurile şi secretele lui Macon. Era pe raftul pe care o lăsase Marian. Am închis ochii şi m-am întins după ea…

Era exact lucrul pe care Macon şi-l dorea cel mai mult şi în acelaşi timp să o mai vadă pe Jane o ultimă dată. Trecuseră săptămâni de când nu o mai văzuse, dacă nu socoteai şi nopţile în care o urmase acasă de la bibliotecă, urmărind-o de la distanţă, dorindu-şi s-o poată atinge.

Nu acum, când Transformarea era atât de aproape. Dar era aici, deşi îi spusese să stea deoparte.

— Jane, trebuie să pleci de aici. Nu eşti în siguranţă.

Merse încet în cameră, îndreptându-se spre el.

— Tu nu înţelegi? Nu pot să stau deoparte.

— Ştiu. O trase către el şi o sărută o ultimă dată.

Macon scoase ceva dintr-o cutiuţă din spatele dulapului. Puse obiectul în mâna lui Jane şi îi strânse degetele în jurul lui. Era rotund şi neted, o sferă perfectă. Îi cuprinse palma cu mâna lui şi vorbi pe un ton grav.

— Nu te voi putea proteja după Transformare, nu de ceea ce reprezintă cea mai mare ameninţare pentru siguranţa ta. De mine.

Macon se uită la mâinile lor, aşezând încet obiectul pe care îl ascunsese cu atâta grijă.

— Dacă se va întâmpla ceva şi vei fi în pericol, foloseşte asta.

Jane desfăcu palma.

Sfera era neagră şi opalescentă, ca o perlă. Dar, privind-o, aceasta începu să se schimbe şi să strălucească. Simţea zgomotul făcut de micile ei vibraţii.

— Ce este?

Macon se dădu înapoi de parcă nu voia să atingă

globul, acum că prinsese viaţă.

— Este un Arc Luminos.

— La ce foloseşte?

— Dacă va veni o vreme când voi fi un pericol pentru tine, vei fi complet lipsită de apărare. Nu vei putea să mă ucizi sau să îmi faci rău. Doar un alt Incub poate să facă asta.

Privirea lui Jane se întunecă. Vocea ei deveni acum o şoaptă.

— Nu aş putea să-ţi fac rău niciodată.

Macon întinse mâna şi-i atinse uşor faţa.

— Ştiu, dar chiar dacă ai vrea, ar fi imposibil. Un Muritor nu poate să ucidă un Incub. De aceea ai nevoie de un Arc Luminos. Este singurul lucru care poate pune stăpânire pe cineva ca mine. Singurul fel în care ai putea să mă opreşti dacă…

— Cum adică să pună stăpânire?

Macon se întoarse.

— Este ca o cuşcă, Jane. Singura cuşcă ce poate să ne reţină.

Jane se uită la globul întunecat care strălucea în palma ei. Acum, că ştia ce era, simţea că o ardea, făcându-i o gaură în palmă şi în suflet. Îi dădu drumul pe birou, iar globul se rostogoli, luciul lui pălind.

— Crezi că te voi întemniţa în chestia aia ca pe un animal?

— Voi fi mai rău decât un animal.

Lacrimile curgeau pe faţa lui Jane, prelingându-i-se pe buze. Îl prinse pe Macon de braţ, forţându-l să o privească.

— Cât vei sta acolo?

— Cel mai probabil, pentru totdeauna.

Ea dădu din cap.

— N-am s-o fac. Nu te-aş condamna niciodată la aşa ceva.

Ochii lui Macon se umplură de lacrimi, deşi Jane ştia că asta era imposibil. Nu putea să verse lacrimi şi totuşi ea putea să jure că le vedea strălucind.

— Dacă ai păţi ceva, dacă ţi-aş face rău, m-ai condamna la un destin, o eternitate mult mai îngrozitoare decât orice aş putea să găsesc aici.

Macon luă Arcul Luminos, ţinându-l deasupra lor.

— Dacă va veni momentul când va trebui să-l foloseşti, trebuie să îmi promiţi că vei face asta.

Jane îşi înăbuşi lacrimile, iar vocea îi tremura.

— Nu ştiu dacă…

Macon îşi sprijini fruntea de fruntea ei.

— Promite-mi, Janie. Dacă mă iubeşti, promite-mi.

Jane îşi îngropă faţa în gâtul lui rece. Inspiră adânc.

— Promit.

Macon ridică privirea şi se uită peste umărul ei.

O promisiune este o promisiune, Ethan.

M-am trezit stând întins pe un pat. Lumina pătrundea pe un geam, şi mi-am dat seama că nu mai eram în cabinetul lui Macon. M-am uitat la tavan, dar nu mai era niciun candelabru negru, aşa că nu mai eram nici în camera lui de la Ravenwood.

M-am ridicat, ameţit şi tulburat. Eram în propriul pat, în camera mea. Fereastra era deschisă, iar lumina dimineţii îmi bătea în ochi. Cum leşinasem şi ajunsesem aici câteva ore mai târziu? Ce se întâmplase cu spaţiul şi timpul dintre aceste momente? Ce Caster sau Incub era destul de puternic să facă asta?

Viziunile nu mă afectaseră niciodată aşa. Atât Abraham, cât şi Macon mă văzuseră. Cum era posibil? Ce încerca Macon să îmi spună? De ce voia ca eu să am aceste viziuni? Nu înţelegeam nimic, cu excepţia unui singur lucru. Fie viziunile se schimbau, fie eu mă schimbam. Lena se asigurase de asta.

Moştenirea

Nu m-am apropiat de Ravenwood, aşa cum promisesem. Dimineaţa deja nu mai ştiam unde era Lena sau încotro se îndrepta. Mă întrebam dacă John şi Ridley erau cu ea.

Singurul lucru pe care îl ştiam era că Lena aşteptase toată viaţa să îşi ia destinul în mâini – să găsească o modalitate să se afirme, în ciuda blestemului. Nu eram eu acela care să îi stea în drum acum. Şi, aşa cum spusese şi ea, nu avea să mă lase.

Ceea ce mă lăsa pe mine cu destinul meu: să zac toată ziua în pat şi să-mi plâng de milă. Eu şi comicsurile mele, orice, dar nu *Aquaman.*

Dar Gatlin avusese alte planuri.

Bâlciul însemna o zi de concursuri şi plăcinte şi o noapte în care să-ţi găseşti pe cineva, dacă aveai noroc. Ziua Morţilor însemna cu totul altceva. Era o tradiţie în Gatlin. În loc să-ţi petreci ziua în pantaloni scurţi şi şlapi la bâlci, toţi locuitorii oraşului erau la cimitir, îmbrăcaţi în hainele cele mai bune de duminică, aducând omagii rudelor lor decedate, dar şi altora. Lăsând la o parte că Ziua Morţilor era o sărbătoare catolică ce se ţinea în noiembrie.

În Gatlin făceam lucrurile în felul nostru. Aşa că am transformat-o în ziua noastră de pomenire, vină şi competiţie generală cu privire la cine putea să adune cele mai multe flori de plastic şi cei mai mulţi îngeri pe mormintele strămoşilor.

Toţi ieşeau de Ziua Morţilor: baptişti, metodişti, chiar şi evanghelиştii şi penticostalii. Singurii oameni care nu apăreau la cimitir erau Amma, care îşi petrecea Ziua Morţilor pe parcela de pământ a familiei ei din Golful Wader, şi Macon Ravenwood. Mă întrebam dacă cei doi petrecuseră vreodată Ziua Morţilor împreună, în mlaştini,

alături de Iluştri. Mă îndoiam de asta. Nu puteam să mi-l imaginez pe Macon sau pe Iluştri apreciind florile de plastic.

Mă întrebam în ce măsură Casterii aveau propria versiune a Zilei Morţilor, dacă Lena era pe undeva simţindu-se aşa cum mă simţeam eu acum. De parcă voia să se târască înapoi în pat şi să se ascundă până când totul se va termina. Anul trecut nu am ajuns să sărbătoresc Ziua Morţilor. Era prea devreme. Cu un an mai înainte mi-am petrecut ziua la mormintele membrilor familiei Wate, pe care nu îi cunoscusem niciodată sau abia mi-i aminteam.

Dar astăzi stăteam la mormântul cuiva la care mă gândeam zilnic. Mama mea. Amma era în bucătărie în bluza ei bună, albă, cea cu guler de dantelă, şi fusta ei lungă, albastră. Ţinea unul dintre carneţelele acelea mici, de buzunar.

— Ai face bine să treci şi pe la mătuşile tale.

Îmi strânse nodul la cravată.

— Ştii că se îngrijorează dacă întârzii.

— Da, doamnă.

Am înşfăcat cheile de la maşina tatălui meu, de pe bufet. Îl lăsasem acum jumătate de oră la porţile Grădinii Păcii Lui Eterne. Voia să petreacă ceva timp singur cu mama.

— Stai o secundă.

Am îngheţat.

Nu voiam ca Amma să mă privească în ochi. Nu puteam să vorbesc despre Lena acum şi nici nu voiam să încerce ea să scoată ceva de la mine.

Amma scotoci prin geantă şi scoase ceva ce nu puteam să văd. Îmi desfăcu mâna, iar lanţul căzu în palma mea. Era subţire şi auriu, iar în mijlocul lui atârna o pasăre mică. Era mult mai mic decât cele de la înmormântarea lui Macon, dar l-am recunoscut imediat.

— Este o vrabie pentru mama ta.

Ochii Ammei străluceau, asemenea drumului după ploaie.

— Pentru Casteri, vrăbiile înseamnă libertate, dar pentru un Observator înseamnă drum bun. Vrăbiile sunt

inteligente. Pot să călătorească pe distanţe foarte lungi, dar întotdeauna reuşesc să găsească drumul către casă.

Simţeam un nod în gât.

— Nu cred că mama va mai face vreo călătorie.

Amma îşi şterse ochii şi-şi închise geanta.

— Dar sigur mai eşti tu de toate, nu-i aşa, Ethan Wate?

Când am luat-o pe aleea plină de nisip a Surorilor şi am deschis portiera, Lucille stătea pe scaunul din dreapta, în loc să sară afară. Ştia unde eram şi ştia că fusese alungată. Am împins-o afară din maşină, dar ea stătea pe trotuar, acolo unde cimentul şi iarba se întâlneau. Thelma deschise uşa înainte să apuc să bat. Privi pe lângă mine, către pisică, încrucişându-şi braţele.

— Bună, Lucille.

Lucille îşi linse lăbuţa leneş, apoi începu să-şi miroasă coada. Ar fi putut la fel de bine să o ignore pe Thelma.

— Ai venit să-mi spui că îţi plac biscuiţii Ammei mai mult decât ai mei?

Lucille era singura pisică ce mânca biscuiţi şi sos de friptură în loc de mâncare pentru pisici. Mieună, de parcă ar fi avut ceva de spus în legătură cu asta. Thelma se întoarse spre mine.

— Bună, Plăcinţică. Am auzit că mergi mai departe.

Mă sărută pe obraz, ceea ce lăsa mereu urme roz, strălucitoare de buze pe care nicio palmă, oricât de transpirată ar fi fost, nu putea să le şteargă.

— Eşti bine?

Toţi ştiau că azi nu avea să îmi fie deloc uşor.

— Da, sunt bine. Surorile sunt gata?

Thelma îşi puse mâna în şold.

— Fetele alea au fost vreodată gata pentru ceva în viaţa asta?

Thelma mereu le spunea Surorilor fete, deşi erau chiar mai mari decât ea, chiar şi de două ori. Se auzi o voce din sufragerie.

— Ethan? Tu eşti? Vino aici. Avem nevoie de tine să te uiţi la ceva.

Nu puteam să îmi dau seama ce însemna asta. Puteau să facă cofraje din ziarele *Stele şi Dungi* pentru o familie de ratoni sau plănuiau cea de-a patra nuntă a mătuşii Prue, sau era a cincea? Mai exista desigur şi a treia posibilitate, pe care nu o luasem în considerare şi care mă privea pe mine.

— Intră.

Mătuşa Grace îmi făcu cu mâna.

— Mercy, dă-i câteva etichete albastre.

Îşi făcea vânt cu un program vechi al bisericii, cel mai probabil unul de la înmormântarea unuia dintre soţii respectivi. Din moment ce Surorile nu lăsau niciodată pe nimeni să păstreze unul la slujbă, aveau o mulţime împrăştiate prin casă.

— Le-aş lua eu singură, dar trebuie să am grijă din cauza accidentului. Au apărut complicaţii.

Era singurul lucru despre care vorbea de la bâlci încoace. Jumătate din locuitorii oraşului ştiau că leşinase, dar când o auzeai pe mătuşa Grace povestind, îţi spunea că suferise o complicaţie aproape fatală, care le făcuse pe Thelma, mătuşa Prue şi mătuşa Mercy să se agite să-i facă pe plac pentru tot restul vieţii.

— Nu, nu. Culoarea lui Ethan este roşu, v-am spus. Dă-i-le pe cele roşii.

Mătuşa Prue mâzgălea nebuneşte într-un carneţel galben. Mătuşa Mercy îmi dădu o mână de etichete cu puncte roşii pe ele.

— Acum, Ethan, du-te în sufragerie şi pune etichetele astea sub lucrurile pe care le vrei. Du-te acum. Mă privea, răbdătoare, de parcă s-ar fi simţit jignită dacă nu i-aş fi lipit una pe frunte.

— Despre ce vorbeşti, mătuşă Mercy?

Mătuşa Grace luă de pe perete fotografia unui om bătrân îmbrăcat în uniforma Confederaţiei.

— El este generalul Charles Tyler, ultimul general ucis în războiul dintre state. Dă-mi o etichetă. Asta merită ceva.

Habar nu aveam ce făceau şi îmi era frică să întreb.

— Trebuie să plecăm. Ai uitat că este Ziua Morţilor?

Mătuşa Prue se încruntă.

— Desigur că nu am uitat. De asta lăsăm treburile în ordine.

— Pentru asta sunt etichetele. Toată lumea are o culoare. Thelma are galben, tu ai roşu, tatăl tău are albastru.

Mătuşa Mercy făcu o pauză, de parcă uitase ce voia să spună.

Mătuşa Prue se uită la ea, făcând-o să tacă. Nu-i plăcea să fie întreruptă.

— Pune etichetele alea pe marginea lucrurilor pe care le vrei. Astfel, când vom muri, Thelma va şti exact cine ce primeşte.

— Ne-am gândit la asta din cauza Zilei Morţilor.

Mătuşa Grace zâmbi mândru.

— Eu nu vreau nimic, şi niciuna dintre voi nu va muri.

Am aruncat etichetele pe masă.

— Ethan, Wade va fi aici luna viitoare şi este la fel de lacom ca vulpea în coteţul de păsări. Trebuie să alegi primul.

Wade era fiul nelegitim al unchiului Landis, altă persoană din familia mea care nu va ajunge niciodată în arborele genealogic al familiei Wate.

Nu avea niciun rost să mă cert cu Surorile. Aşa că mi-am petrecut următoarea jumătate de oră punând etichete mici, roşii pe scaunele desperecheate din sufragerie şi pe amintirile preţioase din Războiul Civil, dar îmi mai rămăsese ceva vreme de pierdut în timp ce le aşteptam pe Surori să-şi aleagă pălăriile pentru Ziua Morţilor.

Era o treabă serioasă să alegi pălăria potrivită şi majoritatea doamnelor din oraş fuseseră deja la Charleston pentru a-şi face cumpărăturile acum câteva săptămâni. Dacă le-ai vedea urcând dealul, purtând pe cap orice, începând de la pene de păun la trandafiri proaspăt tăiaţi, ai crede că doamnele din Gatlin se duc la o petrecere la iarbă verde, şi nu la cimitir.

Locul era dezordonat. Mătuşa Prue probabil că o făcuse pe Thelma să aducă fiecare cutie din pod, plină de haine

vechi, pături şi albume foto. Am răsfoit un album de deasupra. Pe paginile maronii erau lipite poze vechi: mătuşa Prue şi soţii ei, mătuşa Mercy stând în faţa casei ei vechi de pe strada Dove, casa mea, casa lui Wate Landing, atunci când bunicul meu era copil. Am dat şi ultima pagină, şi am văzut o altă casă.

Conacul Ravenwood.

Dar nu Ravenwood aşa cum îl ştiam eu. Ăsta era un conac potrivit pentru Registrul Societăţii Istorice. De o parte şi de alta a drumului se aflau chiparoşi ducând la veranda albă, răcoroasă. Fiecare stâlp, fiecare oblon era proaspăt pictat. Nu erau urme de buruieni crescute în exces pe scările îndoite ale conacului lui Macon. Sub poză era o inscripţie adăugată cu grijă, scrisă de mână.

Conacul Ravenwood, 1865

Îl aveam în faţa ochilor pe Abraham Ravenwood.

— Ce ai acolo?

Mătuşa Mercy îşi îndesă cea mai mare şi roz pălărie în formă de flamingo pe care o văzusem vreodată. Avea o plasă ciudată în faţă, asemenea unui văl, iar în vârful ei se afla cocoţată o pasăre care stătea într-un cuib roz. Când se mişca un pic, părea să îşi fluture aripile, de parcă era gata să-şi ia zborul de pe capul ei. Nu, asta cu siguranţă nu le-ar fi dat motive lui Savannah şi echipei de majorete să râdă de ea. Încercam să nu privesc la pasărea care dădea din aripi.

— Este un album vechi de poze. Era deasupra în această cutie.

I-am dat albumul.

— Prudence Jane, adu-mi ochelarii.

În hol se auzi o pocnitură, iar mătuşa Prue apăru în uşă cu o pălărie la fel de mare şi enervantă. A ei era neagră, cu un voal de jur-împrejur, care o făcea pe mătuşa Prue să semene cu mama unui cap mafiot la înmormântarea lui.

— Dacă le-ai purta la gât, aşa cum ţi-am spus…

Fie mătuşa Mercy auzea prost, fie o ignora pe mătuşa Prue.

— Uite ce a găsit, Ethan.

Cartea era încă deschisă la aceeaşi pagină. Conacul Ravenwood din trecut ne privea fix.

— Dumnezeu să aibă milă de noi, ia uite. Atelierul Diavolului, dacă a existat vreodată.

Surorile şi majoritatea bătrânilor din Gatlin erau convinşi că Abraham Ravenwood făcuse un pact cu Diavolul ca să salveze plantaţia Ravenwood să nu fie arsă de generalul Sherman în 1865, care făcuse scrum toate celelalte plantaţii de-a lungul râului. Dacă ar fi ştiut Surorile cât de aproape de adevăr erau…

— Nu e singurul lucru rău făcut de Abraham Ravenwood.

Mătuşa Prue se dădu înapoi.

— Ce vrei să spui?

Nouăzeci la sută din spusele Surorilor erau invenţii, dar restul de zece la sută merita să fie ascultat. Surorile erau cele care îmi spuseseră despre Ethan Carter Wate, strămoşul meu misterios, care murise în timpul Războiului Civil. Poate că ştiau ceva şi despre Abraham Ravenwood.

Mătuşa Prue dădu din cap.

— Niciodată nu a ieşit nimic bun din discuţiile despre el.

Dar mătuşa Mercy nu putea să reziste unei ocazii de a-şi sfida sora mai mare.

— Bunicul nostru obişnuia să spună că Abraham Ravenwood nu a fost nici de partea binelui, nici de partea răului – a fentat soarta. Era mână în mână cu Diavolul, practicând vrăjitoria, comunicând cu spiritele rele.

— Mercy! Încetează!

— Cu ce să încetez? Să spun adevărul?

— Nu târî adevărul în casa asta!

Mătuşa Prue era nervoasă.

Mătuşa Mercy mă privi direct în ochi.

— Dar Diavolul s-a întors împotriva lui după ce Abraham îi făcuse treaba, iar când a terminat cu el, Abraham nici măcar nu mai era om. Era cu totul altceva.

Pentru Surori, fiecare faptă rea, înşelăciune sau act criminal era treaba Diavolului, iar eu nu aveam de ce să le conving că nu era aşa. Pentru că, după ce l-am văzut pe Abraham făcând, mi-am dat seama că era mai mult decât rău. Ştiam şi că nu avea nimic de-a face cu Diavolul.

— Acum spui poveşti, Mercy Lynne şi ai face bine să renunţi înainte ca Dumnezeu să te trăsnească aici în casă, de Ziua Morţilor dintre toate zilele. Şi nu vreau să fiu lovită de un lacăt rătăcit.

Mătuşa Prue lovi scaunul mătuşii Mercy cu bastonul.

— Doar nu crezi că băiatul ăsta ştie ceva despre ciudăţeniile care se petrec în Gatlin?

Mătuşa Grace apăru în cadrul uşii cu pălăria ei îngrozitoare de culoarea lavandei.

Înainte să mă nasc, cineva a făcut greşeala să-i spună că i se potrivea această culoare, iar de atunci purtase numai haine care să combată asta.

— Nu are rost să încerci să repari oalele sparte.

Mătuşa Prue lovi cu bastonul în podea. Vorbeau în pilde, ca şi Amma, ceea ce însemna că ştiau ceva. Poate că nu ştiau că prin Tunelurile de sub casa lor se perindau Casterii, dar ştiau ceva.

— Unele oale pot să fie reparate, altele nu. Nu vreau să fac parte din asta. Mătuşa Prue o împinse pe mătuşa Grace când trecu pe lângă ea, ieşind din cameră.

— Asta nu este o zi în care să-i vorbeşti de rău pe morţi.

Mătuşa Grace veni târşâind spre noi. Am luat-o de cot şi am condus-o către canapea. Mătuşa Mercy aştepta ca mătuşa Prue să bată cu bastonul, iar acesta să răsune jos, în hol.

— A plecat? Nu am aparatul auditiv pornit.

Mătuşa Grace dădu din cap.

— Cred că da.

Cele două se aplecară de parcă erau gata să-mi dea codurile pentru lansarea rachetelor nucleare.

— Dacă-ţi spun ceva, promiţi să nu-i spui tatălui tău? Pentru că dacă îi spui, vom ajunge cu siguranţă la Azil.

Se referea la Azilul pentru Pensionari din Summerville –

cel de-al şaptelea cerc al iadului după părerea Surorilor.

Mătuşa Grace dădu din cap aprobator.

— Ce este? N-am să-i spun nimic tatălui meu. Promit.

— Prudence Jane se înşală.

Mătuşa Mercy coborî vocea până începu să şoptească.

— Abraham Ravenwood este încă prin preajmă, sunt sigură de asta cum sunt de faptul că stau aici.

Voiam să le spun că sunt nebune. Două doamne bătrâne şi senile care pretind că au văzut un bărbat, sau ceea ce majoritatea crede că era un bărbat pe care nimeni nu îl văzuse de o sută de ani.

— Cum adică este prin preajmă?

— L-am văzut cu ochii mei, anul trecut. În spatele bisericii, dintre toate locurile posibile!

Mătuşa Mercy îşi făcu vânt cu batista, de parcă ar fi putut să leşine doar din cauza acestui gând.

— După slujba de marţi o aşteptam pe Thelma, afară, în faţă, pentru că predă studiul Bibliei la Biserica Metodiştilor. Oricum, l-am lăsat pe Harlon James afară din geantă ca să-şi poată întinde picioruşele – ştii că Prudence Jane mă face să îl duc în braţe. Dar imediat ce l-am lăsat jos, a fugit în spatele bisericii.

— Ştii că animalul ăla ţine la viaţa lui.

Mătuşa Grace dădu din cap.

Mătuşa Mercy privi spre uşă înainte să continue.

— Ei bine, a trebuit să-l urmez pentru că ştii ce crede Prudence Jane despre câinele ăla. Aşa că m-am dus în spate şi tocmai când dădeam colţul să ţip după el, l-am văzut. Stafia lui Abraham Ravenwood. Stătea afară, în cimitir, în spatele bisericii. Progresiştii aceia de la Biserica Rotundă din Charleston au avut dreptate cu privire la un lucru. Locuitorii oraşului Charleston spun că Biserica Rotundă a fost construită astfel pentru ca Diavolul să nu poată să se ascundă după colţuri. Dar n-am spus niciodată ceea ce era deja evident, că Diavolul nu are de obicei nicio problemă să meargă direct spre altar, în ceea ce-i priveşte pe unii dintre credincioşii noştri.

— Şi eu l-am văzut, şopti mătuşa Grace. Şi ştiu că era el,

pentru că imaginea lui este pe peretele Societăţii Istorice, unde joc remi cu fetele. Exact acolo, la Cercul Fondatorilor, pentru că Ravenwood a fost unul dintre primii întemeietori din Gatlin. Abraham Ravenwood, limpede ca lumina zilei.

Mătuşa Mercy îi făcu semn surorii ei să tacă. Acum, că mătuşa Prue nu mai era în cameră, era rândul ei să preia controlul.

— El era. Stătea acolo cu băiatul lui Silas Ravenwood. Nu Macon, celălalt, Phineas. Mi-am amintit numele din arborele genealogic al familiei Ravenwood. Hunting Phineas Ravenwood.

— Vrei să spui Hunting?

— Nimeni nu-i spunea băiatului pe nume. Toţi îi spuneau Phineas. E din Biblie. Ştii ce înseamnă?

Făcu o pauză plină de dramatism.

— *Limba şarpelui.*

Mi-am ţinut respiraţia o clipă.

— Nu am confundat stafia acelui om. Dumnezeu mi-e martor, am şters-o de acolo mai repede decât o pisică a cărei coadă a luat foc. Acum, Dumnezeu ştie că nu mai pot să mă mişc la fel. De când au apărut complicaţiile…

Surorile erau nebune, dar asta se trăgea de regulă dintr-o istorie încurcată. Nu aveai cum să ştii ce versiune a poveştii îţi spuneau, dar de obicei exista una. Orice versiune a acestei poveşti era periculoasă. Nu puteam să îmi dau seama, dar dacă învăţasem ceva anul ăsta, era că mai devreme sau mai târziu va trebui să fac asta.

Lucille mieună, zgâriind uşa. Bănuiesc că auzise destul. Harlon James mârâia de sub canapea. Pentru prima dată mă întrebam ce văzuseră ei, stând pe lângă casa aceasta atâta timp.

Dar nu toţi câinii erau ca Boo Radley. Câteodată un câine e doar un câine. Câteodată o pisică e doar o pisică. Totuşi, am deschis uşa şi i-am pus lui Lucille pe cap o etichetă roşie.

Supraveghere

Dacă exista o sursă de încredere aici, asta era populaţia oraşului Gatlin. Într-o astfel de zi nu trebuia să cauţi prea tare ca să vezi că majoritatea locuitorilor se înghesuiau pe jumătate de milă. Cimitirul era plin când am ajuns, târziu ca de obicei, din cauza Surorilor. Lucille nu a vrut să se urce în Cadillac, apoi a trebuit să oprim la Grădinile Raiului pentru că mătuşa Prue dorise să ia flori pentru toţi soţii ei răposaţi, doar că niciuna dintre flori nu era destul de potrivită şi când ne-am întors la maşină, mătuşa Mercy nu mă lăsă să conduc cu mai mult de douăzeci de mile la oră. Uram ziua de azi de luni bune. Acum sosise.

Mi-am târât picioarele pe cărarea de pietriş, înclinată a Grădinii Păcii Lui Eterne, împingând căruciorul mătuşii Mercy.

Thelma era în spatele meu, ţinând-o cu o mână pe mătuşa Prue, iar cu cealaltă, pe mătuşa Grace. Lucille păşea în urma lor, făcându-şi loc printre pietricele şi având grijă să păstreze distanţa. Poşeta de piele a mătuşii Mercy atârna de mânerul căruciorului, împungându-mă la fiecare pas. Transpirasem deja, gândindu-mă la căruciorul acela prins în iarba groasă de vară. Exista o posibilitate ca eu şi Link să o cărăm pe umeri.

Am reuşit să urcăm la timp ca să o vedem pe Emily lăudându-se cu rochia ei albă fără spate. Fiecare fată avea o rochie nouă de Ziua Morţilor. Nimeni nu purta şlapi sau decolteuri, doar hainele apretate de duminică. Semăna cu o reuniune mai mare a membrilor unei familii, doar că de zece ori mai mare, pentru că majoritatea locuitorilor oraşului, şi chiar ai comitatului, erau înrudiţi într-un fel sau altul, fie între ei, fie cu vecinii lor sau vecinii vecinilor lor.

Emily chicotea şi stătea foarte aproape de Emory.

— Ai adus vreun pic de bere?

Emory îşi desfăcu haina, dezvăluind o sticlă argintie.

— Chiar mai mult decât atât.

Eden, Charlotte şi Savannah atrăgeau atenţia celorlalţi lângă lotul de pământ al familiei Snow, care se bucura de o poziţie centrală a mormântului în cimitir. Era acoperit cu flori de plastic şi heruvimi. Era chiar şi un cerb mic din plastic care mesteca iarbă lângă piatra funerară mai înaltă. Decorarea mormintelor era un alt concurs al locuitorilor din Gatlin – o metodă să demonstrezi că tu şi membrii familiei tale, până şi cei morţi, sunteţi mai buni decât vecinii tăi şi rudele lor.

Erau toţi locuitorii acolo. Coroniţe de plastic învelite în viţă verde de nailon, iepuri strălucitori şi veveriţe, chiar şi doline, atât de fierbinţi din cauza soarelui, încât ar fi putut să-ţi decojească pielea de pe degete. Nimeni nu exagera. Cu cât mai mult prost gust, cu atât mai bine.

Mama râdea de preferatele ei.

— Sunt natură moartă, opere de artă asemenea celor pictate de maeştrii olandezi şi flamanzi, doar că astea sunt din plastic. Sentimentul este acelaşi.

Mama putea să râdă de tradiţiile cele mai îngrozitoare ale locuitorilor din Gatlin şi să le respecte pe cele mai bune. Poate că aşa am supravieţuit aici. Era părtinitoare, mai ales în ceea ce privea crucile care străluceau în întuneric şi care se aprindeau noaptea. În unele nopţi de vară, noi doi stăteam întinşi pe deal, în cimitir, şi le priveam aprinzându-se la apus, de parcă erau steluţe. Am întrebat-o odată de ce îi plăcea să stea aici.

— Asta este istorie, Ethan. Istoria familiilor, a oamenilor pe care i-au iubit, a celor pe care i-au pierdut. Crucile acelea, florile acelea prosteşti din plastic şi animăluţele au fost puse ca să ne amintească de cineva căruia îi ducem dorul. Şi este un lucru plăcut privirii şi este de datoria noastră să avem grijă de ele.

Nu i-am spus niciodată tatei de nopţile acelea din cimitir. Era unul dintre acele lucruri pe care le făceam

singuri.

Trebuia să trec pe lângă majoritatea elevilor de la liceul Jackson şi peste un iepure sau doi de plastic ca să ajung la bucata de pământ a familiei Wate, de la marginea pajiştii. Ăsta era celălalt lucru legat de Ziua Morţilor. Nu îi pomeneau pe morţi. Într-o oră, toţi cei care aveau peste douăzeci şi unu de ani vor începe să-i bârfească pe cei vii, după ce vor termina întâi de bârfit morţii, iar toţi cei sub treizeci de ani se vor îmbăta în spatele mausoleelor.

Toţi în afară de mine. Aş fi prea ocupat să-mi amintesc.

— Bună, băiete.

Link apăru lângă mine şi le zâmbi Surorilor.

— Bună ziua, doamnelor.

— Ce mai faci astăzi, Wesley? Creşti precum buruiana, nu?

Mătuşa Prue pufăia şi transpira.

— Da, doamnă.

Rosalie Watkins stătea în spatele lui Link, făcându-i cu mâna mătuşii Prue.

— Ethan, de ce nu o iei înainte cu Wesley? Am văzut-o pe Rosalie şi trebuie să o întreb ce fel de făină a folosit pentru plăcinta ei cu banane, arahide şi ananas. Mătuşa Prue îşi înfipse bastonul în iarbă, iar Thelma o ajută pe mătuşa Mercy să se ridice din scaun.

— Sigur veţi fi bine?

Mătuşa Prue se uită urât la mine.

— Bineînţeles că vom fi bine. Avem grijă de noi dinainte să te naşti tu.

— Dinainte să se nască tatăl tău, o corectă mătuşa Grace.

— Era să uit.

Mătuşa Prue deschise portofelul şi scoase ceva.

— Am găsit ecusonul pisicii ăleia blestemate.

O privi dezaprobator pe Lucille.

— Nu că ne-ar fi de vreun ajutor. Nu ca şi cum unora le-ar păsa de ani buni de loialitate şi de toate grijile pentru problemele personale. Cred că nu-ţi aduc niciun pic de recunoştinţă când e vorba despre astfel de oameni. Pisica

plecă fără ca măcar să privească înapoi.

M-am uitat la medalionul de metal cu numele lui Lucille pe el şi l-am băgat în buzunar.

— Lipseşte inelul.

— Cel mai bine ar fi să îl pui în portofel, să te asiguri că nu are rabie. Asta muşcă. Thelma va avea grijă să ia alta.

— Mulţumesc.

Surorile se prinseră de braţ, iar cele trei pălării imense se ciocniră una de cealaltă, în timp ce ele se îndreptau spre prietenii lor. Chiar şi Surorile aveau prieteni. Viaţa mea era groaznică.

— Shawn şi Earl au adus nişte bere şi nişte whisky Jim Beam. Toţi se întâlnesc în spatele criptei Honeycutt.

Cel puţin eu îl aveam pe Link. Amândoi ştiam că nu mă voi îmbăta nicăieri. În câteva minute, voi fi la mormântul mamei mele. Mă voi gândi la felul în care râdea ea când îi povesteam despre domnul Lee şi versiunea lui încurcată a istoriei Statelor Unite, sau a isteriei Statelor Unite, cum îi spunea ea. Cum dansau ea şi tatăl meu pe muzica lui James Taylor în bucătăria noastră, în picioarele goale. Cum ştia exact ce să spună când totul mergea prost, ca atunci când fosta mea prietenă prefera să fie cu un mutant Supranatural decât cu mine.

Link îşi puse mâna pe umărul meu.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine. Să mergem.

Voi sta astăzi la mormântul ei, dar nu eram pregătit.

Nu încă.

L, unde...

Am devenit conştient de ceea ce se întâmpla şi am încercat să nu mă mai gândesc. Nu ştiu de ce mă întindeam după ea. Cred că din obişnuinţă. Dar în loc să aud vocea Lenei, am auzit-o pe a lui Savannah. Stătea în faţa mea, mult prea machiată, dar reuşind totuşi să arate drăguţ. Părul îi lucea, genele erau lipicioase şi bridele mici şi aranjate ale rochiei erau acolo doar ca să-l facă pe orice băiat să se gândească să le desfacă. Asta dacă nu ştiai ce scorpie era sau nu îţi păsa.

— Îmi pare într-adevăr rău pentru mama ta.

Îşi drese glasul stângace. Probabil că era doamna Snow, mama ei o făcuse să vină aici, ca un adevărat stâlp al comunităţii ce era. În seara asta, deşi nu trecuse niciun an de la moartea mamei mele, găsisem mai mult de o caserolă pe pragul nostru, exact ca a doua zi după înmormântare. Timpul se scurgea încet în Gatlin, precum anii canini, dar invers. Şi la fel ca în ziua de după înmormântare, Amma le va lăsa pe toate afară pentru oposumi.

Se pare că oposumii nu se săturau niciodată de musacaua cu şuncă şi măr.

Tot era cel mai drăguţ lucru pe care mi-l spusese Savannah din septembrie. Deşi nu-mi păsa ce credea despre mine, astăzi era drăguţ să fie măcar un lucru pentru care să nu mă simt prost.

— Mulţumesc.

Savannah zâmbi, afişând zâmbetul ei fals, apoi plecă, tocurile lovindu-se când rămâneau înfipte în iarbă.

Link îşi desfăcu cravata, care era şifonată şi prea scurtă. O ştiam de la absolvirea clasei a şasea. Se strecurase afară din casă purtând pe dedesubt un tricou pe care scria: „Sunt cu idiotul ăsta“ şi pe care erau multe săgeţi îndreptate în toate direcţiile. Rezuma destul de bine cam cum mă simţeam eu astăzi. Înconjurat de oameni nerozi.

Şi probleme continuau să se adune. Poate că oamenii se simţeau vinovaţi pentru că aveam un tată nebun, iar mama era moartă. Mai degrabă erau speriaţi de Amma. Oricum, o întrecusem pe Loretta West, o femeie rămasă văduvă a treia oară şi al cărei ultim soţ murise după ce un aligator îl muşcase de burtă, dovedindu-se astfel persoana cea mai demnă de milă de Ziua Morţilor. Dacă s-ar fi dat premii, aş fi câştigat funda albastră. Puteam să îmi dau seama de asta după felul în care locuitorii dădeau din cap când treceam pe lângă ei. *Ce păcat că Ethan Wate a rămas fără mamă!*

La fel şi doamna Lincoln, dădea din cap în timp ce se îndrepta spre mine, iar pe fruntea ei se citea clar: *Biet Băiat Prost Îndrumat şi fără Mamă.* Link se feri înainte să

ajungă la noi.

— Ethan, voiam să îţi spun cât de dor ne este de mama ta.

Nu ştiam sigur despre cine vorbea – prietenii ei de la asociaţia FRA, care nu puteau să o suporte pe mama sau femeile care stăteau la salonul „Taie şi încreţeşte“ vorbind despre faptul că mama citea prea multe cărţi şi nimic bun nu avea să iasă din asta. Doamna Lincoln îşi şterse o lacrimă imaginară.

— A fost o femeie bună. Ştii, îmi amintesc cât de mult îi plăcea să grădinărească. Era mereu afară îngrijindu-se de trandafiri cu un suflet blajin.

— Da, doamnă.

Mama se apropiase cel mai mult de grădinărit atunci când stropise cu ardei iute roşiile ca tata să nu omoare iepurele care tot mânca din ele. Trandafirii erau ai Ammei. Toată lumea ştia asta. Îmi doream ca doamna Lincoln să încerce comentariul cu „suflet blajin“ de faţă cu Amma.

— Îmi place să cred că este acolo sus, cu îngerii, având acum grijă de grădina cea veche şi minunată a Raiului. Tăind ramurile şi îngrijind Arborele Cunoaşterii, alături de heruvimi şi de…

Şerpi?

— Trebuie să îl găsesc pe tata, doamnă.

Trebuia să mă îndepărtez de mama lui Link înainte să o lovească fulgerul, sau pe mine, pentru că am vrut asta.

Vocea ei răsună în urma mea.

— Spune-i tatălui tău că îi voi lăsa una dintre caserolele cu musacaua mea celebră cu şuncă şi măr!

Astfel încheiarăm târgul. Primeam cu siguranţă funda albastră. Nu puteam să scap de ea destul de repede. Dar de Ziua Morţilor nu aveam scăpare. Imediat ce treceai de o rudă înfiorătoare sau de un vecin, era altul fix după colţ. Sau, în cazul lui Link, alt părinte înfricoşător.

Tatăl lui Link îşi azvârli braţul după gâtul lui Tom Watkins.

— Earl a fost cel mai bun dintre noi. A avut cea mai bună uniformă, cea mai bună formaţiune de luptă…

Tatăl lui Link începu să plângă cu hohote.

— Şi făcea cea mai bună muniţie.

Marele Earl fusese ucis făcând astfel de muniţie, iar domnul Lincoln îi luase locul ca lider al Cavaleriei în Reconstituirea bătăliei de pe Dealul Mierii. O parte din vină se simţea şi astăzi, sub formă de whisky.

— Am vrut să-mi aduc puşca şi să-l salut pe Earl aşa cum trebuie, dar Blestemata de Doreen a ascuns-o de mine.

Soţia lui Ronnie Weeks era cunoscută sub numele de Blestemata de Doreen, prescurtat BD, pentru că ăsta era singurul lucru pe care i-l spunea. Mai luă o gură de whisky.

— Pentru Earl.

Se apucară de gât, ridicând cănile şi sticlele deasupra mormântului lui Earl. Beer şi Wild Turkey vărsară băutura pe toată piatra funerară, acesta fiind tributul locuitorilor din Gatlin pentru cei căzuţi.

— Dumnezeule, sper să nu ajungem aşa într-o zi.

Link se furişă, iar eu am făcut la fel. Părinţii lui reuşeau mereu să îl facă de râs.

— De ce nu pot şi părinţii mei să fie ca ai tăi?

— Adică nebuni? Sau decedaţi? Fără supărare, dar nebuni sunt şi ai tăi.

— Tatăl tău nu mai este nebun, cel puţin nu mai mult decât oricine de aici. Nimănui nu-i pasă dacă umbli în pijamale când soţia ta tocmai a murit. Părinţii mei nu au nicio scuză. Nu sunt tocmai sănătoşi.

— Noi nu vom ajunge aşa. Pentru că tu vei fi un toboşar celebru în New York, iar eu voi… Nu ştiu ce voi face, ceva care nu presupune să port uniforma Confederaţiei şi Curcanul Sălbatic.

Încercam să par convingător, dar nu ştiu ce era mai probabil să se întâmple – Link să devină un muzician celebru sau eu să plec din Gatlin.

Aveam încă harta pe peretele dormitorului, cea cu linia verde subţire care unea toate locurile despre care citisem şi unde voiam să merg. Îmi petrecusem toată viaţa gândindu-mă la drumurile care duceau oriunde, numai

către Gatlin nu. Apoi am întâlnit-o pe Lena şi era ca şi cum harta nu ar fi existat. Cred că m-aş fi putut împăca cu gândul să rămân blocat undeva, chiar şi aici, atâta timp cât eram împreună. Ciudat cum harta şi-a pierdut farmecul când aveam cel mai mult nevoie.

— Ar fi mai bine să mă duc să o văd pe mama.

Am spus asta de parcă m-aş fi dus la bibliotecă să o văd în arhivă.

— Ştii la ce mă refer.

Link mă lovi uşor cu degetele.

— Ne vedem mai târziu. Mă mai plimb pe aici un timp.

— Să te plimbi?

Link nu se plimba. Încerca să se îmbete şi să se dea la fete care nu s-ar fi cuplat niciodată cu el.

— Ce s-a întâmplat? Doar nu o vei căuta pe viitoarea doamnă Wesley Jefferson Lincoln, nu?

Link îşi trecu mâna prin părul lui blond, ţepos.

— Aş vrea eu. Ştiu că sunt un idiot, dar am o singură fată în cap acum.

Exact cea care nu trebuia. Ce puteam să-i spun? Ştiam ce înseamnă să fii îndrăgostit de o fată care nu voia să aibă nimic de-a face cu tine.

— Îmi pare rău, băiete. Cred că nu este atât de uşor să o uit pe Ridley.

— Da, şi nu te-a ajutat că ai văzut-o aseară.

Dădu din cap nemulţumit.

— Ştiu că face parte din cei Întunecaţi, dar nu pot să scap de sentimentul că ceea ce a fost între noi a fost mai mult decât o simplă joacă.

— Ştiu ce vrei să spui.

Eram doi rataţi jalnici. Deşi nu credeam că Ridley putea să fie capabilă de vreun sentiment adevărat, nu voiam să îl fac să se simtă şi mai prost. Oricum, Link nu căuta vreun răspuns.

— Ştii tot ce mi-ai spus despre Casteri şi Muritori, că nu pot să fie împreună pentru că asta ar ucide un Muritor?

Am dat din cap. Şi asta nu era nimic faţă de ceea ce credeam despre ei.

— Ce-i cu asta?

— Ne-am apropiat de foarte multe ori.

Lovi iarba, descoperind un loc maroniu în peluza aranjată perfect.

— Prea multă informaţie.

— Încerc să dovedesc ceva. Nu eu am fost cel care s-a oprit, ci Rid. Mă gândeam că îşi bătea joc de mine, de parcă nu aş fi fost destul bun pentru asta şi atât.

Link se plimba încoace şi încolo.

— Dar acum, când mă gândesc la asta, poate că m-am înşelat. Poate nu voia să îmi facă rău.

Link se gândise pesemne destul la asta.

— Nu ştiu. E tot un Caster Întunecat.

Link ridică din umeri.

— Da, ştiu, dar un băiat trebuie să aibă visul lui.

Voiam să îi spun lui Link ce se întâmplase, că Ridley şi Lena probabil plecaseră deja. Am deschis gura, apoi am închis-o fără să scot măcar un sunet. Nu voiam să ştiu dacă Lena mă vrăjise.

Vizitasem mormântul mamei mele o singură dată de la înmormântare, dar nu de Ziua Morţilor. Nu puteam să fac asta atât de curând. Nu simţeam că era aici, prin cimitir, precum Genevieve sau Iluştrii. Singurul loc unde îi simţeam prezenţa era arhiva sau biroul de acasă. Acestea fuseseră locurile pe care le iubise, locuri unde puteam să mi-o imaginez petrecându-şi zilele, oriunde ar fi fost acum.

Dar nu aici, sub pământ, unde tata îngenunchea cu faţa în palme. Stătuse acolo ore bune şi se vedea. Simţeam că trăgeam cu urechea la un moment intim între ei. Îşi şterse faţa şi se ridică.

— Cum te simţi?

— Bine, cred.

Nu ştiam cum mă simţeam, dar nu bine.

Îşi băgă mâinile în buzunare, privind fix la piatra funerară. Pe piatra de sub ea se afla o floare albă, gingaşă. Iasomie. Am citit literele săpate în piatră.

Am repetat ultimul rând. Îl observasem ultima dată când fusesem aici, la mijlocul lunii iulie, cu câteva săptămâni înainte de ziua mea. Dar atunci venisem singur şi până să ajung acasă eram atât de amorţit pentru că privisem fix mormântul ei atâta timp, încât uitasem.

— *Scientiae custos.*

— E în latină. Înseamnă „Gardianul Cunoaşterii“. Marian sugeră asta. Se potriveşte, nu crezi? Dacă ar fi ştiut el.

M-am forţat să zâmbesc.

— Da, i se potriveşte.

Tata îşi puse braţul pe umărul meu şi mă strânse, aşa cum obişnuia să facă după ce Liga Mică, echipa mea, pierdea un joc.

— Îmi e foarte dor de ea. Încă nu pot să cred că nu mai e.

Nu puteam să spun nimic. Respiraţia mi se oprise în gât, pieptul mă strângea atât de tare, încât credeam că voi leşina. Mama nu mai era. Nu o voi mai vedea niciodată, indiferent câte pagini ar fi întors în cărţile ei sau câte mesaje mi-ar fi trimis.

— Ştiu că ţi-a fost cu adevărat greu, Ethan. Voiam să îţi spun că îmi pare rău că nu am fost alături de tine anul ăsta, aşa cum ar fi trebuit. Doar că…

— Tată…

Simţeam cum ochii mi se umpleau de lacrimi, dar nu voiam să plâng. Nu voiam să dau satisfacţie locuitorilor oraşului. Aşa că l-am întrerupt.

— E în regulă.

Mă strânse încă o dată.

— Te las un pic singur cu ea. Mă duc să mă plimb.

Mă uitam fix la piatra funerară, cu simbolul celtic al lui Arwen gravat în piatră. Era un simbol cunoscut, unul pe care mama mea îl iubise dintotdeauna. Trei linii care reprezentau raze de lumină şi care se întâlneau la vârf.

I-am auzit vocea lui Marian în spate.

— Arwen. E un cuvânt galic care înseamnă „inspiraţie poetică“ sau iluminare spirituală. Două lucruri pe care mama ta le respecta.

Mă gândeam la simbolurile de pe pragul de sus al uşii de la Ravenwood, simbolurile de pe *Cartea Lunilor* şi cel de pe uşa clubului Exile. Simbolurile însemnau ceva. Mă întrebam dacă din cauza asta devenise Gardian sau dacă învăţase asta de la ceilalţi Gardieni dinaintea ei. Erau atâtea lucruri despre ea pe care nu le voi şti niciodată.

— Ethan, îmi pare rău. Vrei să te las singur?

Am lăsat-o pe Marian să mă îmbrăţişeze.

— Nu. Nu simt că este aici, cu noi. Ştii la ce mă refer?

— Da.

Mă sărută pe frunte şi zâmbi, scoţând o roşie verde din buzunar. O aşeză pe marginea pietrei de mormânt.

M-am lăsat pe spate şi i-am zâmbit.

— Dacă ai fi fost un prieten adevărat, ai fi prăjit-o.

Marian mă îmbrăţişă. Purta rochia cea mai bună, ca toţi ceilalţi, dar rochia ei chiar era mai bună. Era moale şi galbenă, de culoarea untului, cu o fundă mare lângă gât. Fusta se plisa într-o mie de falduri creţe, semănând cu o rochie dintr-un film vechi. Semăna cu ceva ce ar fi purtat Lena.

— Lila ştie că nu aş face aşa ceva.

Mă strânse mai tare.

— Am venit aici doar ca să te văd.

— Mulţumesc, mătuşă Marian. Au fost câteva zile grele.

— Mi-a spus Olivia. Un bar al Casterilor, un Incub, un Torţionar, toate în aceeaşi noapte. Mă tem că Amma nu te va mai lăsa să mă vizitezi. Nu a spus nimic despre necazul în care mi-am imaginat că a intrat Liv.

— Mai este ceva. Lena.

Nu puteam să-i rostesc numele.

Marian îmi dădu părul la o parte din ochi.

— Am auzit şi îmi pare rău. Dar ţi-am adus ceva.

Deschise geanta şi scoase o cutiuţă de lemn pe a cărei suprafaţă era gravat un model şters.

— Cum spuneam, am venit aici să te văd şi să îţi dau

asta.

Întinse cutia.

— A fost a mamei tale, unul dintre cele mai valoroase lucruri ale ei. Este mai vechi decât restul colecţiei. Cred că şi-ar fi dorit să fie a ta.

Am luat cutia. Era mai grea decât părea.

— Ai grijă. Este fragilă.

Am ridicat uşor capacul, aşteptându-mă să găsesc încă una dintre amintirile preţioase din Războiul Civil ale mamei – o bucată de steag, un glonţ, o bucată de dantelă. Ceva asupra căruia timpul şi istoria îşi puseseră amprenta. Dar când am deschis-o, era altceva, asupra căruia un altfel de timp şi de istorie îşi lăsaseră amprenta. Ştiam ce era din secunda în care îl văzusem. Arcul Luminos din viziuni.

Arcul Luminos pe care Macon Ravenwood îl dăduse fetei pe care o iubise.

Lila Jane Evers.

Îl văzusem cusut pe o pernă veche care aparţinea mamei când era mică. *Jane.* Mătuşa Caroline zicea că numai bunica îi zicea aşa, dar bunica murise înainte să mă nasc eu, aşa că nu auzisem eu însumi asta. Mătuşa Caroline se înşelase. Bunica nu era singura care îi spusese Jane. Ceea ce însemna că… fata din viziuni era chiar mama. Iar Macon Ravenwood era iubirea vieţii mamei mele.

Arcul Luminos

Mama şi Macon Ravenwood. Am scăpat Arcul Luminos de parcă m-ar fi înţepat. Cutia căzu, iar mingea se rostogoli încet în iarbă, ca şi când ar fi fost jucăria unui copil, şi nu un fel de închisoare supranaturală.

— Ethan? Ce s-a întâmplat?

Era clar că Marian nu avea habar că recunoscusem Arcul Luminos. Nu menţionasem asta niciodată când îi spusesem despre viziuni. Nu mă gândisem prea mult la asta. Era un alt detaliu minor despre lumea Casterilor, pe care nu îl înţelegeam. Dar detaliul acesta conta. Dacă ăsta era Arcul Luminos pe care îl văzusem în viziunea mea, atunci mama îl iubise pe Macon, aşa cum eu o iubeam pe Lena.

Aşa cum tata o iubise pe ea. Trebuia să ştiu dacă Marian ştia de unde făcuse mama rost de Arc sau de la cine îl primise.

— Tu ştiai?

Se aplecă şi luă sfera, iar suprafaţa ei întunecată strălucea în lumina soarelui.

— Ce să ştiu? Ethan, nu înţeleg ce spui.

Întrebările îmi veneau mai repede decât mintea mea putea să le cuprindă. Cum îl întâlnise mama pe Macon Ravenwood? Cât timp fuseseră împreună? Cine mai ştia de asta? Şi cea mai importantă… Cum rămâne cu tata?

— Ştiai că mama a fost îndrăgostită de Macon Ravenwood?

Faţa lui Marian încremeni, iar asta îmi spunea tot. Voia doar să îmi dea cadoul de la mama mea, nu şi cel mai mare secret al ei.

— Cine ţi-a spus asta?

— Tu. Când mi-ai dat Arcul pe care Macon îl dăruise

celei pe care o iubise. Mama mea.

Ochii lui Marian se umplură de lacrimi, dar nu începu să plângă.

— Viziunile. Erau cu Macon şi mama ta.

Începea să îşi dea seama, punând totul cap la cap.

Mi-am amintit de noaptea în care l-am întâlnit pe Macon prima dată. „Lila Evers“, zisese el. „Lila Evers Wate“, îl corectasem eu.

Macon menţionase munca mamei mele, dar pretindea că nu o cunoştea. Altă minciună. Mi se învârtea capul.

— Deci, ştiai.

Nu era o întrebare.

Am dat din cap, dorindu-mi să pot să scap de tot ceea ce tocmai aflasem.

— Tata ştie?

— Nu şi nu poţi să-i spui, Ethan. Nu ar înţelege.

Vocea era teribilă.

— El nu ar înţelege? Eu nu înţeleg.

Câţiva oameni se opriră să bârfească şi priveau spre noi.

— Îmi pare atât de rău. Nu am crezut niciodată că va fi o poveste pe care va trebui să o spun. Era povestea mamei tale, nu a mea.

— În caz că nu ai observat, mama este moartă. Nu e ca şi cum ar pune întrebări.

Vocea era aspră şi necruţătoare, indicând cam cum mă simţeam.

Marian privi mormântul mamei mele.

— Ai dreptate. Trebuie să ştii.

— Vreau adevărul.

— Asta şi vreau să îţi spun.

Vocea îi tremura.

— Dacă ştii despre Arcul Luminos, bănuiesc că ştii de ce i l-a dat Macon mamei tale.

— Ca să poată să se protejeze de el.

Îmi păruse rău pentru Macon înainte. Acum îmi provoca greaţă. Mama era Julieta într-un fel de piesă de teatru ciudată, unde Romeo era Incub, chiar dacă era Macon.

— Aşa este. Macon şi Lila au trecut prin acelaşi lucru ca

tine şi Lena. Mi-a fost greu să te văd în ultimele luni fără să fac anumite… comparaţii. Nu pot să-mi imaginez cât de greu i-a fost lui Macon.

— Te rog, opreşte-te!

— Ethan, înţeleg că îţi este greu, dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat. Sunt Gardian, iar lucrurile stau exact aşa. Mama ta era Muritoare. Macon era Incub. Nu puteau să fie împreună, mai ales după ce Macon se schimbase şi devenise creatura Întunecată care trebuia să fie. Macon nu avea încredere în el. Se temea că i-ar fi putut face rău mamei tale, aşa că i-a dat Arcul Luminos.

— Întâmplări. Minciuni.

Nu mai conta.

Eram sătul de tot.

— Un lucru adevărat: o iubea mai mult decât viaţa lui.

De ce îl apăra Marian?

— Al doilea fapt adevărat: nu devii un erou dacă îi salvezi viaţa iubirii tale.

Eram furios.

— Aproape l-a ucis, Ethan.

— Da? Ei bine, priveşte în jur. Mama e moartă. Amândoi sunt. Aşa că planul lui Macon nu a funcţionat prea mult, nu?

Marian trase adânc aer în piept. Cunoşteam privirea aceea şi urma un discurs. Mă trase de braţ şi ne depărtarăm de cimitir, de toţi de la suprafaţă şi de sub pământ.

— S-au cunoscut la Universitatea Duke. Amândoi studiau Istoria Americii. S-au îndrăgostit, ca orice alţi oameni.

— Vrei să spui aşa cum fac un student nevinovat şi un Demon în devenire. Dacă ţinem cont de fapte.

— Este şi Întuneric în Lumină, şi Lumină în Întuneric. Aşa spunea mama ta.

Nu eram interesat de ideile filosofice despre natura lumii Casterilor.

— Când i-a dat Arcul Luminos?

— În cele din urmă, Macon i-a spus Lilei ce era şi ce va deveni şi că era imposibil să aibă un viitor împreună.

Marian vorbea încet şi atent. Mă întrebam dacă ei îi era la fel de greu să spună asta, cum îmi era mie să aud şi îmi părea rău pentru amândoi.

— I-a frânt inima, şi ei, şi lui. I-a dat Arcul Luminos pe care, din fericire, nu l-a folosit niciodată. A plecat de la universitate şi s-a întors acasă în Gatlin.

Aştepta să spun ceva dur. Am încercat să găsesc ceva, dar eram curios mai presus de orice.

— Ce s-a întâmplat după ce Macon s-a întors? S-au mai văzut?

— Din păcate, nu.

Am privit-o neîncrezător.

— Din păcate?

Marian dădu din cap.

— A fost trist, Ethan. Nu o mai văzusem niciodată pe mama ta atât de tristă. Eram îngrijorată şi nu ştiam ce să fac. Credeam că va muri pentru că avea inima frântă, pentru că era complet dărâmată.

Ne plimbasem pe lângă gardul care încercuia Grădina Păcii Lui Eterne. Acum eram înconjuraţi de copaci şi nimeni din Gatlin nu putea să ne vadă.

— Dar…

Trebuia să ştiu sfârşitul, chiar dacă mă durea să-l aud.

— Dar mama ta l-a urmat pe Macon în Gatlin, prin Tuneluri. Nu suporta să fie departe de el şi jurase să găsească o cale să fie împreună. O modalitate ca Muritorii şi Casterii să poată fi împreună. Era obsedată de asta.

Înţelegeam. Nu-mi plăcea, dar înţelegeam.

— Răspunsul la întrebarea asta nu era în lumea Muritorilor şi în cea a Casterilor. Aşa că mama ta a găsit o cale să facă parte din ea, deşi nu putea să fie cu Macon.

Am început iar să ne plimbăm.

— Vorbeşti de slujba ei de Gardian, nu?

Marian dădu din cap.

— Lila a găsit o îndeletnicire care îi permitea să studieze lumea Casterilor şi legile ei, Întunericul şi Lumina. O modalitate să caute răspunsul.

— Cum a primit slujba? Nu cred că există Pagini Aurii în

lumea Casterilor, dar din moment ce Carlton Eaton ne-a adus nouă Pagini Aurii şi tot el ducea şi poşta Casterilor, cine ştie?

— Atunci nu existau Gardieni în Gatlin.

Marian făcu o pauză, stânjenită.

— Dar un Caster puternic a cerut unul, din moment ce *Lunae Libri* există şi aici şi cândva exista şi *Cartea Lunilor.*

Acum totul era clar.

— Macon. El a cerut-o, nu? Nu putea să stea departe, până la urmă.

Marian îşi şterse faţa cu o batistă.

— Nu. A fost Arelia Valentin, mama lui Macon.

— De ce ar vrea mama lui Macon ca mama mea să devină Gardian? Chiar dacă îi părea rău pentru fiul ei, ştia că nu puteau să fie împreună.

— Arelia este un Proroc puternic, care poate să vadă frânturi din viitor.

— Adică la fel ca Amma, dar în varianta Casterilor?

Marian îşi şterse faţa.

— Cred că ai putea spune şi aşa. Arelia a văzut ceva la mama ta, abilitatea ei de a găsi adevărul, de a vedea ceea ce este ascuns. Cred că spera ca mama ta să găsească un răspuns, o soluţie prin care Muritorii şi Casterii să fie împreună. Casterii Luminaţi au sperat dintotdeauna la posibilitatea asta. Genevieve nu a fost primul Caster care s-a îndrăgostit de un Muritor.

Marian privi în depărtare, unde familiile începeau să se pregătească de picnic în iarba înclinată.

— Sau poate a făcut asta pentru fiul ei.

Marian se opri. Mai făcurăm un tur complet şi ajunserăm la mormântul lui Macon. Vedeam îngerul plângând în depărtare. Numai mormântul arăta cu totul altfel decât la înmormântare. Acolo unde fusese numai noroi era acum o grădină sălbatică umbrită de doi lămâi ciudat de înalţi, încadrând piatra de mormânt de o parte şi de alta. La umbră, era iasomie, iar pe mormântul lui creştea rozmarin. Mă întrebam dacă îl vizitase cineva azi şi observase asta.

Mi-am presat tâmplele cu mâinile, încercând să fac în aşa fel, încât să nu îmi explodeze capul. Marian îmi puse încet o mână pe spate.

— Ştiu că sunt multe informaţii noi pe care trebuie să le înţelegi, dar asta nu schimbă nimic. Mama ta te-a iubit.

I-am dat mâna la o parte.

— Da, doar că nu l-a iubit pe tata.

Marian mă trase de braţ, forţându-mă să mă uit la ea. Poate că mama era mama, dar era şi cea mai bună prietenă a lui Marian şi nu aveam să scap dacă îi puneam la îndoială onestitatea în faţa ei. Nici azi, nici în altă zi.

— Nu spune asta, EW. Mama ta l-a iubit pe tatăl tău.

— Dar nu s-a mutat în Gatlin pentru tata. S-a mutat aici pentru Macon.

— Părinţii tăi s-au cunoscut la Duke, unde lucram la disertaţiile noastre. Gardian fiind, mama ta locuia în Tuneluri, sub Gatlin, călătorind între *Lunae Libri* şi universitate ca să lucreze cu mine. Nu locuia în oraş, în lumea asociaţiei FRA şi a doamnei Lincoln. Aşa că s-a mutat în Gatlin pentru tatăl tău. S-a mutat din Întuneric la Lumină, şi, crede-mă, a fost o mişcare importantă pentru ea. Tatăl tău a salvat-o de ea însăşi când niciunul din noi nu putea să facă asta. Nici eu. Nici Macon.

Mă uitam fix la lămâii care umbreau mormântul lui Macon şi dincolo de ei, la mormântul mamei mele. Mă gândeam la tata, care îngenunchease acolo. Mă gândeam la Macon, care sfida Grădina Păcii Lui Eterne, dacă doar aşa putea să fie la un copac distanţă de mama mea.

— S-a mutat într-un oraş unde nimeni nu o acceptase, pentru că tatăl tău nu voia să plece, iar ea îl iubea.

Marian îmi ţinea bărbia între degetul ei mare şi celelalte degete.

— Doar că nu a fost primul pe care l-a iubit.

Am tras adânc aer în piept. Cel puţin viaţa mea nu era toată o minciună. Îl iubise pe tata, chiar dacă îl iubise şi pe Macon Ravenwood. Am luat Arcul Luminos din mâna lui Marian. Voiam să îl ţin, ca să am ceva de la amândoi.

— N-a găsit niciodată răspunsul, o modalitate pentru

Casteri şi Muritori să fie împreună.

— Nu ştiu dacă există vreo cale.

Marian îşi puse braţul în jurul meu, în timp ce eu mi-am aşezat capul pe umărul ei.

— Tu eşti cel care ar putea fi un Spion, EW. Tu să-mi spui.

Era pentru prima dată de când o văzusem pe Lena stând în ploaie, acum aproape un an, nu mai ştiam. Ca şi mama, nu găsisem niciun răspuns. Dădusem doar de necazuri. Oare asta găsise şi ea? M-am uitat la cutia din mâinile lui Marian.

— De asta a murit mama? Încercând să găsească un răspuns?

Marian mă luă de mână şi îmi puse cutia în ea, strângându-mi degetele apoi în jurul ei.

— Ţi-am spus ce ştiam. Trage singur concluziile, dar eu nu pot să intervin. Astea sunt regulile. Eu nu contez în marea Ordine a Lucrurilor. Gardienii nu contează niciodată.

— Nu e aşa.

Marian conta pentru mine, dar nu puteam să îi spun asta. Mama conta. Asta nu mai trebuia să spun.

Marian zâmbi, luându-şi mâna, lăsând cutia în mâna mea.

— Nu mă plâng. Eu am ales drumul ăsta, Ethan. Nu toţi ajung să îşi aleagă locul în Ordinea Lucrurilor.

— Vrei să spui că Lena nu contează? Sau eu?

— Tu contezi, fie că îţi place sau nu, şi Lena la fel. Asta nu este o alegere. Îmi dădu părul din ochi, aşa cum făcea şi mama.

— Adevărul este unul singur. Adesea absolut şi niciodată simplu, cum ar spune Oscar Wilde.

— Nu înţeleg.

— Adevărul este uşor de înţeles odată aflat; totul este să îl descoperi.

— Alte citate din Oscar Wilde?

— Galileo, părintele astronomiei modeme. Altcineva care nu şi-a acceptat locul în ordinea Lucrurilor – ideea că

Soarele nu se învârtea în jurul Pământului. Ştia, poate, mai bine ca oricine că nu alegem ce este adevărat şi ce nu. Putem doar să alegem ce să facem în legătură cu asta.

Am luat cutia pentru că în sufletul meu ştiam ce spunea, chiar dacă nu ştiam nimic despre Galileo şi ştiam şi mai puţin despre Oscar Wilde. Făceam parte din asta, fie că voiam sau nu. Nu puteam să fug, aşa cum nu puteam nici să împiedic viziunile. Acum trebuia să decid ce să fac în legătură cu asta.

Sari!

Când m-am băgat în pat, îmi detestam visele. Se spune că visezi ultimul lucru la care te gândeai înainte să adormi, dar cu cât încercam mai mult să nu mă gândesc la Macon şi la mama, cu atât mă gândeam mai mult la ei. Epuizat că tot încercasem să mă gândesc la ce nu ar fi trebuit să mă gândesc, era doar o chestiune de timp înainte să mă afund în întuneric, prin saltea, iar patul meu deveni o barcă… Sălciile se unduiau deasupra mea.

Simţeam barca mişcându-se înainte şi înapoi. Cerul era albastru, fără nori, ireal. Mi-am întors capul şi am privit într-o parte. Lemn care se crapă uşor, pictat într-o nuanţă de albastru care semăna foarte tare cu tavanul camerei mele. Eram într-o şalupă mică sau o barcă cu vâsle, plutind pe râu.

M-am ridicat şi barca se legănă. O mână mică şi albă căzu într-o parte, târând un deget subţire prin apă. Mă holbam la valurile care perturbau reflexia cerului perfect, care de altfel era imperturbabil şi calm precum sticla.

Lena stătea întinsă lângă mine, în capătul celălalt al bărcii. Purta o rochie albă, în genul celor pe care le vedeai în peliculele vechi, unde totul este filmat alb-negru. O rochie cu dantelă, funde şi mici nasturi perlaţi. Ţinea o umbrelă de soare neagră, iar părul, unghiile şi chiar buzele erau negre. Stătea ghemuită pe o parte, în şalupa mică, cu mâna atârnându-i în urmă, în timp ce pluteam.

— Lena?

Nu deschise ochii, dar zâmbi.

— Îmi e frig, Ethan.

M-am uitat la mâna ei, care era acum în apă până la încheietură.

— E vară. Apa e caldă.

Am încercat să ajung la ea, dar barca se clătină, iar Lena alunecă spre margine, dezvelind bucăţile negre de sub rochie.

Nu puteam să mă mişc.

Acum apa îi ajungea până la braţ şi vedeam şuviţe de păr începând să plutească la suprafaţa apei.

— Ridică-te, L! Ai să cazi!

Râse şi scăpă umbrela. Aceasta pluti, învârtindu-se în valurile din spatele nostru. M-am împleticit până la ea, iar barca se legăna cu putere.

— Nu ţi-am spus? Am căzut deja.

Am sărit după ea. Nu putea să se întâmple asta, dar se întâmpla. Ştiam pentru că aşteptam să aud sunetul stropilor de apă.

Când am ajuns la marginea bărcii, am deschis ochii. Lumea se zguduia, iar ea nu mai era. Am privit în jos şi am văzut apa verzuie, de nepătruns a râului Santee şi părul ei negru. M-am întins spre apă. Nu puteam să gândesc. Să sar sau să rămân în barcă.

Părul plutea dezordonat, tăcut, tăindu-ţi respiraţia, de parcă ar fi fost al unei creaturi marine mitice. Am văzut o faţă albă, estompată de adâncimea râului. Prinsă sub sticlă.

— Mama?

M-am trezit în pat, ud fleaşcă şi tuşind. Lumina lunii se revărsa pe fereastră. Era din nou deschisă. M-am dus la baie şi am băut apă din palmă până când am încetat să tuşesc. M-am privit în oglindă. Era întuneric şi puteam cu greu să-mi disting trăsăturile. Am încercat să îmi dau seama unde îmi erau ochii, dar am văzut altceva… o lumină îndepărtată.

Nu puteam să mai văd oglinda sau umbrele feţei mele. Doar lumina şi frânturi pe măsură ce imaginile îmi treceau prin faţa ochilor.

Am încercat să mă concentrez şi să înţeleg ce vedeam, dar totul se desfăşura prea repede, trecând în goană pe lângă mine, mişcându-se încoace şi încolo, de parcă aş fi

fost într-o cursă. Am văzut strada – udă, strălucitoare şi întunecoasă. Era doar la câţiva centimetri de mine, ceea ce făcea să pară că mă târâm pe pământ. Dar asta era imposibil, pentru că totul se mişca atât de repede. Tot felul de locuri îmi apăreau în câmpul vizual, iar strada era exact în faţa mea.

Tot ce puteam să văd era lumina şi strada care era atât de ciudat de aproape de mine. Am simţit porţelanul rece atunci când am prins marginile chiuvetei, încercând să nu cad. Eram ameţit, iar viziunile continuau. Imaginea se schimbă brusc, de parcă aş fi dat colţul într-un labirint şi totul începu să încetinească.

Doi oameni stăteau sprijiniţi de peretele unei clădiri murdare, de cărămidă sub un lampadar. Era lumina care se tot mişca încoace şi încolo. Îi priveam de jos, de parcă aş fi stat întins pe pământ. Mă uitam în sus la siluetele din faţa mea.

— Ar fi trebuit să las un bilet. Bunica se va îngrijora.

Era vocea Lenei. Era exact în faţa mea. Asta nu era o viziune, nu ca acelea din medalion sau din jurnalul lui Macon.

Lena!

Am strigat-o pe nume, dar nu se mişcă.

Cealaltă persoană se apropie. Ştiam că era John înainte să îi văd faţa.

— Dacă ai fi lăsat un bilet, l-ar fi putut folosi să ne găsească invocând o simplă vrajă de Detectare. Mai ales bunica ta. Are o putere incredibilă.

Îi puse mâna pe umăr.

— Cred că e caracteristică întregii familii.

— Nu mă simt puternică. Nu ştiu cum mă simt.

— Doar nu te răzgândeşti, nu?

John se întinse şi o luă de mână, ţinând-o deschisă ca să poată să-i vadă palma. Băgă mâna în buzunar şi scoase un marker, apoi începu să scrie pe palma ei, absent. Lena dădu din cap, urmărindu-l scriind.

— Nu. Locul meu nu mai este acolo. Aş fi ajuns să-i rănesc. Îi rănesc pe toţi cei care mă iubesc.

Lena!

Nu avea rost. Nu putea să mă audă.

— Nu va mai fi la fel când vom ajunge la Marea Barieră. Nu există Lumină şi Întuneric, Naturali sau Urgii, ci doar magie în forma cea mai pură. Ceea ce înseamnă fără etichete şi interpretări greşite.

Se uitau fix la mâna ei în timp ce John mişca markerul în jurul încheieturii ei. Mâinile lor stăteau în aşa fel încât aproape se atingeau. Lena îşi rotea încet încheietura în mâna lui.

— Mi-e frică.

— Nu voi permite să ţi se întâmple nimic.

Îi atinse o şuviţă de păr din spatele urechii, aşa cum făceam eu. Mă întrebam dacă îşi amintea.

— E greu să îţi închipui că un astfel de loc ar exista. Cei din jur m-au judecat toată viaţa.

Lena râse, dar eu simţeam asprimea din vocea ei.

— De asta şi mergem. Ca să poţi să fii tu însuţi.

Umărul i se zbătea, stângaci, iar el îl apucă, tresărind. Se potoli înainte să vadă şi Lena. Eu însă am observat.

— Eu? Nici măcar nu mai ştiu cine sunt.

Lena se îndepărtă de zid şi privi în noapte. Lampadarul îi scotea în evidenţă profilul şi puteam să îi văd colierul strălucind.

— Aş vrea să ştiu.

John se aplecă spre Lena. Vorbea atât de încet, încât cu greu reuşeam să aud ce spunea. Lena părea obosită, dar i-am recunoscut zâmbetul strâmb.

— Am să-ţi fac cunoştinţă cu ea dacă o voi întâlni vreodată.

— Sunteţi gata de plecare, felinelor?

Ridley ieşi din clădire, lingând o acadea roşie de cireşe.

Lena se întoarse, aşa cum făcea ea, iar lumina căzu pe mâna ei – cea pe care scrisese John. Dar nu era niciun cuvânt. Era acoperită cu desene negre. Erau aceleaşi modele pe care le văzusem pe mâna ei la bâlci şi pe marginile caietului ei. Înainte să mai văd ceva, viziunea se schimbă şi tot ce puteam să disting era o stradă largă şi

pietre cubice umede. Apoi nimic.

Nu ştiu cât timp am stat acolo, ţinându-mă de chiuvetă. Simţeam că voi leşina dacă îmi dau drumul. Mâinile îmi tremurau, iar picioarele mi se înmuiaseră. Ce se întâmplase? Nu era o viziune. Erau prea aproape, aş fi putut să întind mâna şi să o ating. De ce nu putea să mă audă?

Nu mai conta. Chiar făcuse asta – fugise, exact aşa cum spusese că va face. Nu ştiam unde era, dar văzusem destul din Tuneluri ca să îi recunosc.

Plecase, se îndrepta spre Marea Barieră, oriunde ar fi fost asta. Nu mai avea nimic de-a face cu mine. Nu mai voiam să visez, să văd sau să aud ceva despre asta. Trebuia să uit de asta. Să mă duc la culcare. Asta trebuia să fac.

Să sar sau să rămân în barcă. Ce vis ciudat! De parcă ţinea numai de mine. Barca se scufunda, cu sau fără mine. I-am dat drumul chiuvetei la timp ca să mă îndrept spre toaletă, apoi să mă târăsc în camera mea. M-am dus la vrafurile de cutii cu pantofi de lângă perete, cutiile în care se găsea tot ce era important pentru mine sau tot ce voiam să ascund. Am rămas acolo o clipă. Ştiam ce căutam, dar nu ştiam în ce cutie se afla.

Apă asemănătoare sticlei. M-am gândit la asta când mi-am amintit visul. Am încercat să-mi amintesc unde este. Ceea ce era ridicol, pentru că ştiam ce era în fiecare cutie. Cel puţin, ieri ştiam. Am încercat să mă gândesc, dar nu puteam să văd decât cele şaptezeci, optzeci de cutii din jurul meu.

Adidas negru, pantofi de la New Balance… Nu puteam să-mi aduc aminte.

Deschisesem cam douăsprezece cutii înainte să găsesc perechea de pantofi negri de la Converse. Cutia de lemn era încă înăuntru. Am luat sfera delicată din căptuşeala de catifea. Urma ei rămăsese în catifea, întunecată şi aspră, de parcă ar fi fost acolo de o mie de ani.

Arcul Luminos.

Fusese lucrul cel mai valoros al mamei mele, iar Marian mi-l dăduse mie. De ce acum?

Globul pal începu să reflecte camera din jurul meu până când suprafaţa gravată prinse viaţă, umplându-se de culori. Strălucea, de un verde pal. Puteam să o văd din nou pe Lena în mintea mea şi să o aud. Îi răresc pe toţi cei pe care îi iubesc.

Lumina începu să pălească, iar Arcul Luminos era din nou negru şi opac, rece şi lipsit de viaţă, în palma mea. Dar încă o simţeam pe Lena. Simţeam unde era, de parcă Arcul Luminos era un fel de busolă care mă conducea la ea. Poate că era ceva adevărat în toată treaba asta cu Spionul.

Ceea ce nu avea niciun sens, pentru că ultimul loc în care îmi doream să fiu era acolo unde erau Lena şi John. Deci, de ce îi vedeam? Îmi treceau o groază de gânduri prin minte. Marea Barieră? Un loc unde nu exista nici Întuneric, nici Lumină? Era posibil? Nu mai avea rost să încerc să dorm acum. Mi-am tras pe mine un tricou cu Atari. Ştiam ce trebuie să fac.

Fie că eram împreună sau nu, era un lucru mai important decât mine şi Lena. Poate că era mai important şi decât Ordinea Lucrurilor sau momentul în care Galileo şi-a dat seama că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Nu conta că eu nu voiam să îmi dau seama. Nu existau coincidenţe. O vedeam pe Lena alături de John şi Ridley cu un motiv.

Dar habar nu aveam de ce.

Şi de aceea trebuia să vorbesc eu însumi cu Galileo.

Păşind în întuneric, auzeam cocoşii fantastici ai domnului Mackey începând să cânte. Era 4.45, iar soarele nu avea să răsară prea curând, dar eu mă plimbam prin oraş de parcă era miezul zilei. Îmi ascultam sunetul picioarelor pe trotuarul crăpat şi pe asfaltul lipicios. Unde se duceau? De ce îi vedeam? De ce conta?

Am auzit un zgomot. Când m-am întors, Lucille ridică brusc capul şi se aşează pe trotuar în spatele meu. Am dat

din cap şi am mers mai departe. Pisica asta nebună mă urmărea, dar nu mă deranja. Eram probabil singurii treji la ora aceea în tot oraşul.

Dar nu eram. Propriul Galileo al oraşului Gatlin era şi el treaz. Când am dat colţul şi am ajuns pe strada lui Marian, am văzut lumina aprinsă în camera ei de oaspeţi. Pe măsură ce mă apropiam, am văzut o a doua luminiţă pâlpâind la veranda din faţă.

— Liv.

Am urcat scările şi am auzit un zgomot în întuneric.

— La naiba!

Lentila unui telescop imens trecu pe deasupra mea şi m-am ferit. Liv apucă lentila de la capătul celălalt, codiţele răvăşite legănându-se în spatele ei.

— Să nu te mai strecori aşa!

Răsuci un buton, iar telescopul se închise la loc în trepiedul înalt de aluminiu.

— Nu poţi să spui că mă furişam dacă am intrat prin faţă.

Încercam să nu mă holbez la pijamalele ei – un fel de pantaloni scurţi de damă peste care atârna un tricou cu imaginea lui Pluto şi inscripţia PLANETA PITICĂ SPUNE: ALEGE-ŢI PE CINEVA PE MĂSURA TA.

— Nu te-am văzut.

Liv potrivi lentila şi privi prin telescop.

— De ce eşti trează?

— Eşti nebun?

— Asta încerc să aflu.

— Să te scutesc eu de un efort. Răspunsul este da.

— Nu glumesc.

Mă studie atent, apoi luă caietul roşu şi începu să scrie.

— Te ascult. Doar că trebuie să scriu câteva lucruri.

M-am uitat peste umărul ei.

— La ce te uiţi?

— La cer.

Se uită înapoi în telescop şi apoi la selenometru. Apoi scrise un alt set de numere.

— Asta ştiu.

— Gata.

Se dădu într-o parte, făcându-mi semn să mă apropii. Am privit prin lentilă. Cerul era plin de stele şi praful unei galaxii care nu semăna nici pe departe cu cerul oraşului Gatlin.

— Ce-ai văzut?

— Cerul. Stelele. Luna. Este uimitoare.

— Mai uită-te o dată.

Mă trase de lângă telescop, iar eu am privit spre cer. Deşi era încă întuneric, nu puteam să descifrez nici măcar jumătate dintre stelele pe care le văzusem prin telescop.

— Aştrii nu sunt atât de strălucitori.

M-am uitat iar prin telescop. Cerul era iarăşi plin de stele strălucitoare. M-am dat înapoi de lângă telescop şi m-am uitat la cer. Cerul adevărat era mai întunecat, mai neclar, asemenea spaţiului îndepărtat, singuratic.

— E ciudat. Stelele se văd atât de diferit prin telescopul tău.

— Asta pentru că nu sunt toate acolo.

— Despre ce vorbeşti? Cerul e cer.

Liv se uită la lună.

— Mai puţin atunci când nu este.

— Ce înseamnă asta?

— Nimeni nu ştie de fapt. Sunt constelaţii ale Casterilor şi constelaţii ale Muritorilor. Nu sunt la fel. Cel puţin, nu par la fel ochiului Muritorului de rând. Iar, din păcate, noi doi asta suntem.

Zâmbi şi schimbă unul dintre cadre.

— Şi Casterii nu pot să vadă constelaţiile Muritorilor.

— Cum e posibil?

— Cum este orice posibil?

— Cerul nostru este adevărat? Sau numai pare aşa?

Mă simţeam ca o albină care fusese păcălită că o dungă albastră de pe tavan este cerul.

— Există vreo diferenţă?

Arătă spre cerul întunecat.

— Vezi asta? Carul Mare. Îl ştii, nu?

Am dat din cap.

— Dacă te uiţi în jos, două stele mai încolo, vezi steaua aceea strălucitoare?

— Este Steaua Polară.

Orice cercetaş din Gatlin putea să îţi spună asta.

— Exact. Steaua Polară. Acum, vezi punctul din capăt? Vezi ceva acolo?

Am dat din cap.

Se uită prin telescop, rotind primul disc, apoi al doilea.

— Uită-te acum.

Se dădu înapoi.

Vedeam Carul Mare prin lentilă, exact cum se vedea şi pe cerul normal, doar că strălucea mai tare.

— E la fel. Aproape.

— Acum uită-te jos. În acelaşi loc. Ce vezi?

M-am uitat.

— Nimic.

Liv părea enervată.

— Mai uită-te o dată.

— De ce? Nu e nimic aici.

— Ce vrei să spui?

Liv se aplecă şi privi prin lentilă.

— Imposibil. Trebuia să fie o stea cu şapte colţuri, ceea ce muritorii numesc stele-zână.

O stea cu şapte colţuri. Lena avea una la colierul ei.

— Este Steaua Polară a Casterilor. Arată sudul, nu nordul, ceea ce are o importanţă mistică în lumea Casterilor. Ei îi spun Steaua Sudului. Aşteaptă. O găsesc imediat.

Se aplecă iarăşi peste telescop.

— Te ascult. Sunt sigur că nu ai venit aici pentru un curs despre stelele-zână. Ce se întâmplă?

Nu mai avea rost să amân.

— Lena a fugit cu John şi Ridley. Sunt pe undeva prin Tuneluri.

Acum îi captasem atenţia.

— Poftim? De unde ştii?

— Îmi e greu să-ţi explic. I-am văzut într-o viziune ciudată care nu a fost, de fapt, o viziune.

— Ca atunci când ai atins jurnalul din cabinetul lui Macon?

Am dat din cap.

— Nu am atins nimic.

Acum mă uitam fix la reflecţia mea din oglindă şi o secundă mai încolo vedeam lucruri trecând pe lângă mine de parcă aş fi alergat. Când m-am oprit, stăteau pe o alee, la câţiva metri de mine, dar nu puteau să mă vadă sau să mă audă.

Divagam.

— Ce făceau? întrebă Liv.

— Vorbeau despre un loc pe nume Marea Barieră. Unde totul va fi perfect şi vor putea să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, potrivit spuselor lui John.

Încercam să nu par aspru.

— Chiar au spus că se duceau la Marea Barieră? Eşti sigur?

— Da. De ce?

Simţeam Arcul Luminos, care se încălzise brusc în buzunar.

— Marea Barieră este unul dintre cele mai vechi mituri ale Casterilor. Un loc plin de magie veche, puternică, ce datează dinainte de Lumină sau Întuneric – un fel de Nirvana. Nicio persoană raţională nu crede că există cu adevărat.

— John Breed crede.

Liv privi către cer.

— Sau aşa zice el. Sunt prostii, dar prostii care pot să influenţeze. Ca şi când ai crede că pământul este turtit. Sau că Soarele se învârte în jurul Pământului.

Exact ca Galileo. Desigur.

Venisem aici căutând un motiv să mă duc la culcare, la Jackson şi la viaţa mea. O explicaţie pentru care puteam să o văd pe Lena în oglinda din baie şi care să nu însemne că sunt nebun. Un răspuns care să nu mă ducă înapoi la Lena. Dar am găsit exact opusul.

Liv vorbea în continuare, fără să ţină cont de nodul meu din stomac sau de piatra din buzunar.

— Legendele spun că dacă urmezi Steaua Sudului vei găsi în cele din urmă Marea Barieră.

— Şi dacă steaua nu este acolo?

Gândindu-mă la asta, îmi mai veni un gând, apoi altul, toate desfăşurându-se în mintea mea.

Liv nu răspunse pentru că îşi modifica de zor telescopul.

— Trebuie să fie acolo. Cred că s-a întâmplat ceva cu telescopul meu.

— Şi dacă a dispărut? Galaxia se schimbă mereu, nu?

— Desigur. Până în anul 3000, Polaris nu va mai fi Steaua Nordului, ci Alrai. Înseamnă „păstor“ în arabă, din moment ce ai întrebat.

— Până în anul 3000?

— Exact. Într-o mie de ani. O stea nu poate pur şi simplu să dispară, nu fără o ciocnire cosmică serioasă. Nu este un lucru subtil.

— Şi astfel se sfârşeşte lumea, nu cu o explozie, ci cu scâncet.

Mi-am amintit versul dintr-o poezie de T.S. Eliot. Lena nu putea să-şi scoată asta din cap înainte de aniversarea ei.

— Ei bine, şi mie îmi place poezia, dar ştiinţa este mai puternică.

„Nu cu o explozie, ci cu scâncet.“ Sau era nu cu un scâncet, ci cu o explozie? Nu puteam să-mi amintesc cuvintele exacte, dar Lena le scrisese într-o poezie pe peretele dormitorului ei când murise Macon. Oare ştiuse de la început încotro se îndrepta? Simţeam că îmi vine rău de la stomac. Arcul Luminos era atât de fierbinte, încât îmi ardea pielea.

— Nu e nimic în neregulă cu telescopul tău.

Liv studie selenometrul.

— Mă tem că se întâmplă ceva. Nu doar cu telescopul. Nici numerele nu sunt corecte.

— Inimile se vor frânge, iar stelele vor cădea.

Am spus asta fără să mă gândesc, de parcă ar fi fost un cântec vechi care îmi rămăsese în minte.

— Ce?

— *Şaptesprezece Luni.* Nu e nimic, doar un cântec pe care îl tot aud. Are de-a face cu Transformarea Lenei.

— Un Cântec Prezicător?

Mă privi cu neîncredere.

— Asta este?

Trebuia să îmi dau seama că avea un nume.

— Prevesteşte ce urmează să se întâmple. Tu ai auzit un Cântec Prezicător tot timpul ăsta? De ce nu mi-ai spus?

Am ridicat din umeri. Pentru că am fost idiot. Pentru că nu vorbeam cu Liv despre Lena. Deoarece cântecul spunea lucruri teribile. Alege.

— Spune-mi tot versul.

— E ceva legat de sfere, şi o lună înainte de vremea ei. Apoi spune ceva despre stelele care urmăresc încotro se îndreaptă inimile… nu mai ţin minte restul.

Liv se aşează pe treapta de sus a verandei.

— Luna apare înainte de ivirea ei. Asta zicea cântecul?

Am dat din cap.

— Întâi luna. Apoi urmează stelele. Sunt sigur.

Începuse să se lumineze.

— Chemând o Lună străveche. Asta ar explica.

— Ce anume? Steaua care lipseşte?

Liv închise ochii.

— E mai mult decât o stea. Să chemi o lună dinaintea timpurilor ar putea să schimbe toată Ordinea Lucrurilor, începând de la câmpul magnetic la cel magic. Ar explica orice mişcare de pe cerul Casterilor. Ordinea naturală în lumea Casterilor are un echilibru la fel de delicat ca în lumea noastră.

— Ce ar putea să facă asta?

— Vrei să spui *cine.*

Liv îşi cuprinse genunchii cu braţele. Nu putea să vorbească decât despre o singură persoană.

— Sarafine?

— Nu există înregistrări despre vreun Caster destul de puternic, încât să invoce luna. Dar dacă cineva cheamă o lună străveche, nu avem cum să ştim când va fi următoarea Transformare. Sau unde.

O transformare. Adică Lena.

Mi-am amintit ce spusese Marian în arhivă. „Nu alegem ce este adevărat. Doar ce să facem în legătură cu asta.“

— Dacă ne referim la o Lună Transformatoare, atunci asta are legătură cu Lena. Ar trebui să o trezim pe Marian. Ea poate să ne ajute.

Dar, spunând asta, mi-am dat seama de adevăr. Ar putea să ne ajute, dar asta nu însemna şi că va face asta. Ca Gardian, putea să se implice. Liv se gândea la acelaşi lucru.

— Chiar crezi că profesorul Ashcroft ne va lăsa să o urmărim pe Lena prin Tuneluri după ceea ce s-a întâmplat ultima dată când am fost acolo? O să ne închidă în secţiunea cărţilor rare pentru tot restul verii.

— Mai rău, o va suna pe Amma, iar eu le voi duce pe Surori la biserică în fiecare zi în Cadillacul vechi al mătuşii Grace.

Sări sau rămâi în barcă.

Nu mai era o hotărâre, de fapt. Luasem o decizie cu mult timp în urmă, când am ieşit din maşină pe Autostrada 9, într-o noapte, în ploaie. Sărisem. Nu mai rămâneam în barcă, fie că Lena şi cu mine eram împreună sau nu. Nu aveam să-l las pe John Breed sau pe Sarafine, vreo lună sau un cer al Casterilor să mă oprească. Măcar atât îi datoram fetei de pe Autostrada 9.

— Liv, pot să o găsesc pe Lena. Nu ştiu cum, dar pot. Tu poţi să găseşti luna cu selenometrul, nu?

— Pot să măsor variaţiile din câmpul magnetic al lunii, dacă asta întrebi.

— Deci, poţi să găseşti Luna Transformatoare?

— Dacă sunt corecte calculele mele, dacă vremea ţine cu noi, dacă asemănările dintre constelaţiile Casterilor şi ale Muritorilor rămân aceleaşi…

— Era mai mult o întrebare cu răspuns afirmativ sau negativ.

Liv apucă una dintre cozi, gândindu-se.

— Da.

— Dacă facem asta, trebuie să plecăm înainte să se

trezească Amma şi Marian.

Liv ezită. Ca Gardian-în-Devenire nu trebuia să se implice. Dar de fiecare dată când eram împreună, găseam o metodă să dăm de necaz.

— Lena ar putea fi într-un pericol foarte mare.

— Liv, dacă nu vrei să vii…

— Desigur că vreau să vin. Am studiat stelele şi lumea Casterilor de când aveam cinci ani. Singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost să fac parte din ea. Până acum câteva săptămâni, singurul lucru pe care îl făcusem a fost să citesc despre asta şi să privesc stelele prin telescop. M-am săturat să mă uit. Dar profesorul Ashcroft…

Mă înşelasem în privinţa lui Liv. Nu era ca Marian. Nu se va mulţumi să aşeze pe rafturi pergamente despre Casteri. Voia să dovedească faptul că pământul nu era deloc turtit.

— Sări sau stai în barcă, Gardiene? Vii?

Soarele răsărea, iar noi nu mai aveam timp.

— Eşti sigur că vrei?

Nu se uită la mine, iar eu nu m-am uitat la ea. Amintirea sărutului care nu avusese loc niciodată plana între noi.

— Mai ştii pe cineva cu un selenometru de rezervă şi o hartă mentală a stelelor lipsă ale Casterilor?

Nu eram sigur că variaţiile ei, asemănările sau calculele mă vor ajuta. Dar cântecul avea dreptate, iar lucrurile pe care le văzusem în această seară dovedeau asta. Aveam nevoie de ajutor şi la fel şi Lena, chiar dacă ceea ce fusese între noi se terminase. Aveam nevoie de un Gardian, chiar şi unul fugar cu un ceas nebunesc, care să caute aventura oriunde altundeva în afară de cărţi.

— Sar, spuse Liv încet. Nu vreau să mai stau în barcă.

Învârti încet mânerul uşii cu sită, fără să scoată nici măcar un sunet. Ceea ce însemna că intra să îşi ia lucrurile pentru că venea cu mine.

— Eşti sigură?

Nu voiam să vină pentru mine, cel puţin nu doar pentru mine. Asta îmi spuneam în sinea mea, dar era o minciună.

— Mai ştii pe altcineva destul de nătâng, încât să caute

un loc mistic, unde o fiinţă Supranaturală încearcă să invoce Luna Transformatoare?

Zâmbi, deschizând uşa.

— Chiar ştiu.

Uşile exterioare

ŞCOALA DE VARĂ: NU ÎNCETA SĂ ÎNVEŢI DACĂ VREI SĂ-ŢI CÂŞTIGI EXISTENŢA.

Asta zicea panoul unde de regulă era scris: HAI PISICILE SĂLBATICE!

Liv şi cu mine ne uitam la el din tufişurile care împresurau scările liceului Jackson.

— Sunt sigură că au rămas fără „a“-uri. Ştii tu, absolvire, testele pentru dezvoltarea educaţiei, plecarea din Gatlin.

Avea să fie complicat. Vară sau nu, domnişoara Hester era tot în biroul ei de asistenţă, păzind uşa din faţă. Dacă picai un examen, trebuia să te înscrii la cursurile de vară. Dar asta nu însemna că nu puteai să lipseşti – dacă puteai să treci de domnişoara Hester. Deşi Domnul Lee nu îşi pusese în aplicare ameninţarea că ne va pica la examen dacă nu apăream la punerea în scenă a Bătăliei de pe Dealul Mierii, Link picase la biologie, ceea ce însemna că trebuia să găsesc o modalitate să intru.

— O să stăm în tufişurile astea toată dimineaţa?

Liv devenea nervoasă.

— Lasă-mă o secundă. Mi-am petrecut timpul gândindu-mă la modalităţi să ies din Jackson. Nu mă gândisem niciodată cum să intru. Dar nu puteam să plecăm fără Link.

Liv îmi zâmbi.

— Să nu subestimezi niciodată puterea unui accent britanic. Priveşte şi învaţă.

Domnişoara Hester se uită peste ochelari la Liv, care îşi răsucise părul blond într-un coc. Era vară, ceea ce însemna că domnişoara Hester purta una dintre bluzele ei fără mâneci şi pantaloni de poliester până la genunchi şi

pantofii ei albi marca Keds. De unde eram ascuns cu Liv vedeam clar marginea pantalonilor verzi ai acesteia şi picioarele ca de iepuraş.

— Îmi pare rău. De unde ai spus că eşti?

— De la CEB.

Liv îmi dădu un ghiont, iar eu am luat-o către hol.

— Desigur. Şi asta este?

Liv oftă, nerăbdătoare.

— Consulatul Educaţional Britanic. Precum spuneam, căutăm şcoli eficiente din Statele Unite pe care să le folosim drept modele pentru reforma educaţională.

— Eficiente?

Domnişoara Hester părea confuză. Am dat colţul în genunchi şi pe braţe.

— Nu pot să cred că nu v-a informat nimeni de vizita mea. Pot să vorbesc cu directorul, vă rog?

— Directorul?

Până să îşi dea seama domnişoara Hester ce era acela un director, eram deja la jumătatea drumului, pe scări. Pe lângă faptul că era frumoasă şi deşteaptă, Liv avea multe talente ascunse.

— Gata, încetaţi cu glumele din filmul „Plasa de păianjen a lui Charlotte“. Apucaţi mostra cu hotărâre, cu o mână şi tăiaţi burta, de sus până jos cu foarfeca.

O auzeam pe doamna Wilson prin uşă. Ştiam ce se întâmpla astăzi la biologie, numai după miros. Ca să nu mai zic de agitaţie.

Cred că am să leşin…

— Wilbur, nu!

— Dezgustător!

M-am uitat pe geamul de pe uşă. Purceluşi roz, nenăscuţi erau aliniaţi într-un şir pe mesele de laborator. Erau mici, prinşi de cartoane ceruite, negre în cutii de metal. Mai puţin al lui Link. Purceluşul lui Link era imens. Ridică mâna.

— Doamnă Wilson? Nu pot să-i frâng sternul cu foarfeca. Tank este prea mare pentru asta.

— Tank?

— Tank, purceluşul meu.

— Poţi să foloseşti foarfeca de grădină din spatele camerei.

Am bătut în geam. Link trecu chiar pe lângă mine, dar nu mă auzi. Eden stătea la masa lungă şi neagră a laboratorului, lângă masa lui Link, ţinându-se de nas cu o mână, iar cu cealaltă împungând cu cleştele în interiorul purceluşului. Eram surprins că era acolo cu restul celor care picaseră. Nu pentru că era un savant sau ceva, dar pentru că mă aşteptam ca mama ei şi membrii asociaţiei FRA să găsească o soluţie să o scoată de acolo.

Eden scoase un fir galben din porcuşorul ei.

— Ce e chestia asta galbenă?

Arăta de parcă era gata să o arunce.

Doamna Wilson zâmbi. Ăsta era momentul ei preferat din tot anul.

— Domnişoară Westerly, de câte ori aţi fost la Dar-ee Keen săptămâna asta? Aţi băut un cocktail şi aţi mâncat cartofi prăjiţi şi burgeri? Inele de ceapă? Plăcintă?

— Poftim?

— E grăsime. Acum să căutăm vezica.

Am bătut din nou, chiar când Link trecu pe lângă mine cu o foarfecă imensă. Mă văzu şi deschise uşa.

— Doamnă Wilson, trebuie să merg la baie.

Am plecat pe coridor, cu tot cu foarfecă. Când am dat colţul şi am ajuns în faţa biroului de asistenţă, Liv îi zâmbi domnişoarei Hester şi închise caietul.

— Vă mulţumesc mult. Păstrăm legătura.

Dispăru pe uşa de la intrare înaintea noastră, părul ei blond desfăcându-i-se din coc. Trebuia să ai probleme serioase ca să nu îţi dai seama că Liv era o adolescentă, care purta blugii rupţi.

Domnişoara Hester o privi consternată, dând din cap.

— Soldaţi britanici.

Problema lui Link era că niciodată nu cerea detalii. Doar era de acord. A fost de acord când am încercat să tăiem un cauciuc adevărat ca să facem un leagăn. A fost de acord

când l-am pus să mă ajute să construiesc o capcană pentru aligatori în curtea din spate şi de fiecare dată când luam Beaterul ca să urmăresc vreo fată despre care tot restul şcolii era de părere că era o ciudată. Era o adevărată calitate a unui prieten bun, dar câteodată mă întrebam dacă eu aş face la fel pentru el dacă s-ar inversa lucrurile. Pentru că întotdeauna eu eram cel care îi cerea ceva, iar el era mereu momeala.

În cinci minute ne plimbam deja pe strada Jackson. Am mers până pe strada Dove unde ne-am oprit la Dar-ee Keen. M-am uitat la ceas. Amma ştia deja că plecasem. Marian o va aştepta pe Liv la bibliotecă dacă nu-i dusese deja dorul la micul dejun. Şi doamna Wilson probabil că a trimis pe cineva să-l scoată pe Link din baie. Nu mai aveam timp.

Nu aveam niciun plan până când nu ne-am aşezat cu mâncărurile noastre pline de grăsime de pe tăvile galbene la fel de pline de grăsime la mesele roşii şi murdare.

— Nu-mi vine să cred că a fugit cu Băiatul Vampir.

— De câte ori trebuie să-ţi spun? Este un Incub, mă corectă Liv.

— Cum spui tu. Dacă este un Incub Însetat de Sânge, poate să îţi sugă sângele. Acelaşi lucru.

Link luă un biscuite şi-l băgă în gură în timp ce înmuia altul în sosul din farfurie.

— Un Incub Însetat de Sânge este un Demon. Un vampir este ceva ce vezi într-un film.

Nu voiam să fac asta, dar era ceva ce trebuia să le spun.

— Şi Ridley este cu ei.

Link oftă şi mototoli hârtia pachetului cu biscuiţi. Expresia lui nu se schimbă, dar ştiam că simţea acelaşi nod în stomac ca şi mine.

— Îngrozitor.

Aruncă hârtia la coşul de gunoi. Lovi marginea şi ateriză pe podea.

— Eşti sigur că sunt în Tuneluri?

— Aşa se pare.

Pe drumul spre Dar-ee Keen îi spusesem lui Link despre

viziune, dar omisesem faptul că văzusem asta în oglinda din baie.

— Se îndreaptă spre un loc numit Marea Barieră.

— Un loc care nu există.

Liv dădea din cap, verificând cifrele care se roteau la încheietură.

Link dădu farfuria deoparte, fără să termine de mâncat.

— Să văd dacă am înţeles bine. O să mergem în Tuneluri să găsim luna asta străveche cu ajutorul ceasului ciudat al lui Liv?

— Selenometru.

Liv nu-şi ridică privirea de la numerele pe care le scria în caietul ei roşu.

— În fine. De ce nu-i spunem familiei Lenei ce se întâmplă? Poate că pot să ne facă invizibili sau să ne dea nişte arme ciudate ale Casterilor.

O armă. Ca aceea pe care o aveam acum cu mine. Simţeam Arcul Luminos în buzunar. Nu ştiam cum funcţiona, dar poate ştia Liv. Ea ştia cum să interpreteze cerul Casterilor.

— Nu ne va face invizibili, dar am asta.

Am pus sfera pe masa lucioasă, de plastic.

— Tipule. Serios? O minge?

Link nu era impresionat. Liv era uimită. Întinse mâna într-o doară, zăbovind deasupra sferei.

— Este ceea ce cred eu?

— Este un Arc Luminos. Marian mi l-a dat de Ziua Morţilor. A fost al mamei.

Liv încercă să-şi ascundă supărarea.

— Profesorul Ashcroft a avut un Arc Luminos în tot acest timp şi nu mi l-a arătat niciodată?

— Poftim. N-ai decât.

Am lăsat sfera în mâinile lui Liv. O ţinea cu grijă, de parcă ar fi fost un ou.

— Ai grijă! Ai idee cât de rare sunt lucrurile asta?

Liv nu putea să îşi ia privirea de la suprafaţa lucioasă.

Link sorbi şi restul de cola până dădu de gheaţă.

— Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă? Ce anume

face?

Liv era vrăjită.

— Asta este una dintre cele mai puternice arme din lumea Casterilor. Este o închisoare abstractă pentru Incubi, dacă ştii să o foloseşti.

M-am uitat la ea plin de speranţă.

— Ceea ce, din păcate, eu nu ştiu.

Link lovi uşor Arcul Luminos.

— Precum kriptonita Incubilor?

Liv dădu din cap.

— Cam aşa ceva.

Nu mai era nicio îndoială că Arcul Luminos era puternic, dar nu avea să ne ajute cu problema actuală. Nu mai aveam nicio idee.

— Dacă asta nu poate să ne ajute, cum intrăm în Tuneluri?

— N-o să fie uşor.

Liv îmi dădu Arcul Luminos ezitant.

— Dacă vom intra în Tunelurile Casterilor, trebuie să fie printr-una din uşile exterioare. Nu putem să intrăm prin *Lunae Libri.*

— Deci mai există şi alte căi de intrare? Prin Uşile astea Exterioare? întrebă Link.

Liv dădu din cap.

— Da. Dar numai Casterii şi câţiva Muritori, cum ar fi profesorul Ashcroft, ştiu unde se află. Iar ea nu ne va spune. Sunt sigură că îmi împachetează lucrurile chiar acum.

Mă aşteptasem ca Liv să răspundă, dar o făcu Link în locul ei.

— Ştii ce înseamnă asta?

Zâmbi şi o cuprinse pe Liv cu braţul.

— Vei avea în sfârşit o şansă. E timpul pentru Tunelul Dragostei.

Locurile unde se organizau bâlciurile erau simple terenuri odată ce acestea se sfârşeau. Am lovit un mănunchi de noroi şi ierburi.

— Uite, se mai văd încă urmele curselor.

Liv arătă în timp ce Lucille mergea în urma ei.

— Da, dar cum ştii de la ce provin urmele?

Părea o idee bună la Dar-ee Keen, dar acum stăteam pe un câmp gol.

Link ţipă şi făcu cu mâna de la câţiva metri distanţă.

— Cred că aici era roata Ferris. Pot să îmi dau seama după mucurile de ţigară. Angajatul ăla bătrân fuma toată ziua.

L-am ajuns din urmă.

Liv arătă spre un punct negru din depărtare.

— Nu acolo ne-a văzut Lena pe noi?

— Poftim? am întrebat eu bâlbâindu-mă.

— Adică pe mine m-a văzut.

Roşi.

— Cred că acolo a explodat maşina de făcut floricele de porumb când Lena a trecut pe lângă ea. Înainte să spargă balonul clovnului şi să-i facă pe copiii mici să plângă.

Cum am putut să uit?

Era greu să găseşti urme pe pământ sub iarba înaltă. M-am aplecat şi am dat iarba la o parte, dar nu era nimic. Doar câteva pahare de hârtie şi câteva bilete. Ridicându-mă, am simţit Arcul Luminos arzând din nou şi am auzit un bâzâit uşor. L-am scos din buzunar şi strălucea emiţând o lumină albastră. I-am făcut semn lui Liv.

— Ce crezi că înseamnă asta?

Studie sfera, privind cum culoarea se intensifică.

— Habar nu am. Nu am citit niciodată că îşi schimbă culoarea.

— Ce s-a întâmplat, copii?

Link îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu tricoul lui mizerabil cu Black Sabbath.

— Vai! Când a început să-şi schimbe culoarea?

— Acum o secundă.

Nu ştiu de ce, dar am început să merg încet, făcând doar câţiva paşi odată. În timp ce mergeam, Arcul Luminos strălucea din ce în ce mai tare.

— Ethan, ce faci?

Liv era chiar în spatele meu.

— Nu sunt sigur.

Am schimbat direcţia, iar culoarea începu să pălească. De ce se schimba?

M-am întors şi m-am îndreptat iar în cealaltă direcţie. Arcul Luminos devenea tot mai puternic cu fiecare pas, iar vibraţiile creşteau.

— Uite!

Am desfăcut mâna ca Liv să poată să vadă culoarea albastră care radia din Arc.

— Ce se întâmplă?

Am ridicat din umeri.

— Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât o ia razna mai tare.

— Doar nu crezi că…

Privi la adidaşii ei argintii şi prăfuiţi, pentru baschet, gândindu-se. Ne gândeam la acelaşi lucru.

L-am întors în mâna mea.

— Ar putea să fie un fel de busolă?

Liv se uita la sfera care strălucea atât de puternic, încât Lucille sărea lângă noi de parcă încerca să prindă licurici.

Când ajunserăm la o bucată de pământ decolorată, Liv se opri.

Arcul Luminos strălucea de un albastru-închis, ca de cerneală. M-am uitat atent în pământ.

— Nu e nimic aici.

Liv se aplecă, dând iarba la o parte.

— Nu sunt chiar atât de sigură.

O formă ieşi la suprafaţă când Liv dădu pământul la o parte.

— Uită-te la linii. E o intrare.

Link avea dreptate. Semăna cu trapa de sub covor din camera lui Macon.

Am îngenuncheat lângă ei şi mi-am trecut mâna pe marginile uşii, dând la o parte pământul care rămase.

Am privit spre Liv.

— De unde ai ştiut?

— Adică în afară de faptul că Arcul Luminos o ia razna?

Părea îngâmfată.

— Uşile exterioare nu sunt atât de greu de găsit dacă ştii ce cauţi.

— Sper că nu sunt nici greu de deschis.

Link arătă spre centrul uşii. Era o gaură de cheie.

Liv oftă.

— E încuiată. Ne trebuie o cheie Caster. Nu putem să intrăm fără una.

Link trase de la mijloc foarfeca imensă de grădină pe care o furase din laboratorul de biologie. Link nu punea niciodată lucrurile la locul lor.

— Cheie Caster, la naiba.

— N-o să meargă.

Liv îngenunche lângă Link în iarbă.

— Este un lacăt Caster, nu uşa vestiarului tău.

Link pufni în timp ce băga foarfeca de grădină în deschizătură.

— Nu eşti de aici. Nu există nicio uşă în tot comitatul care să nu poată să fie deschisă cu un set de cleşti sau o periuţă ascuţită.

M-am uitat la Liv.

— Îţi dai seama că inventează asta.

— Da?

Link rânji către mine când uşa se deschise cu un scârţâit iritant. Îşi îndreptă pumnul către mine.

— Am reuşit.

Liv era şocată.

— Ei bine, nu scrie nimic de asta în cărţi.

Link se aplecă şi privi într-o parte.

— E întuneric şi nu sunt scări. Pare a fi o distanţă destul de mare până jos.

— Fă un pas.

Ştiam că asta urma.

— Eşti nebun?

— Ai încredere în mine.

Link atinse locul cu piciorul, iar o clipă mai târziu plutea în aer.

— Dumnezeule, de unde iau Casterii lucrurile astea?

Există, oare, Casteri tâmplari? Un sindicat al construcţiilor supranaturale?

Apoi dispăru brusc. O clipă mai târziu, vocea i se auzi din groapă.

— Nu e chiar atât de departe. Veniţi sau ce faceţi?

Lucille privea fix în întuneric şi sări în groapă. Cred că pisica asta se molipsise de la mătuşile mele după ce trăise cu ele atâta timp. Am privit peste margine şi am văzut lumina unei torţe care pâlpâia. Link stătea sub noi, cu Lucille la picioarele lui.

— Întâi doamnele.

— De ce spun bărbaţii asta numai atunci când e vorba despre ceva groaznic sau periculos?

Liv îşi vârî un picior în groapă, neîncrezătoare.

— Fără supărare.

I-am zâmbit.

— Nu m-am supărat.

Adidaşii ei argintii atârnară o clipă, iar ea se agită, fără echilibru. Am luat-o de mână.

— Ştii, dacă o găsim pe Lena, ar putea să fie complet…

— Ştiu.

Am privit în ochii albaştri, senini ai lui Liv, care nu vor fi niciodată aurii sau verzi. Soarele îi bătea în părul blond precum mierea. Îmi zâmbi, iar eu i-am dat drumul mâinii. Mi-am dat seama acum că ea mă ţinea.

Dispărând în întuneric în spatele ei, uşa se închise după mine şi nu mai puteam zări cerul.

Intrarea în Tunel era umedă şi acoperită cu muşchi, ca aceea care ducea de la *Lunae Libri* la Ravenwood. Tavanul de deasupra scărilor era jos, iar pereţii de piatră erau bătrâni şi erodaţi, asemenea unei temniţe. Se auzea fiecare picătură de apă şi fiecare sunet.

La baza scărilor am dat de o răscruce. Nu una legendară, ci una adevărată.

— Deci, încotro o luăm?

Link se uită la cele două tuneluri diferite. Călătoria asta era mai complicată decât cea către Exile. Aceea fusese un

drum drept, dar de data asta era altfel şi aveam de ales. Alegeri pe care eu trebuia să le fac.

Tunelul din stânga semăna mai mult cu o pajişte decât cu un tunel. Pe măsură ce se lărgea, erau sălcii plângătoare care se aplecau peste o cărare prăfuită, încadrată de amestecuri de flori sălbatice şi iarbă înaltă. Sub un cer albastru şi lipsit de nori se întindeau dealuri.

Aproape că puteai să îţi imaginezi păsările ciripind şi să vezi iepurii rozând iarbă, dacă nu ar fi fost un tunel al Casterilor, unde nimic nu era aşa cum părea.

Tunelul din dreapta nu era deloc un tunel, ci o stradă dintr-un oraş, care se unduia sub propriul cer al Casterilor. Strada întunecată era în contrast puternic cu peisajul rural, însorit din primul tunel. Liv scrijelea ceva în caietul ei. M-am uitat peste umărul ei. *Fusuri orare asincronice în tunelurile vecine.*

Singura lumină venea de la semnul unui hotel care clipea la capătul străzii. Blocuri înalte cu balcoane mici, de fier şi scări de incendiu, aliniate pe o parte şi pe alta. Fire lungi traversau strada în lung şi-n lat, de la o clădire la alta, formând o reţea complexă, de care erau prinse câteva haine. Un cărucior abandonat era încastrat în asfalt.

— Încotro o luăm?

Link era nerăbdător. Nu-i plăcea să se plimbe prin Tunelurile înfricoşătoare ale Casterilor.

— Eu aleg drumul care seamănă cu cel din Vrăjitorul din Oz.

Se îndreptă spre soare.

— Nu cred că va trebui să votăm. Mi-am scos Arcul Luminos din buzunar, iar căldura lui îmi încălzea mâna înainte să observ lumina pe care o emana. Suprafaţa de abanos începu să strălucească de un verde pal.

Liv făcu ochii mari.

— Uimitor.

Am făcut câţiva paşi pe strada întunecată, iar lumina crescu în intensitate.

Link ne urma.

— Hei! Eu o luam pe aici! Nu mă opreşti?

— Fii atent!

Ţineam Arcul Luminos destul de sus ca el să vadă şi am mers mai departe.

— Asta e o lanternă uimitoare.

Liv îşi verifică selenometrul.

— Ai avut dreptate. Ne ghidează asemenea unei busole. Cunoştinţele mele confirmă asta. Câmpul magnetic al lunii este mai puternic în această direcţie, ceea ce este complet greşit pentru perioada aceasta a anului.

Link dădu din cap.

— Ar fi trebuit să ştiu că o vom lua pe strada asta înfricoşătoare. Probabil că vom fi omorâţi de vreun Torţionar.

Cu fiecare pas pe care îl făceam pe stradă, Arcul Luminos strălucea mai tare, fiind de un verde şi mai intens.

— O luăm pe aici.

— Bineînţeles.

După ce Link se convinse că ne îndreptam spre moarte sigură, strada întunecată rămase doar o stradă întunecată.

Plimbarea scurtă până la semnul motelului care încă lumina a fost lipsită de evenimente. Strada era o fundătură, ducând la o uşă care se afla sub semn. Mai era o stradă perpendiculară pe ea, plină de uşi neluminate. Între semnul motelului şi clădirea de lângă el erau nişte scări abrupte, din piatră. Alt Portal.

— O luăm la dreapta sau la stânga? întrebă Liv păşind înapoi, în stradă.

M-am uitat la lumina Arcului Luminos, care era acum verde smarald.

— Deloc. Mergem drept înainte.

Am împins uşa grea, din capul scărilor, deschizând-o. Am păşit printr-un arc luminos de piatră, împleticindu-ne la lumina soarelui, printre ramurile unui stejar imens. O femeie cu pantaloni scurţi albi şi păr alb pedala pe o bicicletă albă, cu un pudel alb în coşul ei alb. Un câine de aport auriu, imens, urmărea bicicleta. Câinele trăgea un

om care îl ţinea de lesă. Lucille îi aruncă o privire câinelui de aport şi o zbughi în tufişuri.

— Lucille!

M-am aplecat în tufişuri, dar dispăruse.

— Minunat. Iar am pierdut pisica mătuşii mele.

— Teoretic, este pisica ta. Locuieşte cu tine.

Link scotoci prin tufişurile de azalee.

— Nu-ţi face griji. Se va întoarce. Pisicile au un simţ foarte bun al direcţiei.

— De unde ştii?

Liv părea amuzată.

— Săptămâna pisicilor. Ca şi săptămâna rechinilor, dar cu pisici.

M-am uitat la el. Link se înroşi.

— Ce? Mama urmăreşte multe emisiuni ciudate la televizor.

— Hai!

Ieşind dintre copaci, o fată cu părul mov se ciocni de Link, scăpând blocul de desen. Eram înconjuraţi de câini, oameni, biciclete şi patinatori, într-un parc cu tufişuri de azalee, umbrit de stejari imenşi. În centru se afla o fântână de piatră bogat împodobită, cu tritoni goi sculptaţi, care aruncau cu apă unul în altul. Potecile se îndreptau în toate direcţiile.

— Ce s-a întâmplat cu Tunelurile? Unde suntem?

Link era mai încurcat decât de obicei.

— Suntem într-un fel de parc, spuse Liv.

Ştiam exact unde suntem şi am zâmbit.

— Nu orice parc. Parcul Forsyth. Suntem în Savannah.

— Poftim?

Liv scotocea prin geantă.

— Savannah, Georgia. Veneam cu mama aici când eram mic. Liv desfăcu harta a ceea ce părea să fie cerul Casterilor. Am recunoscut Steaua Sudului, cea cu şapte colţuri care lipsea de pe adevăratul cer al Casterilor.

— Nu are sens. Dacă Marea Barieră există, ceea ce nu spun că eu cred, cu siguranţă nu este în mijlocul unui oraş al Muritorilor.

Am ridicat din umeri.

— Aici ne-a adus. Ce pot să spun.

— Am mers cam cinci mile. Cum să fim în Savannah?

Link tot nu pricepuse că lucrurile erau altfel în Tuneluri.

Liv deschise stiloul, vorbind în sinea ei.

— Locul şi timpul nu sunt supuse fizicii Muritorilor.

Două doamne în vârstă împingeau doi câini în cărucioare. Eram cu siguranţă în Savannah. Liv închise caietul ei roşu.

— Timpul, spaţiul, distanţa – toate sunt diferite aici. Tunelurile fac parte din lumea Casterilor, nu din cea a Muritorilor.

Arcul Luminos se făcu brusc negru, de parcă şi-ar fi dat seama de asta. L-am pus înapoi în buzunar.

— Ce…? Cum ştim acum încotro ne îndreptăm?

Link se panică, dar eu nu.

— Nu trebuie. Cred că ştiu încotro ar trebui să o luăm.

Liv se încruntă.

— Cunosc o singură persoană în Savannah.

Prin oglindă

Mătuşa mea Caroline locuia pe strada East Liberty, în apropiere de Catedrala Sfântul Ioan Botezătorul. Nu mai fusesem la ea de câţiva ani, dar ştiam că trebuia să merg tot înainte pe strada Bull, deoarece casa ei era trecută în Turul cu Troleibuzul al Oraşului Savannah, care se făcea dintr-un capăt în celălalt al străzii Bull. Mai mult decât atât, străzile duceau din parc la râu, şi erau pancarte publice la fiecare bloc, care să-ţi indice direcţia. Era greu să te pierzi în Savannah, fie că erai Spion, fie că nu.

Între Savannah şi Charleston puteai să găseşti un tur istoric pentru orice. Tururi pentru plantaţie, tururi pentru bucătăria sudică, tururi pentru Fiicele Confederaţiei, tururi pentru stafii – preferatul meu, şi turul istoric, clasic, pentru diferite case.

Casa mătuşii Caroline făcuse parte din acela de când mă ştiu. Atenţia ei pentru detaliu era legendară, nu numai în familia noastră, ci în tot oraşul. Era custode la Muzeul de Istorie din Savannah şi ştia la fel de multe despre istoria fiecărei clădiri, a fiecărei pietre şi a fiecărui scandal din Oraşul Stejarilor cum ştia mama despre Războiul Civil. Nu erau puţine isprăvi, având în vedere că scandalurile erau la fel de obişnuite ca tururile aici.

— Eşti sigur că ştii încotro mergem, omule? Cred că ar trebui să facem o pauză şi să luăm ceva de mâncare. Aş ucide pentru un burger.

Link avea mai multă încredere în capacitatea Arcului Luminos de a ne arăta drumul decât în a mea. Lucille, care reapăruse, se aşează la picioarele lui şi înclină capul într-o parte. Nici ea nu era atât de sigură.

— Trebuie să mergem înspre râu. Vom ajunge la East Liberty mai devreme sau mai târziu. Uite.

Am arătat spre turla catedralei aflată la câteva blocuri distanţă.

— Asta este Catedrala Sfântului Ioan Botezătorul. Aproape am ajuns.

După douăzeci de minute ne învârteam încă în cerc lângă catedrală. Link şi Liv îşi pierdeau răbdarea, iar eu nu îi învinovăţeam. M-am uitat pe East Liberty după ceva cunoscut.

— Este o casă galbenă.

— Culoarea galben este probabil foarte răspândită. Fiecare casă din oraşul ăsta este galbenă.

Până şi Link era supărat pe mine.

Ocolisem deja de trei ori acelaşi bloc.

— Credeam că este în dreapta pieţei Lafayette.

— Cred că ar trebui să găsim o carte de telefon şi să-i căutăm numărul.

Liv îşi şterse transpiraţia de pe frunte. M-am uitat cu coada ochiului la o persoană din depărtare.

— Nu ne trebuie o carte de telefon. Iată şi casa la capătul blocului.

Liv îşi roti privirea.

— De unde ştii?

— Pentru că mătuşa Del stă în faţa ei.

Nu era nimic mai ciudat decât să ajungi în Savannah după ce ai mers câteva ore prin tunelurile Casterilor, într-un timp modificat. Cu excepţia faptului că trebuia să ajungem la mătuşa Caroline şi să o vedem pe mătuşa Lenei, Del, stând pe bordura trotuarului şi făcând cu mâna. Ne aştepta.

— Ethan! Mă bucur că te-am găsit în sfârşit. Am fost peste tot – Atena, Dublin, Cairo.

— Ne-ai căutat în Egipt şi în Irlanda?

Liv părea la fel de încurcată ca şi mine, dar puteam să îi explic asta.

— Georgia. Atena, Dublin şi Cairo sunt oraşe din Georgia.

Liv roşi. Câteodată uitam că era la fel de departe de Gatlin ca şi Lena, doar că în alt fel.

Mătuşa Del îmi luă mâna şi o strânse plină de afecţiune.

— Arelia a încercat să Ghicească unde eşti, dar nu a putut descoperi decât că erai în Georgia. Din păcate, Prorocirea este mai mult o artă decât o ştiinţă. Slavă cerului că te-am găsit!

— Ce faci aici, mătuşă Del?

— Lena lipseşte. Speram că este cu tine.

Oftă, dându-şi seama că se înşelase.

— Nu este, dar cred că pot să o găsesc.

Mătuşa Del îşi îndreptă fusta şifonată.

— Atunci pot să te ajut.

Link se scărpina în cap. O întâlnise pe mătuşa Del, dar nu văzuse niciodată o demonstraţie a darurilor ei ca Palimpsest. Era clar că nu putea să înţeleagă cum o femeie bătrână şi împrăştiată putea să ne ajute. După ce petrecusem o noapte întunecată la mormântul lui Genevieve Duchaness, ştiam mai bine.

Am lovit ciocanul de metal din uşă. Mătuşa Caroline deschise uşa, ştergându-şi mâinile pe şorţul ei cu inscripţia F.C.I.S. (Fetele Crescute în Sud). Zâmbi, ochii încreţindu-i-se la colţuri.

— Ethan, ce faci aici? Nu ştiam că vei fi în Savannah.

Nu mă gândisem destul de bine ca să inventez o minciună bună, aşa că am spus una nepotrivită.

— Sunt în oraş ca să vizitez… un prieten.

— Unde e Lena?

— N-a putut să ajungă.

M-am îndepărtat de uşă ca să pot să îi distrag atenţia făcând prezentările.

— Pe Link îl ştii, iar ea este Liv şi Delphine, mătuşa Lenei.

Eram sigur că primul lucru pe care mătuşa Caroline îl va face după plecarea mea era să îl sune pe tata să-i spună cât se bucurase să mă vadă. Nu mai aveam cum să ţin secret faţă de Amma pe unde eram şi să apuc să împlinesc şaptesprezece ani.

— Mă bucur să vă văd din nou, doamnă.

Puteam mereu să mă bazez pe Link că este un băiat de

modă veche când aveam nevoie de el să fie aşa. Am încercat să mă gândesc la cineva din Savannah pe care mătuşa nu îl cunoaşte, de parcă ar fi fost posibil. Savannah era mai mare decât Gatlin, dar toate oraşele sudice sunt la fel. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Mătuşa Caroline ne zori să intrăm. În câteva secunde dispăru şi reapăru cu ceai dulce şi un platou de prăjituri Benne Babies, prăjituri cu sirop de arţar care erau şi mai dulci decât ceaiul.

— Ziua de azi a fost cea mai ciudată.

— Ce vrei să spui?

M-am întins să iau o prăjitură.

— De dimineaţă, când eram la muzeu, cineva a intrat în casa mea, dar nu asta este partea cea mai ciudată. Nu au luat nimic. Au scotocit prin tot podul, dar nu s-au atins de restul casei.

M-am uitat la Liv. Nu existau coincidenţe. Mătuşa Del se gândea poate la acelaşi lucru, dar era greu să îmi dau seama. Părea un pic ameţită, ca şi când i-ar fi fost greu să-şi dea seama de toate lucrurile care se întâmplaseră în camera aceasta din 1820, de când fusese casa construită. Probabil că arunca o privire la două sute de ani dintr-odată în timp ce noi mâneam prăjituri. Mi-am amintit ce spunea despre darul ei în noaptea din cimitir cu Genevieve. Era o onoare să fii Palimpsest, dar era o şi mai mare povară.

Mă întrebam ce avea mătuşa Caroline care să merite să fie furat.

— Ce e în pod?

— Mai nimic. Ornamente de Crăciun, planurile arhitecturale ale casei, hârtiile vechi ale mamei tale.

Liv îmi dădu un picior pe sub masă. Mă gândeam la acelaşi lucru. De ce nu erau în arhivă?

— Ce fel de hârtii?

Mătuşa Caroline mai puse nişte prăjituri. Link le mânca mai repede decât putea ea să le servească.

— Nu sunt sigură. Cu o lună înainte să moară, mama ta m-a întrebat dacă putea să depoziteze câteva cutii aici. Ştii tu cum era mama ta şi dosarele ei.

— Te deranjează dacă mă uit? Lucrez la bibliotecă vara

aceasta cu mătuşa Marian, iar ea ar putea să fie interesată de unele dintre ele.

Încercam să par nonşalant.

— Eşti invitatul meu, dar e o mare dezordine.

Luă farfuria goală.

— Trebuie să dau câteva telefoane şi apoi să termin raportul pentru poliţie. Dar mă găsiţi aici dacă aveţi nevoie de mine.

Mătuşa Caroline avea dreptate; în pod era dezordine. Peste tot erau împrăştiate haine şi hârtii. Probabil că cineva golise conţinutul fiecărei cutii, făcând o grămadă imensă. Liv luă câteva hârtii rătăcite.

— Cum…

Link se uită la mătuşa Del, ruşinat.

— Cum naiba o să găsim ceva aici?

— Ce căutăm?

Lovi cu piciorul o cutie goală de pe podea.

— Orice ar fi putut să fie al mamei mele. Cineva căuta ceva aici.

Fiecare se apucă să caute într-o altă parte a grămezii.

Mătuşa Del găsi o cutie plină de capsule de gloanţe din Războiul Civil.

— Aici era o pălărie minunată.

Am luat anuarul vechi din liceu al mamei mele şi un ghid al Bătăliei de la Gettysburg. Am observat cât de uzat era ghidul în comparaţie cu anuarul. Aşa era mama. Liv îngenunche pe un teanc de hârtii.

— Cred că am găsit ceva. Se pare că astea au aparţinut mamei tale, dar nu este nimic, schiţe vechi ale conacului Ravenwood şi nişte notiţe despre istoria oraşului Gatlin.

Orice lucru care avea de-a face cu Ravenwood era ceva. Îmi dădu notiţele şi am răsfoit paginile. Registre ale Războiului Civil, schiţe îngălbenite ale conacului Ravenwood şi ale clădirilor mai vechi din oraş – Societatea Istorică, vechiul sediu al pompierilor, chiar şi casa noastră, Locul lui Wate. Dar niciuna nu însemna nimic.

— Pisi, pisi. Hei, i-am găsit un prieten lui…

Link ridică o pisică bine conservată datorită taxidermiei, apoi o scăpă şi-şi dădu seama că era o pisică moartă, împăiată cu blană neagră şi murdară.

— Lucille!

— Trebuia să mai fie ceva.

Oricine ar fi fost aici nu căuta registrele Războiului Civil.

— Poate că au găsit lucrul pentru care veniseră.

Liv ridică din umeri.

M-am uitat la mătuşa Del.

— Există un singur mod în care putem afla.

Câteva minute mai târziu, stăteam toţi cu picioarele încrucişate, pe podea, de parcă am fi stat în jurul unui foc de tabără. Sau a unei şedinţe de spiritism.

— Nu cred că este o idee bună.

— Este singura cale să aflăm cine a intrat aici şi de ce.

Mătuşa Del dădu din cap, deloc convinsă.

— Bine. Ţineţi minte: dacă vă este rău, puneţi capul între genunchi. Acum luaţi-vă de mâini.

Link se uită la mine.

— Despre ce vorbeşte? De ce să ne fie rău?

Am luat-o pe Liv de mână, completând cercul. Mâna ei era catifelată şi caldă. Dar înainte să mă gândesc că ne ţineam de mâini, imagini au început să se perinde prin faţa mea… Una după alta, apărând şi dispărând aşa cum se închid şi se deschid uşile. Fiecare imagine ducea către următoarea, asemenea pieselor de domino sau cărţilor pe care, dacă le răsfoiai foarte repede, aveai impresia că imaginile sunt vii.

Lena, Ridley şi John aruncând cutii în pod…

— Trebuie să fie aici. Căutaţi în continuare.

John aruncă pe jos cărţi vechi.

— Cum poţi să fii sigur?

Lena se uită în altă cutie, cu mâna acoperită de desene negre.

— Ştia cum să găsească ceva fără stea.

Se deschise o altă uşă. Mătuşa Caroline târa cutii pe podeaua podului. Îngenunche în faţa unei cutii, ţinând o

poză a mamei mele, îşi trecu mâna peste ea plângând.

Apoi alta. Mama, cu părul peste umăr, ţinut de ochelarii ei roşii pentru citit. O vedeam la fel de clar de parcă ar fi stat în faţa mea. Scria frenetic într-un jurnal decolorat, de piele, apoi smulse pagina, o împături şi o puse într-un plic. Mâzgăleşte ceva pe faţa plicului după care îl pune înapoi în jurnal. Apoi trage un cufăr de la perete. În spatele lui, scoate o plăcuţă din lambriu. Se uită în jur, de parcă ar fi simţit că o privea cineva şi puse jurnalul în deschizătura îngustă.

Mătuşa Del îmi dădu drumul la mână.

— Dumnezeule mare!

Link nu îşi mai aducea deloc aminte de bunele maniere în preajma unei doamne. Se îngălbeni la faţă şi-şi puse imediat capul între genunchi, de parcă se pregătea să aterizeze. Nu îl mai văzusem aşa din ziua următoare celei în care Savannah îl provocase să bea o sticlă întreagă de rachiu vechi.

— Îmi pare rău. Ştiu că este greu să te adaptezi după o călătorie.

Mătuşa Del îl bătea pe spate.

— Te descurci bine pentru prima dată.

Nu aveam timp să mă gândesc la tot ceea ce văzusem. Aşa că m-am concentrat asupra unui singur lucru: ştia cum să găsească ceva, fără stea. John vorbea de Marea Barieră. Credea că mama ştia ceva despre asta, ceva ce ar fi putut să scrie în jurnalul ei. Cred că eu şi Liv ne gândeam la acelaşi lucru, pentru că am atins cufărul vechi în acelaşi timp.

— E greu. Aveţi grijă.

Am început să trag cufărul de la perete. Parcă cineva îl umpluse cu pietre.

Liv se îndreptă spre perete, eliberând plăcuţa. Dar nu dădu de deschizătură. Mi-am băgat mâna înăuntru şi am atins imediat pielea învechită. Am scos jurnalul, cântărindu-l în mână. Era o parte din mama mea. Am răsfoit paginile până am ajuns la sfârşit. Scrisul delicat al mamei mă privea de pe faţa plicului.

Macon.
L-am deschis, despăturind hârtia.

Dacă citeşti asta, înseamnă că nu am putut să ajung la tine la timp ca să îţi vorbesc eu însămi. Lucrurile sunt mult mai grave decât şi-ar fi putut imagina oricine. S-ar putea deja să fie prea târziu. Dar dacă mai există o şansă, tu eşti singurul care va putea opri cele mai mari temeri ale noastre să devină realitate.

Abraham trăieşte. Se află în ascunzătoare. Şi nu este singur. Sarafine este cu el, fiind un discipol la fel de talentat ca tatăl tău.

Trebuie să îi opreşti cât mai este timp.

LJ.

M-am uitat în josul paginii. L.J. Lila Jane. Am mai observat ceva: data. M-am simţit de parcă aş fi primit o lovitură în stomac. 21 martie. Cu o lună înainte de accidentul mamei mele. Înainte să fie ucisă.

Liv se dădu la o parte simţind că era martoră la ceva personal şi dureros. Am răsfoit paginile jurnalului, căutând răspunsuri. Mai era acolo şi o copie a arborelui genealogic al familiei Ravenwood. Îl mai văzusem în arhivă, dar ăsta părea diferit. Unele nume erau tăiate.

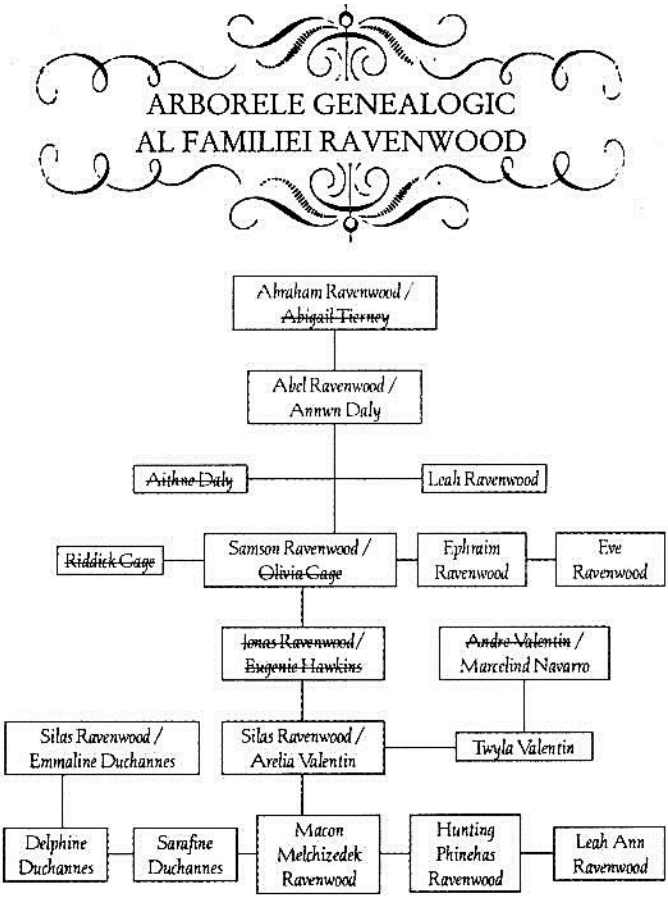

Dând paginile, o hârtie prinsă alunecă şi căzu pe podea. Am luat-o, despăturind coala fragilă. Era un pergament, subţire şi uşor transparent, precum hârtia de calc. Pe o parte erau urme ciudate desenate cu peniţa. Ovale diforme, cu suişuri şi coborâşuri, de parcă un copil ar fi desenat nori. M-am întors spre Liv, ţinând pergamentul deschis ca ea să poată să vadă formele. Dădu din cap fără să spună nimic. Niciunul nu ştia ce însemna.

Am îndoit hârtia fină şi am pus-o în jurnal, răsfoindu-l până la sfârşit. Am dat la ultima pagină. Mai era ceva care nu avea nicio semnificaţie, cel puţin nu pentru mine.

In Luce Caecae Caligines sunt,

Et în Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,
Et în imperio, Nox.

Am rupt instinctiv pagina şi am îndesat-o în buzunar. Mama era moartă din cauza scrisorii şi posibil din cauza a ceea ce era scris pe paginile acestea. Acum îmi aparţineau mie.

— Ethan, eşti bine?

Vocea mătuşii Del era plină de îngrijorare.

Eram atât de departe de a fi bine, încât nu mai ştiam ce înseamnă asta. Trebuia să ies din camera asta, din trecutul mamei mele, din mintea mea.

— Vin imediat.

Am luat-o la fugă pe scări către camera de oaspeţi şi m-am aşezat pe pat cu hainele mele murdare. Mă holbam la tavanul pictat în culoarea cerului albastru, ca şi cel din dormitorul meu. Obsesii prosteşti. Le râdeam în faţă, iar ele nici nu ştiau asta. Sau poate ele râdeau de mine.

Eram amorţit, aşa cum te simţi când încerci să simţi totul odată. Aş fi putut la fel de bine să fiu mătuşa Del care se plimbă prin casa asta veche. Abraham Ravenwood nu era o parte din trecut.

Trăia, ascunzându-se în umbră cu Sarafine. Mama ştiuse asta, iar Sarafine o ucisese din cauza asta.

Aveam ochii înceţoşaţi. I-am şters, aşteptându-mă să fie lacrimi, dar nu era nimic. I-am închis, dar când i-am deschis nu puteam să văd decât culori şi lumini trecând pe lângă mine, de parcă aş fi fugit. Vedeam bucăţi şi frânturi – un zid, conserve zimţate de argint, mucuri de ţigară. Am încercat să mă ridic, dar eram prea ameţit. Imaginile treceau în continuare, încetinind în cele din urmă ca mintea mea să poată să le înţeleagă.

Eram într-o cameră, un dormitor poate. Îmi era greu să îmi dau seama unde eram. Podeaua era din beton gri, iar pereţii albi erau acoperiţi cu aceleaşi desene negre pe care le văzusem pe mâinile Lenei. Uitându-mă la ele, păreau să se mişte.

Mi-am aruncat o privire prin cameră. Trebuia să fie pe aici pe undeva.

— Mă simt atât de diferită de toţi, chiar şi de ceilalţi Casteri.

Era vocea Lenei. Mi-am ridicat privirea, urmărind sunetul.

Erau deasupra mea, stând întinşi pe tavanul pictat negru.

Lena şi John stăteau cu capetele unul lângă celălalt, vorbind fără să se uite unul la altul. Se uitau fix la podea aşa cum mă uitam eu noaptea la tavan, când nu puteam să adorm. Părul Lenei i se revărsa pe umeri, stând lipit de tavan, de parcă ar fi fost întinsă pe podea. Părea imposibil, dacă nu aş fi văzut. Doar că de data asta nu era singura de pe tavan. Iar eu nu eram acolo să o trag înapoi.

— Nimeni nu poate să îmi explice puterile mele, nici măcar familia mea, pentru că nu ştie.

Părea nefericită, departe, în lumea ei.

— Şi de fiecare dată când mă trezesc, pot să fac lucruri pe care nu puteam să le fac cu numai o zi înainte.

— La fel şi eu. Într-o zi m-am trezit şi m-am gândit la un loc unde voiam să merg, iar o secundă mai târziu, eram acolo.

John aruncă ceva în aer, prinzându-l apoi, la nesfârşit. Doar că aruncă spre podea, nu spre tavan.

— Vrei să spui că nu ştiai că poţi să călătoreşti?

— Nu, până când nu am făcut-o.

Închise ochii, dar nu încetă să arunce mingea.

— Dar părinţii tăi? Ei ştiau?

— Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii. Au plecat când eram mic. Chiar şi Supranaturalii recunosc un copil ciudat când îl văd.

Nu puteam să îmi dau seama dacă minţea. Vocea era plină de amărăciune şi durere, părându-mi sinceră. Lena se întoarse pe o parte şi se sprijini în cot ca să poată să îl vadă.

— Îmi pare rău. Cred că a fost groaznic. Cel puţin eu am avut-o pe bunica să aibă grijă de mine.

Se uită la minge, iar aceasta îngheţă în aer.

— Acum nu mai am pe nimeni.

Mingea căzu pe podea. Sări de câteva ori şi se rostogoli sub pat. John se întoarse spre ea.

— O ai pe Ridley. Şi pe mine.

— Crede-mă, odată ce vei ajunge să mă cunoşti, nu vei şti cum să fugi mai repede.

Erau doar câţiva centimetri între ei.

— Te înşeli. Ştiu ce înseamnă să te simţi singur chiar şi atunci când eşti printre oameni.

Ea nu mai spuse nimic. Oare aşa se simţea şi când era cu mine? Se simţea singură chiar dacă eram împreună? Când era în braţele mele?

— L?

Mi s-a făcut rău când i-a pronunţat numele.

— Când vom ajung la Marea Barieră, va fi altfel, îţi promit.

— Majoritatea oamenilor spun că nu există.

— Asta pentru că nu ştiu cum să o găsească. Poţi să ajungi acolo doar prin Tuneluri. Te voi duce acolo. Îi ridică bărbia ca ea să poată să-l privească în ochi.

— Ştiu că îţi este frică. Dar, dacă mă vrei, sunt al tău.

Lena îşi feri privirea, ştergându-şi unul din ochi cu podul palmei. Vedeam desenele negre, care acum păreau şi mai întunecate. Semănau mai puţin cu desenele lui Sharpie şi mai mult cu ale lui John şi Ridley. Se uita fix la mine, dar nu putea să mă vadă.

— Trebuie să mă asigur că nu mai pot să rănesc pe altcineva. Nu contează ce vreau eu.

— Pentru mine contează.

John îşi trecu degetul pe sub ochiul ei, prinzându-i lacrimile, apropiindu-se de ea.

— Poţi să ai încredere în mine. Nu ţi-aş face rău niciodată.

O strânse la piept, capul ei odihnindu-se pe pieptul lui.

— Pot?

Nu mai auzeam nimic şi era din ce în ce mai greu să o văd, de parcă s-ar fi mărit cumva distanţa dintre noi. Am

clipit cu putere, încercând să mă concentrez, dar când am deschis ochii din nou, nu mai vedeam decât tavanul albastru care se rotea. M-am întors pe o parte, cu faţa către perete.

Eram înapoi în camera mătuşii Caroline, iar ei dispăruseră. Oriunde ar fi fost, erau împreună. Lena mersese mai departe. Se deschidea faţă de John, iar el stabilea cu ea o legătură pe care eu o pierdusem de mult. Poate că nici nu ar fi trebuit să stabilesc o astfel de legătură.

Macon trăise în Întuneric, iar mama în Lumină. Poate că nu trebuia să găsim o cale pentru Muritori şi Casteri să fie împreună, pentru că nu era scris aşa. Cineva bătu la uşă, deşi era deschisă.

— Ethan? Eşti bine?

Liv. Mergea fără să facă zgomot, dar eu tot îi auzeam paşii. Nu m-am mişcat. Marginea patului se lăsă un pic când se aşeză ea. I-am simţit mâna pe spate, mângâindu-mi ceafa. Era liniştitor şi personal, de parcă ar fi făcut asta de mii de ori. Aşa stăteau lucrurile cu Liv – parcă aş fi cunoscut-o dintotdeauna. Părea că simte de ce aveam nevoie, de parcă ar fi ştiut despre mine lucruri pe care nici eu nu le ştiam.

— Va fi bine, Ethan. Vom descoperi ce înseamnă totul, îţi promit.

Ştiam că vorbea serios. M-am întors pe partea cealaltă.

Soarele apusese, iar camera era întunecată. Nu mă deranjasem să aprind luminile. Dar îi descifram silueta, în timp ce ea mă privea fix.

— Credeam că tu nu trebuia să te implici.

— Nu fac asta. Este primul lucru pe care l-am învăţat de la profesorul Ashcroft.

Făcu o pauză.

— Dar nu pot să mă abţin.

— Ştiu.

Ne-am privit reciproc în întuneric, mâna ei odihnindu-se pe obrazul meu, acolo unde o pusese când mă întorsesem pe partea cealaltă. Dar eu o vedeam pe ea şi pentru prima

dată mă gândeam cum ar fi fost să fim împreună. Am simţit ceva. Nu avea rost să neg asta, iar Liv simţea şi ea ceva. Puteam să îmi dau seama de asta de fiecare dată când mă privea.

Liv se aşeză încet, ghemuindu-se lângă mine, sprijinindu-şi capul de umărul meu.

Mama găsise o cale să meargă mai departe după Macon. Se îndrăgostise de tata, ceea ce demonstra că puteai să-ţi pierzi iubirea vieţii tale, iar apoi să te îndrăgosteşti din nou.

Nu?

Am auzit o şoaptă, nu în sufletul meu, ci la ureche. Liv se aplecă mai aproape.

— Vei înţelege şi asta, precum restul. În plus, ai ceva ce majoritatea Spionilor nu au.

— Da? Ce anume?

— Un Gardian minunat.

Mi-am strecurat mâna pe după gâtul lui Liv. Caprifoi şi săpun – aşa mirosea.

— De asta ai venit? Pentru că aveam nevoie de un Gardian?

Nu răspunse imediat. Îmi dădeam seama că încerca să găsească răspunsul în mintea ei. Cât să spună, ce anume să rişte. Ştiam că făcea asta, pentru că şi eu făceam acelaşi lucru.

— Nu este singurul motiv, dar ar trebui să fie.

— Pentru că nu ar trebui să te implici?

Îi simţeam inima bătând cu putere. Îmi încăpea perfect sub braţ.

— Pentru că nu vreau să sufăr.

Era speriată, dar nu de Casteri Întunecaţi, Incubi ciudaţi sau ochi aurii.

Se temea de ceva simplu, dar la fel de periculos. Un lucru minor, dar infinit mai puternic. Am tras-o mai aproape.

— Nici eu.

Pentru că şi eu mă temeam de asta. Nu am mai spus nimic. O ţineam aproape şi mă gândeam la toate

modalităţile în care cineva ar fi putut să sufere. La felurile în care aş putea să îi fac rău şi să sufăr şi eu. Lucrurile astea erau cumva amestecate. Îmi este greu să explic, dar când erai aşa de introvertit cum fusesem eu în ultimele luni, să te deschizi era la fel de greşit ca şi cum te-ai fi dezbrăcat în biserică.

Inimile se vor frânge, iar stelele vor cădea. Una este frântă, cealaltă pustiită.

Ăsta fusese cântecul nostru, al Lenei şi al meu. Iar sufletul meu fusese frânt. Asta însemna că trebuia să rămână pustiit? Sau mai era şi altceva pentru mine? Poate un cântec complet nou? Cum ar fi Pink Floyd, de exemplu? Un râs gol pe holuri de marmură.

Am zâmbit în întuneric, ascultând sunetul ritmic al respiraţiei ei până când adormi. Eram epuizat. Deşi eram înapoi în lumea Muritorilor, mă simţeam de parcă făceam încă parte din lumea Casterilor, iar Gatlin era incredibil de departe. Nu puteam să înţeleg cum ajunsesem aici, la fel cum nu puteam să îmi dau seama câte mile parcursesem sau cât de mult mai aveam de mers. M-am cufundat în uitare, neştiind ce voi face când voi ajunge acolo.

Bonaventure

Alergam, fiind urmărit. Săream peste tufişuri şi fugeam pe străzi pustii şi prin curţile din spatele caselor. Singura constantă era adrenalina. Nu mă opream deloc.

Apoi am văzut Harley-ul, venind direct spre mine, luminile apropiindu-se din ce în ce mai ameninţător. Nu erau galbene, ci verzi, strălucind atât de puternic în faţa ochilor, încât a trebuit să-mi acopăr faţa cu mâinile…

M-am trezit. Vedeam verde în faţa ochilor, apărând şi dispărând.

Nu ştiam unde eram, până când mi-am dat seama că lumina verde provenea de la Arcul Luminos, aprins acum precum artificiile de ziua Americii. Era pe saltea, unde probabil se rostogolise din buzunar. Numai salteaua părea diferită, iar lumina era puternică.

Mi-am amintit puţin câte puţin – stelele, Tunelurile, podul, camera de oaspeţi. Apoi mi-am dat seama de ce salteaua arăta diferit. Liv dispăruse.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama unde era Liv.

— Tu dormi vreodată?

— Nu la fel de mult ca tine, se pare.

Liv nu-şi ridică privirea din telescop, ca de obicei, deşi ăsta era din aluminiu şi mult mai mic decât cel pe care Marian îl ţinea pe verandă.

M-am aşezat lângă ea pe treapta din spate. Curtea era la fel de liniştită ca mătuşa mea, un petic de verdeaţă care se întindea sub o magnolie.

— Ce faci trează?

— Am primit un apel telefonic de deşteptare.

Încercam să par natural, în loc să arăt cum mă simţeam de fapt. Ciudat. M-am îndreptat către fereastra din camera

de oaspeţi de la al doilea etaj. Chiar şi de acolo, puteai să vezi lumina verde care strălucea prin sticla ferestrelor.

— Ciudat. Bănuiesc că şi eu am găsit ceva. Uită-te prin telescopul Celestron. Îmi dădu telescopul. Semăna cu o lanternă, cu excepţia lentilelor mari de la unul din capete. Mâinile noastre se atinseră când l-am luat. N-am simţit nimic.

— Şi asta tot tu ai făcut? îmi zâmbi.

— Profesorul Ashcroft mi l-a dat. Nu mai vorbi şi uită-te. Acolo. Arătă deasupra magnoliei, ceea ce ochiului meu de Muritor i se părea o întindere vastă de cer fără stele.

Mi-am potrivit telescopul în dreptul ochiului. Acum cerul de deasupra magnoliei era luminat, o aură spectrală care se îndrepta spre pământ nu departe de noi.

— Ce e aia, o stea căzătoare? Stelele căzătoare lasă astfel de urme?

— S-ar putea. Dacă ar fi o stea căzătoare.

— De unde ştii că nu este?

Atinse telescopul cu degetul.

— Ar putea să cadă, dar este o stea Caster care cade de pe cerul Casterilor, mai ţii minte? Altfel am putea să o vedem şi fără telescop.

— Asta îţi spune ceasul ăla nebunesc?

Îl luă de pe scara de lângă ea.

— Nu sunt sigură de ce spune. Credeam că e stricat până am văzut cerul.

Arcul Luminos strălucea la fereastră, emanând o lumină asemănătoare celei de bliţ, verde, constantă.

Mi-am amintit ceva din vis. Mă simţisem de parcă Harley-ul era îndreptat special spre mine.

— Nu putem sta aici. Se întâmplă ceva.

Ceva aici, în Savannah.

Liv îşi prinse selenometrul de mână.

— Orice ar fi, pare să se întâmple acolo.

Îşi puse telescopul în rucsac şi arătă în depărtare. Era timpul să mergem. Am întins mâna, dar se ridică singură.

— Trezeşte-l pe Link. Mă duc să îmi iau lucrurile.

— Tot nu văd de ce nu putem să aşteptăm până dimineaţă. Link era morocănos, iar părul lui ţepos îi stătea în toate părţile.

— Ţie ţi se pare că poate să aştepte până dimineaţă?

Arcul Luminos era atât de strălucitor acum, încât lumina toată strada în faţa noastră.

— Nu poţi să îl pui undeva mai jos sau ceva?

Am mişcat Arcul Luminos, dar lumina verde nu dispărea.

— Omule, ai stricat bila magică cu numărul opt.

— Nu am stricat-o, am…

M-am dat bătut, punând-o la loc în buzunar.

— Da, e stricată.

Lumina se vedea strălucind prin blugi.

— Se poate ca un fel de putere a Casterilor să o fi declanşat şi a schimbat felul în care funcţionează Arcul Luminos.

Liv era intrigată. Link nu.

— Ca o alarmă? Asta nu e bine.

— Nu ştim asta.

— Glumeşti? Nu e niciodată bine când comandantul Gordon activează Semnalul-Liliac. Când cei Patru Fantastici văd numărul patru pe cer.

— Am înţeles.

— Da? Poţi să faci rost de ceva care să ne ducă acolo unde încercăm să ajungem, din moment ce Ethan a stricat bila magică cu numărul opt?

Liv îşi consultă selenometrul şi începu să meargă.

— Pot să fac în aşa fel încât să ajungem în zona unde a căzut steaua.

Se uită la mine.

— Adică dacă era o stea. Dar Link ar putea să aibă dreptate. Nu ştiu sigur unde mergem sau ce vom găsi când vom ajunge acolo.

— Asta aproape că îl face pe orice băiat să îşi dorească să aibă propria pereche de foarfece de grădină, am spus, urmând-o pe Liv pe stradă.

— Apropo de lucruri care nu sunt normale, uite cine-i aici.

Link arătă spre bordura din faţa unei case cu obloane roşii.

Lucille stătea pe marginea trotuarului, privindu-ne de parcă am fi reţinut-o noi.

— Ţi-am spus că se va întoarce.

Pisica îşi lingea lăbuţele maronii posacă, aşteptând.

— Nu puteai să trăieşti fără mine, nu fetiţo? Am efectul acesta asupra femeilor.

Link rânji, scărpinând-o în cap. Îi dădu degetele la o parte.

— Haide. Nu vii?

Lucille nu se urni.

— Da. Are acel efect asupra femeilor, am zis eu în timp ce pisica se întindea în faţa casei.

— O să vină ea, spuse Link. Întotdeauna vin.

Atunci Lucille o luă la fugă pe stradă, în direcţia opusă celei în care mergeam noi.

Era miezul nopţii şi întuneric ca smoala până când am găsit ieşirea din oraş. Ne simţeam de parcă mersesem ore bune. Drumul principal era mereu aglomerat în timpul zilei. Acum era părăsit. Ceea ce avea sens, luând în considerare unde ne ducea.

— Eşti sigur de asta?

— Deloc. Este doar o estimare pe baza datelor pe care le am. Liv îşi verifica micul telescop la fiecare cinci blocuri. Nu se îndoia deloc de date.

— Îmi place când vorbeşte ca un tocilar.

Link o trase de coadă, iar Liv îl lovi.

Mă uitam la coloanele înalte de piatră care flancau intrarea în Bonaventure, cimitirul celebru din Savannah, de la periferia oraşului. Era unul dintre cele mai faimoase cimitire din Sud şi unul dintre cele mai bine protejate. Ceea ce era o problemă, din moment ce se închisese la apus.

— Omule, glumeşti, nu? Sunteţi siguri că aici trebuie să fim? Link nu părea prea fericit să se plimbe prin cimitir noaptea, mai ales că era un gardian la intrare şi o patrulă

care trecea prin faţa porţilor foarte des.

Liv se uită în sus la statuia unei femei pe cruce.

— Să terminăm cu asta.

Link îşi scoase foarfeca.

— Nu cred că ne vom descurca cu astea.

— Nu mergem la porţi.

Am arătat la zidul de pe partea cealaltă.

— O luăm peste.

Liv reuşi să mă calce pe toată faţa, să mă lovească la gât şi în mod repetat în umăr cu adidaşii ei, până când am reuşit să împing cele treizeci de kilograme ale ei peste gard. Îşi pierdu echilibrul în vârf şi ateriză cu un zgomot surd.

— Sunt bine. Nu-ţi face griji, strigă ea de pe partea cealaltă a zidului.

Eu şi Link ne uitarăm unul la altul, iar el se aplecă.

— Tu primul. Apoi mă caţăr şi eu.

Am păşit pe spatele lui, apucându-mă cu mâinile de perete. Se ridică până când stătea în picioare.

— Da? Cum o să faci asta?

— Trebuie să caut un copac care este destul de aproape de zid. Trebuie să fie unul pe aici pe undeva. Nu-ţi face griji. Vă găsesc eu.

Ajunsesem în vârf. M-am apucat de zid cu ambele mâini. Nu am lipsit toţi anii ăştia de la şcoală degeaba. Am zâmbit şi mi-am dat drumul jos.

După cinci minute şi şapte copaci, Arcul Luminos ne conduse mai departe în cimitir, pe lângă pietrele funerare ale Confederaţiei care stăteau să se prăbuşească şi statuile care păzeau casele celor care fuseseră uitaţi. Era un şir compact de stejari acoperiţi de muşchi ale căror ramuri întrepătrunse formau o arcadă deasupra cărării, deschisă doar cât să te poţi strecura. Arcul Luminos strălucea şi vibra.

— Am ajuns. Ăsta este locul, nu?

M-am uitat peste umărul lui Liv, la selenometru. Link privi în jur.

— Unde? Nu văd nimic.

Am arătat către spaţiul dintre copaci.

— Serios?

Şi Liv părea agitată. Nu voia să se caţăre prin murii acoperiţi cu muşchi într-un cimitir întunecat.

— Nu pot să înţeleg ce scrie. O ia razna.

— Nu contează. Asta e, sunt sigur.

— Crezi că John şi Lena sunt aici?

Link arăta de parcă plănuia să se întoarcă şi să ne aştepte în faţă sau poate într-un alt punct de întâlnire.

— Nu ştiu. Am dat muşchiul la o parte şi am păşit.

Pe partea cealaltă, copacii erau şi mai ameninţători, atârnând deasupra capetelor noastre, creând propriul cer. În faţa noastră era un luminiş, cu o statuie imensă a unui înger care se ruga în genunchi, în mijlocul mormintelor. Mormintele aveau cadre de piatră, conturând mărimea fiecărui lot de pământ. Aproape că puteai să vezi coşciugele îngropate în pământ.

— Ethan, uite.

Liv arătă către statuie. Am văzut nişte siluete luminate de razele lunii. Se mişcau. Aveam companie. Link dădu din cap.

— Asta nu e bine.

O clipă nu am putut să mă mişc. Dacă erau Lena şi John? Ce făceau într-un cimitir noaptea, singuri?

Am pornit pe cărarea flancată de şi mai multe statui – îngeri îngenuncheaţi care priveau spre cer sau care ne priveau şi plângeau. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar apoi am văzut două persoane, ultimii doi oameni pe care mă aşteptam să-i văd. Amma şi Arelia, mama lui Macon. Ultima dată când o văzusem fusese la înmormântarea lui Macon. Stăteau printre morminte. Eram un om mort. Trebuia să ştiu că Amma mă va găsi.

Mai era o femeie cu ele, pe pământul afânat. Nu am recunoscut-o. Era un pic mai în vârstă decât Arelia şi avea aceeaşi piele aurie. Părul îi era împletit în mii de codiţe şi purta douăzeci sau treizeci de şiruri de mărgele – unele cu pietre semipreţioase şi sticlă colorată, altele cu păsări mici şi animale. Avea cel puţin zece găuri în fiecare ureche şi

din fiecare îi atârnau cercei lungi.

Cele trei stăteau în cerc, cu picioarele încrucişate, iar pietrele funerare punctau pământul din jurul lor. Se ţineau de mâini. Amma stătea cu spatele la noi, dar nu mă îndoiam că ştia că eram acolo.

— V-a luat cam mult. Vă aşteptam şi ştii că urăsc să aştept.

Vocea Ammei nu era mai agitată ca de obicei, ceea ce nu avea sens din moment ce dispărusem fără să o anunţ.

— Amma, îmi pare rău…

Dădu din mână de parcă ar fi alungat o muscă.

— Nu avem timp pentru asta acum.

Amma mişcă osul pe care-l ţinea în mână – un os din cimitir, puteam să pun pariu. M-am uitat la ea.

— Tu ne-ai adus aici?

— Nu pot spune asta. Altceva v-a adus, ceva mai puternic decât mine. Eu doar ştiam că veniţi.

— Cum?

Amma îmi aruncă o privire cruntă.

— De unde ştie o pasăre să zboare spre sud? Cum ştie o pisică de mare să înoate? Nu ştiu de câte ori trebuie să îţi spun, Ethan Wate. Nu îmi spun Observator degeaba.

— Şi eu am prevăzut venirea ta.

Arelia făcea o simplă afirmaţie, dar asta tot o enervă pe Amma. Puteam să îmi dau seama după expresia ei. Amma ridică bărbia.

— După ce am spus eu asta.

Amma era obişnuită să fie singurul Observator din Gatlin şi nu îi plăcea ca alţii să comenteze ce spunea ea, chiar dacă un Proroc cu puteri supranaturale făcea asta.

Cealaltă femeie, pe care nu o cunoşteam, se întoarse spre ea.

— Am face bine să începem, Amma. Aşteaptă.

— Veniţi şi staţi aici.

Amma ne făcu semn.

— Twyla este gata.

Twyla. Am recunoscut numele ăla.

Arelia îmi răspunse la întrebare înainte să întreb.

— Ea e sora mea, Twyla. A venit de departe ca să fie aici cu noi, în seara asta.

Mi-am amintit. Lena menţionase numele Twyla, mătuşa de-a doua, cea care nu părăsise niciodată oraşul New Orleans. Până acum.

— Exact. Acum vino şi stai lângă mine, dragul meu. Nu te teme. E doar un Cerc de Observaţie.

Twyla bătu uşor locul de lângă ea. Amma stătea în cealaltă parte a ei, aruncându-mi acea Privire. Liv se dădu înapoi, arătând destul de speriată, chiar dacă se pregătea să devină Gardian. Link stătea în spatele ei. Amma avea acel efect asupra oamenilor, şi după cum stăteau lucrurile, se pare că şi Twyla şi Arelia.

— Sora mea este un Vrăjitor puternic.

Vocea Areliei era plină de mândrie.

Link se strâmbă şi-i şopti ceva lui Liv.

— Are de-a face cu oameni morţi? Genul ăsta de oameni ar trebui să stea singuri.

Liv îşi roti privirea.

— Nu e necrofilă, idiotule. E un Vrăjitor, un Caster care poate să invoce şi să comunice cu cei morţi.

Arelia dădu din cap.

— Exact. Şi avem nevoie de ajutor din partea cuiva care a părăsit deja lumea asta.

— Mi-am dat seama imediat despre cine vorbea, sau cel puţin aşa speram.

— Amma, încercăm să-l chemăm pe Macon?

Faţa ei era cuprinsă de tristeţe.

— Aş vrea să pot să spun asta, dar nu putem să ne ducem acolo unde este Melchisedec.

— A sosit timpul.

Twyla scoase ceva din buzunar şi privi spre Amma şi Arelia. Se simţea schimbarea din comportamentul lor. Toate trei trecuseră la treabă, chiar dacă asta însemna să trezească morţii.

Arelia desfăcu palmele în faţa buzelor şi şopti ceva.

— Puterea mea este şi puterea voastră, surorilor.

Aruncă mici pietre în centrul cercului.

— Pietrele lunii, şopti Liv.

Amma scoase un săculeţ de oase de pui. Aş fi recunoscut mirosul ăla oriunde. Twyla deschise palma, arătând o tăietură mică în forma unei păsări. Rosti cuvintele care îi dădeau putere.

Unul pe lumea asta, unul pe cealaltă,
Deschide poarta către cel de dincolo.

Începu să cânte, tare şi emoţionată, cuvintele necunoscute ridicându-se valuri, valuri în aer. Ochii i se rostogoleau în orbite, dar rămăseseră deschişi. Arelia începu şi ea să cânte, scuturându-şi şirurile lungi de mărgele cu ciucuri.

Amma mă apucă de bărbie ca să poată să mă privească în ochi.

— Ştiu că nu va fi uşor, dar sunt lucruri pe care trebuie să le ştii.

Aerul din mijlocul Cercului de Observaţie începu să se rotească asemenea unui vârtej şi să freamăte, creând o ceaţă subţire, albă. Twyla, Arelia şi Amma continuară să cânte, vocile lor auzindu-se din ce în ce mai tare. Ceaţa părea să reacţioneze la cântecul lor, devenind din ce în ce mai deasă, rotindu-se asemenea unei tornade care era din ce în ce mai puternică.

Brusc, Twyla trase adânc aer în piept, de parcă îşi dădea sufletul. Ceaţa păru să dispară în gura ei. O clipă am crezut că va muri. Stătea acolo, cu spatele atât de drept, încât ai fi crezut că era legată de un grătar, iar ochii i se rostogoleau în orbite şi avea gura deschisă.

Link se retrase la o distanţă sigură, în timp ce Liv înaintă să le ajute, ajungând în dreptul Twylei. Dar Amma o înşfăcă de braţ.

— Stai.

Twyla expiră. Ceaţa albă i se risipi de pe buze, ridicându-se deasupra cercului. Începea să prindă contur. Ceaţa se ridică sus, creând un corp în timp ce se mişca. Picioarele goale, care ieşeau de sub cămaşa albă, pieptul

palpitând sub ea, de parcă ai fi umflat un balon. Era un Transparent, ridicându-se din ceaţă. Mă uitam în timp ce ceaţa se înălţa, creând un piept, un gât delicat şi în cele din urmă, o faţă.

Era… mama. Mă privea aşa cum numai Transparenţii fac asta, într-un fel unic, diafan şi limpede. Dar dincolo de transparenţă, semăna exact cu mama. Clipea şi se uita la mine. Transparentul nu numai că semăna cu mama, dar era mama. Îmi vorbi, iar vocea ei era plăcută şi melancolică, aşa cum mi-o aminteam.

— Ethan, dragule, te-am aşteptat.

Mă uitam la ea fără să scot o vorbă. În toate visele pe care le avusesem de când murise, în fiecare poză, în fiecare amintire, n-a fost niciodată atât de reală.

— Trebuie să îţi spun atât de multe lucruri şi mai sunt atâtea pe care nu pot să ţi le spun. Am încercat să-ţi arăt calea, ţi-am trimis cântecele…

Ea mi-a trimis cântecele. Cântecele pe care doar eu şi Lena puteam să le auzim. Am vorbit, dar vocea mea părea îndepărtată, de parcă nu ar fi fost vocea mea. *Şaptesprezece Luni* – Cântecul Prezicător.

— Tu ai fost în tot timpul ăsta.

Îmi zâmbi.

— Da. Aveai nevoie de mine. Dar acum el are nevoie de tine şi tu ai nevoie de el.

— Cine? Te referi la tata?

Dar ştiam că nu se referea la tata. Ci la celălalt bărbat care însemnase atât de mult pentru amândoi. Macon. Nu ştia că nu mai era.

— Te referi la Macon?

Am zărit o scânteie în ochii ei care îmi spunea că aveam dreptate. Trebuia să îi spun. Dacă Lenei i s-ar fi întâmplat ceva, aş fi vrut să îmi spună cineva. Indiferent cât de mult s-ar fi schimbat totul.

— Macon nu mai e, mamă. A murit acum câteva luni. Nu poate să mă ajute.

Am văzut-o lucind în lumina lunii. Era la fel de frumoasă ca ultima dată când o văzusem, când m-a îmbrăţişat pe

veranda umedă înainte să plec la şcoală.

— Ascultă-mă, Ethan. Va fi mereu cu tine. Numai tu poţi să îl izbăveşti.

Imaginea ei începea să pălească.

Am întins mâna, disperat să o ating, dar mâna îmi alunecă prin aer.

— Mamă?

Luna Transformatoare a fost invocată.

Începea să se evapore, dispărând în noapte.

— Dacă Întunericul va triumfa, cea de-a Şaptesprezecea Lună va fi ultima.

Aproape că nu o mai vedeam. Ceaţa se învârtea iarăşi încet, deasupra cercului.

— Grăbeşte-te, Ethan. Nu mai ai mult timp, dar poţi să faci asta. Am încredere în tine.

Îmi zâmbi şi am încercat să-i reţin expresia, pentru că ştiam că dispărea.

— Dacă e prea târziu?

Îi auzeam vocea în depărtare.

— Am încercat să fac în aşa fel încât să fii în siguranţă. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot. Ai fost dintotdeauna special.

Mă uitam fix la ceaţa albă, la fel de agitat ca şi stomacul meu.

— Băieţelul meu. Mă voi gândi la tine. Te iubesc…

Cuvintele se împrăştiară în aer. Acum nu mai era. O pierdusem din nou.

— Şi eu te iubesc, mamă.

Cicatrice

— Trebuie să vă spun ceva.

Amma îşi frângea mâinile, nervos.

— E vorba de noaptea celei de-a şaisprezecea luni, de ziua Lenei.

Mi-a luat doar o secundă să îmi dau seama că vorbea de mine. Eu încă mă holbam în centrul cercului, unde fusese mama cu câteva clipe înainte. De data asta, mama nu îmi trimitea mesaje în cărţi sau în versurile cântecelor. O văzusem.

— Spune-i băiatului.

— Taci, Twyla.

Arelia îşi puse mâna pe braţul surorii ei.

— Minciuni. Întunericul se naşte din minciuni. Spune-i băiatului. Spune-i acum.

— Despre ce vorbeşti?

Mă uitam când la Twyla, când la Arelia. Amma le aruncă o privire care o făcu pe Twyla să-şi scuture şuviţele împletite.

— Ascultă-mă, Ethan Wate.

Vocea Ammei era agitată şi tremura.

— Nu ai căzut din vârful criptei, cel puţin nu aşa cum ţi-am spus noi.

— Poftim?

Nu înţelegeam nimic. De ce vorbea despre ziua de naştere a Lenei după ce eu tocmai văzusem stafia mamei mele decedate?

— Vezi tu, nu ai căzut, repetă ea.

— Despre ce vorbeşti? Normal că am căzut. M-am trezit pe jos, întins pe spate.

— Nu aşa ai ajuns acolo.

Amma ezită.

— A fost mama lui Lena. Sarafine te-a înjunghiat cu un cuţit.

Amma mă privi direct în ochi.

— Ea te-a ucis. Ai fost mort, iar noi te-am adus înapoi.

Ea te-a ucis.

Am repetat cuvintele în sinea mea, bucăţile punându-se cap la cap atât de repede, încât reuşeam cu greu să înţeleg. Dar ele mă înţelegeau – visul nu fusese un vis, ci o amintire a unui moment în care nu respirasem, nu simţisem, nu gândisem şi nu văzusem nimic – pământul şi flăcările care îmi mistuiau corpul în timp ce viaţa mi se scurgea…

— Ethan! Eşti bine?

O auzeam pe Amma, dar era departe, la fel ca în noaptea aia când eram pe jos. Aş fi putut să fiu sub pământ acum, ca mama şi ca Macon. Ar trebui să fiu.

— Ethan?

Link mă scutura.

Corpul meu se umplea de senzaţii pe care nu le puteam controla şi pe care nu voiam să mi le amintesc. Sânge în gură, sângele țâșnindu-mi din urechi…

— O să leşine.

Liv îmi ţinea capul.

Simţeam durerea, auzeam nişte sunete şi încă ceva. Voci. Forme. Oameni.

Murisem.

Mi-am băgat mâna sub cămaşă, trecând-o peste cicatricea de pe abdomen. Locul unde mă înjunghiase Sarafine cu un cuţit adevărat. O mai observam cu greu acum, dar avea să îmi reamintească permanent de noaptea în care murisem. Mi-am amintit cum a reacţionat Lena când a văzut-o.

— Eşti tot aceeaşi persoană, iar Lena încă te iubeşte. Eşti aici datorită iubirii ei.

Vocea Areliei era blândă, înţelegătoare. Am deschis ochii, lăsând formele înceţoşate să se transforme în oameni pe măsură ce începeam să îmi revin. Gândurile îmi erau amestecate. Chiar şi acum nu înţelegeam nimic.

— Cum adică sunt aici datorită iubirii ei?

Amma vorbea încet, iar eu a trebuit să fac un efort să o aud.

— Lena este cea care te-a adus înapoi. Eu şi mama ta am ajutat-o.

Nu înţelegeam ce spunea, aşa că am încercat să le rostesc din nou în sinea mea. Lena şi Amma mă aduseseră din morţi împreună. Şi împreună îmi ascunseseră asta până acum. Am atins cicatricea de pe piele. Simţeam că îmi spuneau adevărul.

— De când ştie Lena să învie morţii? Dacă ştia, nu crezi că l-ar fi adus deja pe Macon?

Amma se uită la mine. Nu o văzusem niciodată atât de speriată.

— Nu a făcut asta singură. A folosit Vraja de Unificare din *Cartea Lunilor.* Uneşte moartea şi viaţa.

Lena folosise *Cartea Lunilor.*

Cartea care o blestemase pe Genevieve şi toată familia Lenei de generaţii întregi, cerând toţi copiii din familia ei pentru Întuneric sau Lumină la cea de-a şaisprezecea aniversare. Cartea pe care Genevieve o folosise ca să-l aducă înapoi din Morţi pe Ethan Carter Wate pentru o secundă – un gest pentru care plătea toată viaţa.

Nu puteam să gândesc. Gândurile păreau să dispară, iar eu nu puteam să le urmăresc. Genevieve. Lena. Preţul.

— Cum ai putut?

M-am îndepărtat de ele, ieşind din Cercul de Observaţie. Văzusem destul.

— Nu am avut de ales. Nu putea să îţi dea drumul.

Amma mă privi ruşinată.

— Nici eu nu am putut.

M-am ridicat în picioare, dând din cap.

— Asta e o minciună. Nu a vrut să facă asta.

Dar ştiam că ar fi făcut asta. Amândouă ar fi făcut-o. Era exact ce ar fi făcut. Ştiam asta pentru că şi eu aş fi procedat la fel.

Nu mai conta acum.

Nu fusesem atât de supărat pe Amma sau atât de

dezamăgit niciodată.

— Ştiai că nu îţi va oferi Cartea nimic fără să ia ceva în schimb. Tu mi-ai spus asta.

— Ştiu.

— Lena va trebui să plătească pentru asta, din cauza mea. Amândouă veţi plăti.

Simţeam că îmi va exploda capul.

Pe obrazul Ammei se prelinse o lacrimă. Îşi puse două degete pe frunte şi închise ochii, ăsta fiind modul ei de a se închina, de a spune o rugăciune tăcută.

— Îl plăteşte chiar acum.

Nu puteam să respir.

Privirea Lenei. Scamatoria de la bâlci. Fuga cu John Breed. Cuvintele păreau să curgă de la sine, chiar dacă încercam să le opresc.

— Devine Întunecată din cauza mea.

— Dacă Lena devine Întunecată, nu este din cauza acelei Cărţi. Cartea aceea a făcut un alt târg.

Amma se opri, de parcă nu mai suporta să-mi spună şi restul.

— Ce fel de târg?

— A dat o viaţă, dar a luat alta. Ştiam că vor exista consecinţe.

Cuvintele i se opriseră în gât.

— Doar că nu ştiam că va fi Melchisedec.

Macon.

Nu putea să fie adevărat. Un altfel de târg.

A dat o viaţă, dar a luat alta.

Un alt fel de târg.

Viaţa mea în schimbul vieţii lui Macon.

Acum totul avea sens. Felul în care se purtase Lena în ultimele luni. Felul în care se îndepărtase de mine, de toată lumea. Felul în care se învinovăţise pentru moartea lui Macon. Era adevărat. Ea îl ucisese.

Ca să mă salveze pe mine.

M-am gândit la caietul ei şi la pagina Fermecată pe care o găsisem. Ce spuseseră cuvintele? Amma? Sarafine? Macon? Cartea? Era povestea adevărată a acelei nopţi. Mi-

am amintit poeziile scrise pe perete. Nimeni Mortul şi Nimeni cel Viu. Două părţi ale aceleiaşi monede. Eu şi Macon.

Nimic verde nu trebuia să rămână. Acum câteva luni, credeam că ea înţelesese greşit poezia Frost. Dar nu făcuse asta, desigur. Vorbea despre ea.

Mă gândeam cât de dureros i se părea să mă privească. Nu era de mirare că se simţea vinovată. Nu era de mirare că fugise. Mă întrebam dacă va mai putea vreodată să mă privească în ochi. Lena făcuse totul din cauza mea.

Nu era vina ei. Ci a mea.

Nimeni nu spunea nimic. Nu mai era cale de întoarcere acum, pentru niciunul dintre noi. Ceea ce făcuseră Lena şi Amma în noaptea aceea nu mai putea să fie reparat. Nu ar fi trebuit să fiu aici, dar eram.

— Ăsta este Ordinul şi nu poţi să-l opreşti.

Twyla închise ochii, de parcă putea să audă ceva ce eu nu puteam. Amma scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse faţa.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, dar nu îmi pare rău că am făcut asta. Era singura cale.

— Nu înţelegi. Lena crede că devine Întunecată. A fugit cu un fel de Caster Întunecat sau Incub. Este în pericol din cauza mea.

— Prostii. Fata aia a făcut ce a trebuit pentru că te iubeşte.

Arelia luă jertfele de pe pământ: oasele, vrabia, pietrele lunii.

— Nimic nu poate să o facă pe Lena să devină Întunecată, Ethan. Ea trebuie să aleagă.

— Dar ea crede că este Întunecată pentru că l-a ucis pe Macon. Crede că a ales deja.

— Dar nu a făcut-o, spuse Liv.

Stătea la câţiva metri distanţă, oferindu-ne un pic de intimitate.

Link stătea pe o bancă veche de piatră, la câţiva paşi în spatele ei.

— Atunci trebuie să o găsim şi să îi spunem.

Nu se purta de parcă tocmai aflase că murisem şi fusesem adus în apoi la viaţă. Se purta de parcă totul era la fel. M-am dus şi m-am aşezat pe bancă lângă Link.

Liv se uită la mine.

— Eşti bine?

Liv. Nu puteam să mă uit la ea. Fusesem gelos şi rănit şi o târâsem pe Liv în miezul vieţii mele dezordonate. Şi totul pentru că eu credeam că Lena nu mă mai iubea. Dar eram idiot şi mă înşelam. Lena mă iubea atât de mult, încât voia să rişte totul ca să mă salveze.

Renunţasem la Lena după ce ea refuzase să renunţe la mine. Îi datoram viaţa mea. Era atât de simplu. Degetele mele atinseră ceva sculptat pe marginea băncii. Cuvinte.

ÎN AERUL RĂCOROS, RĂCOROS,
RĂCOROS
AL NOPŢII

Era cântecul care se auzea la Ravenwood în prima noapte când l-am întâlnit pe Macon. Coincidenţa era prea mare, mai ales într-o lume unde nu existau coincidenţe. Trebuia să fie un fel de semn.

Un semn pentru ce? Pentru ce îi făcusem lui Macon? Nu puteam nici măcar să mă gândesc la cum se simţea Lena, dându-şi seama că îl pierduse pe el în locul meu. Dacă mi-aş fi pierdut şi eu mama la fel? Oare aş fi putut să o privesc pe Lena fără să o văd pe mama moartă?

— O clipă doar.

— M-am ridicat de pe bancă şi am pornit-o pe cărare printre copaci, aşa cum venisem. Inspiram adânc aerul nopţii, pentru că puteam încă să respir. Când m-am oprit, m-am uitat la stele şi la cer.

Oare Lena se uita la acelaşi cer sau la unul pe care nu puteam niciodată să-l văd? Oare lunile noastre erau atât de diferite? Am băgat mâna în buzunar după Arcul Luminos, ca să îmi arate cum să o găsesc, dar nu făcu asta. Îmi arătă altceva în schimb…

Macon nu fusese niciodată ca tatăl lui, Silas, şi amândoi ştiau asta. Semănase întotdeauna mai mult cu mama lui, Arelia. Un Caster Luminos puternic, de care tatăl lui se îndrăgostise puternic cât timp fusese la colegiu în New Orleans. Spre deosebire de el şi Jane, care se întâlniseră şi se îndrăgostiseră când el studia la colegiul Duke. Şi ca şi Macon, tatăl lui se îndrăgostise de mama lui înainte de Transformare, înainte ca bunicul lui să îl convingă pe Silas că o relaţie cu un Caster Luminat era o ruşine pentru cei ca ei.

Bunicului lui Macon îi luase ani buni ca să îi despartă pe părinţii lui. Între timp se născuseră Hunting, Leah şi el. Mama lui fusese obligată să-şi folosească puterile de Proroc ca să scape de furia lui Silas şi de dorinţa lui incontrolabilă de a se hrăni. Plecase în New Orleans cu Leah. Tatăl lui nu ar fi lăsat-o niciodată să îşi ia şi fiii cu ea.

Mama lui era singura la care Macon putea să se întoarcă. Singura care ar fi înţeles că el se îndrăgostise de o Muritoare. Cel mai mare sacrilegiu împotriva celor din neamul său, Incubi Însetaţi de Sânge. Soldat Demon.

Macon nu-i spusese mamei lui că venea, dar ea îl aştepta. Urcă din Tuneluri în căldura dulce a unei nopţi de vară în New Orleans. Licuricii luminau în întuneric, iar mirosul magnoliilor era copleşitor. Ea îl aştepta pe verandă, împletind într-un scaun vechi de lemn. Trecuse mult timp.

— Mamă, am nevoie de ajutorul tău.

Puse andreaua jos şi se ridică din scaun.

— Ştiu. Totul este gata, dragul meu.

Exista un singur lucru destul de puternic ca să oprească un Incub, în afară de cei din neamul său. Un Arc Luminos. Erau considerate instrumente medievale, arme create ca să controleze şi să-i închidă pe cei mai puternici dintre cei Periculoşi, pe

Incubi. Macon nu mai văzuse niciodată unul. Mai rămăseseră foarte puţine şi era aproape imposibil să le găseşti.

Dar mama lui avea unul, iar el avea nevoie de el. Deschise un dulap mic care servea drept altar pentru spirite. Desfăcu o cutie mică de lemn în jurul căreia era scris ceva în niadică, limba veche a Casterilor.

CEI CE CAUTĂ VOR GĂSI
ÎN CASA CELOR PROFANI
CHEIA ADEVĂRULUI.

— Tatăl tău mi-a dat asta înainte de Transformare. A fost transmis din generaţie în generaţie în familia Ravenwood. Bunicul tău pretindea că aparţinuse lui Abraham însuşi şi eu îl cred. Este marcat de ura şi intoleranţa lui.

Deschise cutia, scoţând la iveală sfera de abanos. Macon îi simţea energia, chiar şi fără să o atingă – posibilitatea înfiorătoare de a-şi petrece eternitatea între pereţii ei strălucitori.

— Macon, trebuie să înţelegi. Odată ce un Incub este prins în Arcul Luminos, nu mai poate să mai iasă. Trebuie să fie eliberat. Dacă îi dai asta cuiva, trebuie să te asiguri că poţi să ai încredere în persoana respectivă pentru că nu îţi vei pune numai viaţa în mâinile ei, ci îi vei încredinţa o mie de vieţi. Asta înseamnă o eternitate petrecută acolo.

Ţinea cutia mai sus ca el să poată să o vadă, de parcă şi-ar fi imaginat închisoarea doar uitându-se la ea.

— Înţeleg, mamă. În Jane pot să am încredere. Este cea mai sinceră şi mai înţeleaptă persoană pe care am întâlnit-o vreodată şi mă iubeşte. În ciuda a ceea ce sunt.

Arelia atinse obrazul lui Macon.

— Nu este nimic în neregulă cu felul în care eşti, dragule. Dacă ar fi, ar fi vina mea. Eu te-am

condamnat la soarta asta.

Macon se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Te iubesc, mamă. Nimic nu este din vina ta. Este a lui.

Tatăl lui.

Silas era probabil o ameninţare mai mare pentru Jane decât el. Tatăl lui era sclavul doctrinei privind primul Incub Însetat de Sânge al familiei Ravenwood. Abraham.

— Nu este vina lui, Macon. Nu ştii cum era bunicul tău. Cum îl certa pe tatăl tău, încercând să-l facă să creadă în teoria lui ciudată privind superioritatea – că Muritorii erau mult sub Casteri şi Incubi – deopotrivă, fiind doar o sursă de sânge care să le satisfacă pofta. Tatăl tău a fost îndoctrinat, ca şi tatăl lui înaintea lui.

Lui Macon nu-i păsa. Încetase demult să-l compătimească pe tatăl lui, să se întrebe ce anume ar fi putut mama lui să iubească la Silas.

— Spune-mi cum să-l folosesc.

Macon întinse mâna într-o doară.

— Pot să pun mâna pe el?

— Da. Persoana care te atinge cu el trebuie să aibă un scop şi chiar şi atunci este inofensiv fără Vraja Carmen.

Mama lui scoase un săculeţ mic de la uşa beciului, un talisman pentru farmece, cel mai puternic pe care magia putea să i-l ofere, şi dispăru în jos pe scări. Când se întoarse, ducea ceva înfăşurat într-o bucată de pânză groasă. Îl puse pe masă şi-l desfăcu.

Responsum.

Tradus însemna „răspuns”.

Era scris în niadică. Conţinea toate legile care guvernau neamul său.

Era cartea cea mai veche. Existau doar câteva copii în toată lumea. Mama lui răsfoia cu grijă paginile fragile, până când ajunse la cea pe care o căuta.

— Carceră.

Închisoare.

Schiţa Arcului Luminos semăna exact cu cel care stătea în cutia căptuşită cu catifea, pe masa din bucătăria mamei sale, lângă orezul cu crustacee pe care ea nu-l mâncase.

— Cum funcţionează?

— Este destul de simplu. O persoană trebuie doar să atingă Arcul Luminos şi pe cel pe care vrea să-l întemniţeze şi să rostească Vraja Carmen în acelaşi timp. De restul se va ocupa Arcul Luminos.

— Vraja Carmen este în carte?

— Nu, este mult prea puternică pentru a fi scrisă. Trebuie să înveţi vraja Carmen de la cineva care o ştie şi să o ţii minte.

Coborî glasul de parcă se temea că cineva ar fi putut să asculte. Apoi şopti cuvintele care l-ar fi putut condamna la o eternitate îngrozitoare.

Comprehende, Liga, Cruci Fige.
Capturează, Cuşcă şi Crucifică.

Arelia închise capacul cutiei şi i-o dădu lui Macon.

— Ai grijă. În Arc este multă putere, iar în putere este Întuneric.

Macon o sărută pe frunte.

— Promit.

Dădu să plece, dar mama lui îl strigă.

— Vei avea nevoie de asta.

Mâzgăli câteva rânduri pe o bucată de pergament.

— Ce e asta?

— Singura cheie pentru uşa aceea.

Arătă spre cutia ascunsă sub braţ.

— Singura modalitate prin care poţi să ieşi.

Am deschis ochii. Eram pe pământ, întins pe spate, uitându-mă la stele. Arcul Luminos era al lui Macon, aşa cum spusese Marian. Nu ştiam unde era el, în Lumea Cealaltă sau un fel de rai al Casterilor. Nu ştiam de ce îmi arăta asta, dar, dacă învăţasem ceva în noaptea asta, era

că totul se întâmpla cu un motiv.

Trebuia să îmi dau seama care era motivul înainte să fie prea târziu. Stăteam încă în cimitirul Bonaventure, deşi acum eram aproape de intrare. Nu m-am obosit să îi spun Ammei că nu mă întorceam cu ea. Părea să ştie.

— Am face bine să plecăm.

Am îmbrăţişat-o pe Amma.

Mă apucă de mâini şi le strânse cu putere.

— Ia-o încet, Ethan. Mama ta spune că tu trebuie să faci asta, dar eu îţi voi veghea fiecare pas.

Ştiam cât de greu îi era să îmi dea drumul, în loc să mă pedepsească şi să mă trimită în camera mea pentru tot restul vieţii. Lucrurile erau atât de rele precum păreau. Asta era dovada. Arelia păşi într-o parte şi îmi puse ceva în mână, o păpuşică asemănătoare celor pe care le făcea Amma. Era un talisman vrăjit.

— Am avut încredere în mama ta şi acum am încredere şi în tine, Ethan. Ăsta este felul meu de a-ţi ura noroc pentru că nu o să fie uşor.

— Lucrul corect şi cel uşor nu sunt niciodată unul şi acelaşi. Am repetat cuvintele pe care mi le spusese mama de o sută de ori. Comunicam cu ea în felul meu.

Twyla îmi mângâie obrazul cu degetul ei osos.

— Adevărul este în cele două lumi. Cum să pierzi ca să câştigi. Nu suntem aici de mult timp, dragule.

Era un avertisment, de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam. După ceea ce văzusem în această seară, eram sigur de asta. Amma mă îmbrăţişă cu braţele ei slăbănoage.

— Wesley Jefferson Lincoln, ai face bine să te întorci întreg, sau îi voi spune mamei tale ce făceai în beciul meu când aveai nouă ani, ai auzit?

Link zâmbi auzind ameninţarea ei cunoscută.

— Da, doamnă.

Amma nu-i spuse nimic lui Liv – dădu doar din cap înspre ea. Era felul ei de a arăta cu cine ţinea. Acum că ştiam ce făcuse Lena pentru mine, nu aveam niciun dubiu cu privire la ce simţea Amma pentru ea. Amma îşi drese glasul.

— Gărzile au plecat, dar Twyla nu poate să le ţină departe la nesfârşit. Aţi face bine să plecaţi.

Am deschis poarta din fier forjat, cu Link şi Liv în spatele meu.

Vin, L. Fie că vrei, fie că nu.

Acolo jos

Nimeni nu spunea nimic în timp ce mergeam pe marginea drumului către parc şi Portalul din Savannah. Am hotărât să nu riscăm să ne întoarcem la mătuşa Caroline, din moment ce mătuşa Del va fi acolo şi nu avea să ne lase să plecăm mai departe fără ea. În plus, nu mai era nimic care să merite spus. Link încerca să-şi aranjeze părul să stea ridicat cu ajutorul unei cantităţi considerabile de gel, iar Liv verifica selenometrul şi scrijelea în caietul ei mic şi roşu.

Aceleaşi lucruri vechi.

Numai că aceleaşi lucruri vechi nu mai erau la fel în dimineaţa asta, în întunericul înfricoşător dinainte de apariţia zorilor. Simţeam că ameţesc şi m-am împiedicat de mai multe ori. Noaptea asta a fost mai rău decât un coşmar. Nu puteam să mă trezesc. Nici măcar nu a trebuit să închid ochii ca să visez, să o văd pe Sarafine şi cuţitul ei, pe Lena plângând pentru mine.

Murisem.

Am fost mort, Dumnezeu ştie pentru cât timp.

Minute?

Ore?

Dacă nu ar fi fost Lena, aş fi fost în Grădina Păcii Lui Eterne acum. Cea de-a doua cutie de cedru din familia noastră.

Oare simţisem ceva? Văzusem ceva? Mă schimbase asta? Am atins cicatricea de sub cămaşă. Chiar era cicatricea mea? Sau era amintirea a ceva ce i se petrecuse celuilalt Ethan Wate, cel care nu se mai întorsese?

Totul era o ceaţă derutantă, ca visele pe care eu şi Lena le avusesem sau ca diferenţa dintre cele două ceruri pe care mi le arătase Liv în noaptea în care dispăruse Steaua

Sudului. Ce parte era adevărată? Oare ştiusem inconştient ce făcuse Lena? Oare simţisem asta undeva dincolo de tot ceea ce se întâmplase între noi? Dacă ar fi ştiut ce alegea, oare ar fi ales diferit?

Îi datoram viaţa, dar nu eram fericit. Mă simţeam doar frânt. Teama de pământ, de nimic şi de singurătate. Pierderea mamei şi a lui Macon şi, într-un fel, a Lenei. Şi încă ceva. Tristeţea paralizantă şi vina imensă pentru că am supravieţuit.

Parcul Forsyth era înfiorător în zorii zilei. Nu îl văzusem niciodată când nu era plin de oameni. Fără ei, aproape că nu am recunoscut uşile Tunelurilor. Fără sunetele tramvaielor, fără turişti. Fără câini în miniatură sau grădinari care să tundă azaleele. M-am gândit la cei vii, care se vor plimba astăzi prin parc.

— N-ai văzut asta.

Liv mă trase de braţ.

— Ce?

— Uşa. Ai trecut pe lângă ea.

Avea dreptate. Trecusem pe lângă arcadă înainte să o recunosc. Aproape că uitasem cât de subtilă era lumea Casterilor, mereu ascunsă privirilor. Nu puteai să nu vezi Uşa Exterioară din parc decât dacă nu o căutai, iar arcada o ţinea mereu ascunsă în umbră, de parcă ar fi vrăjit-o. Link se duse la muncă, rotindu-şi foarfeca în deschizătura dintre uşă şi cadru cât putu de repede, deschizând-o cu un oftat. Canalele întunecoase ale tunelului erau şi mai înfricoşătoare decât zorii zilei de vară.

— Nu pot să cred că funcţionează.

Am dat din cap.

— M-am tot gândit la asta de când am plecat din Gatlin, spuse Liv. Cred că are foarte mult sens.

— Are sens faptul că o pereche proastă de foarfece de grădină poate să deschidă o uşă Caster?

— Asta este frumuseţea Ordinii Lucrurilor. Ţi-am spus, există universul magic şi cel material.

Liv privi către cer. Am făcut şi eu acelaşi lucru.

— Ca două ceruri.

— Exact. Niciunul nu este mai adevărat decât celălalt. Coexistă.

— Deci, foarfeca ruginită din metal poate să deschidă un portal magic?

Nu ştiu de ce eram surprins.

— Nu mereu. Dar acolo unde se întrepătrund cele două universuri, va exista mereu un fel de intercalare. Nu?

Liv înţelegea perfect.

Am dat din cap.

— Mă întreb dacă unei puteri din univers îi corespunde o slăbiciune din celălalt. Vorbea atât cu mine, cât şi în sinea ei.

— Adică, tu crezi că lui Link i-a fost uşor să deschidă uşa pentru că un Caster nu poate să facă asta?

Lui Link îi era suspect de uşor să deschidă Portalurile. Liv nu ştia că el deschidea lacăte de când mama lui îl pedepsise prima dată interzicându-i să mai iasă din casă, cam în clasa a şasea.

— Probabil. Ar putea să explice ce se întâmplă cu Arcul Luminos.

— Sau ce ziceţi de asta? Uşile Casterilor se deschid pentru că sunt un armăsar dezlănţuit.

Link îşi încordă muşchii.

— Sau poate Casterii care au construit aceste Tuneluri acum sute de ani nu se gândeau la foarfeca de grădină, am spus eu.

— Pentru că se gândeau la cât de armăsar sunt eu în ambele universuri. Îşi puse foarfeca înapoi la curea.

— Doamnele întâi.

Liv coborî în tunel.

— De parcă ar trebui să fiu surprinsă.

Am coborât pe scări în atmosfera liniştită a tunelului. Era linişte totală, nu se auzea nici măcar ecoul paşilor. Liniştea plutea deasupra noastră, compactă şi greoaie. Aerul de sub lumea Muritorilor nu avea nimic din imponderabilitatea celui de deasupra.

În capătul Portalului, am dat de acelaşi drum întunecat care ne dusese în Savannah. Cel care se despărţea în două direcţii: strada întunecată, ameninţătoare pe care eram noi şi pajiştea iluminată. Vechiul neon al motelului strălucea intermitent în faţa noastră, dar asta era singura diferenţă. Asta şi faptul că Lucille stătea întinsă sub el, lumina atingându-i blana când strălucea. Căscă văzându-ne şi se ridică încet-încet, ridicându-şi câte o lăbuţă pe rând.

— Ajungi să ne necăjeşti, Lucille.

Link se aplecă şi o mângâie după urechi. Lucille mieună sau mârâi, depinde de cum priveai asta.

— Bine, te iert.

Totul era un compliment pentru Link.

— Acum ce facem?

Stăteam cu faţa la răscruce.

— Drumul către iad sau Drumul de Cărămidă Galbenă? De ce nu mişti tu bila cu numărul opt să vezi dacă este iar gata dejoacă.

Link se ridică.

Am luat Arcul Luminos din buzunar. Strălucea încă, intermitent, dar culoarea de smarald care ne dusese în Savannah dispăruse. Acum se făcuse un albastru puternic, precum cel al fotografiilor Pământului făcute din satelit.

Liv atinse sfera, culoarea devenind şi mai puternică la atingerea degetului ei.

— Albastru este mult mai intens decât verdele. Cred că devine mai puternic.

— Sau superputerile tale cresc.

Link mă îmbrânci şi era să scap Arcul Luminos.

— Şi te mai întrebi de ce nu mai funcţionează chestia asta?

Mergeam mai repede decât el, enervat.

Link mă lovi uşor cu cotul.

— Încearcă să-mi citeşti gândurile. Stai, nu. Încearcă să zbori.

— Nu te mai prosti, zise Liv. Ai auzit-o pe mama lui Ethan. Nu mai avem mult timp. Arcul Luminos va funcţiona sau nu. Oricum ar fi, avem nevoie de un răspuns.

Link ridică privirea. Greutatea lucrurilor pe care le văzuserăm în cimitir era acum pe umerii noştri. Încordarea începea să se vadă.

— Şşşt! Ascultaţi…

Am făcut câţiva paşi în faţă, spre tunelul acoperit cu iarbă înaltă. Puteai chiar să auzi păsărelele ciripind. Am ridicat Arcul Luminos şi mi-am ţinut răsuflarea. Nu m-ar fi deranjat să mă întorc şi să o iau pe celălalt drum, cel cu umbrele, scările de incendiu ruginite târându-se de-a lungul clădirilor întunecate şi uşilor nemarcate. Atât timp cât primeam un răspuns. Nu şi de data asta.

— Încearcă celălalt drum, spuse Liv fără să-şi ia ochii de la lumină.

M-am întors. Nicio schimbare.

Niciun Arc Luminos şi niciun Spion. Pentru că ştiam în sinea mea că, fără Arc, nu voi putea să găsesc drumul corect mai ales în Tuneluri.

— Cred că avem şi răspunsul. Am încurcat-o.

Am pus mingea în buzunar.

— Minunat.

Link porni pe cărarea însorită fără să se gândească.

— Unde mergem?

— Fără supărare, dar dacă nu ai cumva habar încotro să mergem, eu nu merg acolo.

Privi înapoi spre cărarea întunecată.

— După cum văd eu lucrurile, oricum ne-am rătăcit, nu?

— Cam aşa.

— Sau dacă priveşti şi altfel, avem o şansă de cincizeci la sută să facem lucrurile cum trebuie.

Nu am încercat să-l corectez.

— Deci zic să încercăm să o luăm pe drumul spre Oz şi să ne spunem în sinea noastră că lucrurile se îmbunătăţesc.

— Căci ce avem de pierdut?

Era greu să te opui logicii încurcate a lui Link când el încerca să fie logic.

— Ai o idee mai bună?

Liv dădu din cap.

— În mod şocant, nu.

Ne-am îndreptat pe drumul spre Oz.

Tunelul semăna cu cel din cărţile vechi şi ferfeniţite ale lui L. Frank Baum pe care le avea mama. Sălciile se aplecau peste cărarea prăfuită, iar cerul era senin, nesfârşit şi albastru. Peisajul era liniştit, ceea ce avea exact efectul opus asupra mea. Eram obişnuit cu umbrele. Drumul ăsta părea prea idilic. Mă aşteptam să apară oricând un Torţionar dintre dealuri. Sau să îmi pice o casă în cap când mă aşteptam mai puţin.

Viaţa mea luase o turnură mai ciudată decât mi-aş fi putut imagina. Ce făceam pe drumul ăsta? Încotro mă îndreptam? Cine eram eu să încep un război între puteri pe care nu le înţelegeam – înarmat cu o pisică fugară, un toboşar prost, o pereche de foarfece de grădină şi un tânăr Galileo care bea Ovaltine? Ca să salvez o fată care nu voia să fie salvată?

— Aşteaptă, pisică proastă!

Link porni în patru labe după Lucille, care devenise conducătorul nostru şi care mergea în zigzag în faţa noastră de parcă ar fi ştiut exact încotro ne îndreptam. Era ironic, pentru că eu habar nu aveam.

După două ore, soarele strălucea încă, iar sentimentele mele de nelinişte creşteau. Liv şi Link mergeau în faţa mea, ăsta fiind felul lui Liv de a mă evita, sau cel puţin de a evita situaţia. Nu puteam s-o învinovăţesc. O văzuse pe mama şi auzise tot ce spusese Amma. Ştia ce făcuse Lena pentru mine, ceea ce explica felul ei ciudat de a se comporta. Nimic nu se schimbase, dar asta pentru că se schimbaseră complet motivele. Era a doua oară vara aceasta când o fată la care ţineam şi care ţinea la mine nu suporta să mă privească în ochi.

În loc de asta, îşi petrecea timpul mergând cu Link, învăţându-l înjurături englezeşti şi prefăcându-se că râde la glumele lui.

— Camera ta este urâtă. Maşina e dezgustătoare, poate murdară, Liv îl tachina, dar nu era foarte interesată de el.

— De unde ştii?

— Uitându-mă la tine.

Liv părea distantă. Se pare că şi dacă îl tachina pe Link nu era suficient de distrasă.

— Dar de mine ce zici?

Link îşi trecu mâna peste părul lui ţepos ca să se asigure că stătea cum trebuie.

— Să vedem. Eşti un nemernic, un tâmpit.

Liv se strădui să zâmbească.

— Asta e de bine, nu?

— Desigur. Minunat.

Bunul şi bătrânul Link. Farmecul lui distinctiv şi complet absent putea să salveze aproape orice situaţie socială disperată.

— Voi auziţi asta?

Liv se opri. De obicei, când se auzeau cântece, eram singurul care auzea cântecul Lenei. De data asta îl auzeau toţi, iar cântecul era un ţipăt îndepărtat faţă de vocea hipnotică ce interpreta *Şaptesprezece Luni.* Ăsta era un cântec îngrozitor, ca şi când ar fi al unui animal aflat pe moarte. Lucille mieună, părul ridicându-i-se pe spate.

Link se uită în jur.

— Ce e asta?

— Nu ştiu. Seamănă cu…

M-am oprit.

— Era cineva în pericol?

Liv îşi duse mâna la ureche.

— Voiam să spun: „Sprijină-te pe Braţele mele Eterne“.

Era un imn vechi pe care îl cântau la biserica Surorilor. Aveam dreptate pe jumătate. Când am dat colţul, mătuşa Prue mergea către noi ţinându-se de braţul Thelmei, cântând de parcă ar fi fost duminică, la biserică. Purta rochia ei înflorată, albă şi mănuşi albe, asortate, târându-şi picioarele în pantofii ei ortopedici, bej. Harlon James fugea grăbit în spatele lor, fiind aproape la fel de mare ca geanta de piele a mătuşii Prue. Părea că cei trei ieşiseră la o plimbare într-o după-amiază însorită. Lucille mieuna şi se aşează pe cărare în faţa noastră.

Link se scărpină în cap, în spatele ei.

— Omule, am vedenii? Pentru că doamna aceea seamănă foarte tare cu mătuşa ta ţicnită, iar ăla aduce cu patrupedul ei plin de purici.

La început nu i-am răspuns. Eram prea ocupat să îmi dau seama ce şanse erau ca ăsta să fie un fel de truc vechi al Casterilor. Noi trebuia să ne apropiem suficient, apoi Sarafine va sări din pielea mătuşii mele şi ne va ucide pe toţi trei.

— Poate este Sarafine.

Gândeam cu voce tare, încercând să găsesc logica unui lucru complet ilogic.

Liv dădu din cap.

— Nu cred. Urgiile pot să se proiecteze în corpurile altora, dar nu pot să locuiască în doi oameni în acelaşi timp. Trei, dacă pui şi câinele la socoteală.

— Cine ar pune câinele la socoteală?

Link se strâmbă.

O parte din mine, cea mai mare parte din mine voia să plece şi să se gândească la asta mai târziu. Dar ne văzură. Mătuşa Prue, sau creatura care se dădea drept mătuşa Prue, îşi flutură batista în aer.

— Ethan!

Link se uită înapoi la mine.

— Ar trebui să o luăm la fugă?

— A fost mai greu să te găsesc pe tine decât să mă ţin după pisica mea, strigă mătuşa Prue târându-şi picioarele prin iarbă cât putea de repede.

Lucille mieună, dând din cap.

— Thelma, ţine pasul cu noi.

Chiar şi de la distanţă, nu aveai cum să confunzi mersul excentric şi tonul caracteristic unui şef.

— Nu, ea e.

Era prea târziu ca să mai fugim.

— Cum au ajuns aici?

Link era la fel de încurcat ca şi mine. Una era să aflăm că Eaton Carlton ducea corespondenţa la *Lunae Libri* şi alta să o văd pe mătuşa mea de o sută de ani pribegind

prin Tuneluri îmbrăcată în rochia ei de duminică. Mătuşa Prue îşi înfipse bastonul în iarbă, mergând pe cărare.

— Wesley Lincoln! Ai să stai acolo şi să te uiţi la o femeie bătrână chinuindu-se să meargă sau vii să mă ajuţi să urc dealul?

— Da, doamnă. Adică nu.

Link era gata să se împiedice alergând să o prindă de braţ. Eu am luat-o de celălalt.

Şocul revederii începea să scadă.

— Mătuşă Prue, cum ai ajuns aici?

— La fel ca voi, cred. Am intrat pe una dintre uşi. Este una chiar în spatele bisericii baptiste. Obişnuiam să mă strecor de la cursurile de citit Biblia când eram mai tânără ca voi.

— Dar de unde ştiai de Tuneluri?

Nu înţelegeam. Ne urmărise?

— Am fost în Tunelurile astea de mai multe ori decât a jurat un păcătos pe Biblie. Crezi că eşti singurul care ştie ce se întâmplă în oraşul ăsta?

Ştia. Era unul dintre ei, ca mama, Marian şi Carlton Eaton – Muritori care deveniseră cumva parte a lumii Casterilor.

— Mătuşile Grace şi Mercy ştiu?

— Bineînţeles că nu. Ele nu pot să ţină un secret nici măcar ca să-şi salveze viaţa. De asta tata mi-a zis numai mie. Iar eu n-am spus nimănui, în afară de Thelma.

Thelma o strânse de braţ cu afecţiune.

— Mi-a spus mie pentru că nu mai putea să coboare scările singură.

Mătuşa Prue o atinse uşor pe Thelma cu batista.

— Nu, Thelma, ştii că nu e adevărat. Nu spune poveşti.

— V-a trimis profesorul Ashcroft după noi?

Liv îşi ridică privirea din caiet, agitată.

Mătuşa Prue trase aer în piept.

— Nimeni nu mă mai trimite nicăieri. Sunt prea bătrână pentru asta. Am venit singură.

Arătă spre mine.

— Dar ai face bine să speri că Amma nu este aici,

căutându-vă. Fierbe oase de când aţi plecat.

Dacă ar fi ştiut ea…

— Atunci ce faci aici, mătuşă Prue?

Chiar dacă ştia, Tunelurile nu erau cel mai sigur loc pentru o bătrânică.

— Am venit să-ţi aduc astea.

Mătuşa Prue deschise geanta şi o întinse spre noi ca să vedem înăuntru. Sub foarfecă, cupoane şi biblia de buzunar era un teanc de hârtii galbene, împăturite într-o legătură.

— Du-te acum. Ia-le cu tine.

Ar fi putut la fel de bine să îmi spună să mă înjunghii cu foarfeca. Nu aveam să bag mâna în geanta mătuşii mele. Era o încălcare fundamentală a etichetei sudiste. Liv păru să înţeleagă problema.

— Îmi dai voie?

Poate că nici bărbaţii englezi nu scotoceau prin genţile femeilor.

— Pentru asta le-am adus.

Liv luă cu grijă hârtiile din geanta mătuşii Prue.

— Astea sunt chiar bătrâne.

Le deschise încet pe iarba moale.

— Doar nu sunt ce cred eu că sunt.

M-am aplecat să le studiez. Hârtiile semănau cu nişte scheme sau planuri arhitecturale. Erau marcate cu diferite culori şi scrise de multe mâini. Erau desenate îngrijit pe un caroiaj, fiecare linie măsurată perfect şi dreaptă. Liv netezi hârtia, iar eu am putut să văd şirurile lungi de linii intersectându-se.

— Depinde de ceea ce crezi tu că sunt, bănuiesc.

Mâinile lui Liv tremurau.

— Sunt hărţi ale Tunelurilor.

Se uită la mătuşa Prue.

— Pot să vă întreb de unde aveţi astea, doamnă? Nu am văzut niciodată ceva asemănător, nici măcar la *Lunae Libri.*

Mătuşa Prue scoase o bomboană de mentă în ambalaj roşu cu alb din geantă.

— Tata mi le-a dat, aşa cum lui i le-a dat bunicul. Sunt mai vechi decât pământul.

Rămăsesem mut. Indiferent cât de normală credea Lena că va fi viaţa mea iară ea, se înşelase. Fie că era sau nu un blestem, arborele meu genealogic era amestecat cu cel al Casterilor. Şi, din fericire pentru noi, şi hărţile lor.

— Nu sunt gata nici pe departe. Eram o adevărată proiectantă pe vremea mea, dar inflamaţiile mi-au pus capac.

— Am încercat să ajut, dar nu am talent, ca mătuşa ta.

Thelma părea să se scuze. Mătuşa Prue flutură batista.

— Tu ai desenat astea?

— Eu am desenat partea mea.

Se înfipse, mândră, în baston.

Liv se uită la hărţi cu admiraţie.

— Cum? Tunelurile sunt nesfârşite.

— Puţin câte puţin. Hărţile alea nu arată toate Tunelurile. Doar pe cele din Carolina şi câteva din Georgia.

— Până aici am ajuns.

Era incredibil. Oare cum reuşise mătuşa mea împrăştiată să aibă hărţi ale Tunelurilor Casterilor?

— Cum ai făcut asta fără să afle mătuşile Grace şi Mercy?

Nu puteam să îmi amintesc vreun moment când cele trei nu fuseseră apropiate, să se ciocnească mereu una de cealaltă.

— Nu am locuit mereu împreună, Ethan.

Coborî vocea, de parcă mătuşile Grace şi Mercy ar fi putut să asculte.

— Şi de fapt nu joc bridge joia.

Încercam să mi-o imaginez pe mătuşa Prue desenând Tunelurile Casterilor, în timp ce ceilalţi membri mai în vârstă ai asociaţiei FRA jucau cărţi la club.

— Ia-le. Cred că vei avea nevoie de ele dacă intenţionezi să rămâi aici. Devine derutant după o vreme. În unele zile mă rătăcesc atât de tare, încât cu greu îmi găsesc drumul înapoi spre Carolina de Sud.

— Mulţumesc, mătuşă Prue. Dar…

M-am oprit. Nu ştiam cum să explic totul – Arcul Luminos şi viziunile, Lena, John Breed şi Marea Barieră, luna din afara timpului şi steaua care lipsea, ca să nu mai vorbesc de discul cu numere care se învârtea la încheietura lui Liv. Şi Sarafine, şi Abraham. Nu era o poveste pentru unul dintre cei mai vechi cetăţeni din Gatlin.

Mătuşa Prue mă întrerupse fluturându-şi batista în faţa mea.

— Sunteţi toţi la fel de pierduţi ca un purceluş la petrecerea unde se frige la grătar un porc întreg. Ai face bine să fii atent dacă nu vrei să fii lovit cu orez Carolina Gold.

— Da, doamnă.

Credeam că ştiam încotro se îndrepta discursul ăsta. Dar mă înşelam la fel de tare precum Savannah Snow care purtase o rochie fără mâneci şi mestecase gumă la cor.

— Acum ascultă-mă bine.

Arătă cu degetul osos către mine.

— Carlton a venit să vadă ce ştiam despre intrarea prin uşa Casterilor de la bâlci. Apoi aud că lipseşte fata Duchaness, că tu şi Wesley aţi fugit şi că fata aia care stă cu Marian – ştii, singura care îi pune lapte în ceai – nu este de găsit nicăieri. Mi se par cam multe coincidenţe, chiar şi pentru Gatlin.

Ce surpriză! Carlton răspândea veştile.

— Orice ar fi, ai nevoie de astea şi vreau să le iei. Nu am timp pentru toate prostiile astea.

Aveam dreptate. Ştia ce făceam, fie că lăsa să se înţeleagă asta, fie că nu.

— Îţi apreciez îngrijorarea, mătuşă Prue.

— Nu sunt îngrijorată. Nu atâta timp cât iei hărţile.

Mă bătu pe mână.

— O s-o găsiţi cu toţii pe Lena Duchaness cea cu ochii aurii. Până şi o veveriţă oarbă găseşte câteodată o nucă.

— Sper, doamnă.

Mătuşa Prue mă bătu uşor pe mână şi-şi luă bastonul.

— Atunci, ai face mai bine să nu mai vorbeşti cu babele

şi să ieşi în întâmpinarea pericolului. Cu voia Domnului ai să reuşeşti.

O conduse pe Thelma departe de noi. Lucille fugi în spatele lor un minut, iar clopoţelul de la gâtul ei sună. Mătuşa Prue se opri şi zâmbi.

— Văd că încă mai ai pisica. Aşteptam momentul potrivit ca să nu mai fie o problemă pentru noi. Ştie una, alta. Ai să vezi. Mai ai încă ecusonul ei?

— Da, doamnă. E în buzunar.

— Îi trebuie unul dintre lucrurile acelea ca să-l prinzi la guler. Dar aşteaptă şi-ţi aduc eu unul.

Mătuşa Prue mai desfăcu o bomboană de mentă şi o scăpă pe jos pentru Lucille.

— Îmi pare rău că te-am făcut dezertoare, fetiţo, dar ştii că Mercy nu m-ar fi lăsat să te dau altfel. Lucille mirosi bomboana de mentă.

Thelma ne făcu cu mâna şi zâmbi precum Dolly Parton.

— Noroc, Plăcinţică.

Mă uitam la ele coborând dealul din faţa noastră, întrebându-mă ce altceva nu ştiam despre oamenii din familia mea.

Cine altcineva mai părea senil şi stupid, dar îmi urmărea de fapt fiecare mişcare? Cine altcineva mai proteja pergamentele Casterilor şi secretele lor în timpul liber sau desena o hartă a unei lumi despre care majoritatea locuitorilor din Gatlin nu ştiau nimic?

Lucille linse bomboana de mentă. Dacă ştia ceva, nu spunea nimic.

— Deci, avem o hartă. Asta trebuie să însemne ceva, nu MJ?

Starea lui Link se îmbunătăţise după ce mătuşile Prue şi Thelma dispărură pe potecă.

— Liv?

Nu m-a auzit. Răsfoia paginile din caietul ei cu o mână şi urmărea o potecă pe hartă cu cealaltă.

— Aici este Charleston, iar aici Savannah. Deci, dacă presupunem că Arcul Luminos ne-a ajutat să găsim drumul spre sud, către coastă…

— De ce către coastă? am întrerupt-o eu.

— Datorită sudului. Ca şi când am urmări Steaua Sudului, mai ţii minte?

Liv se dădu înapoi, nemulţumită.

— Sunt atât de multe drumuri pline de ramificaţii. Suntem doar la câteva ore de Portalul Savannei, dar asta ar putea să însemne orice aici jos.

Avea dreptate. Dacă timpul şi fizica de pe pământ nu corespundeau cu cele din Tuneluri, nu aveam de unde să ştim dacă nu cumva ajunsesem în China.

— Chiar dacă am şti unde suntem, ar putea să ne ia zile întregi să găsim locul pe hartă. Nu avem timp.

— Ei bine, ar fi mai bine să începem. E tot ce avem.

Dar era ceva, ceva care ne făcea să simţim că am putea să o găsim pe Lena. Nu eram sigur dacă asta se întâmpla pentru că eu consideram că harta putea să ne ducă acolo sau pur şi simplu credeam că eu pot să fac asta.

Nu conta, atâta timp cât o găseam pe Lena.

Cu voia Domnului vom reuşi.

O fată rea

Optimismul meu nu dură prea mult. Cu cât mă gândeam mai mult să o găsesc pe Lena, cu atât gândurile mele fugeau la John. Şi dacă aveam dreptate, iar Lena nu va mai fi niciodată fata care fusese? Dacă ajunsesem deja prea târziu? Mă gândeam la desenele care semănau cu nişte vârtejuri de pe mâna ei.

Mă gândeam încă la asta când cuvintele mi se derulau în minte. Iniţial erau vagi. O clipă m-am gândit la vocea lui Lena. Dar când am auzit melodia cunoscută, mi-am dat seama că greşeam.

Şaptesprezece luni, Şaptesprezece ani
Cunoaşte ce vei pierde, opune-te fricilor
Aşteaptă-l, iar el va apărea
Şaptesprezece luni, Şaptesprezece lacrimi…

Cântecul Prezicător. Încercam să îmi dau seama ce încerca mama să îmi spună. *Nu mai ai mult timp.* Cuvintele ei îmi sunau în minte. *Aşteaptă-l, iar el va apărea…* se referea la Abraham? Dacă da, ce trebuia eu să fac? Eram atât de absorbit de vers, încât nu mi-am dat seama că Link vorbea cu mine.

— Ai auzit asta? Cântecul?

— Care cântec?

Ne făcu semn să facem linişte. Vorbea despre altceva. Suna asemenea frunzelor uscate purtate de vânt care se sfărâmau sub picioarele noastre. Doar că nu se simţea nici măcar o adiere.

— Nu… începu Liv, dar Link o opri.

— Şşşt!

Liv îşi roti privirea.

— Toţi băieţii americani sunt atât de curajoşi ca voi?

— Şi eu am auzit.

M-am uitat în jur, dar nu era nimic, nici măcar o făptură vie. Lucille ciuli urechile. Totul se întâmplase atât de repede, încât era imposibil să urmăreşti ceva. Pentru că nu auzisem o fiinţă vie. Era Hunting Ravenwood, fratele lui Macon şi ucigaşul lui. Primul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul ameninţător, inuman al acestuia. Se materializă la câţiva metri în faţa noastră, atât de repede, încât păru aproape o pată. Apoi apăru un Incub şi încă unul. Apărură de nicăieri, unul după altul, ca verigile dintr-un lanţ. Lanţul se strânse şi formară un cerc în jurul nostru.

Erau toţi Incubi Însetaţi de Sânge cu aceeaşi ochi negri şi canini de fildeş, cu excepţia unuia. Larkin, vărul lui Lena şi lacheul lui Hunting, avea un şarpe lung şi maro înfăşurat în jurul gâtului. Şarpele avea aceeaşi ochi galbeni ca şi Larkin.

Dădu din cap înspre şarpele care îi aluneca pe braţ.

— Şerpi mocasin. Animale periculoase. Nu vrei să te muşte unul dintre ei. Dar sunt multe feluri în care poţi fi muşcat.

— Trebuie să fiu de acord.

Hunting râse, dezgolindu-şi caninii.

În spatele lui stătea ghemuit un animal care părea turbat. Avea botul imens al unui Saint Bernand, dar în loc de ochi mari, cu pleoapele lăsate, avea ochi galbeni, ageri. Părul de pe spate era aspru, ca al unui lup. Hunting îşi luase căţel – sau altceva.

Liv mă apucă de braţ, înfigându-şi unghiile în piele. Nu putea să îşi ia privirea de la Hunting sau de la animalul lui de companie.

Eram sigur că văzuse un Incub Însetat de Sânge într-unul dintre volumele despre Casteri.

— Ăsta este un Câine de Vânătoare. Sunt antrenaţi să adulmece sângele. Staţi departe de el.

Hunting îşi aprinse o ţigară.

— Ethan, văd că ţi-ai găsit o prietenă Muritoare. Era şi

timpul. Şi cred că asta merită păstrată.

Râse de gluma lui proastă, expirând inele mari de fum către cerul de un albastru limpede.

— Aproape că mă face să vreau să îţi dau drumul.

Câinele de Vânătoare mârâi.

— Aproape.

— Poţi să… să ne dai drumul, spuse Link bâlbâindu-se. Nu vom spune nimănui. Jurăm.

Unul dintre Incubi râse. Hunting întoarse capul spre el, iar Demonul nu mai spuse nimic. Era evident cine era şeful.

— De ce mi-ar păsa dacă aţi spune cuiva? De fapt, îmi place să fiu în centrul atenţiei. Am o tendinţă spre dramatism.

Se apropie de Link, dar se uita la mine.

— Cui aţi spune voi ceva? Acum, că nepoata mea l-a ucis pe Macon. Nu m-aşteptam la asta.

Câinele de Vânătoare spumega deja şi la fel şi ceilalţi câini, Incubii care doar păreau umani. Unul dintre ei înaintă spre Liv. Ea sări, strângându-mă de braţ.

— De ce nu încetezi să ne sperii?

Încercam să par dur, dar nu păcăleam pe nimeni. De data asta toţi izbucniră în râs.

— Crezi că încercăm să te speriem? Credeam că eşti mai deştept de atât, Ethan. Mie şi băieţilor mei ne este foame. Am sărit peste micul dejun.

— Doar nu vrei să spui că… rosti Liv încet.

Hunting îi făcu cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, dulceaţă. Am putea doar să te muşcăm de gât şi să te facem una de-a noastră.

Rămăsesem fără aer. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Incubii pot să îi transforme pe oameni în semenii lor. Puteau? Hunting lovi uşor ţigara, scoţând rotocoale de fum. O clipă am fost uimit de ironia situaţiei. O ceată de Incubi, îmbrăcaţi în piele şi fumători stăteau pe o pajişte care părea desprinsă din Sunetul Muzicii, dorind să ne ucidă în timp ce păsărelele ciripeau în copaci.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi, dar încep

să mă plictisesc. Nu pot să mă concentrez prea mult timp.

Îşi răsuci gâtul mai departe decât putea orice om să o facă. Hunting avea să mă ucidă, iar amicii lui îi vor ucide pe Link şi Liv. Încercam să gândesc în timp ce inima îmi bătea cu putere.

— Hai să facem asta, spuse Larkin, mişcându-şi limba bifurcată, care semăna cu a şarpelui său.

Liv îşi îngropă faţa în umărul meu. Nu voia să se uite. Am încercat să gândesc. Nu puteam să mă pun cu Hunting, dar toţi aveau un punct vulnerabil, nu?

— Din partea mea, mârâi Hunting. Fără supravieţuitori.

Simţeam că îmi iau foc creierii. Arcul Luminos. Aveam arma supremă împotriva unui Incub, dar habar nu aveam cum să o folosesc. Mi-am apropiat mâna de buzunar.

— Nu, şopti Liv. Nu are rost.

Închise ochii, iar eu am tras-o mai aproape. Ultimele mele gânduri au fost la cele două fete care însemnau atât de mult pentru mine. Lena, cea pe care nu o voi salva niciodată, şi Liv, cea care era pregătită să moară. Dar Hunting nu atacă.

În loc de asta, întoarse capul într-o parte, asemenea unui lup care ascultă chemarea altui lup. Apoi se dădu înapoi, iar ceilalţi Incubi îl urmară, chiar şi Larkin şi câinele lui ciobănesc. Oamenii lui erau dezorientaţi, uitându-se unul la altul. Se uitau fix la Hunting, aşteptând ordine, dar el nu le spuse nimic. În schimb, se dădu încet în spate, iar ceilalţi îl urmară. Ne împresurau, dar dădeau înapoi. Expresia lui Hunting se schimbă, semănând mai degrabă cu cea a unui om decât a unui Demon, ceea ce era de fapt.

— Ce se întâmplă? şopti Liv.

— Nu ştiu.

Era clar că Hunting şi lacheii lui erau dezorientaţi, pentru că se roteau în jurul nostru, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de noi. Ceva îi controla, dar ce?

Hunting mă privi în ochi.

— Ne mai vedem noi. Mai repede decât crezi.

Plecau.

Hunting tot dădea din cap, de parcă ar fi încercat să scape de ceva sau de cineva. Haita avea un lider nou, cineva pe care trebuia să îl urmeze, pentru că nu avea de ales. Cineva foarte convingător. Şi drăguţ. Ridley se sprijinea de un copac la câţiva metri în spatele lor, lingând o acadea. Incubii dispărură, unul câte unul.

— Asta cine e?

Liv o observă pe Ridley, care arăta ciudat cu părul ei roz cu şuviţe blonde, fusta scurtă cu bretele şi sandale cu ţepi. Semăna cu Scufiţa Roşie în varianta Casterilor, care îi ducea brioşe otrăvite bunicii ei viclene. Poate că Liv nu o văzuse bine pe Ridley în Exile, dar acum nu avea cum să o rateze. Privirea lui Link se opri asupra lui Ridley.

— O fată cu adevărat rea.

Ridley veni către noi, păşind mult prea încrezător, ca de obicei. Aruncă acadeaua în iarbă.

— La naiba, asta m-a obosit.

— Tu ne-ai salvat?

Liv era încă buimacă.

— Desigur, Mary Poppins. Poţi să îmi mulţumeşti mai târziu. Ar trebui să plecăm de aici. Larkin este un idiot, dar unchiul lui Hunting este puternic. Influenţa mea asupra lui nu va dura mult. Fratele şi unchiul ei – două dintre merele stricate care au căzut din arborele genealogic al familiei Lenei. Ridley era atentă la mine, iar Liv mă luă de braţ. Îşi scoase ochelarii, iar ochii ei galbeni străluciră. Liv nu observă asta.

— Ce s-a întâmplat cu voi? Mereu vorbiţi numai de Mary Poppins. E singurul personaj englez de care au auzit americanii vreodată în viaţa lor?

— Nu cred că noi am făcut cunoştinţă, deşi te tot văd peste tot.

Ridley se uită la mine, închizând apoi ochii.

— Eu sunt Ridley, verişoara lui Lena.

— Eu sunt Liv. Lucrez la bibliotecă cu Ethan.

— Ei bine, din moment ce te-am văzut într-un club al Casterilor şi acum în Tunelul lor presupun că nu vorbim despre biblioteca aceea de ţărani din Gatlin. Ceea ce

înseamnă că eşti Gardian. Pot să mă apropii?

Liv îmi dădu drumul la braţ.

— De fapt sunt Gardian în devenire, dar mă pregătesc de mult timp.

Ridley o privi pe Liv din cap până-n picioare şi desfăcu o gumă de mestecat.

— E clar că nu de chiar atât de mult timp din moment ce nu recunoşti o Sirenă.

Ridley făcu un balonaş. Acesta pocni în faţa lui Liv.

— Să mergem înainte ca unchiul meu să reînceapă să gândească.

— Nu mergem nicăieri cu tine.

Îşi roti privirea, răsucind guma de mestecat în jurul degetului.

— Dacă aţi prefera să fiţi prânzul unchiului meu, nu aveţi decât, dar trebuie să vă spun că are nişte maniere îngrozitoare.

— De ce ne-ai ajutat? Care-i faza? am întrebat.

— Niciuna.

Ridley se uită la Link, care îşi revenea din şocul cauzat de vederea ei.

— Nu puteam să las să i se întâmple ceva jucăriei mele preferate.

— Pentru că însemn atât de mult pentru tine, nu? întrebă Link.

— Nu te simţi aşa de ofensat. Ne-am simţit bine cât am fost împreună.

Poate că Link se simţea ofensat, dar Ridley era cea care părea stânjenită.

— Cum spui tu, Iubire.

— Nu-mi spune „Iubire“.

Ridley îşi răsuci părul şi mai făcu un balon.

— Puteţi să mă urmaţi sau puteţi să staţi aici şi să vorbiţi voi înşivă cu unchiul meu. Se depărta printre copaci.

— Haita Însetată de Sânge o să vă urmărească imediat ce nu o voi mai controla.

Haita Însetată de Sânge. Minunat. Avea un nume.

Liv spuse lucrul la care ne gândeam cu toţii.

— Ridley are dreptate. Dacă haita ne urmăreşte, nu o să îi ia mult să ne găsească.

Se uită la mine.

— Nu avem de ales.

Liv dispăru în pădure după Ridley.

Oricât de mult nu doream să o urmez, nu mi se părea deloc o alternativă să fiu ucis de o haită de Incubi Însetaţi de Sânge. Nu am vorbit despre asta, dar probabil că Link era de acord pentru că porni în urma lor.

Ridley părea să ştie exact încotro se îndrepta, deşi am observat că Liv nu lăsă deloc hărţile deoparte. Ridley o luă prin mijlocul pajiştii, ignorând cărarea şi se îndreptă spre nişte copaci din depărtare. Părea să nu încetinească, iar noi nu reuşeam să ţinem pasul cu ea. Link alerga înainte, ca să nu rămână în urmă.

— Deci, ce faci de fapt aici, Rid?

— Ştiu că pare jalnic, dar sunt aici ca să te ajut pe tine şi pe gaşca ta de măscărici.

Link se abţinu să nu râdă.

— Da, sigur. Acadelele nu mai au niciun efect. Mai încearcă.

Iarba era tot mai înaltă pe măsură ce ne apropiam de copaci. Mergeam atât de repede, încât firele de iarbă îmi zgâriau tibia, dar nu am încetinit. Voiam să ştiu ce punea Ridley la cale la fel de mult ca şi Link.

— Nu am un plan, Flăcăule. Nu sunt aici pentru tine. Sunt aici să o ajut pe verişoara mea.

— Ţie nu-ţi pasă de Lena, am ţipat eu.

Ridley se opri şi se întoarse spre mine.

— Ştii de cine nu îmi pasă, Cap de Paie? De tine. Dar, nu ştiu din ce motiv, tu şi verişoara mea aveţi o legătură, şi s-ar putea să fii singura persoană care poate să o convingă să-şi revină înainte să fie prea târziu.

M-am oprit. Liv o privi cu răceală.

— Vrei să spui înainte să ajungă la Marea Barieră? Locul despre care i-ai spus tu?

Ridley îi aruncă o privire lui Liv.

— Fata asta merită un premiu. Ca Gardian, ştie câte

ceva.

Liv nu zâmbi.

— Dar nu eu i-am spus despre Barieră, ci John. A făcut o obsesie pentru ea.

— John? Vrei să spui că acel John cu care tu i-ai făcut cunoştinţă? Tipul cu care ai convins-o să fugă?

Ţipam, şi nu îmi păsa dacă mă auzea toată haita de Însetaţi de Sânge.

— Potoleşte-te, Cap de Paie. Lena face propriile alegeri, fie că îţi vine să crezi, fie că nu.

Vocea lui Ridley nu mai era la fel de tăioasă.

— Ea a vrut să plece.

Mi-am amintit că îi văzusem pe Lena şi pe John, că i-am auzit vorbind de un loc unde puteau să fie acceptaţi aşa cum erau. Un loc unde puteau să fie ei înşişi. Desigur că Lena voia să meargă acolo. La asta visase toată viaţa ei.

— De ce te-ai răzgândit brusc, Ridley? De ce vrei să o opreşti acum?

— Bariera este periculoasă. Nu este cum crede ea.

— Vrei să spui că Lena nu ştie că Sarafine încearcă să readucă cea de-a Şaptesprezecea Lună din timpuri străvechi? Dar tu ai ştiut, de la bun început, nu?

Ridley îşi feri privirea. Aveam dreptate.

Ridley îşi râcâia oja mov de pe unghii, un tic nervos pe care Casterii şi Muritorii îl aveau în comun. Dădu din cap.

— Sarafine nu face asta singură.

Îmi trecu prin minte scrisoarea mamei mele pentru Macon. Abraham. Sarafine lucra cu Abraham, cineva care era destul de puternic ca să o ajute să invoce luna.

— Abraham, spuse Liv încet. Minunat.

Link reacţionă înaintea mea.

— Şi nu i-ai spus Lenei? Eşti chiar atât de nebună şi bolnavă?

— Eu…

Am întrerupt-o.

— Este o laşă.

Ridley se îndreptă, ochii ei galbeni strălucind de mânie.

— Sunt o laşă pentru că nu vreau să mor? Ştii ce mi-ar

face mătuşa mea şi monstrul acela?

Îi tremura vocea, dar încerca să ascundă asta.

— Aş vrea să te văd pe tine înfruntându-i pe cei doi, Cap de Paie. Mama Lenei este la fel de inofensivă ca şi pisicuţa ta în comparaţie cu Abraham.

Lucille şuieră.

— Nu contează, atât timp cât Lena nu ajunge la Barieră. Şi dacă vrei să o opreşti, trebuie să mergem. Nu ştiu cum să ajungem acolo. Ştiu doar unde i-am lăsat.

— Atunci cum intenţionezi să ajungi la Marea Barieră?

Îmi era imposibil să îmi dau seama dacă minţea.

— John cunoaşte drumul.

— John ştie că Sarafine şi Abraham sunt acolo? I-a întins Lenei o cursă în tot acest timp?

Ridley dădu din cap.

— Nu ştiu. E greu de citit. Are… probleme.

— Cum o să o convingem să nu meargă cu el?

Eu încercasem deja să o conving pe Lena să nu fugă şi nu mersese bine.

— Asta e problema ta. Poate asta o să te ajute.

Îmi aruncă un caiet vechi cu spirală. L-aş fi recunoscut oriunde. Petrecusem după-amiezi întregi urmărind-o pe Lena scriind în el.

— I-ai furat caietul?

Ridley îşi dădu părul pe spate.

— Furat e un cuvânt atât de urât. L-am împrumutat şi ar trebui să-mi mulţumeşti. Poate găseşti ceva folositor în toată sporovăială aia dezgustătoare şi sentimentală.

Mi-am desfăcut ghiozdanul şi am pus caietul înăuntru. Era ciudat să ţin iarăşi în mâini o parte din Lena. Acum îl purtam în ghiozdan şi pe ale mamei mele în buzunarul de la spate. Nu eram sigur câte secrete puteam să mai duc.

Liv era mult mai interesată de motivele lui Ridley decât de caietul Lenei.

— Stai un pic. Acum ar trebui să credem că eşti unul dintre cei buni?

— Sigur că nu. Sunt rea până în măduva oaselor. Şi nu dau doi bani pe ce credeţi.

Ridley îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— De fapt, îmi e greu să înţeleg ce faceţi aici.

Am intervenit înainte ca Ridley să folosească altă acadea ca să o facă pe Liv să se ofere lui Hunting pe post de gustare.

— Deci, asta e? Vrei să ne ajuţi să o găsim pe Lena?

— Exact, Cap de Paie. Poate că nu ne simpatizăm, dar avem aceleaşi interese.

Se întoarse către Liv, dar vorbi cu mine.

— Iubim aceeaşi persoană şi a dat de necaz. Aşa că am trecut în tabăra duşmană. Acum să mergem înainte ca unchiul meu să vă prindă pe toţi trei.

Link se uita fix la Ridley.

— Măi să fie, nu mă aşteptam la asta.

— Nu face din ţânţar armăsar. Voi reveni la vechiul meu fel de a fi imediat ce o facem pe Lena să se răzgândească.

— Nu se ştie niciodată, Rid. Poate că vrăjitorul o să-ţi dea şi ţie o inimă dacă o ucidem pe Vrăjitoarea cea Rea.

Ridley se întoarse, înfigându-şi ţepii sandalelor în noroi.

— De parcă mi-aş dori una.

Consecinţe

Încercam să ţinem pasul cu Ridley, care-şi croia drum printre copaci. Liv era în spatele ei, consultând constant harta sau selenometrul. Avea la fel de multă încredere în Ridley ca şi noi.

Mă deranja ceva. O parte din mine o credea. Poate chiar ţinea la Lena. Era puţin probabil, dar dacă Ridley spunea adevărul, trebuia să o urmez. Eram dator Lenei şi nu aş fi putut niciodată să plătesc datoria asta. Nu ştiam dacă aveam un viitor împreună. Dacă Lena va mai fi din nou fata de care mă îndrăgostisem.

Arcul Luminos se încălzea în buzunar. L-am scos afară, aşteptându-mă să văd o baie de lumină fluorescentă, dar suprafaţa era neagră. Acum nu mai puteam să văd nimic în afară de reflecţia mea. Arcul Luminos părea stricat. Devenise complet haotic.

Ridley făcu ochii mari când îl văzu şi se opri din mers pentru prima dată după mult timp.

— De unde ai ăsta, Cap de Paie?

— Mi l-a dat Marian.

Nu voiam ca Ridley să ştie că fusese al mamei mele sau cine i-l dăduse ei.

— Ei bine, asta ar putea să îndrepte puţin lucrurile. Nu cred că poţi să îl bagi pe unchiul meu Hunting acolo, dar poate reuşeşti să îl bagi pe unul dintre membrii haitei.

— Nu ştiu sigur cum să îl folosesc.

Nu am vrut să îi spun, dar era adevărat.

Ridley ridică o sprânceană.

— Domnişoara Ştie Tot n-a putut să îţi spună?

Obrajii lui Liv se înroşiră. Ridley desfăcu tacticos o gumă roz şi o băgă în gură.

— Trebuie să îl atingi cu el.

Se apropie de mine.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să te apropii.

— Cum spui tu.

Link trecu pe lângă ea.

— Suntem doi. Putem să îl atragem noi.

Liv îşi puse creionul după ureche. Luase notiţe.

— Link s-ar putea să aibă dreptate. Nu voiam să mă apropii de niciunul dintre ei. Dar dacă nu aveam de ales, merita să încerc.

— Apoi trebuie să rosteşti vraja. Ştii tu, să spui incantaţia şi tot restul.

Ridley se sprijinea de un copac rânjind.

Ştia că nu cunoşteam vraja. Lucille stătea la picioarele lui Link, studiind-o.

— Bănuiesc că nu ne vei spune care e.

— De unde să ştiu eu? Nu e ca şi cum sunt multe lucruri din alea peste tot.

Liv întinse harta în poală, netezind-o cu grijă.

— Suntem pe drumul cel bun. Dacă mergem spre est, cărarea asta ar trebui să ducă la ţărm.

Arătă spre un grup de copaci.

— Unde? Pădurea aia?

Link păru să se îndoiască.

— Nu te speria, Viteazule. Eu îl caut pe Hansel, tu pe Gretel.

Ridley îi făcu lui Link cu ochiul, de parcă ar fi avut încă putere asupra lui. Ceea ce era adevărat, dar asta nu avea nicio legătură cu darurile ei de Sirenă.

— Mă descurc şi singur. De ce nu mai iei o gumă de mestecat?

Link o dădu la o parte.

Poate că Ridley era precum pojarul – puteai să îl iei doar o singură dată.

— Cât de mult poate să îi ia să urineze?

Ridley aruncă o piatră în direcţia unor copaci, nerăbdătoare să se pună din nou în mişcare.

— Te aud.

Vocea lui Link venea dintre tufişuri.

— E bine să ştiu că măcar unele părţi ale corpului îţi funcţionează.

Liv se uită la mine şi-şi roti privirea. Cu cât mergeam mai mult, cu atât Link şi Ridley deveneau mai agresivi.

— Nu uşurezi deloc situaţia.

— Vrei să vin la tine să te ajut?

— Doar vorba e de tine, Rid, strigă Link din tufişuri.

Începu să se ridice, iar Liv părea şocată. Ridley zâmbi şi se aşeză din nou, mulţumită.

Am analizat sfera în mâinile mele, pe măsură ce culoarea se schimba din negru în verde fluorescent. Nimic folositor, doar culori care păreau să apară încontinuu. Poate că Link avea dreptate. Poate îl stricasem. Ridley părea încurcată sau interesată. Era greu să îmi dau seama.

— Ce-i cu lumina?

— Este ca o busolă. Luminează dacă urmăm drumul cel bun. Cel puţin aşa făcea înainte.

— Hmm. Nu ştiam că asta fac.

Era din nou plictisită.

— Sunt sigur că există o grămadă de lucruri pe care nu le ştii.

Liv zâmbi nevinovat.

— Ai grijă, sau s-ar putea să te conving să faci o baie în râu.

M-am uitat la Arcul Luminos. Era ceva diferit la el. Lumina începu să radieze cu o strălucire şi o viteză pe care nu o mai văzusem de când părăsiserăm cimitirul Bonaventure. M-am întors să-i arăt lui Liv.

— L, priveşte.

Ridley îşi întoarse capul spre mine şi am îngheţat brusc.

O strigasem pe Liv *L.*

Era o singură persoană cu numele *L* în viaţa mea. Deşi Liv nu observă, Ridley da. Ridley avea o privire sălbatică în timp ce lingea acadeaua. Mă privea fix şi simţeam că îmi pierdeam toată voinţa. Am scăpat Arcul Luminos şi acesta se rostogoli pe muşchiul pădurii.

Liv se ghemui după Arcul Luminos, stând pe călcâie.

— Ciudat. De ce crezi că luminează iarăşi verde? O altă vizită din partea Ammei, Areliei sau a Twylei?

— Probabil că este o bombă.

Am auzit vocea lui Link, dar nu puteam să spun nimic. Am căzut la pământ, la picioarele lui Ridley. Trecuse ceva vreme de când îşi exersase puterile de Sirenă asupra mea. Un gând trecător îmi trecu prin minte înainte să mă prăbuşesc în noroi.

Fie Link avea dreptate şi era complet imun faţă de ea acum, fie se abţinea ea. Dacă era aşa, era ceva nou pentru ea.

— Dacă îi faci vreun rău verişoarei mele, îţi vei petrece tot restul vieţii ca sclav al meu. Ai înţeles, Cap de Paie?

Am ridicat capul involuntar şi l-am întors, simţind că mai avea un pic şi îmi frângea gâtul. M-am forţat să deschid ochii şi mă holbam la ochii galbeni ai lui Ridley, care străluceau. Ardeau atât de puternic, încât ameţeam.

— Opreşte-te.

Am auzit vocea lui Liv şi mi-am simţit corpul prăbuşindu-se înainte să îmi recapăt puterea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ridley, nu fi netoată.

Liv şi Ridley stăteau faţă în faţă. Liv avea braţele încrucişate pe piept. Ridley ţinea acadeaua între ele două.

— Linişteşte-te, Poppins. Cap de Paie şi cu mine suntem prieteni.

— Nu mi se pare.

Liv ridică vocea.

— Nu uita că noi suntem cei care îşi riscă viaţa să o salveze pe Lena.

Feţele lor erau aprinse, îmbujorate. Arcul Luminos o lua razna, luminând printre copaci.

— Nu te supăra, prietene.

Ridley avea o privire rece ca oţelul, în timp ce privirea lui Liv era întunecată.

— Nu fi proastă. Dacă lui Ethan nu-i pasă de Lena, atunci ce facem în mijlocul acestor păduri pustii?

— Bună întrebare, Gardiane. Eu ştiu ce fac aici. Dar dacă ţie nu îţi pasă de Prietenul tău, atunci ce scuză ai?

Ridley stătea la câţiva centimetri de Liv, dar aceasta nu ripostă.

— Ce caută ei aici? Steaua Sudică a dispărut, o Urgie invocă luna străveche la Marea Barieră mitică, iar tu mă întrebi ce fac aici? Vorbeşti serios?

— Deci, asta nu are nimic de-a face cu prietenul tău?

— Ethan, care de fapt nu este prietenul nimănui, nu ştie nimic despre lumea Casterilor. Liv nu se fâstâcea.

— E foarte implicat în asta. Are nevoie de un Gardian.

— Tu de fapt eşti un Gardian în devenire. Să-ţi ceară ţie ajutorul e ca şi când ai ruga o asistentă medicală să facă o operaţie pe cord. Şi conform descrierii postului tău, nu ar trebui să te implici. Deci, aşa cum văd eu lucrurile, nu eşti un Gardian foarte bun.

Ridley avea dreptate. Existau reguli, iar Liv le încălca.

— Poate că aşa e, dar sunt un astronom nemaipomenit. Şi fără interpretările mele nu vom putea folosi deloc harta asta, sau să găsim Marea Barieră sau pe Lena. Arcul Luminos se răci în mâna mea. Era din nou complet întunecat.

— Am pierdut ceva?

Link ieşi din tufişuri, încheindu-şi fermoarul. Fetele se uitau fix la el în timp ce eu mă ridicam şi mă scuturam de noroi. Mereu pierd lucrurile bune.

— Ce…?

Liv bătu în selenometru.

— Ceva e în neregulă. Cifrele o iau razna.

Dinspre copaci răsună un zgomot în toată pădurea. Probabil că Hunting ne ajunsese din urmă. Apoi îmi trecu altceva prin minte, dar nu mă făcu să mă simt mai puţin vinovat. Poate că era altcineva, cineva căruia nu îi plăcea că noi o urmam pe Ridley. Cineva care putea să controleze lucrurile în lumea naturală.

— Pleacă!

Zgomotul se auzi şi mai tare. Apoi, fără niciun avertisment, copacii de pe ambele părţi se prăbuşiră în faţa mea. M-am dat în spate. Ultima dată când căzuseră copaci în faţa mea nu fusese un accident.

Lena! Tu eşti?

La câţiva metri în faţa noastră, stejari imenşi acoperiţi cu muşchi şi pini albi erau smulşi din noroi, cu tot cu rădăcini şi trântiţi la pământ.

Lena, nu face asta!

Link se împletici spre Ridley.

— Desfă o acadea, Iubire.

— Ţi-am spus să nu îmi spui Iubire.

Era pentru prima dată când vedeam cerul. Doar că acum era întunecat. Norii negri ai magiei Casterilor ne împresuraseră. Apoi am simţit ceva, din depărtare. Mai degrabă, am auzit ceva.

Lena.

Ethan, fugi!

Era vocea ei, vocea care tăcuse mult prea mult. Dar dacă Lena îmi spunea să fug, cine scotea arborii din pământ?

L, ce se întâmplă?

Nu i-am putut auzi răspunsul. Era întuneric, norii aceia ai Casterilor grăbindu-se spre noi de parcă ne-ar fi urmărit. Până când am văzut de fapt ce erau norii aceia.

— Fereşte-te!

Am tras-o pe Liv în spate şi l-am împins pe Link spre Ridley exact la timp. Am căzut într-un desiş în momentul în care o grămadă de pini rupţi se prăbuşi din cer, asemenea ploii. Ramurile căzuseră una peste alta fix în locul unde stăteam noi. Praful îmi înţepă ochii şi nu mai puteam să văd nimic. Praful îmi rămăsese în gât în timp ce încercam să tuşesc.

Vocea Lenei dispăru, dar am auzit altceva. Un bâzâit, de parcă am fi dat peste cuibul a o mie de albine, toate aşteptând să ucidă pentru regina lor. Praful era atât de gros, încât abia reuşeam să descifrez formele din jurul meu. Liv stătea întinsă lângă mine şi sângera dintr-o rană de deasupra ochiului. Ridley scâncea, zgribulită lângă Link, care era prins sub o creangă mare de copac.

— Trezeşte-te, Mucea. Trezeşte-te.

În timp ce mă târâm spre ei, Ridley se dădu înapoi.

Arăta de-a dreptul îngrozită. Doar că nu se uita la mine. Privea la ceva din spatele meu. Bâzâitul se auzi şi mai tare. Simţeam răceala arzătoare a întunericului Casterilor la ceafa. Când m-am întors, teancul imens de ace de pin care aproape ne îngropase formase un fel de foc în aer liber. Piramida de ace crease un rug, o platformă imensă care ardea, arătând spre norii negri. Dar flăcările nu erau roşii şi nu emanau căldură. Erau la fel de galbene ca şi ochii lui Ridley şi emanau doar frig, amărăciune şi teamă.

Scâncetul lui Ridley se auzi şi mai tare.

— E aici.

M-am uitat în sus în timp ce stânca ieşi din flăcările galbene, şuierătoare ale rugului. Pe ea stătea o femeie. Părea liniştită, ca un sfânt mort care urmează să fie purtat pe străzi. Dar nu era niciun sfânt, ci Sarafine. Deschise brusc ochii, iar buzele i se conturară într-un zâmbet rece. Se întinse ca o mâţă care tocmai s-a trezit din somn, apoi se ridică, stând în picioare pe piatră. De unde stăteam noi, ar fi putut la fel de bine să aibă cincisprezece metri.

— Aşteptai pe altcineva, Ethan? Nu înţeleg de ce eşti încurcat. Ştii cum se spune. Aşa mamă, aşa fiică. În cazul ăsta, din ce în ce mai mult pe zi ce trece.

Inima îmi bătea cu putere. Vedeam buzele roşii ale lui Sarafine, părul ei lung şi negru. M-am întors. Nu voiam să îi văd faţa, faţa care semăna atât de mult cu a Lenei.

— Pleacă de aici, vrăjitoareo.

Ridley plângea încă, ghemuită lângă Link, legănându-se înainte şi înapoi, ca o femeie nebună.

Lena? Mă auzi?

Vocea puternică a lui Sarafine se ridică deasupra flăcărilor şi stătea din nou în vârful lor.

— Nu sunt aici pentru tine, Ethan. Te las fetei mele dragi. A crescut atât de mult anul ăsta, nu? Nimic nu se compară cu momentul în care îţi vezi fata atingându-şi potenţialul. Asta chiar face o mamă foarte mândră.

Mă uitam la flăcările care i se urcau pe picioare.

— Te înşeli. Lena nu este ca tine.

— Cred că am mai auzit asta undeva înainte – cred că la

aniversarea ei. Doar că atunci credeai asta, iar acum minţi. Ştii că ai pierdut-o. Nu poate să schimbe ce i-a fost dat să devină.

Flăcările ajunseseră acum la mijloc. Avea trăsăturile perfecte ale femeilor Duchaness, dar acestea păreau desfigurate la Sarafine.

— Probabil că Lena nu poate să schimbe lucrurile, dar eu pot. Voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să o protejez.

Sarafine zâmbi, apoi se dădu înapoi. Zâmbetul ei semăna atât de mult cu al lui Lena sau cel puţin cu felul în care zâmbea în ultimul timp. Când flăcările îi ajunseră la piept, dispăru.

— Atât de puternică şi seamănă atât de mult cu mama ei. Cam aşa sunau ultimele ei cuvinte. Sau nu?

Am auzit o şoaptă la ureche.

— Vezi, am uitat, pentru că nu conta.

Am rămas nemişcat. Sarafine stătea exact lângă mine acum, acoperită încă de flăcări. Ştiam că nu era un foc pământesc, deoarece, cu cât se apropia mai tare, cu atât îmi era mai frig.

— Mama ta nu a contat. Moartea ei nu a fost nici nobilă, nici importantă. A fost doar ceva ce am simţit eu să fac la un moment dat. Nu a însemnat nimic.

Flăcările se ridicară până la gât şi săriră în sus, consumându-i corpul.

— Ca şi tine.

Am întins mâna spre gâtul ei. Voiam să i-l frâng. Dar mâinile mele alunecară prin el, în aer. Nu era nimic acolo. Era doar o fantasmă. Am vrut să o omor şi nu puteam nici măcar să mă ating de ea. Sarafine râse.

— Crezi că mi-aş irosi timpul să vin aici în carne şi oase, Muritorule?

Se întoarse spre Ridley, care se legăna încă, acoperindu-şi gura cu mâinile.

— Amuzant, nu ţi se pare, Ridley?

Sarafine ridică mâna şi mişcă din degete. Ridley se ridică în picioare, ţinându-se cu mâinile de gât. Mă uitam la ea în timp ce ţepii sandalelor se ridicau, plutind

deasupra pământului, iar Ridley se învineţea, sufocându-se. Părul ei blond îi atârna pe umeri, ca al unei păpuşi fără viaţă.

Fantoma lui Sarafine dispăru în corpul lui Ridley, care strălucea cu o lumină galbenă – pielea, părul, ochii. Lumina era atât de puternică, încât nu avea deloc pupile. Chiar şi în întunericul pădurii a trebuit să îmi acopăr faţa. Ridley ridică brusc capul, asemenea unei marionete şi începu să vorbească.

— Puterea mea creşte şi, în curând, cea de-a Şaptesprezecea Lună va fi aici, invocată din vremuri străvechi, aşa cum numai o mamă poate să facă. Eu hotărăsc când apune soarele. Am mutat stelele pentru copilul meu, iar ea se va Transforma şi mi se va alătura. Doar fata mea va putea să împiedice cea de-a Şaisprezecea Lună şi doar eu pot să o invoc pe cea de-a Şaptesprezecea. Nu mai sunt alţii ca noi în niciuna din cele două lumi. Noi suntem începutul şi sfârşitul.

Corpul lui Ridley se prăbuşi înapoi pe pământ, ca un sac gol.

Arcul Luminos ardea în buzunar. Speram că Sarafine nu îl va simţi. Mi-am amintit de sclipirea lui semn că Arcul încerca să mă avertizeze. Ar fi trebuit să fiu atent.

— Ne-ai trădat, Ridley. Eşti o trădătoare. Tata nu este la fel de îngăduitor ca mine. Tata. Sarafine nu putea să vorbească decât despre un singur om – tatăl Incubilor Însetaţi de Sânge din familia Ravenwood, cel care începuse totul. Abraham.

Vocea lui Sarafine răsuna peste sunetul flăcărilor.

— Vei fi judecată, dar îl voi lăsa pe el să facă asta. Tu ai fost responsabilitatea mea, iar acum eşti ruşinea mea. Cred că e bine să îţi las un cadou de rămas-bun.

Îşi ridică braţele deasupra capului.

— Din moment ce intenţionezi să îi ajuţi pe Muritorii aceştia, vei trăi şi tu ca un Muritor şi vei muri asemenea lor începând din acest moment. Puterile tale au fost redate Focului Întunecat de unde au venit.

Ridley se ridică şi începu să ţipe, durerea ei răsunând în

toată pădurea. Apoi dispăru totul în jur – copacii căzuţi, focul, Sarafine… totul. Pădurea era la fel cum fusese cu câteva minute în urmă. Verde şi întunecată, plină de pini şi noroi. Fiecare copac, fiecare creangă era la locul ei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Liv îi turna apă în gură lui Ridley dintr-o sticlă de plastic. Faţa ei era încă plină de noroi şi sângera, dar părea să fie bine. Ridley, pe de altă parte, era la fel de albă ca o stafie.

— Asta a fost magie extrem de puternică. O apariţie care poate să posede până şi un Caster Întunecat.

Liv dădu din cap. I-am atins sângele de deasupra ochiului, iar ea clipi.

— Şi o vrajă în acelaşi timp, dacă ceea ce a spus despre puterile lui Ridley este adevărat.

M-am uitat la Ridley plin de îndoială. Îmi era greu să mi-o imaginez fără Puterea ei de Convingere.

— În orice caz, Ridley nu va fi bine, nu pentru ceva timp.

Liv îşi udă o bucată din hanorac şi îi şterse faţa.

— Nu mi-am dat seama de riscurile pe care şi le asuma venind cu noi. Cred că ţine într-adevăr la voi doi.

— Nu, la toţi, am zis eu ajutând-o pe Liv să o ridice pe Ridley. Aceasta tuşi, dând apa afară şi îşi şterse buzele cu mâna, întinzându-şi rujul ei roz. Semăna cu o majoretă care fusese înmuiată de prea multe ori la bâlciul şcolii. Încercă să vorbească.

— Link. E…?

Am îngenuncheat lângă el. Creanga care căzuse peste el dispăruse, dar Link gemea încă de durere. Nu avea cum să fie rănit, nici el, nici vreunul dintre noi, din moment ce nu mai exista nicio urmă a ceea ce se întâmplase aici – nu mai erau copaci căzuţi, nici măcar o rămurică nelalocul ei. Dar braţul lui Link era vânăt şi de două ori mai mare decât era de obicei, iar pantalonii erau rupţi.

— Ridley?

Link deschise ochii.

— E bine. Toţi suntem bine.

I-am sfâşiat pantalonii şi mai tare. Genunchiul îi

sângera. Link încercă să râdă.

— La ce te uiţi?

— La faţa ta urâtă.

M-am aplecat peste el pentru a vedea dacă privirea i-a fost afectată. Va fi bine.

— Nu ai să mă săruţi, nu?

Atunci mă simţisem atât de uşurat, încât aş fi putut să fac asta.

— Ţuguiază-ţi buzele.

Nimeni special

În noaptea aceea am dormit în pădure, între rădăcinile unui copac enorm, cel mai mare pe care îl văzusem vreodată. Genunchiul lui Link era bandajat cu tricoul meu de rezervă, iar braţul lui era într-un bandaj improvizat dintr-o bucată a hanoracului meu cu liceul Jackson. Ridley stătea în partea opusă a copacului cu ochii larg deschişi, privind cerul. Mă întrebam dacă acum se uita fix la cerul Muritorilor. Părea epuizată, dar nu cred că avea să doarmă vreun pic.

Mă întrebam la ce se gândea, dacă regretase că ne ajutase. Oare chiar îşi pierduse puterile? Oare cum se simţea ca Muritor când fusese dintotdeauna altceva, ceva mai mult? Când nu ai simţit niciodată „neputinţa existenţei umane“, aşa cum spusese doamna English la oră anul trecut. Vorbea despre Omul Invizibil al lui H.G. Wells, dar acum şi Ridley părea la fel de invizibilă.

Oare ai putea să fii fericit dacă te-ai trezi şi brusc ţi-ai da seama că nu eşti un om special? Oare Lena ar fi putut să facă asta? Oare aşa ar fi fost viaţa alături de mine? Oare nu suferise destul pentru mine?

Ca şi Ridley, nu puteam să adorm, dar nu voiam nici să mă uit la cer. Voiam să văd ce era în caietul Lenei. O parte din mine ştia că îi invadam intimitatea, dar eram conştient de faptul că ar fi putut să fie ceva acolo în paginile acelea îndoite care să ne ajute. După o oră, m-am hotărât să-i citesc caietul pentru binele suprem şi l-am deschis.

La început mi-a fost greu să citesc, din moment ce singura sursă de lumină era telefonul meu. După ce ochii mei s-au adaptat, îi vedeam scrisul Lenei dintre rândurile albastre. Văzusem scrisul familiar destul de des în ultimele luni de la aniversarea ei, dar nu credeam că mă voi obişnui

vreodată cu el. Era un contrast atât de puternic între scrisul de acum şi cel de dinaintea acelei nopţi. M-a surprins însă şi mai tare scrisul de acum, după ce văzusem atâtea fotografii cu pietre de mormânt şi desene negre. Pe margini erau desene ale Casterilor Întunecaţi, precum cele de pe mâinile ei. Dar primele câteva notări erau datate la câteva zile bune după moartea lui Macon, când încă mai scria.

zilenopţi pustiipline/aceeaşi (mai mult sau mai puţin) frică/(mai mult sau mai puţin) speriată/aşteptând ca adevărul să mă sufoce în somn/dacă aş fi dormit vreodată

Teama (mai mult sau mai puţin) temătoare. Înţelegeam cuvintele pentru că aşa se purtase ea. Fără frică şi din ce în ce mai temătoare. De parcă nu ar fi avut nimic de pierdut, dar îi era teamă să nu piardă ceva.

Am dat paginile până când o dată mi-a atras atenţia. 12 iunie. Ultima zi de şcoală.

întunericul se ascunde şi cred că pot să o ţin aici/să o acopăr cu palma mea/dar când mă uit, mâinile mele sunt goale/tăcute în timp ce degetele ei mă îmbrăţişează.

Am citit şi recitit asta. Descria ziua de la lac, ziua în care dusese lucrurile mult prea departe. Ziua în care ar fi putut să mă ucidă. Cine era „ea“? Sarafine?

De cât timp se împotrivise? Când începuse totul? În noaptea în care murise Macon? Când începuse să-i poarte hainele?

Ştiam că trebuia să închid caietul, dar nu am putut. Citind cuvintele ei era ca şi cum i-aş fi auzit din nou gândurile. Nu le ştiusem de mult timp şi voiam asta atât de tare. Dădeam fiecare pagină, căutând zilele care mă bântuiau.

Cum ar fi ziua de la bâlci…

inimi de Muritor şi temeri ale muritorilor/ceva ce pot să împărtăşească/îi dau drumul asemenea unei vrăbii/ Libertate – deci asta însemnau vrăbiile pentru Casteri.

În tot acest timp eu am crezut că ea încerca să se elibereze de mine, dar de fapt ea încerca să mă elibereze pe mine. De parcă iubirea pentru ea ar fi fost o cuşcă din care nu puteam să scap. Am închis caietul. Mă durea mult prea mult să îl citesc, mai ales când Lena era atât de departe, în toate felurile care contau.

La câţiva metri în faţa mea, Ridley se holba încă la stelele Muritorilor. Era pentru prima dată când ne uitam amândoi la acelaşi cer. Liv era întinsă între două rădăcini, iar eu stăteam într-o parte şi Link în cealaltă. După ce am aflat adevărul despre ceea ce se întâmplase de ziua Lenei, cred că mă aşteptam ca sentimentele mele pentru Liv să dispară. Dar şi acum îmi puneam întrebări. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, dacă nu aş fi cunoscut-o niciodată pe Lena sau dacă nu aş fi întâlnit-o niciodată pe Liv…

Mi-am petrecut următoarele ore privind-o pe Liv. Când dormea, arăta liniştită, frumoasă. Nu aceeaşi frumuseţe ca a Lenei, ceva diferit. Părea mulţumită – ca o zi însorită, un pahar rece cu lapte, o carte închisă înainte să o deschizi. Nu era nimic dureros pe chipul ei. Arăta aşa cum îmi doream eu să mă simt. Muritor. Plin de speranţă. Viu. M-am simţit aşa o clipă, când am adormit…

Lena mă scutura.

— Trezeşte-te, Somnorilă. Trebuie să vorbim.

Am zâmbit şi luat-o în braţe. Am încercat să o sărut, dar ea râse şi se feri.

— Nu este acel gen de vis.

M-am ridicat şi m-am uitat în jur. Eram în patul lui Macon din Tuneluri.

— Toate visele mele sunt în felul ăla, L. Mai am un pic şi împlinesc şaptesprezece ani.

— Ăsta este visul meu, nu al tău. Şi am doar şaisprezece ani şi patru luni.

— Macon nu o să se supere dacă suntem aici?

— Macon e mort, nu mai ştii? Tu chiar dormi.

Avea dreptate. Uitasem totul, iar acum se întorcea tot. Macon nu mai era. Schimbul. Iar Lena mă părăsise, doar că nu o făcuse. Era aici.

— Deci, ăsta e un vis?

Încercam să fac în aşa fel încât stomacul meu să nu se strângă din cauza vinei pentru tot ceea ce făcusem, pentru tot ceea ce îi datoram.

Lena dădu din cap.

— Eu te visez pe tine sau tu pe mine?

— E vreo diferenţă când e vorba de noi?

Evita întrebarea.

Am încercat din nou.

— Când mă voi trezi nu vei mai fi?

— Exact. Dar a trebuit să te văd. Asta este singura cale ca noi doi să putem să vorbim.

Purta un tricou alb, unul dintre cele mai moi şi mai vechi ale mele. Părea ciufulită şi frumoasă, la modul pe care îl iubeam cel mai mult, când ea era de părere că arăta groaznic. I-am cuprins mijlocul cu mâinile şi am tras-o mai aproape.

— L, am văzut-o pe mama. Mi-a spus despre Macon. Cred că l-a iubit.

— S-au iubit reciproc. Şi eu am avut viziunile acelea.

Deci, legătura noastră exista încă. M-am simţit uşurat.

— Au fost şi ei ca noi, Lena.

— Şi nu au putut fi împreună. Ca şi noi.

Era un vis, eram sigur de asta. Pentru că puteam să ne spunem adevărurile astea dureroase cu o detaşare ciudată, ca şi când li s-ar fi întâmplat altora. Îşi odihni capul pe umărul meu, împrăştiindu-mi noroiul de pe cămaşă cu degetele.

— Cum s-a murdărit cămaşa mea atât de tare?

Am încercat să îmi amintesc, dar nu am putut.

— Ce o să facem, L?

— Nu ştiu, Ethan. Mi-e frică.

— Tu ce vrei?

— Pe tine, şopti ea.

— Atunci de ce este atât de greu?

— Pentru că este greşit. Totul este greşit când sunt cu tine.

— Asta ţi se pare o greşeală?

Am strâns-o mai tare.

— Nu. Dar nu mai contează ce simt eu.

I-am simţit privirea pe piept.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nu a trebuit să îmi spună nimeni.

M-am uitat fix la ea. Ochii ei erau încă reci.

— Nu poţi să te duci la Marea Barieră. Trebuie să te întorci.

— Nu pot să mă opresc acum. Trebuie să văd cum se termină asta.

Mă jucam cu o şuviţă din părul ei negru, ondulat.

— De ce nu a trebuit să vezi ce s-ar fi întâmplat între noi?

Zâmbi şi îmi atinse faţa.

— Pentru că ştiu cum se vor termina lucrurile cu tine.

— Cum?

— Aşa.

Se aplecă şi mă sărută, iar părul ei căzu în jurul feţei mele precum ploaia. Am dat pătura la o parte, iar ea s-a strecurat lângă mine şi am cuprins-o cu braţele. În timp ce ne sărutam i-am simţit atingerea arzătoare. Ne-am rostogolit în pat. Eram peste ea, apoi ea peste mine. Căldura crescu până în punctul în care nu mai puteam să respir. Credeam că mi-a luat foc pielea, iar când m-am desprins din sărutul ei, aşa era.

Ardeam amândoi, înconjuraţi de flăcări care se ridicau mai sus decât vedeam noi, iar patul nu era un pat, ci o bucată de piatră. Ardeau peste tot în jurul nostru, flăcările galbene ale focului lui Sarafine.

Lena ţipă şi se prinse de mine. Am privit în jos de unde eram noi, din vârful piramidei imense de copaci prăbuşiţi.

În piatra pe care stăteam era sculptat un cerc ciudat, un fel de simbol al Casterilor Întunecaţi.

— Lena, trezeşte-te! Asta nu eşti tu. Nu tu l-ai ucis pe Macon. Nu devii Întunecată. Cartea a fost de vină. Amma mi-a spus totul.

Rugul fusese pentru noi, nu pentru Sarafine. Puteam să o aud râzând. Sau era Lena? Nu îmi dădeam seama de diferenţă.

— L, ascultă-mă. Nu trebuie să faci asta.

Lena ţipa. Nu putea deloc să se oprească. Până când ne-am trezit, flăcările ne înghiţiseră deja pe amândoi.

— Ethan? Trezeşte-te! Trebuie să mergem.

M-am ridicat respirând cu putere şi foarte transpirat. Am întins braţele. Nimic. Nicio arsură, nici măcar o zgârietură. A fost un coşmar. M-am uitat în jur. Liv şi Link se treziseră deja. Mi-am frecat faţa cu palmele.

Inima îmi bătea încă, de parcă visul ar fi fost real şi eram gata să mor. M-am întrebat din nou dacă fusese visul meu sau al Lenei. M-am întrebat dacă într-adevăr aşa se sfârşea totul pentru noi. Foc şi moarte, aşa cum ar fi vrut Sarafine.

Ridley stătea pe o piatră lingând o acadea, ceea ce era un pic jalnic. În timpul nopţii părea să fi trecut dintr-o stare de şoc într-una de negare. Se purta de parcă nu se întâmplase nimic. Nimeni nu ştia ce să spună. Semăna cu unul dintre acei veterani de război care sufereau de stres posttraumatic, care veniseră acasă şi credeau că se aflau încă pe câmpul de luptă.

Se uita fix la Link, dându-şi părul pe spate şi privindu-l de parcă aştepta ceva.

— De ce nu vii aici, Viteazule?

Link şchiopătă până la rucsacul meu şi scoase o sticlă cu apă.

— Cred că am să refuz.

Ridley îşi prinse şuviţele în vârful capului şi se uită la el şi mai atent, fiind cât se poate de evident că îşi pierduse puterile. La lumina zilei, ochii ei erau la fel de albaştri ca şi

ai lui Liv.

— Am zis să vii aici.

Ridley îşi trase fusta scurtă peste coapsa rănită. Mi-a părut rău pentru ea. Nu mai era o Sirenă, doar o fată ca oricare alta.

— De ce?

Link nu înţelegea.

Când linse acadeaua ultima dată, limba lui Ridley era roşie.

— Nu vrei să mă săruţi?

O clipă, am crezut că Link îi va face jocul, dar asta doar amâna inevitabilul.

— Nu, mulţumesc.

Se întoarse şi era clar că se simţea vinovat.

Lui Ridley îi tremură buza.

— Poate este temporar, iar puterile mele se vor întoarce.

Încerca să se convingă mai mult pe ea decât pe oricine altcineva. Cineva trebuia să îi spună. Cu cât înfrunta realitatea mai repede, cu atât va putea să treacă mai departe. Dacă putea.

— Cred că nu mai sunt, Ridley.

Se întoarse către mine, iar vocea îi tremura.

— Nu ştii asta. Doar pentru că ai ieşit cu un Caster nu înseamnă că ştii totul.

— Ştiu că un Caster Întunecat are ochii galbeni.

Îi auzeam respiraţia. Apucă de marginea maioului murdar şi îl scoase brusc. Pielea ei era galbenă şi moale, dar tatuajul care îi încercuia buricul dispăruse. Îşi trecu mâinile peste burtă, apoi se lăsă jos.

— Este adevărat. Mi-a luat într-adevăr puterile.

Ridley îşi desfăcu degetele, lăsând acadeaua să cadă pe pământ. Nu scoase niciun sunet, dar lacrimile i se scurgeau pe faţă în două şiroaie argintii.

Link se duse la ea şi îi întinse mâna să se ridice.

— Nu e adevărat. Eşti încă destul de rea. Adică, bună. Pentru un Muritor.

Ridley sări în picioare, isterică.

— Ţi se pare amuzant? Crezi că pierderea puterilor

seamănă cu pierderea jocurilor tale idioate de baschet? Puterile mă definesc, nerodule! Sunt un nimic fără ele. Pe obraz i se prelingeau dâre negre. Tremura.

Link luă acadeaua de jos. Deschise sticla cu apă şi o clăti.

— Dă-i puţin timp, Rid. Vei avea farmecul tău. Vei vedea.

Îi dădu acadeaua înapoi. Ridley îl privea fix, absentă. O înşfacă repede, fără să se uite la el.

Punct comun

Abia adormisem. Braţul lui Link era vânăt şi umflat. Niciunul nu era în formă ca să călătorească prin pădurea noroioasă, dar nu aveam de ales.

— Sunteţi bine? Ar trebui să plecăm.

Link îşi atinse braţul şi clipi.

— M-am simţit şi mai bine. Nu ştiu, în oricare altă zi a vieţii mele.

Rana de pe faţa lui Liv începea deja să prindă crustă.

— M-am simţit şi mai rău, dar asta e o poveste lungă, care implică stadionul Wembley, o călătorie neplăcută la baie şi mult prea multe chebapuri. Mi-am luat rucsacul, plin de noroi.

— Unde e Lucille?

Link se uită înjur.

— Cine ştie? Pisica aia dispare mereu. Acum ştiu de ce mătuşa ta o ţinea în lesă.

Am fluierat spre copaci, dar nu era nici urmă de ea.

— Lucille! Era aici când ne-am trezit.

— Nu-ţi face griji, omule. Ne găseşte ea. Pisicile au un al şaselea simţ, ştii?

— Obosise probabil să ne tot urmărească din moment ce nu ajungeam niciodată nicăieri, spuse Ridley. Pisica aia e mult mai deşteaptă decât noi.

Am pierdut apoi şirul conversaţiei. Eram prea ocupat să ascult discuţia din mintea mea. Nu puteam să nu mă gândesc la Lena şi la ceea ce făcuse pentru mine. De ce îmi luase atât de mult să văd ce era fix în faţa ochilor?

Ştiam că Lena se pedepsise în tot acest timp. Izolarea auto-impusă, imaginile îngrozitoare ale pietrelor de mormânt de pe pereţii camerei, simbolurile întunecate din caietul şi de pe corpul ei, faptul că purta hainele unchiului

mort, chiar şi faptul că ieşea cu John şi Ridley, nimic nu era din cauza mea. Totul avea legătură cu Macon.

Dar nu mi-am dat seama că eram un complice. Lena avea un memento constant care îi amintea de crima pentru care ea se învinovăţea la nesfârşit. Un memento constant pentru ceea ce pierduse. Pe mine.

Trebuia să mă privească în fiecare zi, să mă ţină de mână şi să mă sărute. Nu era de mirare că era când caldă, când rece, când mă săruta şi când fugea de mine. M-am gândit la versurile cântecului, scrise la nesfârşit pe pereţii camerei ei.

Fugind ca să rămână.

Nu putea să scape, iar eu nu o lăsam. În ultimul meu vis, ştiam de târg. Mă întrebam dacă şi ea avusese visul ăsta – dacă ştia că şi eu îi împărtăşeam povara secretă. Că nu trebuia să o ducă numai ea.

Îmi pare atât de rău, L.

Îi ascultam vocea în cotloanele minţii, sperând la cea mai mică posibilitate ca şi ea să asculte. Nu am auzit nimic, dar am văzut ceva, imagini trecătoare în viziunile mele externe. Fotografii la minut care treceau repede pe lângă mine precum maşinile pe autostrada dintre state.

Alergam, săream, mă mişcăm atât de repede, încât nu puteam să mă concentrez. Nu până când viziunile nu deveniră clare, cum se mai întâmplase de două ori înainte şi puteam să descifrez din nou formele copacilor, ale frunzelor şi ale ramurilor. La început, nu puteam să aud decât frunzele care foşneau sub mine, sunetul aerului în timp ce eu treceam prin el. Apoi am auzit voci.

— Trebuie să ne întoarcem.

Era Lena. Am urmat sunetul printre copaci.

— Nu putem. Ştii asta.

Lumina soarelui pătrundea uşor printre frunze. Nu puteam să văd decât cizmele – cele scofâlcite ale Lenei şi cele negre, grele ale lui John. Stăteau la câţiva metri. Apoi le-am văzut feţele. Lena părea încăpăţânată. Cunoşteam privirea aceea.

— Sarafine i-a găsit. Ar putea să fie morţi.

John se apropie de ea şi tresări, aşa cum făcuse când îi văzusem în dormitor. Era un reflex involuntar, o reacţie la un fel de durere. Se uită în jos, în ochii ei galbeni.

— Nu te referi la Ethan?

Ea îi evită privirea.

— Mă refer la toţi. Nu eşti măcar un pic îngrijorat pentru Ridley? A dispărut. Nu crezi că lucrurile astea două ar putea să aibă vreo legătură?

— Care două lucruri?

Lena îşi încordă umerii.

— Dispariţia verişoarei mele şi faptul că Sarafine a apărut din senin?

Se întinse şi o luă de mână, trecându-şi degetele printre ale ei cum făceam eu.

— Mereu a fost undeva, Lena. Mama ta este probabil cel mai puternic Caster Întunecat din lume. De ce ar vrea să-i facă rău lui Ridley, una de-a ei?

— Nu ştiu.

Lena dădea din cap, hotărârea ei slăbind.

— Ce?

— Deşi nu mai suntem împreună, nu vreau să-l văd rănit. A încercat să mă protejeze.

— De ce?

De mine.

Am auzit cuvintele, deşi nu le rostise.

— De multe lucruri. Era altfel atunci.

— Te-ai prefăcut că era altcineva, încercând să faci pe toată lumea fericită. Te-ai gândit vreodată că nu te proteja, ci te ţinea pe loc?

Simţeam că inima îmi bătea mai repede, iar muşchii mi se încordau.

Eu îl ţineam pe loc.

— Ştii, am avut odată o prietenă Muritoare.

Lena păru şocată.

— Da?

John dădu din cap.

— Da. Era dulce şi am iubit-o.

— Ce s-a întâmplat?

Lena lungea fiecare cuvânt.

— A fost prea greu. Nu înţelegea cum era viaţa mea. Că nu făceam mereu ceea ce voiam…

Părea să spună adevărul.

— De ce nu puteai să faci ce voiai?

— Copilăria mea a fost una strictă. La fel ca o cămaşă de forţă. Până şi regulile aveau reguli.

Lena păru nedumerită.

— Te referi la întâlnirea cu Muritorii?

John tresări, dându-se înapoi de data asta.

— Nu, nu era aşa. Ci felul în care am fost crescut pentru că eram altfel. Nici eu nu vreau să fac rău nimănui.

— Tu eşti altfel. Adică noi suntem.

John o apucă pe Lena de mână şi o trase lângă el.

— Nu-ţi face griji. O vom găsi pe verişoara ta. Probabil că a fugit cu toboşarul acela de la Suffer. Avea dreptate în privinţa toboşarului, dar nu era cel care bănuia el.

Suffer? Lena îşi petrecea timpul cu cei de felul lui John în locuri ca Exile sau Suffer. Credea că asta merita.

Lena nu mai spuse nimic, dar nu dădu drumul mâinii lui. Am încercat să mă forţez să îi urmez, dar nu am putut. Nu aveam control. Măcar atât era clar din acest punct ciudat, atât de aproape de pământ. Mereu mă uitam în sus, către ei. Nu avea sens. Dar nu conta, pentru că acum alergam din nou, printr-un tunel întunecat. Sau era o peşteră? În timp ce treceam pe lângă pereţii negri, simţeam mirosul mării.

M-am frecat la ochi, surprins că mergeam lângă Liv, în loc să zac pe pământ. Era o nebunie să cred că Lena se uita într-un loc şi o urmărea pe Liv prin Tuneluri în acelaşi timp. Cum era posibil?

Viziunile ciudate, cu perspectiva neobişnuită şi luminile care sclipeau – ce se întâmpla? De ce puteam să îi văd pe Lena şi pe John? Trebuia să îmi dau seama.

M-am uitat în jos la mâinile mele. Ţineam doar Arcul Luminos. Am încercat să mă gândesc la prima dată când o văzusem pe Lena aşa. Era în baie şi atunci nu aveam Arcul Luminos. Singurul lucru pe care îl atinsesem fusese

chiuveta. Trebuia să existe un punct comun, dar nu puteam să îl văd.

În faţă, tunelul dădea într-o sală de piatră, unde se întâlneau intrările a patru tuneluri.

Link oftă.

— Încotro?

Nu i-am răspuns. Deoarece când m-am uitat la Arcul Luminos, am văzut ceva dincolo de el. Lucille. Stătea la gura Tunelului din faţa noastră, aşteptând. Am băgat mâna în buzunarul de la spate şi am scos ecusonul de argint pe care mi-l dăduse mătuşa Prue, cu numele pisicii gravat pe el. Mai auzeam încă vocea mătuşii Prue.

Văd că mai ai încă pisica. Aşteptam momentul potrivit să o dau. Ştie câteva trucuri. Ai să vezi.

Într-o secundă, totul a început să aibă sens.

Era din cauza lui Lucille. Imaginile care treceau repede pe lângă mine de fiecare dată când îi găseam pe Lena şi pe John. Pământul atât de aproape, mai aproape decât ar fi fost vreodată dacă aş fi stat în picioare. Punctul superior ciudat, de parcă aş fi stat pe burtă, uitându-mă în sus la ei. Totul avea sens. Felul în care Lucille tot apărea şi dispărea întâmplător. Doar că nu era întâmplător.

Am încercat să îmi amintesc dăţile când Lucille dispăruse, rememorându-le în mintea mea, una câte una. Prima dată când o văzusem pe Lena cu John şi Ridley, mă holbam în oglinda de la baie. Nu-mi amintesc ca Lucille să fi dispărut, dar mi-am amintit că stătea pe veranda din faţă dimineaţa următoare. Ceea ce nu avea sens, pentru că nu o lăsam niciodată afară noaptea.

A doua oară, Lucille o luase la fugă în parcul Forsyth când am ajuns în Savannah şi nu apăru decât după ce am plecat din Bonaventure – după ce îi văzusem pe Lena şi pe John când am fost la mătuşa Caroline. Iar de data asta, Link observă că Lucille dispăruse când ne-am întors în Tuneluri, dar ea era acolo, stând în faţa noastră, exact după ce o văzusem pe Lena. Nu eu eram cel care o vedea pe Lena. Ci Lucille. O urmărea pe Lena, aşa cum noi urmăream hărţile, luminile sau luna. O urmăream pe Lena

prin ochi de pisică, poate aşa cum Macon urmărise lumea prin ochii lui Boo. Cum era posibil? Lucille nu era un Caster, aşa cum nu eram nici eu.

Sau era?

— Ce eşti tu, Lucille?

Pisica mă privi în ochi şi întoarse capul într-o parte.

— Ethan?

Liv se uita la mine.

— Eşti bine?

— Da.

I-am aruncat lui Lucille o privire plină de sens. Ea m-a ignorat, adulmecându-şi graţios vârful cozii.

— Îţi dai seama că e o pisică.

Liv se uita încă la mine, curioasă.

— Ştiu.

— Mă asiguram doar.

Minunat. Nu numai că vorbeam cu o pisică, dar acum vorbeam despre asta.

— Ar trebui să mergem.

Liv trase adânc aer în piept.

— Da, referitor la asta. Mă tem că nu putem.

— De ce nu?

Liv îmi făcu semn spre locul unde erau puse hărţile de la mătuşa Prue, pe pământul neted.

— Vezi semnul ăsta de aici? Ăsta este cel mai apropiat Portal. Mi-a luat ceva vreme, dar mi-am dat seama de o mulţime de lucruri despre harta asta. Mătuşa ta nu glumea. Probabil că a petrecut ani buni trasându-le.

— Portalurile sunt trasate?

— Aşa se pare pe hartă. Vezi „P“-urile astea roşii, încercuite cu roşu? Erau peste tot.

— Şi liniile astea subţiri, roşii? Cred că astea sunt mai aproape de suprafaţă. Există un tipar. Cu cât culoarea este mai închisă, cu atât locul este mai adânc.

Am arătat spre o reţea de linii negre.

— Spui că astea ar fi cele mai adânci.

Liv dădu din cap.

— Probabil şi cele mai Întunecate. Conceptul de teritorii

Întunecate şi Luminate din subteran – este de-a dreptul original. Cu siguranţă nu este foarte cunoscut.

— Atunci care este problema?

— Asta. Arătă spre două cuvinte scrijelite pe marginea sudică a celei mai mari pagini. *LOCA SILENTIA.*

Mi-am amintit cel de-al doilea cuvânt. Semăna cu cel pe care îl spusese Lena când făcuse vraja ca să nu-i spun familiei ei că pleca din Gatlin.

— Spui că harta este moartă?

Liv dădu din cap.

— Mă tem că de aici încolo harta nu mai spune nimic. Pentru că am ajuns la capăt. Am ajuns la ţărmul sudic, ceea ce înseamnă că nu mai suntem pe hartă. Pământ necunoscut.

Ridică din umeri.

— Ştii cum se spune. Aici sunt dragoni.

— Da, aud asta des. Despre asta scriau marinarii pe hărţi acum cinci sute de ani, când harta se sfârşea, dar nu şi oceanul.

— Aş prefera să înfrunt dragoni decât pe Sarafine.

M-am uitat la locul pe care mi-l indicase Liv. Pânza de tuneluri prin care venisem era la fel de complexă ca orice sistem de autostrăzi.

— Şi acum ce facem?

— Am rămas fără idei. Nu am făcut decât să mă holbez la harta asta de când ne-a dat-o mătuşa ta şi tot nu ştiu cum să ajungem la Marea Barieră. Şi nici măcar nu ştiu dacă există.

Ne uitam împreună la hartă.

— Îmi pare rău. Ştiu că te-am dezamăgit – pe toţi, de fapt. Am urmărit marginea coastei cu degetul până am ajuns la Savannah, unde Arcul Luminos încetase să mai funcţioneze. Semnul roşu pentru Portalul din Savannah se afla exact sub primul „L“ din *LOCA SILENTIA.* Uitându-mă la litere şi la semnul roşu din jurul lor, am observat un tipar. Mi-a amintit de Triunghiul Bermudelor, un fel de gol unde totul dispărea în mod uimitor.

— *Loca silentia* nu înseamnă „locul care nu mai spune

nimic“?

— Nu?

— Cred că este mai mult o tăcere în eter, pentru Casteri cel puţin. Gândeşte-te puţin. Când a încetat Arcul Luminos să funcţioneze prima dată?

Liv se gândi.

— Savannah. Imediat după ce am găsit totul în pod, se uită la mine roşind.

— Exact. Odată ce am intrat pe teritoriul marcat *Loca Silentia,* Arcul Luminos a încetat să ne ghideze. Cred că am fost într-o zonă supranaturală interzisă avioanelor, cum ar fi Triunghiul Bermudelor, din moment ce ne-am mişcat către sud.

Liv se uită de la hartă la mine, încercând să înţeleagă asta. Când vorbea în cele din urmă, nu putea să-şi ascundă entuziasmul din glas.

— Convergenţa! Suntem la convergenţă. Asta este Marea Barieră.

— Convergenţa a ce?

— A celor două universuri.

Liv se uită la cadranul de la încheietura mâinii.

— Arcul Luminos ar fi putut să fie un fel de exces în tot acest timp.

M-am gândit la mătuşa Prue care apăruse brusc şi locul unde apăruse.

— Pun pariu că mătuşa Prue a ştiut că avem nevoie de hărţi. Tocmai intrasem pe *Loca Silentia* când ni le-a dat.

— Dar harta se termină şi Marea Barieră nu este pe ea. Cum ar trebui să o găsim?

Liv oftă.

— Mama mea ar fi putut. Ştia cum să o găsească fără stea.

Îmi doream să fie aici acum, chiar şi o apariţie fantomatică făcută din fum, noroi din cimitir şi oase de pui.

— Ai citit asta în hârtiile ei?

— Nu. A fost ceva ce John i-a spus Lenei.

Nu voiam să mă gândesc la asta, chiar dacă informaţia era folositoare.

— Unde suntem acum, potrivit hărţii?

Arătă pe hartă.

— Exact aici.

Ajunsesem la linia lungă, ondulată care urma braţele de mare ale coastei sudice. Legăturile Casterilor se întreţeseau până ajungeau la marginea apei, asemenea unor nervuri.

— Ce sunt formele astea mici? Insule?

Liv ronţăia capătul creionului.

— Acelea sunt insulele Sandwich de Sud.

Liv se aplecă spre mine.

— De ce îmi par atât de familiare?

— Şi eu m-am întrebat asta. Credeam că m-am uitat prea mult la hartă.

Era adevărat. Ştiam acele forme, arcuite, semănând cu nişte nori deformaţi. Unde îi mai văzusem?

Am scos o mână de hârtii din ghiozdan, hârtiile mamei mele. Era acolo, ascunsă printre pagini. Pergamentul acoperit cu un desen Caster ciudat care semăna cu nişte nori stranii.

Ştia cum să o găsească, fără stea.

— Stai…

Am pus pergamentul peste hartă. Era precum hârtia de calc, la fel de subţire ca o foaie de ceapă pe tocătorul Ammei.

— Mă întreb dacă…

Am suprapus hârtia transparentă peste hartă, marginile fiecărei forme de pe pergament potrivindu-se perfect cu forma de pe harta de sub ea. Cu excepţia uneia, care se concretiză asemenea unei siluete fantomatice, apărând când conturul parţial al caroiajului hărţii întâlnea conturul parţial al pergamentului. Fără pergament şi hartă, liniile păreau nişte mâzgăleli lipsite de sens. Dar dacă le ţineai cum trebuie, se potriveau şi puteai să vezi insula.

Precum cele două jumătăţi ale unei chei Caster sau două universuri unite pentru un scop comun. Marea Barieră era ascunsă în mijlocul unui lanţ de coastă al Muritorilor. Bineînţeles. M-am uitat la cerneala de pe hârtie şi sub ea.

Iată. Cel mai puternic loc din lumea Casterilor apărând desenat ca prin farmec. Ascuns de orice privire.

Fiul nimănui

Uşa în sine nu era atât de neobişnuită. Şi nici portalul care ducea până la ea sau coridorul îndoit pe care mersesem ca să ajungem aici. Am cotit, iar şi iar, prin coridoarele făcute din pietre fărâmiţate, noroi şi aşchii. Aşa trebuia să fie în Tuneluri – umed, întunecat şi compact. Era aproape la fel ca în ziua în care eu şi Link am urmărit un câine vagabond într-unul dintre tunelurile din Summerville.

Cred că cel mai ciudat lucru era cât de normal părea totul, acum că descifrasem secretul hărţii. Partea uşoară era să-l urmăm. Până acum.

— Asta e. Trebuie să fie.

Liv îşi ridică privirea din hartă. M-am uitat pe lângă ea, către o scară de lemn care ducea spre dâre de lumină, formând conturul unei uşi în întuneric.

— Eşti sigură?

Dădu din cap şi puse harta în buzunar.

— Atunci să vedem ce-i acolo.

Am urcat scările până la uşă.

— Nu aşa repede, Cap de Paie. Ce crezi că este de partea cealaltă a uşii?

Ridley trăgea de timp. Arăta la fel de agitată cum mă simţeam eu. Liv studie uşa.

— Potrivit legendelor magiei vechi, nici Întuneric, nici Lumină.

Ridley dădu din cap.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti, Gardiene. Magia veche este cruntă. Este nesfârşită. Haos în formă pură. Nu e tocmai combinaţia pentru un final fericit al căutării voastre.

M-am apropiat de uşă. Liv şi Link erau exact în spatele

meu.

— Hai, Rid. Vrei să o ajuţi pe Lena sau nu?

Vocea lui Link răsună pe coridor.

— Spuneam doar că…

Îi simţeam teama din glas. Am încercat să nu mă gândesc la ultima dată când păruse speriată, când o înfruntase pe Sarafine în pădure.

Am împins uşa şi a scârţâit, lemnul vechi curbându-se şi deformându-se. Încă o încercare şi se va deschide. Aveam să ajungem acolo, oriunde ar fi însemnat asta. Marea Barieră.

Nu-mi era frică. Nu ştiu de ce. Dar nu mă gândeam că voi intra într-un univers magic când am forţat uşa să se deschidă. Eram cu gândul acasă. Panoul nu era atât de diferit de uşa exterioară pe care o găsisem la bâlci, sub Tunelul Dragostei. Poate era un semn, ceva de la început care reapăruse la sfârşit. Mă întrebam dacă era un semn de bun sau de rău augur. Nu conta ce era de cealaltă parte a uşii. Lena aştepta. Avea nevoie de mine, fie că ştia asta sau nu.

Nu mai era cale de întoarcere.

M-am sprijinit de panou şi se deschise. Fâşia de lumină se transformă într-un câmp alb, orbitor.

Am păşit în lumina crudă, lăsând întunericul în spate. Vedeam cu greu treptele de jos. Am tras aer în piept şi era sărat.

Loca silentia. Acum am înţeles. Din momentul în care am ieşit din întunericul Tunelurilor la întinderea de apă, era numai lumină şi tăcere. Încet, privirea începu să mi se adapteze. Eram pe ceea ce semăna cu o plajă cu stânci, acoperită cu cochilii albe şi gri de stridii, iar pe margini cu un rând inegal de palmieri pitici. O alee cu aşchii de lemn se întindea pe linia ţărmului, înfruntând insulele. Stăteam acolo, toţi patru, ascultând ceea ce ar fi trebuit să fie valurile sau vântul sau chiar un pescăruş pe cer. Dar tăcerea era atât de profundă, încât ne-a încremenit.

Peisajul era obişnuit şi totuşi ireal, la fel de viu ca orice

vis. Culorile erau extrem de strălucitoare, lumina prea puternică, iar printre umbrele îndepărtate dincolo de ţărm, era întuneric. Dar totul era frumos într-un fel. Chiar şi întunericul. Aşa ne simţeam. Magia plutea în aer, învăluindu-ne, aducându-ne mai aproape unul de altul.

În timp ce păşeam către alee, coastele rotunjite ale insulelor Pacificului se întrezăreau în depărtare. Dincolo de ele era o ceaţă densă. Smocuri de iarbă se ridicau din apă, formând bancuri lungi, de suprafaţă, care se ridicau şi coborau în noroiul de pe coastă. De-a lungul plajei, se întindeau docuri de lemn afectate de timp în apa albastră, până când dispăreau în adâncul negru. Docurile se pierdeau de-a lungul coastei, asemenea acelor unui ceasornic de lemn. Poduri spre nicăieri.

M-am uitat la cer. Nu se zărea nici măcar o stea. Liv se uită la selenometrul care bâzâia la încheietura mâinii şi îl atinse uşor.

— Niciunul dintre numerele astea nu mai înseamnă nimic. Suntem pe cont propriu acum.

Îşi desfăcu ceasul şi îl puse în buzunar.

— Cred că da.

— Şi acum ce facem?

Link se aplecă să culeagă o scoică cu braţul lui sănătos şi o azvârli departe. Apa o înghiţi fără sunet. Ridley stătea lângă el, iar şuviţe din părul ei roz se agitau în vânt. În capătul îndepărtat al docului din faţa noastră era steagul statului Carolina de Sud – cu silueta unui palmier pitic şi o semilună pe un cer albastru – care semăna cu un steag al Casterilor în timp ce flutura de pe stâlpul fusiform.

Când m-am uitat mai atent la steag, am observat că se schimbase. Ăsta avea o stea în şapte colţuri pe cer, lângă semiluna cunoscută şi palmierul pitic. Steaua Sudică era chiar acolo pe steag, de parcă ar fi căzut de pe cer.

Dacă asta era într-adevăr convergenţa dintre lumea magică şi cea a Muritorilor, nu se întrezărea niciun semn că era aşa. Nu ştiu la ce speram. Tot ce aveam acum erau prea multe stele pe un steag şi un sentiment că se întâmpla ceva magic la fel de puternic precum mirosul

sării din jur.

M-am alăturat celorlalţi la capătul aleii. Vântul se înteţise, iar steagul flutura în jurul stâlpului. Nu scotea niciun sunet. Liv consultă harta împăturită.

— Dacă suntem la locul potrivit, trebuie să fie între insula aceea, în spatele balizei şi locul unde ne aflăm acum.

— Cred că suntem acolo unde trebuie.

Eram sigur de asta.

— De unde ştii?

— Mai ţii minte Steaua Sudică despre care îmi spuneai?

Am arătat spre steag.

— Gândeşte-te un pic. Dacă urmezi steaua până aici, steaua de pe steag este exact ceea ce cauţi. Un fel de semn că ai ajuns la locul potrivit.

— Desigur. Steaua cu şapte colţuri.

Analiză steagul, atingând materialul de parcă şi-ar fi dat voie să creadă pentru prima dată. Nu era timp pentru asta. Ştiam că trebuia să mergem.

— Deci, ce căutăm? Pământ? Sau ceva făcut de om?

— Vrei să spui că nu e asta?

Link păru dezamăgit şi îşi puse la loc foarfeca de grădină.

— Cred că mai trebuie să trecem peste apă. Are sens, de fapt. Ca şi cum am trece râul Styx ca să ajungem în Infern.

Liv îndreptă harta cu palma.

— Potrivit hărţii, căutăm un fel de conector care să ne ducă peste apă către Marea Barieră. Un fel de banc de nisip sau un pod.

Ţinea pergamentul peste hartă în timp ce noi ne uitam.

Link le luă din mâinile lui.

— Da, îl văd. Frumos. Mişcă pergamentul în sus şi în jos pe hartă.

— Uite podul, nu e podul.

Scăpă harta şi aceasta căzu într-un teanc de hârtii în nisip.

Liv se aplecă să o ia.

— Ai grijă cu aia! Eşti nebună?

— Adică la fel ca un geniu?

Câteodată spusele lui Link şi ale lui Liv nu aveau niciun rost. Liv puse harta mătuşii Prue în buzunar şi începurăm din nou să mergem.

Ridley luă mingea lui Lucille. Nu spusese prea multe de când părăsiserăm Tunelurile. Poate acum, că îşi pierduse puterile, prefera compania lui Lucille. Sau poate era speriată. Probabil că ştia mai bine decât noi ce pericole ne aşteptau.

Simţeam Arcul Luminos arzând în buzunar. Inima începu să îmi bată cu putere, iar capul începu să mi se învârtă.

Ce mi se întâmpla? De când trecuserăm în ţara nimănui, căreia harta îi spunea *Loca silentia,* lumina nu mai bătea pe cărarea noastră şi începu să se îndrepte spre trecut. Trecutul lui Macon. Devenise un canal pentru viziuni, un mod direct pe care nu puteam să îl controlez. Viziunile veneau intermitent, întrerupând prezentul cu fragmente şi bucăţi din trecutul lui Macon.

Un palmier pitic vechi trosni cu putere sub unul dintre pantofii lui Ridley. Apoi altceva, iar eu am simţit că alunecam…

Macon simţi imediat când îi trosni umărul – durerea intensă din oasele care se fisurau. Pielea care i se întindea, de parcă nu mai putea să reţină orice ar fi stat ascuns în el. Aerul se scurgea din plămâni de parcă ar fi fost zdrobit. Începu să vadă înceţoşat şi avea senzaţia că se prăbuşea, deşi simţea pietrele sfâşiindu-i carnea, iar corpul cuprins de spaime pe podea.

Transformarea.

De acum înainte, nu va mai putea să meargă printre Muritori la lumina zilei. Soarele i-ar fi ars carnea. Nu va putea să ignore dorinţa de a se hrăni cu sângele Muritorilor. Era unul de-al lor acum – alt Incub Însetat de Sânge din şirul lung de criminali din arborele genealogic al familiei Ravenwood. Un animal de pradă care-şi vânează prada, aşteptând să se

hrănească.

Eram din nou înapoi, la fel de repede cum dispărusem.

M-am împiedicat de Liv, ameţit.

— Trebuie să mergem. Lucrurile scapă de sub control.

— Care lucruri?

— Arcul Luminos – lucrurile din mintea mea, am răspuns, neputând să explic mai bine de atât.

Dădu din cap.

— M-am gândit eu că lucrurile s-ar putea să se înrăutăţească pentru tine. Nu eram sigură că un Spion poate să reacţioneze intens la un loc puternic, fiind aşa de sensibil la atracţia faţă de unii Casteri ca tine. Adică, dacă eşti într-adevăr…

Dacă eram cu adevărat un Spion. Nu trebuia să spună asta.

— Deci spui că acum crezi că există într-adevăr Marea Barieră?

— Nu. Dacă nu cumva…

Arătă spre docul cel mai îndepărtat de la orizont, către docul cel mai sărăcăcios şi plin de aşchii, întinzându-se dincolo de celelalte, atât de departe, încât nu vedeam unde se termină, doar că dispărea în ceaţă.

— Ăsta ar putea să fie podul pe care îl căutăm.

— Nu seamănă cu un pod.

Link părea sceptic.

— Există doar un sigur mod în care putem afla.

Am luat-o înaintea lor. Mă tot împiedicam în timp ce ne căutam drumul printre scânduri putrezite şi scoici. Şi eram acolo şi nu eram. Apăream şi dispăream. Într-o clipă auzeam vocile lui Ridley şi a lui Link în timp ce mergeau.

Apoi, în secunda următoare, ceaţa mă inunda şi alunecam iar în viziunile cu Macon. Ştiam că trebuia să învăţ ceva din viziunile astea, dar se succedau atât de repede, încât îmi era imposibil să îmi dau seama ce anume.

M-am gândit la Amma.

— Totul are un sens, ar fi spus ea.

Am încercat să îmi imaginez ce ar fi spus apoi.

P.R.E.V.E.S.T.I.R.E. Am doborât şapte. Adică trebuie să fii atent la ce se întâmplă acum, Ethan Wate, pentru că asta o să te îndrume spre ce urmează.

Avea dreptate, ca de obicei. Totul însemna ceva, nu? Toate schimbările Lenei s-ar fi alăturat adevărului, dacă aş fi putut să îmi dau seama de el. Chiar şi acum, încercam să pun viziunile cap la cap, să găsesc povestea pe care încercau să o spună.

Totuşi, nu aveam timp pentru că, ajungând la pod, am simţit altă undă de şoc, aleea începu să se legene, iar vocile lui Ridley şi Link dispărură…

Camera era întunecată, dar Macon nu avea nevoie de lumină ca să vadă. Rafturile erau pline de cărţi, aşa cum îşi imaginase că vor fi. Volume privind fiecare parte a istoriei Americii, mai ales războaiele care formaseră ţara asta – Războiul de Independenţă şi Războiul Civil. Macon îşi trecu degetele peste cotoarele de piele. Cărţile acestea nu îi mai erau de niciun folos acum.

Ăsta era un alt fel de război. Un război al Casterilor, purtat în propria familie.

Auzea paşi sus, sunetul cheii în formă de semilună pătrunzând în gaura cheii. Uşa scârţâi şi un fir de lumină se strecură înăuntru, în timp ce deschizătura din tavan se crăpă. Voia să iasă, să întindă mâna ca să o ajute să coboare, dar nu îndrăzni.

Trecuseră ani de când o văzuse sau o atinse ultima dată. Se cunoscuseră doar prin scrisori şi printre copertele cărţilor pe care ea i le lăsase în Tuneluri. Dar nu o văzuse sau nu îi auzise deloc vocea în tot acest timp. Marian se asigurase de asta. Păşi pe uşa tăiată în tavan, lumina invadând camera. Lui Macon i se tăie respiraţia. Era şi mai frumoasă decât îşi amintea. Purta o pereche de ochelari de citit roşii. Îi zâmbi.

— Jane.

Nu îi mai rostise numele cu voce tare de mult timp.

Era ca un cântec.

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa de când…

Îşi lăsă privirea.

— Acum mi se spune Lila.

Lila era vizibil agitată, iar vocea îi tremura.

— Îmi pare rău că a trebuit să vin, dar nu se putea altfel.

Îi evită privirea. O durea mult prea tare să îl privească.

— Ceea ce trebuie să îţi spun… nu este ceva ce aş putea să îţi las scris în birou şi nu puteam să risc să îţi trimit un mesaj prin Tuneluri.

Macon avea un cabinet mic în Tuneluri, un fel de păsuire pentru exilul autoimpus al vieţii lui solitare din Gatlin. Lila îi strecura câteodată mesaje între paginile cărţilor pe care le lăsa pentru el. Mesajele nu erau niciodată personale. Se refereau mereu la căutările ei de la Lunae Libri *– posibile răspunsuri la întrebările pe care şi le puneau amândoi.*

— Îmi pare bine să te revăd.

Macon făcu un pas în faţă, iar Lila se crispă. Părea rănit.

— Eşti în siguranţă. Îmi pot controla pornirile acum.

— Nu e vorba de asta. Nu ar trebui să fiu aici. I-am spus lui Michael că lucrez până târziu în arhivă. Nu-mi place să-l mint.

Desigur. Se simţea vinovată. Era la fel de sinceră precum şi-o amintea Macon.

— Suntem într-o arhivă.

— Semantică, Macon.

Macon trase aer în piept auzind-o pronunţându-i numele.

— Ce este atât de important, încât ai riscat să vii aici, Lila?

— Am găsit ceva ce tatăl tău nu ţi-a spus.

Ochii negri ai lui Macon se întunecară la auzul amintirii tatălui său.

— Nu l-am văzut pe tata de ani buni. De când…

Nu a vrut să spună ce gândea. Nu-şi mai văzuse tatăl de când Silas îl manipulase pe Macon să o lase pe Lila să plece. Silas şi părerile lui diforme, intoleranţa lui faţă de Muritori şi Casteri deopotrivă. Dar Macon nu pomeni nimic de asta. Nu voia să îngreuneze lucrurile.

— Transformarea.

— Trebuie să ştii ceva.

Lila coborî vocea, de parcă ceea ce urma să spună nu putea să fie rostit decât în şoaptă.

— Abraham trăieşte.

Macon şi Lila nu avură timp să reacţioneze. Se auzi un bâzâit şi o persoană se materializă în întuneric.

— Foarte bine. Este mult mai deşteaptă decât pare. Lila, nu-i aşa?

Abraham bătea din palme tare.

— O greşeală tactică din partea mea, dar una pe care sora ta o poate corecta uşor. Nu eşti de acord, Macon?

Macon închise ochii.

— Sarafine nu e sora mea.

Abraham îşi îndreptă cravata. Cu barba lui albă şi costumul de duminică semăna mai degrabă cu colonelul Saunders decât cu ceea ce era – un criminal.

— Nu trebuie să fii maliţios cu mine. Sarafine este fiica tatălui tău, până la urmă. E păcat că voi doi nu puteţi să vă înţelegeţi.

Abraham se îndreptă indiferent spre Macon.

— Ştii, mereu am sperat că ne vom întâlni. Sunt sigur că odată ce vom vorbi, îţi vei înţelege locul în Ordinea Lucrurilor.

— Ştiu care este locul meu. Am făcut o alegere şi m-am Legat de Lumină acum mult timp.

Abraham râse zgomotos.

— De parcă ar fi posibil aşa ceva. Eşti o creatură Întunecată din fire, un Incub. Alianţa asta ridicolă cu Casterii Luminaţi care-i apără pe Muritori – nu are

niciun sens. Locul tău este alături de noi.

Abraham se uită la Lila.

— Şi pentru cine? O Muritoare cu care nu poţi să fii niciodată?

Lila ştia că nu era adevărat. Macon nu alese numai din cauza ei, dar ştia că şi ea era un motiv. Îl înfruntă pe Abraham, adunându-şi tot curajul pe care îl avea.

— Vom găsi o cale să-i punem capăt. Casterii şi Muritorii ar trebui să facă mai mult decât să coexiste.

Expresia lui Abraham se schimbă. Faţa i se întunecă şi nu mai semăna deloc cu un domn din Sud care îmbătrânea.

Părea sinistru şi rău, în timp ce îi zâmbea lui Macon.

— Tatăl tău şi Hunting… sperau că ni te vei alătura nouă. L-am avertizat pe Hunting că fraţii sunt adesea o dezamăgire. La fel şi fiii.

Macon întoarse capul, schimbându-se la faţă ca să îl înfrunte pe Abraham.

— Nu sunt fiul nimănui.

— Oricum, nu pot lăsa ca tu sau femeia asta să interveniţi în planurile noastre. Din păcate, sincer. Ai întors spatele familiei pentru că o iubeşti pe Muritoarea asta mizerabilă, iar ea tot va muri pentru că tu ai târât-o în asta.

Abraham dispăru, materializându-se în faţa Lilei.

— Ei bine…

Deschise gura, dezvelindu-şi caninii strălucitori. Lila îşi acoperi capul cu braţele şi ţipă, aşteptând muşcătura care nu mai veni. Macon se materializă între ei. Lila îi simţi greutatea corpului în timp ce se izbi de ea, aruncând-o înapoi.

— Fugi, Lila!

În timp ce ei doi se băteau, ea era paralizată. Sunetul era violent, de parcă s-ar fi crăpat pământul. Lila îi văzu pe Macon aruncându-l pe Abraham la pământ, ţipetele lui guturale împrăştiindu-se în aer. Apoi fugi.

Cerul se învolbură încet în jurul meu, ca şi când cineva ar fi apăsat butonul de derulare al casetofonului. Probabil că Liv vorbea cu mine pentru că îi vedeam gura alcătuind cuvinte, dar nu le puteam descifra. Am închis din nou ochii. Abraham o ucisese pe mama. Poate că Sarafine o omorâse, dar Abraham a fost cel care ordonase asta. Eram sigur de asta.

— Ethan? Eşti bine?

Vocea lui Liv era frenetică.

— Sunt bine.

M-am ridicat încet. Toţi trei se holbau în jos la mine, iar Lucille se afla pe pieptul meu. Zăceam cărăcănat pe aleea rotundă.

— Dă-mi-l mie.

Liv încerca să-mi smulgă Arcul Luminos din mână.

— Se comportă ca un fel de canal metafizic. Nu poţi să îl controlezi.

Nu i-am dat drumul. Era un canal pe care nu îmi permiteam să îl pierd.

— Cel puţin spune-mi ce s-a întâmplat. Cine a fost acum? Abraham sau Sarafine?

Liv îmi puse mâna pe umăr ca să mă calmeze.

— E în regulă. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Link se uită fix la mine.

— Eşti bine, omule?

Am clipit de câteva ori de parcă aş fi fost sub apă şi mă uitam la ei printre valuri.

— Sunt bine.

Ridley se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile pe fustă.

— Ultimele cuvinte celebre.

Liv îşi luă rucsacul şi stătea uitându-se fix la capătul docului nesfârşit. M-am ridicat şi m-am oprit lângă ea.

— Asta e.

M-am uitat la Liv.

— Simt asta.

Tremuram. Atunci am observat că şi ea tremura.

Schimbarea mării

Simţeam că mersesem de multă vreme, de parcă podul din faţa noastră părea cu atât mai departe cu cât ne apropiam. Cu cât mergeam mai mult, cu atât vedeam mai puţin. Aerul devenea mai curat, mai greoi şi mai umed, până când picioarele mele ajunseră la marginea scândurilor decolorate – ceea ce părea un zid de ceaţă de nepătruns.

— Asta este Marea Barieră?

M-am ghemuit, atingând locul acolo unde se termina lemnul. Mâna mea nu simţise nimic. Nicio scară invizibilă a Casterilor. Nimic.

— Stai. Şi dacă astea seamănă cu un câmp de forţe periculos sau un fel de fum otrăvitor?

Link îşi scoase foarfeca şi o împinse încet în ceaţă, apoi o smulse brusc, perfect intactă.

— Sau poate că nu. Totuşi, e înfricoşător. De unde ştim că o să mai putem să ne întoarcem dacă trecem prin asta?

Ca de obicei, Link spunea doar ceea ce noi, gândeam. Stăteam la capătul podului, cu faţa spre nimic.

— Eu trec.

Liv păru insultată.

— Abia poţi să mergi. De ce tu?

Pentru că eu sunt vinovat pentru tot. Pentru că Lena a fost prietena mea. Pentru că s-ar putea să fiu un Spion, orice o mai fi şi asta. Mi-am ferit privirea şi am zărit-o pe Lucille agăţându-se cu ghearele de cămaşa lui Ridley. Lui Lucille nu-i plăcea deloc apa.

— Au!

Ridley o puse jos.

— Pisică neroadă.

Lucille făcu câţiva paşi pe lemn, întorcându-se să se uite

la mine. Îşi înălţă capul. Dădu din coadă apoi o şterse.

— Aşa.

Nu puteam să explic. Liv dădu din cap, şi, fără să mai aştept pe cineva, am urmat-o pe Lucille printre nori.

Eram pe Marea Barieră, între cele două universuri, iar pentru o secundă, nu m-am simţit nici Caster şi nici Muritor. Am simţit numai magia. O simţeam, o auzeam şi o miroseam, aerul fiind plin de sunete, sare şi apă. Malul de la capătul podului mă atrăgea şi eram copleşit de un dor insuportabil. Voiam să fiu acolo cu Lena. Mai mult decât atât, voiam doar să fiu acolo. Nu aveam un motiv raţional pentru asta, în afară de dorul imens.

Îmi doream mai mult ca orice să fiu acolo. Nu voiam să aleg o singură lume. Voiam să fac parte din amândouă. Nu voiam să văd doar o parte a cerului. Voiam să îl văd pe tot. Am ezitat. Apoi am făcut un pas şi am ieşit din ceaţă, păşind în necunoscut.

Din lumină

M-a lovit aerul rece, făcându-mi pielea de găină. Strălucirea şi ceaţa dispărură până am deschis eu ochii. Nu vedeam decât lumina palidă a lunii bătând spre o intrare în peştera din depărtare. Luna plină strălucea clar şi puternic.

Mă întrebam dacă mă uitam la cea de-a Şaptesprezecea Lună.

Am închis ochii şi am încercat să simt iureşul acut de mai devreme, când eram între cele două lumi. Era acolo, dincolo de tot. Acel sentiment. Electricitatea aerului, de parcă partea asta a lumii era plină de viaţă pe care nu puteam să o văd, dar pe care o simţeam în jurul meu.

— Haide.

Ridley era în spatele meu, trăgându-l pe Link, care îşi ţinea ochii închişi. Ridley îi dădu drumul.

— Poţi să deschizi ochii acum, Armăsarule.

Liv apăru după ei, cu sufletul la gură.

— A fost nemaipomenit.

Ajunse lângă mine, arătând impecabil. Privea valurile zdrobindu-se de stânci în faţa noastră, iar ochii îi străluceau.

— Crezi că suntem…

Am răspuns înainte să o las să termine.

— Am trecut de Marea Barieră.

Ceea ce însemna că Lena era pe aici pe undeva şi Sarafine la fel. Şi Dumnezeu mai ştie ce.

Lucille stătea pe o stâncă, lingându-şi nepăsătoare lăbuţa. Am văzut ceva lângă ea, prins între două pietre. Era colierul Lenei.

— E aici.

M-am aplecat să îl iau, dar mâna îmi tremura

incontrolabil. Nu o mai văzusem niciodată fără el, nici măcar o dată. Butonul argintiu strălucea în nisip, steaua din sârmă fiind prinsă în bucla cu care era prinsă de sfoara roşie.

Nu erau numai amintirile ei. Erau amintirile noastre, tot ceea ce împărţisem de când ne-am cunoscut. Dovada fiecărui moment fericit pe care îl trăise. Aruncate deoparte ca toate celelalte bucăţi de scoici rupte şi alge marine care brăzdau plaja. Era un semn, şi nu unul bun.

— Ai găsit ceva, Cap de Paie?

Am desfăcut palma şi am întins-o ca să vadă. Ridley pufni. Liv nu recunoscu colierul.

— Ce este?

Link se uită în jos.

— Este colierul Lenei.

— Poate l-a pierdut, spuse Liv nevinovată.

— Nu!

Ridley ridică vocea.

— Lena nu şi-l dădea jos niciodată. Nici măcar o dată. Nu avea cum să îl piardă. Ar fi observat că lipseşte din secunda în care i-ar fi căzut.

Liv ridică din umeri.

— Poate că a observat. Poate că nu i-a păsat.

Ridley se repezi la Liv, Link trăgând-o înapoi.

— Nu spune asta! Nu ştii nimic! Spune-i, Cap de Paie.

Dar nici eu nu mai ştiam.

În timp ce căutam drumul de-a lungul coastei, ne-am apropiat de un şir de peşteri din roci stâncoase. Apa refluxului uda podeaua nisipoasă, iar pereţii zimţaţi de stâncă ascundeau totul. Drumul printre roci părea să ne conducă la o anume peşteră. Oceanul îşi făcea loc zgomotos în jurul nostru şi simţeam că putea să ne înece într-o clipă.

Aici era adevărata putere. Stânca părea să şoptească la picioarele mele şi chiar şi lumina lunii părea plină de viaţă. Am sărit de pe o stâncă pe alta până am ajuns destul de sus ca să privesc dincolo de straturile stâncoase ale peşterilor de pe coastă. Ceilalţi mă urmară, încercând să

ţină pasul.

— Acolo.

Am arătat spre o peşteră mare, aflată dincolo de peşterile din jurul nostru. Luna strălucea chiar deasupra ei, luminând o crăpătură enormă din tavan. Şi altceva.

La lumina lunii, puteam cu greu să descifrez persoanele care se mişcau în umbră. Era haita lui Hunting. Nu aveam cum să îi confund.

Nimeni nu spuse nimic. Nu mai era niciun mister. Devenea brusc realitate. Era, cel mai probabil, o peşteră plină de Casteri Întunecaţi, Incubi Însetaţi de Sânge şi o Urgie. Noi ne aveam doar unul pe altul şi Arcul Luminos. Realitatea îl lovi dur pe Link.

— Să fim serioşi. Suntem morţi.

Se uită la Lucille, care îşi lingea lăbuţele.

— Şi pisica la fel.

Avea dreptate. Din câte vedeam, aveam o singură şansă de scăpare. Intrarea în peşteră era păzită bine şi ceea ce ne aştepta înăuntru era probabil o ameninţare şi mai mare.

— Are dreptate, Ethan. Probabil că unchiul meu este acolo cu băieţii lui. Fără puterile mele, nu vom supravieţui atacului haitei însetate de sânge. Suntem nişte Muritori nefolositori. Nu avem decât piatra aia strălucitoare.

Ridley lovi nisipul ud, deznădăjduită.

— Nu suntem nefolositori, Rid.

Link oftă.

— Doar Muritori. Te vei obişnui cu asta.

— Împuşcă-mă când se va întâmpla asta.

Liv se uita fix la mare.

— Poate nu putem să mergem mai departe de atât. Chiar dacă putem să trecem de haita însetată de sânge să ne luptăm cu Sarafine ar fi…

Liv nu termină, dar ştiam cu toţii la ce se gândea.

Ca şi cum ţi-ai dori moartea. Nebunie. Sinucidere.

Am privit întunericul, noaptea, vântul.

Unde eşti, L?

Vedeam lumina lunii revărsându-se în peşteră. Lena era acolo, undeva, aşteptându-mă. Nu răspunse, dar asta nu

mă oprea să fac un efort ca să ajung la ea.

Vin.

— Poate că Liv are dreptate şi ar trebui să ne gândim să ne întoarcem. Să luăm ajutoare.

Am observat că Link respira greu. Încercase să ascundă asta, dar avea încă dureri. Trebuia să recunosc deschis ceea ce le făceam prietenilor mei, oamenilor cărora le păsa de mine.

— Nu putem să ne întoarcem. Adică eu nu pot.

Cea de-a Şaptesprezecea Lună nu avea să aştepte, iar Lena nu mai avea timp. Arcul Luminos mă aduse aici dintr-un motiv. M-am gândit la ceea ce spusese Marian la mormântul mamei mele când mi-l dăduse.

Există Întuneric în Lumină şi Lumină în Întuneric.

Aşa spunea mama mea. Am scos Arcul Luminos din buzunar. Devenea verde şi era incredibil de strălucitor. Se întâmpla ceva. Tot răsucindu-l în mâini, mi-am amintit tot. Era totul aici, privindu-mă de la suprafaţa pietrei.

Schiţe ale conacului Ravenwood şi ale arborelui genealogic al lui Macon întinse pe masa mamei mele, în arhivă.

Mă uitam fix la Arcul Luminos, fiind pentru prima dată când vedeam ceva. Imaginile îmi treceau prin minte în timp ce făceam asta.

Marian dându-mi bunul cel mai de preţ al mamei mele, stând între mormintele a doi oameni care găsiseră în sfârşit o cale ca să fie împreună.

Poate că Ridley avea dreptate. Tot ce aveam era piatra asta strălucitoare.

Şi un inel, răsucindu-se pe deget.

Puterea Muritorilor nu se compară cu a Casterilor.

O imagine a mamei mele, în umbră.

Oare răspunsul fusese în buzunarul meu în tot acest timp?

Şi o pereche de ochi negri în care se oglindeau ochii mei.

Nu eram singuri. Niciodată nu eram. Viziunile îmi arătaseră totul de la bun început. Imaginile dispărură la fel

de repede cum apărură, fiind înlocuite de cuvinte, din clipa în care le gândeam.

Arcul Luminos are putere, iar puterea este plină de Întuneric.

— Arcul Luminos. Nu e ceea ce credeam.

Vocea mea răsuna pe zidurile stâncoase care ne înconjurau.

Liv era surprinsă.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu este o busolă. Nu a fost niciodată.

Îl ţineam sus ca să vadă şi ei. Uitându-ne la el, Arcul Luminos strălucea din ce în ce mai tare până când deveni un cerc luminos perfect. Ca o steluţă. Nu mai vedeam piatra din lumină.

— Ce face?

Liv trase aer în piept.

Arcul Luminos, pe care îl luasem atât de nevinovat de la Marian la mormântul mamei mele nu era un obiect al puterii, nu pentru mine. Era pentru Macon. Am ţinut Arcul Luminos mai sus. Apa întunecată de la picioarele mele strălucea în lumina fluorescentă a lunii din peştera îngustă. Chiar şi cele mai mici particule de cuarţ incrustate în pereţii stâncii prindeau razele de lumină. Sfera părea să se aprindă în întuneric. Vedeam strălucirea suprafeţei rotunde, perlate dezvăluind culorile învolburate ale unui interior ascuns. Movul se învolbura, devenind un verde întunecat, apoi izbucnea în nuanţe vii de galben, care la rândul lor se transformau în portocaliu şi roşu. Atunci am înţeles.

Nu eram Gardian, Caster sau Observator.

Nu semănăm cu Marian sau cu mama. Nu trebuia să păstrez cunoştinţele tradiţionale şi istoria sau să protejez cărţile şi secretele care alcătuiau lumea Casterilor. Nu eram ca Liv, să desenez ceea ce nu putea să fie desenat sau să măsor ceea ce nu putea fi măsurat. Nu eram Amma. Nu trebuia să văd ceea ce alţii nu puteau să vadă sau să comunic cu Iluştrii. Mai mult decât orice, nu semănăm deloc cu Lena. Nu puteam să întunec luna, să dobor ceruri

sau să ridic pământul. Nu puteam niciodată să conving pe cineva să sară de pe pod, ca Ridley. Şi nu semănăm deloc cu Macon.

Încercam să îmi dau seama ce rost am în poveste, în povestea mea cu Lena. Asta sperând că aveam vreun rost. Dar povestea mea îşi găsise drumul printre toate astea. Acum, la sfârşitul a ceea ce părea o veşnicie, în întunericul şi zăpăceala din Tuneluri, ştiam ce să fac.

Marian avea dreptate. Eram Spion. Era datoria mea să găsesc ce se pierduse. Pe cine se pierduse. Am rostogolit Arcul Luminos în palmă, spre vârful degetelor, apoi i-am dat drumul. Piatra rămase suspendată în aer.

— Ce…

Link se apropie, împleticindu-se. Am scos pagina galbenă, împăturită din buzunarul de la spate. Cea pe care o rupsesem din jurnalul mamei mele şi o purtasem cu mine, fără niciun motiv. Sau aşa crezusem.

Arcul Luminos aruncă o lumină argintie în jurul peşterii, în timp ce plutea. M-am apropiat de el şi ţineam hârtia în aşa fel încât să pot să rostesc vraja de pe pagina din jurnalul mamei mele, deşi era în latină. Am pronunţat cuvintele cu grijă.

In Luce Caecae Caligines sunt,
Et în Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,
Et in imperio, Nox.

— Desigur, şopti Liv, apropiindu-se de lumină. Vraja. *Ob Lucem Libertas.* Libertate în lumină.

Liv se uită la mine.

— Termin-o.

Am întors hârtia pe dos. Nu mai era nimic pe partea cealaltă.

— Asta e tot.

Liv făcu ochii mari.

— Nu poţi să laşi vraja neterminată. Este extrem de periculoasă. Puterea Arcului Luminos, ca să nu mai spun

de un Arc Luminos folosit pentru Ravenwood, ar putea să ne ucidă. Ar putea să ucidă…

— Trebuie să o faci.

— Nu pot, Ethan. Ştii că nu pot.

— Liv. Lena o să moară, tu, eu, Link, Ridley, toţi vom muri. Am ajuns cât se poate de departe pentru nişte Muritori. Nu putem să facem restul singuri.

Mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Ethan.

Îmi şopti numele, doar numele, dar eu am auzit cuvintele pe care nu putea să le spună aproape la fel de clar cum auzeam vocea Lenei când vorbeam Kelting. Eu şi Liv aveam o legătură a noastră. Nu era magie. Era ceva foarte uman şi foarte real. Poate că lui Liv nu îi plăcea ce apăruse între noi, dar înţelegea. Mă înţelegea, iar o parte din mine credea că mă va înţelege mereu. Mi-aş fi dorit ca lucrurile să fie altfel, ca Liv să aibă tot ce-şi dorea când se va termina totul. Lucruri care nu aveau nicio legătură cu stele pierdute şi cerurile Casterilor.

Dar Liv nu era acolo unde mă ducea pe mine drumul. Era parte din călătorie. Privi pe lângă mine, la Arcul Luminos care încă strălucea în faţa noastră. Silueta ei era încadrată de lumina atât de puternică, încât părea că stătea în faţa soarelui. Întinse mâna spre Arcul Luminos, iar eu mi-am amintit visul cu Lena care întindea mâna spre mine din întuneric.

Două fete care erau la fel de diferite precum soarele şi luna.

În Lumină se află şi întuneric, iar în întuneric se află şi Lumină. Liv atinse Arcul Luminos cu un deget şi începu să vorbească.

In Illo qui Vinctus est
Libertas Patefacietur.
Spirate denuo, Caligines.
E Luce exi.

Plângea, privind globul luminos în timp ce lacrimile i se

prelingeau pe obraji. Se forţa să spună fiecare cuvânt, de parcă i-ar fi fost smulse, dar nu se opri.

Liber va fi
Cel care este legat.
Ieşi din Lumină, Întunericule.
Şi fii viu.

Liv ezită. Închise ochii şi rosti ultimele cuvinte încet, între noi.

— Ieşi! Vino…

Se opri. Întinse mâna către mine şi i-am prins-o. Link se târî spre noi, iar Ridley îl prinse de cealaltă mână. Liv tremura toată. Cu fiecare cuvânt rostit se îndepărta din ce în ce mai tare de visul ei şi de datoria ei sacră. Făcuse o alegere. Făcea parte dintr-o poveste pe care numai ea putea să o spună. Când asta se va termina, dacă supravieţuiam, Liv nu va mai fi Gardian în devenire. Sacrificiul ei era şi darul ei, singurul lucru care dădea sens vieţii ei.

Nu puteam să îmi imaginez cum se va simţi. Devenisem patru voci. Nu mai era cale de întoarcere.

— *E Luce exi!* Ieşi din Lumină!

Explozia a fost atât de puternică, încât piatra de la picioarele mele sări în peretele din spatele meu. Cu toţii am fost aruncaţi la pământ. Simţeam nisipul ud şi apa sărată în gură, dar ştiam. Mama încercase să îmi spună, dar nu am putut să aud.

În peşteră, înconjurat de pietre, muşchi, mare şi nisip era doar o fiinţă făcută din nimic mai mult decât un amestec de umbră şi lumină. La început, vedeam pietrele din spatele ei, de parcă ar fi fost o fantasmă. Apa trecea prin ea, şi nu atingea pământul. Apoi, lumina prinse formă, iar forma deveni om. Avea mâini, corp şi faţă. Faţa lui Macon.

Am auzit cuvintele mamei. *E cu tine acum.*

Macon deschise ochii şi mă privi. *Numai tu poţi să îl izbăveşti.*

Purta hainele arse din noaptea în care murise. Un singur lucru era diferit. Avea ochii verzi. Precum ochii verzi ai Casterilor.

— Mă bucur să te văd, domnule Wate.

Carne şi sânge

— Macon!

A fost tot ce am putut să fac ca să nu îmi arunc braţele în jurul lui. El, pe de altă parte, mă privea calm, aruncându-şi nisipul ars de pe jacheta de la cină. Privirea lui era tulburătoare. Eram obişnuit cu ochii negri şi strălucitori ai lui Macon Ravenwood, Incubul, ochii care te priveau fără să spună nimic. Acum stătea în faţa mea, cu ochii lui verzi, ca ai oricărui Caster Luminat. Ridley se uita fix, dar nu scoase un sunet. Nu o vedeai pe Ridley foarte des să nu spună nimic.

— Vă sunt recunoscător, domnule Wate. Foarte recunoscător.

Macon îşi mişca gâtul în faţă şi în spate, îşi întindea braţele, de parcă se trezea dintr-un somn foarte lung. M-am aplecat să iau Arcul Luminos care stătea în noroiul nisipos.

— Am avut dreptate. Tu ai fost în Arcul Luminos în tot acest timp.

M-am gândit de câte ori îl ţinusem în mână şi mă bazasem pe el să mă ghideze. Cât de familiară mi se păruse căldura pietrei. Link nu putea să înţeleagă că Macon era viu. Fără să se gândească, întinse mâna şi îl atinse. Macon ridică mâna şi îl apucă pe Link de braţ. Acesta tresări.

— Îmi pare rău, domnule Lincoln. Mă tem că reflexele mele sunt un pic… ruginite. Nu am ieşit prea mult în ultimul timp.

Link îşi frecă braţul.

— Nu trebuia să faci asta, domnule Ravenwood. Voiam doar… Ştiţi, am crezut că sunteţi…

— Ce? Un Transparent? Poate un Torţionar?

Link se cutremură.

— Spuneţi-mi dumneavoastră.

Macon întinse braţul.

— Te rog, atunci. Eşti invitatul meu.

Link întinse mâna într-o doară, de parcă trebuia să o ţină deasupra unei lumânări ca parte a unei provocări. Degetul lui ajunse la un milimetru de haina uzată a lui Macon şi se opri. Macon oftă, îşi dădu ochii peste cap şi-şi atinse pieptul cu degetul lui Link.

— Vezi? Carne şi sânge. Ceva ce avem în comun, domnule Lincoln.

— Unchiule Macon?

Ridley se strecură spre el, fiind în cele din urmă gata să îl înfrunte.

— Chiar eşti tu?

El privi adânc în ochii ei albaştri.

— Ţi-ai pierdut puterile.

Ea dădu din cap, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Şi tu la fel.

— Unele din ele, da, dar cred că am dobândit altele.

Întinse mâna către ea, dar ea se dădu la o parte.

— Nu pot să-mi dau seama încă. Încă mai încerc.

Zâmbi.

— E ca şi cum aş fi adolescent. A doua oară.

— Dar ochii tăi sunt verzi.

Macon dădu din cap, întinzându-şi mâinile.

— Adevărat. Viaţa mea de Incub s-a terminat, dar Schimbarea nu este completă. Deşi ochii mei sunt cei ai unui Caster Luminos, simt încă Întunericul din mine. Nu am fost complet exorcizat.

— Nu mă schimb. Nu sunt nimic, sunt un Muritor.

Spuse cuvântul de parcă ar fi fost un blestem, iar tristeţea din vocea ei era reală.

— Nu mai am un loc în Ordinea Lucrurilor.

— Eşti vie.

— Nu simt că sunt eu. Nu mai am puteri.

Macon cântări asta în minte, de parcă încerca să ghicească starea ei actuală.

— Poate că eşti în mijlocul unei Schimbări proprii, dacă nu cumva este una dintre farsele impresionante ale surorii tale.

Ochii lui Ridley se aprinseră.

— Asta înseamnă că s-ar putea să-mi revină puterile?

Macon îi analiză ochii albaştri.

— Cred că Sarafine este prea rea pentru asta. Voiam doar să spun că s-ar putea să nu fiu Muritor complet. Întunericul nu ne părăseşte aşa de uşor precum am vrea.

Macon o trase la piept, iar ea îşi îngropă faţa în jacheta lui, asemenea unui copil de doisprezece ani.

— Nu este uşor să fii Luminat când ai fost Întunecat. Este prea mult pentru oricine.

Am încercat să potolesc torentul de întrebări care îmi treceau prin minte şi am dat glas uneia din ele.

— Cum?

Macon se întoarse de la Ridley, ochii lui verzi arzând asupra mea cu noua lor lumină.

— Poţi să fii mai clar, domnule Wate? Cum de nu mă odihnesc în douăzeci şi şapte de mii de fărâme de cenuşă în cripta familiei mele, Ravenwood? Cum de nu putrezesc sub un lămâi în farmecul Cimitirului Păcii Lui Eterne? Cum am ajuns să fiu prins într-o minge mică de cristal din buzunarul tău murdar?

— Doi, am spus fără să mă gândesc.

— Poftim?

— Sunt doi lămâi pe mormântul tău.

— Câtă generozitate! Unul ar fi fost de ajuns.

Macon zâmbi obosit, ceea ce era destul de remarcabil, având în vedere că petrecuse patru luni într-o închisoare supranaturală de mărimea unui ou.

— Sau poate te întrebi cum de am murit, iar tu ai supravieţuit? Pentru că, trebuie să-ţi spun, asta e o poveste despre care vecinii noştri din Cotton Bend vor vorbi pentru tot restul vieţii.

— Doar că nu ai făcut asta. Să mori adică.

— Ai dreptate, domnule Wate. Sunt şi am fost dintotdeauna viu. Într-un fel.

Liv păşi înainte într-o doară. Deşi probabil nu va deveni niciodată Gardian, în sufletul ei se simţea unul în căutarea unor răspunsuri.

— Domnule Ravenwood, îmi permiteţi să vă întreb ceva?

Macon înclină uşor din cap.

— Tu cine eşti, draga mea? Cred că vocea ta am auzit-o chemându-mă din Arcul Luminos.

Liv roşi.

— Aşa este, domnule. Numele meu este Olivia Durand şi mă pregăteam cu profesorul Ashcroft. Înainte…

Coborî vocea.

— Înainte să rosteşti vraja *Ob Lucem Libertas?*

Liv dădu din cap, ruşinată. Macon păru îndurerat, apoi îi zâmbi.

— Atunci ai renunţat la foarte multe ca să mă salvezi, domnişoară Olivia Durand. Îţi sunt îndatorat şi, cum mereu îmi plătesc datoriile, aş fi onorat să îţi răspund la o întrebare. Cel puţin.

Chiar şi după toate aceste luni, Macon era încă un domn.

— Ştiu, cu siguranţă, cum ai ieşit din Arcul Luminos, dar cum ai intrat? Un Incub nu se poate închide singur mai ales atunci când toată lumea ştie că eşti mort.

Liv avea dreptate. Nu ar fi putut să facă asta singur. Trebuie să-l fi ajutat cineva, iar în clipa în care ieşi din Arc, mi-am dat seama şi cine. Era singura persoană pe care amândoi o iubeam la fel de mult ca şi pe Lena, chiar şi dincolo de moarte.

Mama mea, care iubise cărţile şi lucrurile vechi, nonconformismul, istoria şi lucrurile complicate. Care îl iubise pe Macon atât de mult, încât plecase atunci când el îi ceru asta, deşi nu suporta să îl părăsească. Deşi o parte din ea nu făcuse asta niciodată.

— Ea a fost, nu?

Macon dădu din cap.

— Mama ta a fost singura care ştia despre Arcul Luminos. Eu i l-am dat. Orice Incub ar fi omorât-o ca să îl distrugă. Era secretul nostru.

— Ai văzut-o?

M-am uitat spre mare, clipind greoi.

Expresia lui Macon se schimbă. Îi vedeam durerea pe chip.

— Da.

— Părea…

Cum? Fericită? Moartă? Ea însăşi?

— Frumoasă ca întotdeauna. Frumoasă ca în ziua în care ne-a părăsit.

— Şi eu am văzut-o.

M-am gândit la cimitirul Bonaventure şi am simţit un nod în gât.

— Dar cum este posibil?

Liv nu încerca să îl provoace, dar nu înţelegea. Niciunul dintre noi nu înţelegea.

Faţa lui Macon era plină de durere. Nici lui nu îi era mai uşor să vorbească despre mama decât îmi era mie.

— Cred că imposibilul o să ţi se pară posibil mai des decât te-ai aştepta, mai ales în lumea Casterilor. Dar dacă vrei să faci o ultimă călătorie cu mine, pot să îţi arăt.

Deschise mâna spre mine, oferindu-i-o lui Liv pe cealaltă. Ridley păşi înainte şi mă prinse de mână, iar Link şchiopătă, nehotărât, spre mine, completând cercul.

Macon se uită la mine şi, înainte să îmi dau seama de expresia lui, aerul se umplu de fum…

Macon încercă să se ţină pe picioare, dar îşi pierdu cunoştinţa. Vedea cerul de abanos de deasupra lui, presărat cu flăcări portocalii. Îl vedea pe Hunting hrănindu-se, dar simţea dinţii fratelui său în umăr. Când Hunting termină, lăsă corpul lui Macon să cadă pe podea.

Când Macon deschise iar ochii, bunica Lenei, Emmaline, îngenunche deasupra lui. Simţea căldura puterii ei vindecătoare în timp ce i se scurgea în corp. Şi Ethan era acolo. Macon încercă să vorbească, dar nu ştia dacă ei puteau să îl audă. Găseşte-o pe Lena, asta voia să spună. Ethan trebuie să-l fi auzit, pentru

că dispăru în fum şi foc.

Băiatul semăna atât de mult cu Amarie, atât de încăpăţânat şi de curajos. Semăna atât de mult cu mama lui, loial şi cinstit şi, mai mult ca sigur, cu inima frântă dacă ar fi iubit un Caster. Macon se gândea încă la Jane când gândurile lui dispărură.

Când Macon deschise din nou ochii, focul dispăru. Fumul, flăcările care mocneau şi tot arsenalul – dispăruse totul. Simţea că se afunda în întuneric. Nu era ca atunci când Călătorea. Vocea asta avea greutate. Îl învingea. Când întinse mâna, văzu că aceasta era nedesluşită, apărând doar parţial. Era mort.

Probabil că Lena făcuse o Alegere. Alesese să facă parte din cei Luminaţi. Chiar şi în întuneric, ştiind soarta unui Incub pe Lumea Cealaltă, îl copleşi liniştea. Se terminase.

— Nu încă. Nu pentru tine.

Macon se întoarse recunoscându-i vocea imediat. Lila Jane. Faţa ei se vedea clar în abis, frumoasă şi strălucitoare.

— Janie. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să ţi le spun.

Jane dădu din cap, părul ei şaten căzându-i pe umăr.

— Nu avem timp.

— Timpul e tot ce avem.

Jane întinse mâna, iar degetele ei străluceau.

— Ia-mă de mână.

Imediat ce Macon o atinse, întunericul începu să se transforme în culori şi lumină. Putea să vadă imagini, forme cunoscute şi figuri care înotau în jurul lui, dar pe care nu putea să le prindă. Apoi îşi dădu seama unde erau. În arhivă, locul special al lui Jane.

— Jane, ce se întâmplă?

O văzu întinzând mâna, dar totul era înceţoşat şi neclar. Apoi auzi cuvintele, vorbele pe care el o învăţase.

— Îţi închid trupul între aceşti pereţi fără timp sau spaţiu şi te şterg de pe Pământ.

Avea ceva în mână. Arcul Luminos.

— Jane, nu face asta! Vreau să fiu aici cu tine!

Plutea în faţa lui începând deja să dispară.

— Ţi-am promis că îl voi folosi atunci când va sosi clipa. Mă ţin de promisiune. Nu poţi să mori. Ei au nevoie de tine.

Acum nu mai era nimic, doar o voce şi nimic altceva.

— Fiul meu are nevoie de tine.

Macon încercă să îi spună tot ceea ce nu reuşise să spună în viaţa lui, dar era prea târziu. Simţea cum Arcul Luminos îl trăgea deja în el şi nu putea să-l spargă. Rotindu-se în abis, o auzi pe ea hotărându-i soarta.

Comprehende, Liga, Cruci Fige.
Capturează, Cuşcă şi Crucifică.

Macon îmi dădu drumul la mână, iar viziunea dispăru. Îmi rămase în minte şi nu puteam să îi dau drumul. Mama îl salvase folosind arma pe care i-o dăduse ca să o folosească împotriva lui. Renunţase la şansa de a fi în cele din urmă împreună din cauza mea. Oare ştiuse că el era singura noastră şansă?

Când am deschis ochii, Liv plângea, iar Ridley se prefăcea că nu plânge.

— Te rog. Ajunge cu drama.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

Liv îşi şterse ochii bombănind.

— Habar nu aveam că un Transparent este capabil de aşa ceva.

— Ai fi uimită de ce suntem capabili atunci când o cere.

Macon mă bătu cu palma pe umăr.

— Nu e aşa, domnule Wate?

Ştiam că încerca să îmi mulţumească. Dar în timp ce priveam în jur, la cercul nostru desfăcut, nu simţeam că meritam mulţumiri. Ridley îşi pierduse puterile, Link se

cutremura de durere, iar Liv îşi distrusese viitorul.

— N-am făcut nimic.

Macon mă strânse de umăr, forţându-mă să mă uit la el.

— Ai reuşit să vezi ceea ce majoritatea ar fi trecut cu vederea. Tu m-ai adus aici; tu m-ai adus înapoi. Ţi-ai acceptat destinul de Spion şi ai găsit drumul până aici. Nimic din toate astea nu a fost uşor.

Se uită în jurul peşterii la Ridley, Link şi la Liv. Privirea lui poposi o clipă asupra lui Liv, apoi rămase aţintită asupra mea.

— Pentru niciunul dintre voi.

Inclusiv pentru Lena. Aproape că nu suportam să îi spun, dar nu eram sigur dacă ştia.

— Lena crede că ea te-a ucis.

Macon nu spuse nimic o clipă, dar atunci când o făcu, vocea lui era calmă.

— De ce ar crede asta?

— Sarafine m-a înjunghiat în noaptea aceea, dar tu ai murit. Mi-a spus Amma. Dar Lena nu se poate ierta, iar asta… a schimbat-o.

Nu avea sens ceea ce spuneam, dar erau atât de multe lucruri pe care Macon trebuia să le ştie.

— Cred că a făcut o alegere în sufletul ei fără ca ea să ştie.

— Nu.

Macon mă întrerupse.

— A fost *Cartea Lunilor,* domnule Ravenwood.

Liv nu s-a putut abţine.

— Lena era disperată să îl salveze pe Ethan şi a folosit cartea. A făcut un târg, viaţa ta pentru a lui. Lena nu avea cum să ştie ce se va întâmpla. Cartea nu poate să fie controlată aşa cum trebuie şi de aceea nu trebuie ţinută de către Casteri.

Liv vorbea ca un bibliotecar al Casterilor. Macon înclină uşor capul.

— Înţeleg. Olivia?

— Da, domnule.

— Cu tot respectul, dar nu avem timp pentru un

Gardian. Cel mai bine ar fi ca unele acţiuni să rămână ascunse. Sau, cel puţin, nespuse. Înţelegi?

Liv dădu din cap. Expresia ei spunea că înţelegea mai multe decât ştia el.

— Nu mai este Gardian.

Liv îi salvase viaţa, iar între timp şi-o distrusese pe a ei. Merita, cel puţin, respectul lui Macon.

— Cu siguranţă nu, după toate astea, oftă ea.

Auzeam valurile ciocnindu-se, dorindu-mi să poată să-mi ia gândurile cu ele în larg.

— Totul s-a schimbat.

Privirea lui Macon se îndreptă spre Liv, apoi spre mine.

— Nu s-a schimbat nimic. Nimic important. Ar putea, dar deocamdată nu s-a întâmplat nimic.

Link îşi drese glasul.

— Dar ce putem să facem? Adică uită-te la noi.

Link făcu o pauză.

— Ei au o armată întreagă de Incubi şi cine mai ştie ce se mai află acolo.

Macon ne cântări pe toţi.

— Ce avem? O Sirenă fără puteri, un Gardian trădător, un Spion pierdut şi… pe tine, domnule Link. O echipă pestriţă, dar descurcăreaţă.

Lucille mieună.

— Da, şi pe tine, domnişoară Ball.

Mi-am dat seama ce alai nepotrivit eram, aşa abătuţi, murdari şi epuizaţi.

— Da, dar totuşi aţi ajuns până aici. Şi m-aţi eliberat din Arcul Luminos, ceea ce nu a fost uşor.

— Vrei să spui că putem să îi învingem?

Link avea aceeaşi privire ca atunci când Earl Petty începuse o luptă cu întreaga echipă de fotbal a liceului Summerville.

— Spun că nu avem timp să stăm aici şi să pălăvrăgim, oricât de mult mi-ar plăcea compania voastră plăcută. Trebuie să mă ocup de mai multe lucruri, primul şi cel mai important fiind nepoata mea.

Macon se întoarse spre mine.

— Arată-ne drumul, Spionule.

Macon făcu un pas spre gura peşterii şi se prăbuşi. Se ridică un nor de praf când căzu. M-am uitat la el, stând în noroi cu jacheta lui uzată. Nu-şi revenise după ceea ce se întâmplase în Arcul Luminos. Nu era ca şi cum aş fi chemat Trupele din Marina Militară. Ne trebuia un plan B.

Armata unuia

Macon insista. Nu era în stare să meargă nicăieri, dar ştia că nu aveam mult timp şi era hotărât să meargă cu noi. Nu m-am certat cu el pentru că până şi un Macon Ravenwood slăbit era mult mai ingenios decât patru Muritori lipsiţi de putere. Speram.

Ştiam unde trebuia să mergem. Lumina lunii se scurgea prin tavanul peşterii de coastă din depărtare. Până când eu şi cu Liv l-am ajutat pe Macon să traverseze linia ţărmului care ducea spre peştera luminată de lună, făcând câte un pas atent o dată, terminase cu întrebările şi era rândul meu.

— De ce ar invoca Sarafine cea de-a Şaptesprezecea Lună acum?

— Cu cât Lena se Transformă mai curând, cu atât Casterii Întunecaţi vor avea soarta asigurată. Lena devine din ce în ce mai puternică cu fiecare zi care trece. Ei ştiu, cu cât aşteaptă mai mult, cu atât este mai probabil ca ea să se hotărască. Dacă ar cunoaşte circumstanţele morţii mele, îmi imaginez că vor vrea să profite de starea vulnerabilă a Lenei.

Mi-am amintit când Hunting mi-a spus că Lena îl ucisese pe Macon.

— Ştiu.

— Este foarte important să îmi spui totul.

Ridley mergea alături de Macon.

— Începând cu ziua Lenei, Sarafine a chemat în ajutor puterea Focului Întunecat ca să devină suficient de puternică pentru a invoca cea de-a Şaptesprezecea Lună.

— Te referi la focul ăla de tabără pe care l-a aprins în pădure?

După cum întrebase Link, eram destul de sigur că el îşi

imaginase o ladă de gunoi care ardea lângă lac, noaptea.

Ridley dădu din cap.

— Ăla nu a fost Focul Întunecat. A fost o declaraţie în stilul lui Sarafine. Ea l-a plăsmuit.

Liv dădu din cap.

— Ridley are dreptate. Focul Întunecat este sursa întregii puteri magice. Când Casterii îşi canalizează energia colectivă asupra sursei, devine mult mai puternică. Un fel de bombă atomică supranaturală.

— Vrei să spui că o să explodeze?

Link nu mai părea atât de convins să o vâneze pe Sarafine acum.

Ridley îşi roti privirea.

— N-o să sară în aer, Geniule. Dar Focul Întunecat poate să provoace daune serioase.

M-am uitat la luna plină şi la lumina ei care îşi croia drum direct spre peşteră. Nu luna hrănea focul. Puterea Focului Întunecat se îndrepta asupra lunii. Aşa chema Sarafine luna străveche.

Macon o privea atent pe Ridley.

— De ce ar fi Lena de acord să vină aici?

— Eu am convins-o, eu şi tipul ăsta, John.

— Cine e John şi ce rol are el în toată povestea asta?

Ridley îşi muşca unghiile mov.

— Este un Incub. Adică un hibrid. O parte Incub, alta Caster şi este foarte puternic. Era obsedat de Marea Barieră şi de cum totul va fi perfect odată ajunşi acolo.

— Băiatul ăsta ştia că Sarafine va fi acolo?

— Nu. Este un adevărat credincios. Crede că Marea Barieră îi va rezolva toate problemele, de parcă ar fi un fel de Utopie a Casterilor.

Îşi roti privirea.

Vedeam mânia din ochii lui Macon. Verdele îi reflecta emoţiile într-un fel în care negrul nu o făcuse niciodată.

— Şi cum aţi reuşit tu şi un băiat care nici măcar nu este Incub să o convingeţi pe Lena de ceva atât de absurd?

Ridley îşi feri privirea.

— Nu a fost greu. Lena era într-un loc nepotrivit. Cred

că era de părere că nu mai avea unde să se ducă.

Îmi era greu să mă uit la Ridley cea cu ochi albaştri fără să mă întreb ce părere avea despre Casterul Întunecat care fusese până acum câteva zile.

— Chiar dacă Lena s-a simţit responsabilă pentru moartea mea, de ce crede că locul ei este alături de voi doi, un Caster Întunecat şi un Demon?

Macon nu spuse asta cu ură, dar mi-am dat seama că aceste cuvinte o răniră pe Ridley.

— Lena se urăşte pe sine şi crede că devine Întunecată.

Ridley se uită la mine.

— Voia să meargă într-un loc unde nu va mai face rău nimănui. John i-a promis că va fi acolo pentru ea când nimeni altcineva nu o va face.

— Eu aş fi fost acolo pentru ea.

Vocea mea răsună pe pereţii de stâncă din jurul nostru.

Ridley se uită fix la mine.

— Chiar dacă ar fi devenit Întunecată?

Totul avea sens. Lena se simţea vinovată şi suferea, iar John era acolo cu toate răspunsurile, aşa cum eu nu puteam.

M-am gândit la cât timp fuseseră el şi Lena împreună, câte nopţi, câte Tuneluri întunecate. John nu era Muritor. Atingerea ei nu l-ar fi ucis din cauza intensităţii. John şi Lena puteau să facă tot ce voiau – tot ceea ce eu şi Lena nu puteam niciodată să facem. O imagine mi se strecură în minte, cu ei doi îmbrăţişaţi în întuneric. Aşa cum stătusem eu şi cu Liv în Savannah.

— Mai e ceva.

Trebuia să îi spun.

— Sarafine nu a făcut asta singură. Abraham a ajutat-o.

Ceva îi acoperi faţa lui Macon, dar nu am reuşit să îmi dau seama ce.

— Abraham. Nu mă miră.

— Viziunile se schimbară şi ele. Când le trăiam, părea că Abraham putea să mă vadă.

Macon îşi pierdu echilibrul, aproape împiedicându-se.

— Eşti sigur?

Am dat din cap.

— Mi-a rostit numele.

Macon se uită la mine aşa acum o făcuse în noaptea balului liceului, la primul dans al Lenei. De parcă i-ar fi părut rău pentru mine, pentru lucrurile pe care trebuia să le fac, pentru responsabilităţile care cădeau asupra mea. Nu a înţeles niciodată că nu îmi păsa.

Macon vorbea în continuare, iar eu am încercat să mă concentrez.

— Nu ştiam că lucrurile avansaseră atât de repede. Trebuie să fii foarte precaut, Ethan. Dacă Abraham a stabilit o legătură cu tine, atunci poate să te vadă la fel de limpede cum poţi să îl vezi şi tu.

— Adică în afara viziunilor?

Ideea că Abraham urmărea fiecare mişcare a mea nu era deloc liniştitoare.

— Acum nu ştiu să-ţi răspund. Dar până îţi voi răspunde, ai grijă.

— Mă ocup imediat de asta. După ce ne luptăm cu o armată de Incubi ca să o salvăm pe Lena.

Cu cât vorbeam mai mult despre asta, cu atât părea mai imposibil.

Macon se întoarse cu faţa spre Ridley.

— Băiatul ăsta, John, are vreo legătură cu Abraham?

— Nu ştiu. Abraham este cel care a convins-o pe Sarafine că ea poate să invoce cea de-a Şaptesprezecea Lună.

Ridley arăta groaznic, era epuizată şi murdară.

— Ridley, trebuie să îmi spui tot ce ştii.

— Nu eram chiar atât de sus în lanţul trofic, unchiule Macon. Nu l-am întâlnit niciodată. Tot ceea ce ştiu este de la Sarafine.

Îmi era greu să cred că Ridley era aceeaşi fată care aproape că îl convinsese pe tata să sară de la balcon. Părea atât de tristă şi de distrusă.

— Domnule?

Vocea lui Liv era nesigură.

— Nu reuşesc să înţeleg ceva de când l-am întâlnit pe

John Breed. Avem mii de arbori genealogici ai familiilor de Casteri şi Incubi la *Lunae Libri,* sute de ani de istorie. Cum de persoana asta a apărut de nicăieri şi nu există nicio înregistrare referitoare la ea? La John Breed, vreau să spun.

— Şi eu mă întrebam exact acelaşi lucru.

Macon începu din nou să meargă, lăsându-se cu putere pe o parte.

— Dar el nu este Incub.

— Nu chiar, răspunse Liv.

— Este la fel de puternic ca unul.

Am lovit pietrele de la picioare.

— Nu contează. Tot aş putea să-l dobor.

Link ridică din umeri.

Ridley ajunse lângă noi.

— Nu se hrăneşte deloc, unchiule M. L-aş fi văzut.

— Interesant.

Liv dădu din cap.

— Foarte.

— Olivia, dacă nu te superi… îi întinse braţul.

— Au existat cazuri de hibrizi în partea asta a Atlanticului?

Liv îşi strecură umărul sub braţul lui Macon, luându-mi locul.

— Hibrizi? Sper că nu…

În timp ce Liv mergea în continuare de-a lungul stâncilor cu Macon, eu am rămas în urmă. Am scos colierul Lenei din buzunar. Am lăsat amuleta să mi se rostogolească în palmă, dar era încurcată şi lipsită de sens fără ea. Colierul era mai greu decât îmi imaginasem, sau poate era doar greutatea conştiinţei mele.

Stăteam pe o stâncă deasupra intrării în peşteră, cercetând priveliştea. Peştera era enormă, formată toată din rocă vulcanică neagră. Luna era atât de jos, încât părea că putea să cadă direct din cer. O haită de Incubi păzea intrarea în peşteră în timp ce valurile se izbeau de rocile negre din faţa lor, împroşcându-i cu stropi de apă pe

cizme.

Lumina lunii nu era singurul lucru atras de peşteră. O ceată de Torţionari, vârtejuri de umbre negre, plutiră din apă şi din cer. Treceau prin faţa peşterii şi prin deschizătura din tavan, formând un fel de roată de apă supranaturală. Mă uitam în timp ce unul dintre Torţionari se ridică din apă, o umbră care se rotea, reflectându-se perfect în mare. Macon arătă spre formele lor fantomatice.

— Sarafine îi foloseşte ca să alimenteze Focul Întunecat.

O armată. Ce şanse aveam noi? Era mai rău decât mă aşteptam, iar posibilitatea să o salvez pe Lena din ce în ce mai lipsită de speranţă. Cel puţin îl aveam pe Macon.

— Ce facem?

— Am să încerc să vă ajut să intraţi, dar de acolo voi trebuie să o găsiţi pe Lena. Tu eşti Spionul până la urmă.

Să ne ajute să intrăm? Glumea oare?

— Sună de parcă tu nu vei veni cu noi.

Macon alunecă în jos pe pietre până când se opri pe o stâncă.

— Presupunerea ta este corectă.

Nu am încercat să îmi ascund furia.

— Glumeşti? Tu singur ai spus-o. Crezi că o vom salva pe Lena fără tine – o Sirenă care şi-a pierdut puterile, un Muritor care nu a avut niciodată vreo putere, o bibliotecară şi cu mine? Împotriva unei haite de Incubi Însetaţi de Sânge şi a destui Torţionari încât să doboare Aviaţia Militară? Serios? Spune-mi că ai un plan.

Macon se uită la lună.

— Am să vă ajut, dar voi face asta de aici. Ai încredere în mine, domnule Wate. Aşa trebuie să fie.

Stăteam acolo privindu-l fix. Vorbea serios. Avea să ne trimită înăuntru singuri.

— Dacă asta ar trebui să fie liniştitor, nu e.

— Acolo jos mă aşteaptă o singură bătălie, şi nu este a mea sau a prietenilor tăi. Ci a ta, fiule. Eşti Spion, un Muritor cu un scop măreţ. Te lupţi de când te ştiu – cu doamnele binevoitoare de la asociaţia FRA, cu comitetul de disciplină, cu cea de-a Şaisprezecea Lună, chiar şi cu

prietenii tăi. Nu am niciun dubiu că vei găsi o cale.

Mă luptasem tot anul, dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Doamna Lincoln părea de parcă ar fi scos şi ultima picătură de sevă din tine, dar nu putea să facă asta. Ce ne aştepta pe noi acolo era o cu totul altă poveste.

Macon scoase ceva din buzunar şi mi-l puse în palmă.

— Uite. Asta e tot ce am, din moment ce călătoria mea recentă a fost destul de neaşteptată şi nu am avut timp să îmi fac bagajul.

M-am uitat la micul pătrat auriu. Era o carte în miniatură, care se închidea cu o cataramă. Am apăsat pe ea şi s-a deschis, înăuntru era o poză cu mama mea, fata din viziunile mele. Lila Jane a lui.

El îşi feri privirea.

— S-a întâmplat să fie în buzunarul meu, după tot acest timp. Ca să vezi.

Dar amuleta era uzată şi zgâriată şi ştiam sigur că o avea în buzunar pentru că o purta zilnic la el, Dumnezeu ştie de câţi ani.

— Cred că ăsta ţi se va părea un obiect puternic, Ethan. Asta a fost mereu pentru mine. Să nu uităm că Lila Jane a fost o femeie puternică. Mi-a salvat viaţa, chiar şi din mormânt.

Am recunoscut privirea mamei mele din fotografie. Am crezut că ea m-a salvat. Era privirea pe care mi-a arătat-o prima dată când am citit semnele de circulaţie de pe drum prin fereastra maşinii, înainte ca ea să-şi dea seama că ştiam să citesc.

Era privirea pe care mi-a arătat-o când mâncasem singur una dintre plăcintele Ammei cu unt şi lapte şi dormisem în patul ei cu o durere de stomac la fel de groaznică precum Amma însăşi. Era privirea pe care o păstrase pentru prima mea zi de şcoală, primul joc de baschet, prima mea iubire.

Şi iat-o acum din nou, privindu-mă din cartea cea mică. Nu avea să mă lase singur. Şi nici Macon. Poate că avea vreun plan. Păcălise doar moartea. Am băgat cartea în buzunar, lângă colierul Lenei.

— Aşteaptă o secundă.

Link se îndreptă spre mine.

— Mă bucur că ai cărţulia aia aurie, dar ai spus că toată haita Însetată de Sânge o să fie acolo alături de Băiatul Vampir, mama Lenei şi Împăratul, sau cine mai e şi Abraham. Şi ultima dată când am verificat, Han Solo nu era prin preajmă. Deci, nu crezi că ne trebuie mai mult decât o cărticică?

Ridley dădea din cap lângă el.

— Link are dreptate. Poate că poţi să o salvezi pe Lena, dar asta numai dacă ajungi la ea.

Link încercă să se aplece lângă Macon.

— Domnule Ravenwood, nu puteţi să veniţi cu noi şi să doborâţi câteva creaturi în locul nostru?

Macon ridică o sprânceană. Asta era prima discuţie adevărată pe care o avusese cu Link.

— Din păcate, fiule, temniţa m-a slăbit…

— Se schimbă, Link. Nu poate să coboare acolo. Este foarte vulnerabil.

Liv îl susţinea încă pe Macon.

— Olivia are dreptate. Incubii sunt foarte puternici şi agili. Nu pot să mă compar cu ei în starea actuală.

— Din fericire, eu da.

Vocea veni de nicăieri şi străpunse întunericul şi mai repede. Purta o haină lungă, neagră cu guler înalt şi cizme uzate, negre. Părul şaten îi flutura în vânt. Am recunoscut imediat Sucubul de la înmormântare. Era Leah Ravenwood, sora lui Macon. Macon era la fel de şocat ca noi toţi să o vadă.

— Leah?

Îşi strecură braţul în jurul mijlocului său, susţinându-l, privindu-l adânc în ochi.

— Ochi verzi? O să îmi ia ceva timp ca să mă obişnuiesc cu asta.

Îşi puse capul pe umărul lui, aşa cum făcea Lena.

— Cum ne-ai găsit?

Râse.

— Toţi cei din Tuneluri vorbesc despre voi. Umblă vorba

că fratele meu mai mare se ia de Abraham. Şi am auzit că nu e foarte mulţumit de tine.

Sora lui Macon, cea pe care Arelia a luat-o în New Orleans când l-a părăsit pe tatăl lui Macon. Surorile vorbiseră de ea.

— Vor fi Întuneric şi Lumină.

Link îmi atrase atenţia din spatele lor şi ştiam ce voia să întrebe. Aştepta ca eu să iau o hotărâre. Luptă sau fugi. Nu era clar ce voia Leah Ravenwood de la noi sau de ce era aici. Dar dacă era la fel ca Hunting, şi se hrănea cu sânge în loc de vise, trebuia să plecăm repede. M-am uitat la Liv. Ea dădu din cap aproape imperceptibil. Nici ea nu era sigură.

Macon zâmbi aşa cum rar o făcea.

— Acum, ce faci aici, draga mea?

— Sunt aici ca să echilibrez balanţa. Ştii că îmi place o ceartă sănătoasă în familie.

Leah zâmbi. Îşi mişcă încheietura şi un baston lung, făcut din lemn lăcuit apăru în mâna ei.

— Şi am şi un băţ.

Macon părea pierdut. Nu puteam să îmi dau seama dacă părea uşurat sau îngrijorat. Era, oricum, uimit.

— De ce acum? De regulă nu te preocupă problemele Casterilor.

Leah băgă mâna în buzunar şi scoase un elastic de cauciuc, prinzându-şi părul într-o coadă.

— Asta nu este doar o luptă a Casterilor. Dacă Ordinea este distrusă, putem şi noi să pierim odată cu ea.

Macon o privi cu înţeles. Am recunoscut expresia ca fiind cea care spunea că nu trebuia să vorbească despre asta de faţă cu nişte copii.

— Ordinea Lucrurilor există de la început. E nevoie de mai mult decât o Urgie ca să o distrugă.

Ea zâmbi şi legănă toiagul.

— Şi era timpul ca cineva să-l înveţe pe Hunting bunele maniere. Motivele mele sunt sincere, ca şi inima unui Sucub.

Macon râse auzind asta. Nu suna atât de amuzant de

unde stăteam eu.

Întuneric sau Lumină – Leah Ravenwood putea să o aleagă pe oricare, dar nu îmi păsa.

— Trebuie să o găsim pe Lena.

Leah îşi luă toiagul.

— Aşteptam să spui asta.

Link îşi drese glasul.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, doamnă. Dar Ethan spune că Hunting este acolo cu haita lui Însetată de Sânge. Nu mă înţelegeţi greşit, păreţi destul de rea, dar sunteţi doar o fată cu un baston…

— Ăsta este un toiag al Sucubilor, nu un băţ, spuse Leah întinzând toiagul, până când acesta ajunse la câţiva centimetri de nasul lui Link. Iar eu nu sunt fată. Sunt un Sucub. Când vine vorba de ai noştri, femeile au un avantaj. Suntem mai rapide, mai puternice şi mult mai deştepte decât perechea noastră masculină. Gândeşte-te la mine ca şi când aş fi călugăriţa lumii supranaturale.

— Ăia nu sunt gândacii care le retează capul partenerilor masculi?

Link părea sceptic.

— Da. Apoi îi mănâncă.

Orice dubii ar fi avut Macon cu privire la Leah, părea uşurat că mergea cu noi. Dar avu un sfat de ultim moment.

— Larkin a crescut de ultima dată când l-ai văzut tu, Leah. Este un Scamator puternic. Ai grijă. Şi, potrivit spuselor Oliviei, fratele nostru îşi ţine haitele fără minte cu el, haite Însetate de Sânge.

— Nu-ţi face griji, frate. Am şi eu animăluţul meu de companie. Privi în sus la marginea de deasupra noastră. Un fel de pumă sălbatică, aproape de mărimea unui ciobănesc german, stătea tolănită pe stânci, cu coada atârnându-i într-o parte.

— Bade!

Felina sări în picioare şi deschise fălcile, dezvăluind şiruri de dinţi ascuţiţi precum lama şi sări jos lângă ea.

— Sunt sigură că Bade abia aşteaptă să se joace cu pisoii lui Hunting. Ştii ce se spune despre câini şi pisici.

Ridley îi şopti ceva lui Liv.

— Bade este zeiţa magică a vântului şi a furtunilor. Nu e cineva cu care vrei să te pui.

Îmi aminti de Lena, ceea ce mă făcu să mă simt un pic mai bine în legătură cu felina de trei sute de kilograme care se uita în jos la mine.

— Este specialistă în urmăriri şi ambuscade.

Leah scărpină felina după urechi.

Văzând felina sălbatică, Lucille fugi către ea şi o lovi jucăuş. Bade o împinse uşor cu botul. Leah se aplecă şi o luă în braţe.

— Lucille, ce face fetiţa mea dulce?

— De unde o ştii pe pisica mătuşii mele de-a doua?

— Eram acolo când s-a născut Lucille. A fost pisica mamei mele. Mama i-a dat-o pe Lucille mătuşii tale Prue, ca ea să poată să-şi găsească drumul prin Tuneluri.

Lucille se rostogoli între labele lui Bade. Nu fusesem prea sigur în privinţa lui Leah, dar Lucille nu mă dezamăgise niciodată. Putea să judece bine oamenii, chiar dacă era doar o pisică. O mâţă Caster. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Leah îşi puse toiagul la mijloc, iar eu mi-am dat seama că timpul pentru discuţii se terminase.

— Gata?

Macon întinse mâna, iar eu i-am prins-o. O clipă am simţit puterea din strânsoarea lui, de parcă am fi fost în mijlocul unei discuţii a Casterilor pe care nu puteam să o înţeleg. Apoi îmi dădu drumul, iar eu m-am întors spre peşteră, întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată.

Eram în fruntea grupului şi, fie el pestriţ sau nu, prietenii mei erau chiar în spatele meu. Prietenii mei, un Sucub şi o pumă cu numele unei zeiţe vrăjite schimbătoare. Speram că era de ajuns.

Focul întunecat

Când am ajuns la marginea stâncii, ne-am ascuns în spatele unei formaţiuni de stânci la câţiva metri de peşteră. Doi Incubi păzeau intrarea, vorbind pe tonalităţi joase. L-am recunoscut pe cel speriat de la înmormântarea lui Macon.

— Minunat.

Doi Incubi Însetaţi de Sânge şi nici măcar nu am intrat. Ştiam că restul haitei nu putea să fie departe.

— Lasă-i în seama mea, dar s-ar putea să nu vrei să te uiţi. Leah îi făcu un semn lui Bade, care sări lângă ea. Toiagul străluci în aer asemenea fulgerului. Cei doi Incubi nu ştiau ce-i aşteaptă. Leah îl doborî pe primul dintre ei în câteva secunde. Bade sări înainte, prinzându-l pe celălalt de gât, ţintuindu-l la pământ. Leah se ridică, ştergându-şi gura cu mâneca şi scuipă, lăsând o pată de sânge pe nisip.

— Sânge străvechi, cam de şaptezeci, o sută de ani, îi simt gustul.

Link stătea cu gura căscată.

— Se aşteaptă ca şi noi să facem asta?

Leah se îndreptă spre gâtul celui de-al doilea Incub şi ne făcu semn să trecem.

— Duceţi-vă.

Eu nu m-am mişcat.

— Ce… ce să fac eu?

— Să lupţi.

Intrarea în peşteră era atât de strălucitoare, încât soarele ar fi putut să se reflecte în ea.

— Nu pot să fac asta.

Link privi nervos spre peşteră.

— La ce te referi?

M-am uitat la prietenii mei.

— Cred că voi ar trebui să vă întoarceţi. Este prea periculos. Nu ar fi trebuit să vă amestec în asta.

— Nimeni nu m-a amestecat în nimic. Am venit ca să…

Link se uită la Ridley, apoi îşi feri faţa de privirile noastre.

— Să scap de tot.

Ridley îşi lovi uşor părul.

— Ei bine, eu cu siguranţă nu am venit aici din cauza ta, Cap de Paie. Nu te flata singur. Oricât de mult îmi place să îmi petrec timpul cu voi, tocilarilor, sunt aici ca să o ajut pe verişoara mea.

Se uită la Liv.

— Tu ce scuză ai?

Liv era tăcută.

— Crezi în destin?

Toţi ne uitarăm la Liv de parcă ar fi fost nebună, dar ei nu îi păsa.

— Ei bine, eu cred. Am privit cerul Casterilor de când mă ştiu, iar când s-a schimbat, am observat. Steaua Sudică, cea de-a Şaptesprezecea Lună, selenometrul meu pentru care mă tachinau toţi de acasă – ăsta este destinul meu. Trebuia să fiu aici. Chiar dacă… indiferent ce s-ar întâmpla.

— Am înţeles, spuse Link. Chiar dacă va distruge totul, chiar dacă ştii că vei fi arestată, câteodată trebuie să acţionezi oricum.

— Cam aşa ceva.

Link încercă să îşi trosnească articulaţiile.

— Deci, care e planul?

M-am uitat la cel mai bun prieten al meu, care în clasa a doua împărţea cu mine prăjitura Twinkie în autobuz. Chiar aveam să îl las să mă urmeze într-o peşteră ca să moară?

— Nu avem niciun plan. Nu poţi să vii cu mine. Eu sunt Spionul. Asta este responsabilitatea mea, nu a ta.

Ridley îşi rostogoli privirea.

— Cu siguranţă nu ţi-a explicat nimeni toată treaba asta cu Spionul aşa cum trebuie. Nu ai nicio supraputere. Nu poţi să sari peste clădiri înalte dintr-odată sau să te lupţi

cu Casteri Întunecaţi alături de pisica ta.

Lucille scoase capul dintre picioarele mele.

— De fapt, eşti un ghid preamărit care nu este mai dotat să înfrunte câţiva Casteri Întunecaţi decât Mary P. de aici.

— *Aquaman,* tuşi Link făcându-mi cu ochiul.

Liv nu spusese nimic până acum.

— Are dreptate. Ethan, nu poţi să faci asta singur.

Ştiam – sau mai degrabă ce nu făceau. Plecau. Am dat din cap.

— Sunteţi nişte netoţi.

Link râmji.

— Eu unul aş fi zis ca suntem mai viteji decât cei mai aprigi demoni din iad.

Stăteam lipiţi de pereţii peşterii, urmând lumina lunii care se revărsa printr-o deschizătură în tavan.

Dând colţul, razele deveniră imposibil de strălucitoare şi vedeam rugul de sub noi. Se ridica din centrul peşterii, flăcări aurii încercuindu-l şi ridicându-se în sus, pe piramida de copaci rupţi. Era o bucată de piatră care semăna cu un altar al maiaşilor balansându-se în vârful rugului de parcă ar fi fost suspendat de fire invizibile. Un set de pietre erodate ducea spre altar. Cercul şerpuitor al Casterilor Întunecaţi era desenat pe peretele din spate al peşterii.

Corpul lui Sarafine era întins pe altar, aşa cum fusese şi atunci când apăruse în pădure. Nimic nu mai era la fel. Lumina lunii se strecura prin acoperiş şi îi lumina corpul, radiind în exterior în toate direcţiile de parcă ar fi refractat de o prismă. Era de parcă ar fi ţinut lumina lunii pe care o invoca din timpuri străvechi – cea de-a Şaptesprezecea Lună a Lenei. Chiar şi rochia ei aurie părea că ar fi fost cusută cu o mie de solzi metalici strălucitori.

Liv respiră.

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Sarafine părea să fie într-un fel de transă. Corpul ei se ridică la câţiva centimetri deasupra pietrei, faldurile rochiei revărsându-se asemenea apei, trecând de marginile altarului de piatră. Capta o putere deosebită.

Larkin era la marginea rugului. Mă uitam la el în timp ce se apropia de scările de piatră. Se apropia de…

Lena.

Ea zăcea întinsă, cu mâinile orientate spre flăcări, cu ochii închişi. Capul era în poala lui John Breed şi părea inconştientă. El arăta altfel – gol. De parcă ar fi fost şi el în propria transă.

Lena tremura. Chiar şi de aici, simţeam frigul muşcător care radia din foc. Probabil că îngheţase. Un cerc de Casteri Întunecaţi înconjura rugul. Nu i-am recunoscut, dar puteam să îmi dau seama că erau întunecaţi după ochii lor galbeni, nebuni.

Lena! Mă auzi?

Sarafine deschise ochii. Casterii începură să cânte.

— Liv, ce se întâmplă? am şoptit eu.

— Invocă Luna Transformatoare.

Nu trebuia să înţeleg ce spuneau ca să îmi dau seama ce se întâmpla. Sarafine invoca acum cea de-a Şaptesprezecea Lună ca Lena să poată să aleagă cât timp era încă sub influenţa unui soi de vrajă Întunecată. Sau sub povara vinii ei.

— Ce fac?

— Sarafine îşi foloseşte toată puterea ca să canalizeze energia Focului Întunecat şi pe a ei asupra lunii.

Liv privea atentă scena de parcă încerca să reţină fiecare detaliu, rău sau nu. Era din cauza Gardianului din ea, care se simţea obligat să înregistreze tot ceea ce se întâmpla.

Torţionarii învăluiau peştera ameninţând să dărâme zidurile – se roteau, adunând putere şi devenind materiali.

— Trebuie să coborâm acolo.

Liv dădu din cap, iar Link o apucă pe Ridley de mână.

Ne-am îndreptat spre marginea peşterii, rămânând în umbră până când am ajuns pe podeaua udă şi nisipoasă a peşterii. Mi-am dat seama că încetase cântecul. Casterii erau încremeniţi, urmărind-o pe Sarafine şi rugul, de parcă ar fi fost cu toţii sub puterea aceleiaşi vrăji plictisitoare.

— Acum ce facem?

Link părea palid. Cineva păşi în centrul cercului. Nu a trebuit să ghicesc cine era, pentru că purta acelaşi costum de duminică şi aceeaşi cravată din viziunile mele. Costumul lui alb, de vară, îl făcea să pară că nu este locul lui aici, printre Casteri Întunecaţi şi şiruri de Torţionari.

Era Abraham, singurul Incub destul de puternic să invoce atât de mulţi Torţionari din adâncuri. Larkin şi Hunting stăteau în spatele lui, şi fiecare Incub din peşteră îngenunche. Abraham ridică mâinile către centru.

— A sosit timpul!

Lena, trezeşte-te!

Flăcările care înconjurau rugul crescură. În faţa rugului, John Breed o ridică uşor pe Lena ca să o trezească.

L! Fugi!

Lena privi în jur, dezorientată. Nu reacţionă la vocea mea. Nu eram sigur că putea să audă ceva. Mişcările ei trădau dezorientarea, de parcă nu ştia unde se afla. Abraham întinse mâna către John şi-i ridică încet mâna. John se smuci, apoi o luă pe Lena în braţe, ridicând-o de parcă ar fi fost trasă de o sfoară.

Lena!

Capul Lenei căzu într-o parte, ochii închizându-i-se din nou. John urcă scările cu ea. Atitudinea îngâmfată dispăru. Semăna cu un zombi.

Ridley îşi făcu loc mai aproape.

— Lena este complet dezorientată. Nici măcar nu ştie ce se întâmplă. Este un efect al focului.

— De ce ar vrea să fie leşinată? Nu trebuie să fie conştientă ca să se transforme?

Credeam că aşa trebuia.

Ridley privi spre foc. Vocea ei era ciudat de serioasă şi îmi evita privirea.

— Transformarea necesită voinţă. Ea va trebui să facă o alegere.

Ridley vorbea ciudat.

— Dacă nu…

— Dacă nu ce?

Nu aveam timp să încerc să interpretez spusele lui

Ridley.

— Dacă nu cumva a făcut-o deja.

Lăsându-ne în urmă. Scoţându-şi colierul. Fugind cu John Breed.

— Nu a făcut asta, am răspuns automat.

O ştiam pe Lena. Totul se întâmpla dintr-un motiv, absolut tot.

— Nu a făcut asta.

Ridley mă privi.

— Sper că ai dreptate.

John ajunse în vârful altarului, iar Larkin îl urma. Larkin le uni pe Sarafine şi pe Lena sub lumina celei de-a *Şaptesprezecea Luni.*

Simţeam cum inima îmi bătea cu putere.

— Trebuie să o iau pe Lena. Puteţi să mă ajutaţi?

Link luă două bucăţi de piatră, destul de mari ca să provoace mici stricăciuni dacă putea să se apropie suficient ca să le folosească.

Liv răsfoi prin caietul ei. Chiar şi Ridley îşi desfăcu o acadea şi ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată.

Am mai auzit o voce în spatele meu.

— Nu vei putea să ajungi acolo dacă nu te ocupi tu singur să scapi de toţi Torţionarii aceia. Şi nu-mi amintesc să te fi învăţat cum să faci asta.

Am zâmbit înainte să mă întorc.

Era Amma, iar de data asta adusese o parte dintre cei vii cu ea. Arelia şi Twyla stăteau lângă ea, iar cele trei femei arătau împreună precum cele Trei Sorţi. Mă cuprinse un val de uşurare şi mi-am dat seama că o parte din mine se gândise că nu o voi mai revedea pe Amma niciodată. Am îmbrăţişat-o cu putere, iar ea îmi întoarse îmbrăţişarea, îndreptându-şi pălăria. Atunci am văzut cizmele demodate, din dantelă ale bunicii, când păşi din spatele Areliei. Adică Patru Sorţi.

— Doamnă!

Am dat din cap către bunica. Ea îmi răspunse la fel, de parcă ar fi fost gata să îmi ofere ceai pe veranda de la

Ravenwood. Apoi m-am panicat pentru nu eram la Ravenwood. Iar Amma, Arelia şi Twyla nu erau cele Trei Sorţi. Erau trei doamne sudice, în vârstă şi cu oase fragile care aveau probabil două sute cincizeci de ani diferenţă între ele şi care purtau ciorapi. Iar bunica nu era mai tânără. Aceste Patru Sorţi nu aveau ce căuta pe câmpul de luptă.

Dacă stau să mă gândesc, asta era valabil şi pentru Wate.

M-am eliberat din îmbrăţişarea Ammei.

— Ce cauţi aici? Cum ne-ai găsit?

— Ce caut aici?

Amma pufni.

— Familia mea a venit în insulele Pacificului din Barbados înainte ca tu să te naşti. Cunosc insulele astea de parcă ar fi bucătăria mea.

— Asta este o insulă a Casterilor, Amma. Nu una dintre insulele Pacificului.

— Desigur că este. Unde altundeva ai ascunde o insulă pe care nu poţi să o vezi?

Arelia îşi puse mâna pe umărul Ammei.

— Are dreptate. Marea Barieră este ascunsă printre insulele Pacificului. Poate că Amarie nu este Caster, dar are darul Viziunii ca şi mine şi sora mea.

Amma dădu din cap atât de tare, încât am crezut că avea să îi zboare.

— Doar nu ai crezut că aveam de gând să te las să înfrunţi asta de unul singur, nu?

Am îmbrăţişat-o iar.

— Cum aţi ştiut unde să ne găsiţi, doamnă? Nouă înşine ne-a fost greu să găsim locul ăsta.

Link era mereu cu un pas înainte sau cu un pas în urmă. Cele patru îl priviră de parcă ar fi fost un netot.

— V-a fost greu să desfaceţi mingea aia? Cu o vrajă mai veche decât mama mamei mele? Aţi fi putut la fel de bine să sunaţi la Linia de Ajutor de Urgenţă a oraşului Gatlin.

Amma făcu un pas spre Link, care făcu un pas în spate, depărtându-se. Dar ea nu îmi dădu drumul. Aşa mi-am dat

seama că ceea ce spunea de fapt era: te iubesc şi nu aş putea să fiu mai mândră decât sunt acum. Şi vei fi pedepsit o lună de zile când ajungem acasă.

Ridley se aplecă spre Link.

— Gândeşte-te la asta. Un Vrăjitor, un Proroc şi un Observator. Nu avem nicio şansă.

Amma, Arelia, bunica şi Twyla se întoarseră spre Ridley imediat ce termină de vorbit.

Se înroşi, coborându-şi respectuos privirea.

— Nu pot să cred că eşti aici, mătuşică Twyla.

Înghiţi.

— Bunica.

Bunica o ţinu pe Ridley de bărbie, uitându-se în ochii ei albaştri.

— Deci, este adevărat.

Zâmbi.

— Bine ai venit înapoi, copilă.

O sărută pe Ridley pe obraz.

Amma părea îngâmfată.

— Ţi-am spus eu. Era scris în cărţi.

Arelia dădu din cap.

— Şi în stele.

Twyla râse apoi vorbi coborându-şi glasul.

— Cărţile îţi arată doar suprafaţa lucrurilor. Ce avem noi aici este mult mai profund, ţine de latura cealaltă. O umbră i se lăsă pe faţă.

M-am uitat la Twyla.

— Ce?

Dar ea zâmbi, iar umbra dispăru.

— Ai nevoie de ajutor de Dincolo.

Twyla îşi flutură mâna înainte şi înapoi deasupra capului. Se întoarse la ceea ce făcea ea de obicei.

— Lumea Cealaltă, traduse Arelia.

Amma îngenunche, desfăcând o bucată de material în care se aflau oscioare şi farmece. Ar fi putut la fel de bine să fie un doctor care îşi pregăteşte instrumentele pentru operaţie.

— Specialitatea mea este să invoc ajutorul de care avem

noi nevoie.

Arelia scoase un clopoţel, iar Twyla se aşează şi se făcu comodă. Cine ştie pe cine va trebui să invoce. Amma îşi întinse oasele şi se lupta cu unul dintre borcanele ei cu pietre.

— Pământ de cimitir din sudul Carolinei. Cel mai bun. Adus de acasă.

Am luat borcanul şi l-am deschis, gândindu-mă la noaptea în care o urmasem în mlaştină.

— Putem să ne ocupăm noi de Torţionarii aceia. Asta nu o să o oprească pe Sarafine sau pe fratele lui Melchisedec, care nu este oricum bun de nimic, dar îi va diminua puterile.

Bunica se uită la ciclonul întunecat de Torţionari care alimentau focul.

— Dumnezeule mare, nu exagerai deloc, Amarie. Sunt foarte mulţi.

I-am văzut privirea plimbându-se de la corpul nemişcat al lui Sarafine către Lena, iar cutele dintre sprâncene i se adânciră. Ridley îi dădu drumul la mână, dar nu se îndepărtă ea. Link respiră uşurat.

— Dumnezeule, cu siguranţă duminica viitoare mă duc la biserică.

Eu nu am spus nimic, dar mă gândeam la acelaşi lucru.

Amma îşi ridică privirea din pământul pe care îl întindea la picioare.

— O să îi trimitem înapoi, unde le este locul.

Bunica îşi îndreptă vesta.

— Apoi mă voi ocupa de fata mea.

Amma, Arelia şi Twyla stăteau cu picioarele încrucişate pe stâncile umede şi se luară de mâini.

— Să o luăm pe rând. Mai întâi să scăpăm de Torţionarii ăia.

Bunica se dădu înapoi, lăsându-le un pic de spaţiu.

— Asta ar fi minunat, Amarie.

Cele trei femei închiseră ochii. Vocea Ammei era puternică şi clară, în ciuda bâzâitului vârtejului şi a magiei negre.

— Unchiule Abner, mătuşă Delilah, mătuşa Ivy, străbunică Sulla, avem nevoie încă o dată de intervenţia voastră. Vă invoc acum aici. Găsiţi-vă drumul spre lumea asta şi goniţi-i pe cei care nu îşi au locul aici.

Ochii lui Twyla se rotiră în orbite şi începu să cânte.

Legilor, spiritele mele, călăuzele mele,
spargeţi podul
care poartă aceste umbre din lumea voastră
către lumea aceasta.

Twyla îşi ridică braţele deasupra capului.

— Iar!

— Din nou! spuse Arelia în engleză.

Legilor, spiritele mele, călăuzele mele,
spargeţi podul
care poartă aceste umbre din lumea voastră
către lumea aceasta.

Twyla continuă cântecul, amestecând franceza pe care o vorbea ea cu engleza vorbită de Amma şi Arelia. Vocile lor se suprapuneau asemenea unui cor. Prin deschizătura din tavan, cerul se întunecă în jurul razei de lumină, de parcă ar fi chemat un nor de ploaie ca să stârnească o furtună. Dar nu chemară un nor de ploaie. Creau un altfel de vârtej, întunericul făcându-se spirale deasupra lor, asemenea unei tornade perfecte care cobora în mijlocul cercului lor. O secundă am crezut că spirala imensă avea să ne omoare mai repede, atrăgând fiecare Torţionar şi Incub care-i ieşea în cale.

Ar fi trebuit să nu mă îndoiesc de cele trei. Figurile fantomatice ale celor Iluştri începură să apară: unchiul Abner, mătuşa Delilah, mătuşa Ivy şi Profetul Sulla. Apăreau din nisip şi noroi, corpurile lor conturându-se puţin câte puţin.

Cele Trei Sorţi continuară.

Legilor, spiritele mele, călăuzele mele,
spargeţi podul
care poartă aceste umbre din lumea voastră
către lumea aceasta.

În câteva secunde, mai apărură încă trei spirite din Lumea Cealaltă, Transparenţi. Apăreau din nisipul care se ridica în spirale, ca fluturii dintr-un cocon. Iluştrii şi spiritele atraseră Torţionarii, determinând creaturile asemănătoare umbrelor să se năpustească asupra lor cu un ţipăt îngrozitor, acelaşi pe care mi-l aminteam din Tuneluri.

Iluştrii începură să se mărească. Sulla era atât de mare, încât şirurile ei de coliere păreau funii. Singurele lucruri de care mai avea nevoie unchiul Abner erau un tunet şi o togă şi ar fi putut să fie Zeus, conturându-se deasupra noastră. Torţionarii izbucniră din Focul Întunecat, dâre negre brăzdând cerul. Dârele dispărură la fel de repede. Iluştrii le absorbiră, aşa cum Twyla păru să-i absoarbă pe Transparenţi în noaptea aceea, în cimitir.

Sulla Profetul înaintă uşor, degetele ei pline de inele arătând spre ultimul Torţionar, care se rotea şi ţipa în vânt.

— Spargeţi Podul!

Torţionarii dispărură, lăsând doar un nor întunecat deasupra şi pe Iluştri şi pe Sulla în faţă. Strălucea la lumina lunii în timp ce rosti ultimele cuvinte.

— Sângele va fi întotdeauna sânge. Nici măcar timpul nu poate să îl distrugă.

Iluştrii dispărură, iar norul întunecat se împrăştie. Mai rămăsese numai fumul care se ridica în urma Focului Întunecat.

Rugul ardea încă, iar Sarafine şi Lena erau legate de dala de piatră. Vârtejul de Torţionari dispăru şi se mai schimbase ceva. Nu ne mai uitam tăcuţi, aşteptând o ocazie ca să acţionăm. Ochii fiecărui Incub şi Caster întunecat din peşteră erau aţintiţi asupra noastră, caninii erau dezveliţi şi ochii galbeni străluceau. Ne alăturasem

petrecerii fie că ne plăcea, fie că nu.

Şaptesprezece Luni

Incubii Însetaţi de Sânge reacţionară primii, dispărând unul câte unul, apoi apărând în haită. L-am recunoscut pe Scarface, Incubul de la înmormântarea lui Macon. Stătea în faţă, calculând cu ochii lui negri. Hunting, cum era de aşteptat, nu se vedea, fiind prea important pentru un simplu măcel. Dar Larkin stătea în faţa tuturor, cu un şarpe negru înfăşurat în jurul braţului. Al doilea la comandă.

Ne înconjurară în câteva secunde, şi nu mai aveam unde să ne ducem. Haita era în faţa noastră, iar peretele peşterii, în spate. Amma îşi făcu loc între mine şi Incubi, de parcă ar fi plănuit să se lupte cu ei cu mâinile goale. Nu a avut şansa asta.

— Amma!

Am strigat-o, dar era prea târziu.

Larkin stătea la câţiva centimetri de ea, folosind un cuţit care nu părea deloc o iluzie.

— Ştii că eşti o adevărată pacoste pentru o doamnă în vârstă? Mereu îţi bagi nasul unde nu e treaba ta şi invoci rude moarte. E timpul să te alături lor.

Amma nu mişcă.

— Larkin Ravenwood o să-ţi pară de zeci de mii de ori mai rău când vei încerca să părăseşti lumea asta ca să treci Dincolo.

— Promiţi?

Vedeam muşchii din umărul lui Larkin mişcându-se când îşi trase înapoi braţul, pregătindu-se să o înjunghie pe Amma.

Înainte să lovească, Twyla deschise mâna şi particule albe zburară prin aer. Larkin ţipă, scăpând cuţitul şi ştergându-se la ochi cu dosul palmelor.

— Ethan, fereşte-te!

Auzeam vocea lui Link, dar totul se întâmpla în reluare. Am văzut haina venind spre mine şi am mai auzit ceva, asemănător coamei unui val. O lumină verde zbură direct în faţa noastră. Era aceeaşi lumină pură pe care Arcul Luminos o făcea când se rotea în aer în faţa noastră, exact înainte să îl eliberăm pe Macon.

Trebuia să fie Macon. Bâzâitul se auzi mai tare, iar lumina înainta, împingând înapoi Incubii Însetaţi de Sânge. M-am uitat în jurul meu să văd dacă toţi erau bine. Link era aplecat, cu mâinile pe genunchi de parcă avea să vomite.

— Era cât pe-aci.

Ridley îl lovi uşor pe spate şi se întoarse spre Twyla.

— Cu ce ai aruncat în Larkin? Un fel de Materie Concentrată?

Twyla zâmbi, frecându-și mărgelele de cele treizeci, patruzeci de coliere pe care le purta.

— Nu îmi trebuie Materie Concentrată, draga mea.

— Atunci ce era?

— *Sel manje.*

Rosti cuvintele cu accentul ei de creolă, dar Ridley nu înţelesese.

Arelia zâmbi.

— Sare.

Amma mă bătu pe braţ.

— Ţi-am zis că sarea poată să ţină la distantă spiritele rele. Şi băieţii răi.

— Trebuie să mergem. Nu avem mult timp.

Bunica se grăbi spre scări, ducându-şi bastonul în mână.

— Ethan, vino cu mine.

Am urmat-o pe bunica spre altar, fumul din jur creând o pâclă groasă în jurul meu. Mă intoxica şi mă sufoca în acelaşi timp.

Am ajuns în vârful scărilor. Bunica întinse bastonul către Sarafine şi acesta începu imediat să strălucească cu o lumină aurie. Am simţit un val de uşurare. Bunica era un Empat. Nu avea puterile ei, dar putea să folosească

puterile celorlalţi. Iar puterea pe care o lua acum aparţinea celei mai puternice femei din încăpere – fiica ei, Sarafine. Cea care îşi canalizase energia Focului Întunecat ca să invoce cea de-a Şaptesprezecea Lună.

— Ethan, ia-o pe Lena, strigă bunica.

Era într-un fel de transă indusă de Sarafine. Doar atât voiam să aud. Am înşfăcat frânghiile, desfăcând nodurile care o legau pe Lena de mama ei. Lena era mai mult inconştientă, zăcând pe piatra îngheţată. Am atins-o. Pielea ei era rece ca gheaţa, iar eu am simţit gheara sufocantă a Focului Întunecat în timp ce amorţeam.

— Lena, trezeşte-te. Eu sunt.

Am scuturat-o, iar capul ei se mişca dintr-o parte în alta, faţa fiind roşie de frig. I-am ridicat corpul, înfăşurându-mi braţele în jurul ei, dându-i din puţina căldură pe care o aveam. Deschise ochii. Încercă să vorbească. Îi ţineam faţa în palme.

— Ethan…

Avea pleoapele grele şi închise din nou ochii. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, merita să o ţin din nou în braţe.

Nu plec nicăieri fără tine.

L-am auzit pe Link ţipând. Un Incub scăpase din spatele zidului puternic al luminii care îi ţinea pe restul deoparte. John Breed era în spatele lui Link, cu braţul în jurul gâtului lui Link şi cu dinţii dezveliţi. John avea încă acea expresie strălucitoare, de parcă ar fi fost pe pilot automat. Mă întrebam dacă nu era un efect al fumului care te intoxica. Apăru şi Ridley şi se aruncă în spatele lui John, atacându-l. Probabil că îl luase prin surprindere, pentru că Ridley nu era destul de puternică încât să îl doboare singură. Cei trei căzură jos, încleştându-se în luptă.

Nu am putut să văd mai mult de atât, dar era destul ca să îmi dau seama că dădusem de necaz. Nu ştiam cât va ţine zidul supranatural, mai ales dacă Macon era cel care îl genera. Lena trebuia să îi pună capăt.

M-am uitat la ea, deschise ochii, dar privi pe lângă mine, de parcă nu putea să mă vadă.

Lena. Nu poţi să renunţi acum. Nu când…

Nu spune asta.

Este Luna ta Transformatoare.

Ba nu. Este Luna ei Transformatoare.

Nu contează. Este cea de-a Şaptesprezecea Lună a ta, L.

Se uită la mine, cu ochii goi.

Sarafine se trezi. Nu voiam să se întâmple asta.

Trebuie să alegi, sau toţi la care ţinem ar putea să moară în seara asta.

Îşi feri privirea de a mea.

Dacă nu sunt gata?

Nu poţi să fugi de asta, Lena. Nu mai poţi acum.

Nu înţelegi. Nu este o alegere. E un blestem. Dacă devin Luminată, Ridley şi jumătate din familia ei vor muri. Dacă devin Întunecată, bunica, mătuşa Del, verii mei – toţi vor muri. Ce fel de alegere este asta?

O ţineam mai strâns, dorindu-mi să existe o cale să pot să îi dau puterea mea sau să îi absorb durerea.

— Este o alegere pe care numai tu poţi să o faci.

Am ajutat-o să se ridice.

— Uite ce se întâmplă. Oamenii pe care îi iubeşti se luptă acum pentru vieţile lor. Tu poţi să pui capăt luptei. Numai tu.

— Nu ştiu dacă pot.

— De ce nu?

Ţipam.

— Pentru că nu ştiu ce sunt.

M-am uitat în ochii ei şi mi-am dat seama ce era. Fata pe care o iubeam. Cea pe care o voi iubi mereu.

Am luat, în mod inconştient, cartea aurie din buzunar. Era caldă, de parcă o parte a mamei mele era vie în interiorul ei. I-am pus cartea Lenei în mână, simţind căldura care i se răspândea în corp. I-am cerut să o simtă – acel fel de dragoste din carte, genul de dragoste care nu murea niciodată.

— Ştiu ce eşti, Lena. Îţi cunosc sufletul. Poţi să ai încredere în tine.

Lena ţinea cartea în mână. Nu era destul.

— Şi dacă te înşeli, Ethan? De unde ştii?

— Ştiu pentru că te cunosc.

I-am dat drumul la mână. Nu suportam să mă gândesc că i s-ar putea întâmpla ceva, dar nu puteam să preîntâmpin nimic.

— Lena, trebuie să faci asta. Nu există altă cale. Mi-aş dori să fie, dar nu este.

Ne-am uitat atent în peşteră. Ridley îşi ridică privirea şi, preţ de o secundă, am crezut că ne-a văzut.

Lena se uită la mine.

— Nu pot să o las pe Ridley să moară. Jur că încearcă să se schimbe. Am pierdut deja prea mult.

Îl pierdusem deja pe unchiul Macon.

— A fost vina mea.

Mă prinse de braţ, plângând cu hohote.

Am vrut să îi spun că trăia, dar mi-am amintit ce spusese Macon. El se transforma încă. Exista o posibilitate să mai aibă încă Întuneric în el. Dacă Lena ar fi ştiut că era viu şi că exista posibilitatea să îl piardă iarăşi, nu ar alege niciodată să devină Luminată. Nu putea să-l omoare şi a doua oară.

Luna strălucea exact deasupra capului ei. În curând va începe Transformarea. Mai avea o singură hotărâre de luat, iar eu mă temeam că nu va fi în stare. Ridley apăru în capul scărilor, cu sufletul la gură. O îmbrăţişă pe Lena, luând-o de lângă mine.

Îşi atinse faţa de obrazul ei umed. Erau surori, la bine şi la rău. Dintotdeauna fuseseră.

— Lena, ascultă-mă. Trebuie să alegi.

Lena îşi feri privirea, îndurerată. Ridley îi cuprinse faţa verişoarei ei, obligând-o pe Lena să o privească. Lena observă imediat.

— Ce s-a întâmplat cu ochii tăi?

— Nu contează. Trebuie să mă asculţi. Am făcut eu vreodată ceva bun? Te-am lăsat eu vreodată să stai pe locul din faţă în maşină? Ţi-am lăsat măcar o dată ultima felie de prăjitură în şaisprezece ani? Te-am lăsat vreodată să îmi probezi pantofii?

— Nu mi-au plăcut niciodată pantofii tăi.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Lenei.

— Iubeai pantofii mei.

Ridley zâmbi şi-i şterse faţa Lenei cu mâna ei zgâriată şi însângerată.

— Nu-mi pasă ce spui tu. Nu fac asta.

Se uitau fix una la alta.

— Nu am nici cea mai mică fărâmă de altruism în mine, Lena, şi îţi spun să faci asta.

— Nu.

— Ai încredere în mine. E mai bine aşa. Dacă mai am un pic de Întuneric în mine, undeva, îmi vei face un favor. Nu mai vreau să fiu Întunecată, dar nu sunt făcută să fiu Muritoare. Sunt Sirenă.

Vedeam că Lena îşi dădea seama de asta.

— Dar dacă eşti Muritor, nu vei…

Ridley dădu din cap.

— Nu am de unde să ştiu. Odată ce există Întuneric în sângele tău, ştii…

Se opri.

Mi-am amintit ce spusese Macon. Întunericul nu ne părăseşte aşa de repede cum ne dorim.

Ridley o îmbrăţişă pe Lena cu putere.

— Haide, ce mai fac eu cu încă şaptezeci, optzeci de ani în plus? Chiar mă vezi stând în Gatlin, pupându-mă cu Link pe bancheta din spate a Beaterului? Încercând să-mi dau seama cum funcţionează cuptorul?

Îşi feri privirea, ezitând.

— Nu poţi nici măcar să primeşti o mâncare chinezească decentă în oraşul ăla infect.

Lena o ţinea strâns de mână pe Ridley, iar aceasta o strânse, apoi îi dădu drumul încet şi puse mâna Lenei în mâna mea.

— Să ai grijă de ea pentru mine, Cap de Paie.

Ridley dispăru în jos pe scări înainte ca Lena să poată spune ceva.

Mi-e frică, Ethan.

Aici sunt, L. Nu plec nicăieri. Poţi să treci peste asta.

Ethan…

Poţi să faci asta, L. Transformă-te. Nimeni nu trebuie să îţi arate cum. Ştii.

Apoi mi se alătură o altă voce, care răsuna de la distanţă şi din mine.

Mama.

Împreună i-am spus Lenei, în singurul moment pe care îl aveam, nu ceea ce să facă, dar că putea să facă asta.

Transformă-te, i-am spus.

Transformă-te, i-a spus şi mama mea.

Sunt eu însămi, spuse Lena. Eu sunt.

Lumina orbitoare aruncată de lună umplu peştera, asemenea unei explozii sonice, desprinzând pietrele de pe ziduri. Nu puteam să văd nimic în afară de lumina lunii. Am simţit teama şi durerea Lenei, copleşindu-mă, asemenea unui val. Fiecare pierdere, fiecare greşeală, ardea în inima ei, creând un altfel de tatuaj. Unul făcut din furie şi abandon, inima ei frântă şi lacrimi. Lumina lunii inundă peştera, imaculată şi orbitoare. O clipă nu am putut să văd sau să aud nimic. Apoi m-am uitat la Lena, iar lacrimile îi curgeau pe obraji şi îi străluceau în ochi care acum aveau culoarea lor adevărată.

Unul verde, altul auriu.

Îşi dădu capul pe spate, stând cu faţa spre lună. Corpul i se răsuci, picioarele plutindu-i deasupra pietrei. Jos, lupta se opri. Nimeni nu mai vorbea şi nu se mai mişca. Fiecare Caster şi Demon din încăpere părea să ştie ce se întâmpla, că sorţile lor atârnau în balanţă. Deasupra ei, strălucirea lunii începu să vibreze, lumina coborând în peşteră, până când toată peştera se umplu de lumină.

Luna continuă să se umfle. O clipă se despică în două jumătăţi, împărţind cerul exact deasupra locului unde stătea Lena. Lumina lunii din spatele ei păru să formeze un fluture luminos, imens cu două aripi strălucitoare, minunate. Una verde, alta aurie.

În peşteră se auzit un trosnet, iar Lena ţipă.

Lumina dispăru. Focul Întunecat reapăru. Nu mai era niciun altar, niciun rug şi eram înapoi pe pământ. Aerul era liniştit. Credeam că totul se terminase, dar mă

înşelam.

Fulgerul despică aerul, împărţind văzduhul în două, lovindu-şi simultan ţintele. Larkin.

Faţa lui era cuprinsă de teroare pe măsură ce corpul lui părea să înţepenească, apoi începu să se înnegrească. Părea să ardă din interior. Bucăţi negre se desprindeau de pe pielea lui până când se prefăcu în praf, împrăştiindu-se pe podeaua peşterii.

Cea de-a doua bucată se îndreptă în direcţia opusă, lovind-o pe Twyla.

Ochii i se rostogoliră în cap. Căzu la pământ, de parcă spiritul i-ar fi părăsit corpul aruncându-l deoparte. Dar nu se prefăcu în praf. Corpul lipsit de viaţă zăcea pe jos în timp ce Twyla se ridică deasupra, strălucind şi pălind, până când deveni Transparent. Apoi aburul începu să se aşeze, particulele rearanjându-se până când Twyla arăta mai bine decât atunci când era vie. Orice ar fi lăsat în urmă în viaţa asta, se terminase. Dacă mai avea ceva de făcut aici era pentru că ea alesese asta.

Twyla nu era legată de lumea asta. Era liberă. Şi părea împăcată, de parcă ar fi ştiut ceva ce noi nu ştiam. Ridicându-se prin deschizătura din tavanul peşterii către lună, se opri. O clipă nu eram sigur ce se întâmpla, în timp ce ea plutea acolo.

Adio, dragule!

Nu ştiu dacă a spus asta într-adevăr sau mi-am imaginat eu, dar întinse o mână plină de lumină şi zâmbi. Am ridicat şi eu mâna către cer şi am privit-o în timp ce dispărea în lumina lunii. O singură stea apăru pe cerul Casterilor – un cer pe care puteam să îl văd, dar dură doar o secundă. Steaua Sudică. Îşi găsise locul, înapoi pe cer.

Lena făcuse o alegere.

Se Transformase.

Chiar dacă nu eram sigur ce însemna asta, încă era cu mine. Nu o pierdusem.

Transformă-te.

Mama ar fi mândră de noi.

Întuneric şi Lumină

Lena stătea dreaptă, o siluetă întunecată în lumina lunii. Nu plângea şi nu ţipa. Stătea cu picioarele pe pământ, de o parte şi de alta a fisurii imense care marca acum peştera, despărţind-o aproape în două.

— Ce s-a întâmplat?

Liv se uita la Amma şi Arelia, căutând răspunsuri.

I-am urmărit privirea Lenei peste marea întindere de roci şi i-am înţeles tăcerea. Era şocată, uitându-se fix la o faţă cunoscută.

— Se pare că Abraham a intervenit în Ordinea Lucrurilor.

Macon stătea la intrarea în peşteră, încadrat de lumina unei luni care începea să se recompună la loc. Leah şi Bade erau lângă el. Nu sunt sigur de cât timp stătea acolo, dar puteam să îmi dau seama după privirea lui că văzuse tot. Mergea încet, obişnuindu-se cu sentimentul pe care-l avea când picioarele lui atingeau pământul. Bade ţinea pasul cu el, iar Leah îşi ţinea o mână pe braţul lui.

Auzindu-i vocea, o voce care parcă venea din mormânt, Lena se calmă. Am auzit ce gândea ea, ca pe o şoaptă. Îi era teamă să se gândească la asta.

Unchiule Macon?

Se albi la faţă. Mi-am amintit cum mă simţisem eu atunci când am văzut-o pe mama mea la cimitir.

— Ce festă impresionantă aţi jucat tu şi Sarafine, bunicule! Trebuie să recunosc. Să invoci Luna Transformatoare străveche? Chiar te-ai întrecut pe tine.

Vocea lui Macon răsună în peşteră. Aerul era atât de liniştit, de tăcut, încât nu puteai să auzi nimic în afară de zgomotul valurilor.

— Bineînţeles, când am auzit că vii, a trebuit să apar.

Macon aştepta parcă un răspuns. Dar explodă când nu primi unul.

— Abraham! E mâna ta aici.

Peştera începu să se cutremure. Pietre căzeau pe podea din deschizătura din tavan. Era de parcă se prăbuşea toată peştera. Cerul de deasupra se întuneca. Macon, cel cu ochii verzi – Casterul Luminat, dacă asta era într-adevăr, părea şi mai puternic decât Incubul care fusese înainte.

Un râset asemenea unui huruit răsună în peşteră. Jos, pe podeaua plină de apă a peşterii, unde luna nu mai strălucea, Abraham păşi din umbră. Cu barba lui albă şi costumul alb, asortat, semăna cu un bătrân inofensiv, şi nu cu cel mai Întunecat dintre Incubii Însetaţi de Sânge. Hunting stătea lângă el.

Abraham stătea deasupra lui Sarafine, care zăcea pe podea. Se albise toată, acoperită de un strat gros de gheaţă, un cocon glacial.

— M-ai chemat, băiete?

Bătrânul râse din nou, repede şi puternic.

— Ah, păcatul tinereţii. Vei învăţa care îţi este locul peste vreo sută de ani, nepoate.

Am încercat să calculez în minte generaţiile dintre ei – patru, poate chiar cinci.

— Ştiu care este locul meu, bunicule. Din păcate, iar asta este foarte ciudat, cred că eu voi fi cel care te va trimite înapoi la ai tăi.

Abraham îşi netezi atent barba.

— Micul Macon Ravenwood. Mereu ai fost un băiat rătăcit. Tu ai făcut asta, nu eu. Sângele e sânge aşa cum Întunericul este Întuneric. Ar fi trebuit să ţii minte cui îi eşti loial.

Făcu o pauză, uitându-se la Leah.

— Şi tu ar fi trebuit să ţii minte, draga mea. Dar ai fost crescută de un Caster.

Ridică din umeri.

Vedeam furia de pe faţa lui Leah, dar îi vedeam şi teama. Voia să-şi încerce norocul cu haita de Însetaţi de Sânge, dar nu voia să îl provoace pe Abraham.

Abraham se uită la Hunting.

— John nu poate să fie laş. Nu este în firea lui. Iar viaţa lui înseamnă mai mult pentru mine decât a voastră. Aşa că vă sugerez să îl găsiţi.

Hunting îşi coborî privirea şi dădu din cap. Nu puteam să nu mă întreb de ce era John Breed atât de important pentru Abraham, căruia nu prea părea să-i pese de cineva.

Macon se uită atent la Abraham.

— E înduioşător să văd cât de preocupat eşti de băiatul tău. Sper să îl găseşti. Ştiu cât e de dureros să pierzi un fiu.

Peştera începu să se cutremure din nou, iar pietrele cădeau în jurul picioarelor noastre.

— Ce ai făcut cu John?

În mânia lui, Abraham semăna mai puţin cu un bătrân nevinovat şi mai mult cu Demonul care era de fapt.

— Ce am făcut cu el? Cred că întrebarea este ce ai făcut tu cu el?

Abraham închise ochii lui negri, dar Macon doar zâmbi.

— Un Incub care poate să meargă la lumina zilei şi să îşi păstreze forţa fără să se hrănească… ar necesita o anumită pereche ca un copil să aibă acele calităţii. Nu eşti de acord? Ştiinţific vorbind, ai nevoie de calităţile unui Muritor, dar totuşi John are darurile unui Caster. Nu poate să aibă trei părinţi, ceea ce înseamnă că mama lui a fost…

Leah pufni.

— Un Evo.

Fiecare Caster din încăpere reacţionă la auzul acestui cuvânt. Surpriza se răspândi ca un val, un nou fel de răceală în aer. Doar Amma arăta indiferentă. Îşi încrucişă braţele şi-şi fixă privirea asupra lui Abraham Ravenwood de parcă era doar un alt pui pe care plănuia să îl jumulească, să îl taie şi să îl fiarbă în oala ei afumată.

Încercam să îmi aduc aminte ce îmi spusese Lena despre Evoşi. Erau metamorfi, având abilitatea să ia formă umană. Nu numai că intrau în corpul unui Muritor, ca Sarafine. Evoşii puteau chiar să devină Muritori pentru perioade scurte de timp.

Macon zâmbi.

— Exact. Un Caster care poate să ia o formă umană suficient de mult ca să conceapă un copil, având, pe de-o parte, ADN-ul unui Muritor şi al unui Caster, iar de cealaltă, ADN-ul unui Incub. Ai fost ocupat, nu-i aşa, bunicule? Nu ştiam că eşti peţitor în timpul tău liber.

Ochii lui Abraham se înnegriră şi mai tare.

— Tu eşti cel care a tulburat Ordinea Lucrurilor. Mai întâi, cu dragostea ta nebună faţă de o Muritoare, apoi întorcându-te împotriva celor din neamul tău ca să o aperi pe fata asta.

Abraham dădu din cap, de parcă Macon nu ar fi fost mai mult decât un băiat neliniştit.

— Şi unde ne-a adus asta? Acum fata Duchaness a despicat luna. Ştii ce înseamnă asta? Ce ameninţări aduce asupra noastră?

— Nu te interesează pe tine soarta nepoatei mele. Se pare că eşti destul de ocupat cu propriul copil, care e tot un experiment ştiinţific. Deşi trebuie să mă întreb ce faci cu el.

Ochii lui Macon străluceau în timp ce vorbeau.

— Ai grijă cu cine vorbeşti aşa.

Hunting făcu un pas înainte, dar Abraham ridică mâna, iar el se opri.

— Te-am ucis o dată. Mai pot să o fac şi a doua oară.

Macon dădu din cap.

— Rime pentru copii, Hunting? Dacă plănuieşti să ai o carieră pe post de lingău al bunicului, va trebui să mai lucrezi la replici.

Macon oftă.

— Acum, bagă-ţi coada între picioare şi urmează-ţi stăpânul acasă ca un câine devotat.

Expresia lui Hunting se aspri. Macon se întoarse spre Abraham.

— Şi, bunicule, oricât de mult mi-ar plăcea să mai schimbăm impresii, cred că este timpul să pleci.

Bătrânul râse. Un vânt rece începu să îl înconjoare, şuierând printre stânci.

— Crezi că poţi să îmi dai ordine, ca unui curier? Nu-mi vei spune pe nume, Macon Ravenwood. Vei ţipa numele meu. Numele meu va curge odată cu sângele tău.

Vântul se înteţi în jurul lui, suflându-i cravata în mod ciudat peste corp.

— Iar când vei muri, numele meu va fi încă temut, iar al tău va fi uitat.

Macon îl privi în ochi, fără cea mai mică fărâmă de teamă.

— După cum a clarificat fratele meu înzestrat, am murit deja o dată. Va trebui să vii cu ceva nou, bătrâne. Devine deja obositor. Dă-mi voie să te conduc.

Macon flutură din degete şi am auzit sunetul valurilor în timp ce Abraham ieşise afară, în noapte. Bătrânul ezită, apoi zâmbi.

— Cred că am îmbătrânit. Am uitat să îmi iau lucrurile înainte să plec.

Întinse mâna şi ceva ieşi dintr-una dintre crăpăturile peşterii. Dispăru, reapărând în mâna lui. Mi-am ţinut o clipă respiraţia când am văzut-o.

Cartea Lunilor.

Cartea despre care noi credeam că se făcuse scrum pe câmpiile Greenbrier. Cartea care era ea însăşi un blestem.

Macon se întunecă la faţă şi întinse mâna.

— Asta nu îţi aparţine ţie, bunicule.

Cartea se mişcă în mâna lui Abraham, dar întunericul din jurul lui se adânci, iar bătrânul ridică din umeri, zâmbind. Când dispăru, luând Cartea, pe Hunting şi pe Sarafine cu el, un sunet răsună în toată peştera. Până când sunetul dispăru, valurile joase spălară urma corpului lui Sarafine din nisip.

La auzul valurilor, Lena începu să fugă. Până când Abraham dispăru, ajunse la jumătatea drumului spre Macon, peste podeaua pietruită a peşterii. El se sprijini de peretele dur până când Lena i se aruncă la piept, iar Macon se legănă de parcă avea să cadă.

— Eşti mort.

Lena vorbea ţinându-şi faţa în cămaşa lui murdară,

sfâşiată.

— Nu, draga mea. Sunt cât se poate de viu.

Îi prinse faţa ca să se uite la el.

— Uită-te la mine. Sunt încă aici.

— Ochii tăi. Sunt verzi.

Îi atinse, şocată, faţa.

— Iar ai tăi nu.

Îi mângâie obrazul, trist.

— Dar sunt frumoşi. Şi verzi, şi aurii.

Lena dădu din cap neîncrezătoare.

— Te-am ucis. Am folosit Cartea, iar ea te-a ucis.

Macon îi mângâie părul.

— Lila Jane m-a salvat înainte să trec dincolo. M-a închis într-un Arc Luminos, iar Ethan m-a eliberat. Nu a fost vina ta, Lena. Nu ştiai ce se va întâmpla.

Lena începu să plângă. El îi mângâie buclele negre, sălbatice, şoptind.

— Şşşt. Nu-i nimic. S-a terminat.

Minţea. Citeam asta în ochii lui. Umbrele negre care îi păstrau secretele dispărură. Nu înţelesesem tot ce spusese Abraham, dar ştiam că avea dreptate. Orice se întâmplase când Lena se transformase, nu era soluţia la problemele noastre, ci o nouă problemă în sine.

Lena se distanţă de Macon.

— Unchiule Macon, nu ştiam că asta se va întâmpla. Acum mă gândeam la Întuneric şi Lumină, la ceea ce voiam de fapt. Dar singurul lucru la care puteam să mă gândesc este că locul meu nu e nicăieri. După toate prin câte am trecut, nu sunt Întunecată sau Luminată. Ci amândouă.

— Nu-i nimic, Lena.

Întinse mâna spre ea, dar ea se dădu înapoi.

— Ba e.

Dădu din cap.

— Uite ce am făcut. Mătuşa Twyla şi Ridley nu mai sunt, iar Larkin…

Macon se uită la Lena de parcă o vedea pentru prima dată.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Te-ai Transformat. Nu ţi-ai ales un loc în Ordine. Ci ai schimbat-o.

Vocea ei era nesigură.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că eşti tu însăţi, puternică şi unică, precum Marea Barieră, un loc unde nu există Întuneric sau Lumină, ci numai magie. Dar, spre deosebire de Marea Barieră, eşti atât Întuneric, cât şi Lumină. Ca şi mine. Iar după ce am văzut în seara asta, ca şi Ridley.

— Dar ce s-a întâmplat cu luna?

Lena se uită la bunica, dar Amma a fost cea care a vorbit, de pe marginea stâncoasă.

— Ai despicat-o, copilă. Melchisedec are dreptate. Ordinea Lucrurilor este distrusă. Nu pot să îţi spun ce se va întâmpla acum.

Felul în care spusese că fusese distrusă ne dădu de înţeles că nu voiam ca Ordinea să fie aşa.

— Nu înţeleg. Sunteţi toţi aici, dar la fel erau şi Hunting, şi Abraham. Cum e posibil? Blestemul…

Lena ezită.

— Ai atât Întuneric, cât şi Lumină, o posibilitate la care blestemul nu s-a gândit. Niciunul nu a făcut-o.

În vocea bunicii se simţea durerea. Ascundea ceva şi mi-am dat seama că lucrurile erau mult mai complicate decât lăsa ea să se vadă.

— Mă bucur că sunteţi toţi bine.

Sunetul apei care se izbea de stânci răsună în peşteră. M-am întors la timp ca să văd părul blond şi roz al lui Ridley mişcându-se în vânt. Link era în spatele ei.

— Bănuiesc că sunt într-adevăr Muritoare.

Ridley spuse asta cu tonul ei obişnuit de sarcasm, dar părea uşurată.

— Mereu trebuie să fii altfel, nu? Foarte bine, ai dat-o iarăşi în bară, verişoară.

Am auzit-o pe Lena inspirând adânc şi o clipă nu se mişcă.

Era prea mult. Macon era viu când Lena crezuse că îl ucisese. Se Transformase şi rămăsese atât Întunecată, cât

şi Luminată. Din câte puteam să îmi dau seama, distrusese luna. Ştiam că se va prăbuşi în orice clipă. Când o va face, voi fi acolo să o duc acasă. Lena o apucă pe Ridley şi pe Macon, strângându-i în propriul cerc al Casterilor, părând nici Întunecată, nici Luminată. Doar foarte obosită, dar nu singură.

Drumul către casă

Nu puteam să mai dorm. Mă prăbuşisem rupt de oboseală seara trecută pe podeaua cunoscută, de pin din camera Lenei. Ne pierdusem amândoi cunoştinţa, cu hainele pe noi. După douăzeci şi patru de ore, era ciudat să fiu în camera mea, într-un pat, după ce dormisem între rădăcinile copacilor, pe pământul noroios din pădure. Văzusem prea multe. M-am ridicat şi am deschis fereastra, în ciuda căldurii. Erau mult prea multe lucruri acolo de care mă temeam, prea multe cu care să mă lupt. Era o minune că dormea cineva în Gatlin.

Lucille nu avea problema asta. Se înghesuia într-o grămadă de haine murdare din colţ, pregătindu-şi patul pentru noapte. Pisica asta putea să doarmă oriunde. Eu nu. M-am întors pe partea cealaltă. Îmi era greu să mă obişnuiesc cu lucrurile plăcute.

Şi eu.

Am zâmbit. Podeaua scârţâi, iar uşa se deschise. Lena stătea în uşă, purtând tricoul meu spălăcit cu Silver Surfer. Îi vedeam marginea pantalonilor scurţi de pijama. Părul era ud şi îl purta iarăşi despletit, aşa cum îmi plăcea cel mai mult.

— Ăsta e un vis, nu?

Lena închise uşa în spatele ei, privirea strălucindu-i uşor, cu nuanţe aurii şi verzi.

— Vrei să spui că mă visezi?

Trase pătura şi se băgă în pat, lângă mine. Mirosea a lămâi, rozmarin şi săpun. Fusese un drum lung pentru amândoi. Îşi puse capul sub bărbia mea şi se aplecă spre mine. Îi simţeam întrebările şi temerile.

Ce este, L?

Se cuibări la pieptul meu.

Crezi că vei putea vreodată să mă ierţi? Ştiu că lucrurile nu vor mai fi la fel…

Am strâns-o în braţe, amintindu-mi toate momentele în care crezusem că o pierdusem pentru totdeauna. Acele momente se desfăşurau în jurul meu, ameninţând să mă zdrobească sub greutatea lor. Nu aveam cum să stau fără ea.

Întrebarea nu era dacă o iertam.

Lucrurile vor fi altfel. Mai bune.

Dar nu sunt Luminată, Ethan. Sunt altceva. Sunt… complicată.

Am băgat mâna sub pătură şi i-am dus mâna la buzele mele. I-am sărutat palma, acolo unde modelele negre nu dispăruseră încă. Semănau cu desenele făcute cu o carioca, dar ştiam că nu vor dispărea niciodată.

— Ştiu ce eşti şi te iubesc. Nimic nu poate să schimbe asta.

— Mi-aş dori să pot să mă întorc. Îmi doresc să…

Mi-am sprijinit fruntea de a ei.

— Nu face asta. Tu eşti tu. Ai ales să fii tu însăţi.

— E înfricoşător. Toată viaţa mea am crescut cu Lumină şi Întuneric. Mă simt ciudat să nu am un loc al meu.

Se întoarse pe spate.

— Dacă nu sunt nimic?

— Şi dacă asta e întrebarea greşită?

Zâmbi.

— Da? Şi care e cea corectă?

— Tu eşti tu. Cine e fata aceea? Cine vrea să fie? Şi cum pot să o determin să mă sărute?

Se ridică şi se aplecă spre mine, lăsându-şi părul să mă gâdile. Buzele ei le atinseră pe ale mele şi curentul care circula între noi se întoarse. Îmi lipsise, deşi îmi ardea buzele.

Dar mai lipsea ceva.

M-am aplecat şi am deschis sertarul noptierei, uitându-mă înăuntru.

— Cred că ăsta îţi aparţine.

Am lăsat colierul să cadă în mâna ei, amintirile

împrăştiindu-se între degetele ei – butonul argintiu pe care îl prinsese de o agrafa, sfoara roşie, micuţa cariocă pe care i-o dădusem în turnul cu apă.

Ea se uită în palmă, uimită.

— Am mai adăugat unele lucruri.

Am descurcat amuletele ca să vadă vrabia de argint de la înmormântarea lui Macon. Însemna ceva atât de diferit acum.

— Amma spune că vrăbiile pot să călătorească foarte mult şi mereu îşi găsesc drumul către casă. Ca şi tine.

— Doar pentru că ai venit tu după mine.

— Am avut ajutoare. Ăsta e motivul pentru care ţi-am dat asta.

Am ridicat ecusonul de la zgarda lui Lucille – cel pe care-l purtam în buzunar în timp ce o căutam pe Lena, iar eu o vedeam prin ochii lui Lucille. Pisica mă privi calm, căscând din colţul camerei.

— Este un canal care le permite Muritorilor să se conecteze cu un animal Caster. Macon mi-a explicat în dimineaţa asta.

— L-ai avut tot timpul ăsta?

— Da. Mătuşa Prue mi l-a dat. Funcţionează atâta timp cât ai ecusonul.

— Stai! Cum a ajuns mătuşa ta să aibă o pisică Caster?

— Arelia i-a dat-o pe Lucille mătuşii mele ca ea să poată să-şi găsească drumul prin Tuneluri.

Lena începu să descurce lanţul, desfăcând nodurile care se formaseră de când îl pierduse.

— Nu pot să cred că l-ai găsit. Când mi-a căzut, nu credeam că am să-l mai văd vreodată.

Nu îl pierduse. Şi-l scosese. M-am împotrivit dorinţei să o întreb de ce.

— Bineînţeles că l-am găsit. Are tot ceea ce ţi-am dat vreodată.

Lena îl strânse în palmă şi-şi feri privirea.

— Nu chiar tot.

Ştiam la ce se gândea – inelul mamei mele. Şi ea îşi scosese inelul, dar nu îl găsisem.

Nu până în dimineaţa asta, când l-am găsit pe birou, de parcă fusese dintotdeauna acolo. Am băgat iar mâna în sertar, apoi am deschis palma Lenei, punându-i inelul în ea. Când simţi metalul rece, se uită la mine.

L-ai găsit?

Nu. Cred că mama a făcut-o. Era pe birou când m-am trezit.

Nu mă urăşte?

Era o întrebare pe care numai o fată Caster putea să o pună. Oare fantoma mamei mele moarte o iertase? Ştiam răspunsul. Am găsit inelul într-o carte pe care mi-o împrumutase Lena, *Cartea întrebărilor* de Pablo Neruda, lanţul fiind pe post de semn de carte în dreptul versurilor „Este adevărat că lacrimile sirenelor se găsesc în chihlimbar?“

Mama era mai mult un fan al lui Emily Dickinson, dar Lena îl iubea pe Neruda. Era precum rămurica de rozmarin pe care o găsisem în cartea de bucate a mamei mele Crăciunul trecut – ceva al mamei mele şi ceva al Lenei, împreună, de parcă aşa ar fi trebuit să fie lucrurile mereu.

I-am răspuns legându-i lănţişorul în jurul gâtului, unde îi era locul. Îl atinse şi privi cu ochii ei verzi şi aurii fix în ochii mei căprui. Ştiam că era încă fata pe care o iubeam, indiferent ce culoare aveau ochii ei. Lena Duchaness nu putea să fie descrisă într-o singură culoare. Era un pulover roşu şi un cer albastru, un vânt gri şi o vrabie galbenă, o şuviţă neagră care i se revărsa din spatele urechii.

Acum că eram împreună, mă simţeam din nou acasă.

Lena se aplecă spre mine, atingându-mi uşor buzele la început. Apoi mă sărută cu o intensitate care îmi trimise un val de căldură în tot spatele. Am simţit că îşi regăsea drumul spre mine, spre locurile şi colţurile noastre, unde ne simţeam atât de bine.

— Bun, ăsta este cu siguranţă un vis.

Am zâmbit, trecându-mi degetele prin părul ei negru, ciufulit.

Nu aş fi atât de sigură.

Îşi trecu degetele peste pieptul meu în timp ce eu savuram momentul. Gura mea coborî pe umărul ei şi am tras-o mai aproape de mine până când i-am simţit şoldurile apăsându-mă uşor. Trecuse atât de mult timp şi îmi fusese atât de dor de ea – de gustul ei, de mirosul ei. Îi ţineam faţa în palme, sărutând-o adânc, şi inima începu să îmi bată cu putere. Trebuia să mă opresc să respir.

Mă privi, sprijinindu-se de perna mea, având grijă să nu mă atingă.

E mai bine? Eşti… Te rănesc?

Nu. E mai bine.

M-am uitat la perete şi număram în tăcere, liniştindu-mi inima.

Minţi.

Mi-am strecurat braţul pe sub ea, dar nu vru să se uite la mine.

Nu vom putea niciodată să fim împreună, Ethan.

Suntem împreună acum.

Mi-am coborât degetele pe braţul ei, urmărind cum i se făcea pielea de găină în urma atingerii mele.

Tu ai şaisprezece ani, iar eu voi face şaptesprezece peste două săptămâni. Avem timp.

De fapt, în anii Casterilor, am deja şaptesprezece. Numără lunile. Sunt mai mare ca tine acum.

Zâmbi puţin, iar eu am strâns-o în braţe.

Şaptesprezece. În fine. Poate până la optsprezece ne vom da seama, L.

L.

M-am ridicat în pat, uitându-mă fix la ea.

Ştii, nu?

Ce?

Numele tău adevărat acum că te-ai Transformat, îl ştii, nu?

Înclină capul într-o parte, încercând să zâmbească. Am luat-o în braţe, faţa mea stăruind deasupra feţei ei.

Care este? Nu crezi că ar trebui să îl ştiu?

Nu ţi-ai dat seama încă, Ethan? Numele meu este Lena. Este numele pe care îl aveam când ne-am întâlnit. Este

singurul nume pe care-l voi avea vreodată.

Ştia, dar nu voia să mi-l spună. Am înţeles de ce. Lena se Transforma iar. Hotărându-se cine avea să fie. Legând iarăşi prietenia noastră cu lucrurile pe care le aveam în comun. Eram uşurat, pentru că pentru mine va fi mereu Lena. Fata pe care o întâlnisem în visele mele. Am tras pătura peste capetele noastre. Deşi niciunul dintre visele mele nu semăna nici pe departe cu ăsta, adormirăm amândoi în câteva minute.

Sânge proaspăt

Era pentru prima dată când nu visam. Şuieratul lui Lucille mă trezi. M-am întors pe o parte, iar Lena se cuibări lângă mine.

Îmi venea greu să cred că era aici şi era teafără. Era lucrul pe care mi-l dorisem cel mai mult şi acum îl aveam. Cât de des se întâmpla asta? Luna care descreştea la fereastra dormitorului meu era atât de strălucitoare, încât puteam să-i văd genele atingându-i obrazul în timp ce dormea.

Lucille sări pe marginea patului şi ceva se mişcă în umbră. O siluetă.

Cineva stătea în faţa ferestrei mele. Nu putea să fie decât o persoană care nu era de fapt o persoană. Am sărit imediat în pat. Macon era în camera mea, iar Lena era în patul meu, sub pătură. Slăbit sau nu, avea să mă ucidă.

— Ethan?

I-am recunoscut vocea în clipa în care am auzit-o, deşi încerca să fie tăcut. Nu era Macon. Era Link.

— Ce naiba faci în camera mea la miezul nopţii?

Am şuierat, încercând să nu o trezesc pe Lena.

— Am dat de necaz, omule. Trebuie să mă ajuţi.

Apoi o văzu pe Lena ghemuită lângă mine.

— Vai de mine! Nu ştiam că eşti… ştii tu.

— Că dormeam?

— Măcar cineva poate să facă asta.

Se plimba prin cameră, plin de energie, chiar şi pentru Link. Avea braţul în ghips şi-l legăna energic. Vedeam că era transpirat şi palid chiar şi cu lumina slabă care intra pe fereastră. Părea bolnav, mai mult decât bolnav.

— Ce se întâmplă cu tine, omule? Cum ai intrat aici?

Link se aşează în scaunul vechi de lângă biroul meu apoi

se ridică din nou. Pe tricoul lui era un crenvurst sub care era scris MUŞCĂ-MĂ. Îl avea din clasa a opta.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

Fereastra era deschisă în spatele lui, perdelele fluturând în interiorul camerei, de parcă ar fi bătut vântul în cameră. Începea să mi se strângă stomacul.

— Încearcă-mă.

— Mai ţii minte când Băiatul Vampir m-a înşfăcat în Noaptea aia de Coşmar?

Se referea la noaptea celei de-a Şaptesprezecea Luni, care va fi mereu Noaptea de Coşmar pentru el. Era de asemenea şi titlul unui film de groază care îl speria îngrozitor când avea zece ani.

— Da?

Link se plimba din nou.

— Ştii că m-ar fi putut ucide, nu?

Nu eram sigur că voiam să aud încotro ducea asta.

— Dar nu a făcut-o, iar acum este probabil mort, ca şi Larkin.

John dispăru în noaptea aia, dar nimeni nu ştia ce se întâmplase de fapt cu el.

— Da, dacă aşa este, mi-a lăsat un cadou de rămas-bun. Chiar două, de fapt.

Link se aplecă peste patul meu.

Am sărit din instinct, ciocnindu-mă de Lena.

— Ce se întâmplă?

Era pe jumătate adormită, vorbind pe un ton scăzut şi solemn.

— Calmează-te, omule.

Link trecu pe lângă mine şi aprinse lumina de lângă pat.

— Ţie cum ţi se pare asta?

Ochii mei se obişnuiră cu lumina slabă şi am văzut cele două puncte mici de pe gâtul alb al lui Link, semnul distinctiv făcut de doi canini drepţi.

— Te-a muşcat?

Am sărit brusc de lângă el, trăgând-o pe Lena din pat şi am împins-o la perete, în spatele meu.

— Deci, am dreptate? La naiba!

Link se aşeză pe patul meu, lăsându-şi capul în mâini. Arăta groaznic.

— Am să mă transform într-unul din acei vampiri?

Se uita fix la Lena, aşteptând ca ea să-i confirme ce ştia deja.

— Tehnic, da. Probabil că deja te Transformi, dar asta nu înseamnă că vei fi un Incub Însetat de Sânge. Poţi să i te împotriveşti, ca unchiul Macon, şi să te hrăneşti cu vise şi amintiri în loc de sânge.

Veni mai aproape.

— Relaxează-te, Ethan. Nu o să ne atace, ca un vampir dintr-unul din filmele alea de groază jalnice pentru Muritori, în care toate vrăjitoarele poartă pălării negre.

— Cel puţin mie îmi stă bine cu pălărie.

Link oftă.

— E tot Link.

— Eşti sigură de asta?

Cu cât îl priveam mai atent, cu atât arăta mai rău.

— Da, ştiu astfel de lucruri.

Link dădea din cap, resemnat. Era destul de clar că sperase că Lena îi va spune că exista o cu totul altă explicaţie.

— Vai de mine, mama o să mă dea afară din casă când o să afle. Va trebui să trăiesc în Beater.

— O să fii bine, omule.

Era o minciună, dar ce altceva puteam să îi spun? Lena avea dreptate. Link era încă cel mai bun prieten. Mă urmase în Tuneluri, şi de asta stătea acum aici, având două găuri în gât.

Link îşi trecu mâinile prin păr, agitat.

— Frate, mama e baptistă. Crezi că o să mă lase să stau în casă când o să afle că sunt Demon? Ei nu-i plac nici măcar metodiştii.

— Poate că nu va observa.

Ştiam că spuneam o prostie, dar încercam.

— Desigur. Poate că nu va observa dacă nu voi ieşi din casă în timpul zilei pentru că mi s-ar scoroji pielea.

Link îşi freca braţele palide, de parcă simţea deja cum

pielea începuse să i se desprindă.

— Nu neapărat.

Lena se gândea la ceva.

— John nu era un Incub obişnuit. Era un hibrid. Unchiul Macon încearcă încă să afle ce făcea Abraham cu el.

Mi-am amintit ce spusese Macon despre hibrizi când se certase cu Abraham la Marea Barieră ceea ce părea să fi avut loc mai bine de o viaţă. Dar nu voiam să mă gândesc deloc la John Breed. Nu puteam să uit că îl văzusem îmbrăţişând-o pe Lena.

Cel puţin Lena nu observă.

— Mama lui era un Evo. Se pot schimba – transforma în orice specii, chiar şi în Muritori. De asta putea John să meargă în timpul zilei, în timp ce ceilalţi Incubi trebuia să evite lumina soarelui.

— Da? Deci, sunt vampir doar pe sfert?

Lena dădu din cap.

— Probabil. Adică nu pot să fiu sigură de nimic.

Link dădu din cap.

— De asta nu am fost sigur la început. Am fost afară toată ziua şi nu s-a întâmplat nimic. M-am gândit că asta înseamnă că sunt nevinovat.

— De ce nu ai spus ceva imediat?

Era o întrebare stupidă. Cine ar fi vrut să le spună prietenilor că se Transforma într-un fel de Demon?

— Nu mi-am dat seama că m-a muşcat. M-am gândit doar că m-am epuizat în luptă, dar apoi am început să mă simt ciudat şi am văzut semnele.

— Va trebui să ai grijă, omule. Nu ştim prea multe despre John Breed. Dacă este un fel de hibrid, cine ştie ce poţi să faci?

Lena îşi drese glasul.

— De fapt, eu îl cunosc destul de bine.

Link şi cu mine ne-am întors amândoi spre ea în acelaşi timp. Ea îşi răsuci nervos colierul.

— Adică nu chiar atât de bine. Dar am fost împreună în Tuneluri pentru mult timp.

— Şi?

Simţeam că îmi clocotea sângele.

— Era foarte puternic şi avea un fel de fascinaţie ciudată care înnebunea fetele peste tot pe unde mergea.

— Fete ca tine?

Nu m-am putut abţine.

— Taci din gură.

Mă înghionti cu umărul.

— Deja începe să sune mai bine.

Link zâmbi, în ciuda a ceea ce se întâmpla.

Lena înşira lista atributelor lui John, iar eu speram că nu era prea lungă.

— Putea să audă, să vadă şi să miroasă lucruri pe care eu nu puteam.

Link trase adânc aer în piept, apoi tuşi.

— Omule, trebuie să faci un duş.

— Acum ai supraputeri şi asta e tot ce poţi să faci?

L-am îmbrâncit. M-a îmbrâncit şi el şi am aterizat din pat pe podea.

— Ce naiba?

Eram obişnuit să fiu eu cel care îl trântea la pământ. Link se uită la mâinile lui, dând din cap plin de satisfacţie.

— Exact, simte furia pumnilor mei. Mereu am spus asta.

Lena o luă pe Lucille, care se dăduse înapoi, într-un colţ.

— Şi ar trebui să poţi să Călătoreşti. Ştii, să apari atunci când vrei. Nu va mai trebui să foloseşti fereastra, deşi unchiul Macon spune că este mai civilizat.

— Pot să merg prin pereţi, ca un supererou?

Link începuse să se bucure.

— Probabil că te vei distra de minune, doar că…

Lena trase adânc aer în piept şi încercă să se poarte normal.

— Nu vei mai mânca deloc. Şi presupunând că vrei să semeni mai mult cu unchiul Macon şi mai puţin cu Hunting, va trebui să te hrăneşti cu visele şi amintirile oamenilor ca să trăieşti. Unchiul Macon numea asta să tragi cu urechea. Dar vei avea destul timp pentru că nu vei mai dormi.

— Nu mai pot să mănânc? Ce am să-i spun mamei mele?

Lena ridică din umeri.

— Spune-i că ai devenit vegetarian.

— Vegetarian? Ai înnebunit? Asta e mai rău decât să fiu pe sfert Demon.

Link se opri.

— Ai auzit?

— Ce să aud?

Se duse până la fereastră şi se aplecă peste pervaz.

— Serios?

Se auziră câteva bubuituri în afara casei, iar Link o trase pe Ridley pe geam. Mi-am ferit privirea pentru că lui Ridley i se văzu toată lenjeria când trecu peste pervaz. Nu era cea mai graţioasă intrare. Aparent, Ridley se aranjase, arătând iarăşi ca o Sirenă, fie că era sau nu una. Îşi trase fusta în jos şi-şi scuturǎ părul blond, cu şuviţe roz.

— Să văd dacă am înţeles bine. Toată lumea e aici, dar eu trebuie să stau închisă cu câinele.

Lena oftă.

— Te referi la dormitorul meu?

— Cum spui tu. Nu vreau ca voi trei să umblaţi împreună şi să vorbiţi despre mine. Am şi aşa destule probleme. Unchiul Macon şi mama au hotărât să mă întorc la şcoală, din moment ce nu mai sunt un pericol pentru nimeni.

Părea că avea să izbucnească în lacrimi.

— Dar nu eşti.

Link trase scaunul de la birou pentru ea.

— Sunt destul de periculoasă.

Îl ignoră, trântindu-se în patul meu.

— Vei vedea.

Link rânji. Era clar că spera asta.

— Nu pot să mă forţeze să mă întorc la dărăpănătura aia din lemn căreia voi îi spuneţi şcoală.

— Nimeni nu vorbea de tine, Ridley.

Lena se aşează pe pat, lângă verişoara ei. Link începu din nou să se plimbe.

— Vorbeam despre mine.

— Ce-i cu tine?

Îşi feri privirea, dar probabil că Ridley văzuse deja ceva

pentru că într-o clipă ajunse în capătul celălalt al camerei. Îl apucă pe Link de faţă.

— Uită-te la mine.

— Pentru ce?

Ridley îl privi drept în ochi.

— Uită-te la mine.

Când se întoarse, lumina lunii care intra în cameră căzu pe pielea lui palidă, umedă. Dar era destul de multă lumină ca să vadă semnele. Ridley îi ţinea încă faţa, dar mâna îi tremura. Link puse mâna pe încheietura mâinii ei.

— Rid…

— El ţi-a făcut asta?

Închise ochii. Deşi acum erau albaştri, în loc de aurii şi nu mai putea convinge pe nimeni să se arunce de pe o stâncă, arăta de parcă ar fi putut ea însăşi să arunce pe cineva. Era uşor să mi-o imaginez luându-i apărarea Lenei la şcoală, când erau copii.

Link o luă de mână şi o trase către el, cuprinzându-i umerii cu braţul.

— Nu e mare lucru. Poate o să-mi fac şi temele din când în când, acum că nu mai pot să dorm.

Link zâmbi, dar nu şi Ridley.

— Asta nu e o glumă. John este, probabil, cel mai puternic Incub din lumea Casterilor, în afară de Abraham. Dacă Abraham îl căuta, probabil că avea un motiv.

Vedeam că îşi muşca buza, uitându-se la copacii de afară.

— Îţi faci prea multe griji, Iubire.

Ridley ridică din umeri.

— Nu-mi spune Iubire.

M-am sprijinit de grindă, privindu-i. Acum, că Ridley era Muritoare, iar Link era Incub, ea va fi tot singura fată pe care el nu putea să o aibă – şi probabil singura pe care o voia. Noul an şcolar avea să fie interesant. Un Incub la liceul Jackson.

Link, cel mai puternic băiat din şcoală, care o înnebunea pe Savannah Snow de fiecare dată când intra în cameră, fără ca Ridley să fie nevoită să lingă vreo acadea. Şi

Ridley, fostă Sirenă, de care eram foarte sigur că va provoca iarăşi necazuri, cu sau fără acadele. Mai erau două luni până în septembrie şi, pentru prima dată în viaţa mea, aşteptam cu nerăbdare prima zi de şcoală.

Link nu era singurul dintre noi care nu a putut să doarmă în noaptea aceea.

Răsărit

— Nu poţi să sapi mai repede?

Eu şi Link ne uitam la Ridley de unde stăteam, câţiva metri mai jos, în mormântul lui Macon. Cel în care nu stătuse nici măcar un minut. Eram deja transpirat, şi soarele nici nu răsărise. Link, descoperindu-şi noile puteri, nu părea să depună nici cel mai mic efort.

— Nu, nu putem. Şi da, ştiu că eşti complet recunoscătoare că facem asta în locul tău, Iubire.

Link flutură lopata către Ridley.

— De ce trebuie să dureze atât de mult?

Ridley se uită la Lena scârbită.

— De ce sunt Muritorii atât de transpiraţi şi plictisitori?

— Eşti Muritoare acum. Tu să-mi spui.

Am aruncat o lopată plină de pământ înspre Ridley.

— Nu aveţi vreo vrajă pentru asta?

Ridley se aşează lângă Lena, care stătea cu picioarele încrucişate, lângă mormânt, uitându-se într-o carte veche despre Incubi.

— Cum aţi reuşit voi să luaţi cartea aia de la *Lunae Libri/*

Link spera că Lena va putea să găsească ceva despre hibrizi.

— Nu este o sărbătoare când se ţin şi băncile închise. Am dat de destule necazuri la *Lunae Libri* în ultimul an.

Ridley îi aruncă lui Link o privire care l-ar fi făcut probabil să îngenuncheze atunci când ea era încă Sirenă.

— Are foarte multă influenţă, Geniule.

Imediat ce spuse asta, cartea pe care o ţinea Lena luă foc.

— Nu!

Îşi retrase imediat mâinile, înainte să ia foc. Ridley călcă

în picioare cartea. Lena oftă.

— Îmi pare rău. Se mai întâmplă.

— Se referea la Marian, am spus eu, luându-i apărarea.

I-am evitat privirea şi mi-am făcut de lucru cu lopata. Lena şi cu mine eram iarăşi noi. Nu exista nici măcar o secundă în care să nu mă gândesc la apropierea mâinii ei de a mea, a feţei ei de a mea.

Nu exista un moment în care să fim treji şi să nu-i aud vocea, după ce o pierdusem atât de mult timp. Era ultima persoană cu care vorbeam noaptea şi prima după care întindeam mâna dimineaţa. După toate lucrurile prin care trecuserăm, aş fi făcut schimb de locuri cu Boo dacă aş fi putut. Atât de mult îmi doream să nu o mai scap din priviri.

Amma începuse chiar să îi pregătească şi Lenei un loc la masă. La Ravenwood, mătuşa Del ţinea o pernă şi o cuvertură împăturită lângă canapeaua de jos pentru mine. Nimeni nu spuse nimic despre ora la care trebuia să fiu acasă, sau reguli, sau despre faptul că ne vedeam atât de des. Nimeni nu se aştepta să ne încredinţăm soarta lumii unul altuia, dacă nu eram împreună.

Vara însemna mai mult decât atât. Nu puteai să faci lucrurile să nu se întâmple. Apăruse Liv. John şi Abraham apărură şi ei. Twyla şi Larkin, Sarafine şi Hunting nu erau oameni pe care să-i uit pur şi simplu. Şcoala va fi la fel dacă ignorai că cel mai bun prieten al meu era un Incub, iar una dintre cele mai tari fete din şcoală era o fostă Sirenă. Domnul Lee şi directorul Harper, Savannah Snow şi Emily Asher, ei nu se vor schimba niciodată.

Eu şi Lena nu vom mai fi niciodată la fel.

Link şi Ridley erau atât de schimbaţi, încât nici măcar nu mai făceau parte din acelaşi univers. Liv era la bibliotecă, fericită că se ascundea printre grămezile de cărţi o perioadă. O văzusem o singură dată din noaptea celei de-a Şaptesprezecea Luni. Nu se mai pregătea să devină Gardian, dar părea împăcată cu asta.

— Ştim amândoi că nu aş fi fost fericită dacă aş fi privit de pe margine, îmi spusese ea.

Ştiam că avea dreptate. Liv era astronom, ca şi Galileo;

un explorator, ca Vasco da Gama; un învăţat, ca Marian. Poate un om de ştiinţă nebun, ca mama.

Cred că trebuia să o luăm cu toţii de la zero.

Şi, în plus, aveam sentimentul că lui Liv îi plăcea noua ei profesoară la fel de mult ca şi cea veche. Educaţia lui Liv fusese lăsată în seama unui fost Incub care îşi petrecea zilele ascuns – la Ravenwood sau în biroul lui preferat, o vizuină din Tunelurile Casterilor – Liv şi bibliotecarul fiindu-i singuri însoţitori.

Nu mă aşteptasem ca vara să fie aşa. Şi totuşi, atunci când am venit în Gatlin, habar nu aveam ce se va întâmpla. Am renunţat la un moment dat.

Nu te mai gândi şi începe să sapi.

Am scăpat lopata şi m-am întins în sus, pe una din părţile mormântului. Lena se aplecă pe burtă, adidaşii ei Converse, murdari atârnând în aer. I-am cuprins gâtul cu braţele şi am tras-o spre mine, până când sărutul nostru făcu cimitirul să se învârtă.

— Copii, copii! Potoliţi-vă! Suntem gata.

Link se aplecă pe lopata lui şi se dădu înapoi să-şi admire treaba. Mormântul lui Macon era deschis, nu că ar fi fost un sicriu acolo.

— Ei bine?

Voiam să termin cu asta. Ridley scoase o legătură mică de mătase neagră din buzunarul ei şi o ţinu în faţă.

Link se dădu înapoi, de parcă ar fi aprins o torţă în faţa lui.

— Ai grijă, Rid! Nu te apropia de mine cu aia. Kriptonita Incubilor, ai uitat?

— Îmi pare rău, Superman, am uitat.

Ridley coborî în groapă, ţinând legătura cu grijă, cu o mână şi o puse pe fundul mormântului gol al lui Macon. Poate că mama îl salvase pe Macon cu Arcul Luminos, dar noi vedeam lucrurile cum erau de fapt – periculoase. O închisoare supranaturală în care nu voiam să îl văd prins pe prietenul meu. Locul Arcului Luminos era sub pământ, iar mormântul lui Macon era cel mai sigur loc la care putea să se gândească oricare dintre noi.

— Drum bun, spuse Link în timp ce o trăgea pe Ridley afară din mormânt.

— Nu asta trebuie să spui când binele învinge răul la sfârşitul fiecărui film?

M-am uitat la el.

— Tu ai citit vreodată vreo carte?

— Sapă.

Ridley îşi scutură noroiul de pe mâini.

— Cel puţin, aşa se zice.

Link aruncă lopată după lopată de pământ peste legătura aceea în timp ce Ridley se uita, fără să-şi ia ochii de la mormânt.

— Termină, am zis.

Lena dădu din cap, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Să plecăm de aici.

Soarele începu să răsară peste magnoliile din faţa mormântului mamei mele. Nu mă mai deranja pentru că ştiam că nu era acolo. Era undeva, oriunde altundeva şi mă veghea încă. În camera secretă a lui Macon. În arhiva lui Marian. În biroul nostru de acasă.

— Haide, L.

Am tras-o pe Lena de braţ.

— M-am săturat de întuneric. Să mergem să privim răsăritul.

Am plecat, alergând pe dealul plin de iarbă de parcă eram copii – trecând pe lângă morminte şi magnolii, pe lângă palmieri pitici şi stejari acoperiţi de muşchi, pe lângă şirurile inegale de pietre funerare, îngeri care plângeau şi vechea bancă de piatră. Simţeam că tremura în aerul răcoros al dimineţii, dar niciunul dintre noi nu voia să se oprească. Aşa că nu o făcurăm, şi până ajunserăm la poalele dealului, parcă zburam. Aproape fericiţi.

Nu am văzut strălucirea aurie, ciudată printre crăpăturile mici şi fisurile din pământul aruncat peste mormântul lui Macon. Şi nu mi-am verificat ipodul din buzunar, unde aş fi putut să observ un cântec nou în lista de melodii.

Optsprezece Luni.

Dar nu am verificat pentru că nu îmi păsa. Nu asculta nimeni. Nu se uita nimeni. Nu mai exista nimeni pe lume în afară de noi doi – noi doi şi bătrânul în costum alb şi cravată, care stătea în vârful dealului până când răsări soarele, iar umbrele se întoarseră în cripte.

Nu l-am văzut. Vedeam doar noaptea care dispărea şi cerul albastru care îşi făcea loc. Nu cerul acela albastru din camera mea, ci cel adevărat. Deşi părea diferit fiecăruia din noi. Numai că acum nu mai eram atât de sigur că doi oameni vedeau acelaşi cer, indiferent în ce univers locuiau.

Adică, cum poţi să fii sigur?

Bătrânul plecă.

Nu auzirăm sunetul cunoscut al spaţiului şi timpului rearanjându-se în timp ce el alerga în ultima fărâmă de noapte – aceea dinaintea zorilor.

Optsprezece Luni, optsprezece sfere,
Din lumea străveche,
Una nealeasă, moartea sau naşterea,
O zi distrusă aşteaptă Pământul…

Ultimele lacrimi ale Sirenei

Ridley stătea în camera ei de la Ravenwood, camera care aparţinuse lui Macon. Dar nimic nu rămase la fel cu excepţia celor patru pereţi, un tavan, o podea şi probabil uşa dormitorului. Pe care o închise, cu un pocnet puternic şi trase zăvorul. Se întoarse cu faţa spre cameră, stând cu spatele la uşă. Macon se hotărâse să ia altă cameră la Ravenwood, deşi îşi petrecea majoritatea timpului în cabinetul lui din Tuneluri.

Aşa că această cameră aparţinea acum lui Ridley şi avea grijă să ţină închisă uşa care ducea spre Tuneluri, acoperind-o cu un covor gros, roz. Pereţii erau acoperiţi cu desene, majoritatea negre şi roz, cu puncte verzi, galbene şi portocalii. Nu erau tocmai cuvinte, mai mult forme, tăieturi, emoţii. Furie îmbuteliată într-o cutie de vopsea spray de la Wal-Mart, din Sommerville. Lena se oferise să facă asta în locul ei, dar Ridley insistase să facă asta singură, ca un Muritor. Aburii care se evaporară îi dădură dureri de cap, iar vopseaua împrăştiată peste tot făcea totul să pară întors cu susul în jos. Exact asta îşi dorise şi ea şi exact aşa se simţea.

Făcuse dezordine în toată camera.

Fără vorbe. Ridley ura cuvintele. Majoritatea erau minciuni. Două săptămâni, cât fusese închisă în camera Lenei, îi ajunseseră ca să urască poezia pentru tot restul vieţii.

Inimameacarebatecuputeresângereazăşiarenevoiedetine…

În fine.

Ridley ridică din umeri. Fiecare cu gusturile lui. Se îndepărtă de uşă şi se îndreptă spre dulap. Cu o atingere uşoară, deschise uşile de lemn, dezvăluind o colecţie de

haine strânse într-o viaţă, semnul unei Sirene. Ceea ce, după cum îşi amintea, nu mai era.

Trase un scăunel roz spre rafturi şi se urcă pe el, pantofii ei roz, înalţi, alunecându-i de zor din picioarele încălţate cu şosete până la genunchi, roz, în dungi. Fusese o zi în care se îmbrăcase ca în Harajuku, ceea ce nu vedeai prea des în Gatlin. Privirile pe care le atrăsese la Dar-ee Keen erau nepreţuite. Cel puţin, trecuse după-amiaza.

O după-amiază. Din câte oare?

Atinse cutiile de pe ultimul raft până când o găsi, o cutie de pantofi de la Paris. Zâmbi şi o luă. Pantofi mov de catifea cu tocul de zece centimetri, care dezveleau vârful degetelor, dacă îşi amintea bine. Bineînţeles că îşi amintea. Se distrase de minune în pantofii aceia.

Aruncă pantofii pe cuvertura negru cu alb a patului. Stăteau acolo, pe jumătate înveliţi în mătase, acoperiţi încă de noroi. Ridley căzu brusc pe podea, lângă pat, sprijinindu-se cu mâinile de margini. Nu era naivă. Voia doar să se uite, aşa cum făcuse în fiecare noapte în ultimele două săptămâni. Voia să simtă puterea a ceva magic, o putere pe care nu o va mai avea niciodată.

Ridley nu era fată rea. Deloc. Şi, în plus, chiar dacă era, ce conta? Nu avea nicio putere să facă ceva în privinţa asta. Fusese dată deoparte asemenea rimelului de anul trecut.

Îi sună telefonul şi îl luă de pe noptieră. O poză de-a lui Link apăru pe ecran. Îl închise şi îl aruncă pe stofa roz.

Nu acum, Viteazule.

Se gândea la un alt Incub acum.

John Breed. Ridley se întinse în pat, aplecându-şi capul într-o parte în timp ce urmărea sfera lucind într-o nuanţă subtilă de roz.

— Ce mă fac cu tine?

Zâmbi, pentru că era pentru prima dată când lua o decizie.

Trei

Lumina deveni din ce în ce mai strălucitoare până când camera se scălda într-o lumină de culoarea trandafirilor,

ceea ce făcu aproape totul să dispară asemenea liniilor subţiri de creion care fuseseră doar parţial şterse.

Doi

Ridley închise ochii – ca o fetiţă care suflă în lumânările de pe tort şi îşi pune o dorinţă…

Unu

Deschise ochii.

Hotărâse.